

Nô Tài

Contents

Nô Tài	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	16
3. Chương 3	21
4. Chương 4	28
5. Chương 5	34
6. Chương 6	38
7. Chương 7	43
8. Chương 8	49
9. Chương 9	53
10. Chương 10	58
11. Chương 11	63
12. Chương 12	68
13. Chương 13	72
14. Chương 14	83
15. Chương 15	87
16. Chương 16	90
17. Chương 17	93
18. Chương 18	96
19. Chương 19	101
20. Chương 20	105
21. Chương 21	110
22. Chương 22	113
23. Chương 23	118
24. Chương 24	123
25. Chương 25	130
26. Chương 26	135
27. Chương 27	141
28. Chương 28	147
29. Chương 29	151
30. Chương 30	156
31. Chương 31	160
32. Chương 32	165
33. Chương 33	168
34. Chương 34	172
35. Chương 35	181
36. Chương 36	187
37. Chương 37	193
38. Chương 38	199
39. Chương 39	204
40. Chương 40	208
41. Chương 41	215

42. Chương 42	220
43. Chương 43	223
44. Chương 44	227
45. Chương 45	232
46. Chương 46	236
47. Chương 47	242
48. Chương 48	247
49. Chương 49	252
50. Chương 50	256
51. Chương 51	262
52. Chương 52	266
53. Chương 53	272
54. Chương 54	277
55. Chương 55	281
56. Chương 56	285
57. Chương 57	289
58. Chương 58	296
59. Chương 59	301
60. Chương 60	310
61. Chương 61: Phiên Ngoại	329

Nô Tài

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ trang, hoàng cung, 1 vs 1 (trá hình 3P), cường công cường thụ, gian xảo công (lúc đầu), trung khu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-tai>

1. Chương 1

“Nô tài”

Từ nhỏ ta đã nghe qua cái từ này.

Lần gần đây nhất xảy ra chuyện, gia gia cũng quát quải trượng xuống đất, quát: “Tiểu nô tài! Người lại làm loạn?” Quát xong liền đánh.

Quải trượng to như vậy mà đánh trúng người lại chẳng thấy đau gì cả.

Số lần ta làm loạn còn nhiều hơn số cơm gạo của nhà ta a.

Tiếng quát của gia gia, nghe vào tai ta chẳng khác gì tiếng chim hót ngoài vườn.

Mẫu thân ngoài mặt luôn khôn khéo, giỏi giang, nhất là những lúc như thế này, lại càng ra vẻ khép nép mẫu mực.

Phụ thân của ta à? Phụ thân đang đảm nhiệm chức tri phủ, thường không ở nhà.

Nghe mọi người gọi người là thanh thiên. (quan thanh liêm)

Cả hoa viên nhà ta chính là thiên hạ của ta.

Trèo cây, bắn chim, muốn làm cái gì cũng có thể. Mỗi lần như vậy, nhũ mẫu dưới tàng cây nhìn ta đều mang vẻ mặt kích động: “Tiểu thiếu gia, ngàn vạn lần cẩn thận, đừng để ngã xuống.”

Đừng để bị ngã?

Nực cười! Ta làm sao có thể bị ngã khỏi cây?

Ta cố ý buông hai tay, từ trên cao đối nhũ mẫu nhăn mặt.

Ta hết sức vênh vào đất ý, chân chẳng may bị trượt...

Thật sự bị ngã xuống, dọa cả nhà nhảy dựng.

Mọi người vội thành một đoàn, trấn an rồi lại trấn an, tìm đại phu rồi lại tìm đại phu.

Ta thư thư phục phục nhìn mọi người vội vội vàng vàng, há mồm uống ngay một chén thuốc bốc khói.

Muốn nôn... Thật khó uống!

Ta làm mặt đau khổ, toàn bộ thuốc đều phun ra.

Lần sơ sẩy đó khiến ta cảm thấy vô cùng nhục nhã, tuyệt đối về sau bất luận kẻ nào cũng không được phép nhắc đến. Nhất là nhũ mẫu, nói không chừng vì chuyện xảy ra ngày hôm đó nói ta không chỉ mất hết uy nghiêm mà còn giống như cái bánh mì lớn rơi trên mặt đất.

Thật sự là mệnh khổ, sau khi thương thế lành, cư nhiên còn bị gia gia bắt phạt.

Quỳ gối trước hương đường đọc tứ thư do phụ tử dạy.

Hương đường là nơi thờ phụng linh vị tổ tiên, ở giữa còn đặt một khối ngọc làm chỉ trấn.

Thật khá thật khá, trong suốt, lấp lánh.

Ta lén đứng lên, đi đến sờ cái chỉ trấn, vừa lúc gia gia chống quải trượng đi ngang qua nhìn thấy.

“Tiểu nô tài! Không muốn sống à?” Ta bị quải trượng đánh vào chân: “Đây là phần thưởng do chủ tử ban tặng, ngươi dám lộn xộn?”

“Gia gia? Chủ tử là cái gì?”

“Chủ tử chính là chủ tử! Tiểu súc sinh vong ân phụ nghĩa! Quỳ cho ta, phạt ngươi quỳ thêm một canh giờ!”

Đang yên đang lành sao lại thành như vậy? Cư nhiên bị phạt thêm một canh giờ.

Nghĩ tới nghĩ lui tổng thấy không phục, trong lòng lại tò mò cái chỉ trấn bằng ngọc kia.

Vài ngày sau ta lén chạy đến hương đường, bắc ghế đứng lên sờ cái chỉ trấn, không nghĩ tới lại bị trượt tay, làm rơi khối ngọc. (em lúc nào cũng vậy >”<)

Đương nhiên là phát ra một tiếng vang kinh thiên động địa.

Ta thông minh nhanh như chớp bỏ chạy.

Thứ mà gia gia trông chỉ còn là đám bụi mù mịt, toàn gia từ trên xuống dưới đều hết hoảng.

Ta đứng ở một bên nhìn gia đình phụ trách trông coi hương đường quỳ nhận tội, sợ tới mức phát run, âm thầm kêu may mắn chính mình không bị bắt được.

Hôm nay, chim bên ngoài lại kêu lên riu rít.

Ta xắn vôi ống tay áo, đem vạt áo cột lưng, ta muốn đi đào giun cho mấy con chim nha.

Vừa mới bước đi trên đầu liền đã bị đánh một cái.

Ta vỗ mặt đau khổ nhìn lại, cứ nhiên là mẫu thân mang theo hai tiểu nha hoàn, tức giận nhìn ta: “Chỉ biết suốt ngày trèo cây phá phách, sách thư đã đọc hết rồi? Như thế nào không đến lớp?”

“Mẫu thân, hì hì.” Ta xoa xoa đầu, cười nói: “Phụ tử hôm nay có việc xuất môn, không cần đọc sách. Trèo cây thì có cái gì, nam hài nào lại không thích trèo cây? Ha ha.”

Hai tiểu nha hoàn phía sau mẫu thân nhìn ta che miệng cười, không biết các nàng cười cái gì.

Không đến lớp càng tốt, ta chán ghét cái nơi đó.

Phụ thân là quan thanh liêm, một năm bổng lộc cũng chẳng có bao nhiêu.

Bạn đồng học thường ở trước mặt ta khoe tài phú, những lúc như vậy ta đánh cho chúng khóc đến kêu cha gọi mẹ, sau đó còn phải tìm cách giấu giếm.

Nếu bị gia gia biết, lại phải quỳ gối trong hương đường “âm áp một đêm”.

“Ngọc Lang, người đã mười lăm rồi, cũng nên học được chút đạo lý, tương lai cũng sẽ giống như phụ thân người...”

Lại bắt đầu.

Nào là làm rạng rỡ tổ tông, là rường cột nước nhà, ta nghe mà lòng bùng nổ tai.

Đang nghĩ muốn tìm biện pháp tránh được mẫu thân, cứu tinh liền đã tới.

“Phụ nhân.” Một tiểu nha hoàn vội vàng chạy lại: “Lão thái gia bảo phụ nhân nhanh đến tiền thính, gấp lắm. Người mau đi đi.”

“Lão thái gia kêu?” Đây chính là thứ duy nhất có thể đối phó với mẫu thân. Mẫu thân vội vàng xoay người đi gấp gáp.

Ta ngáp thật to, vắn vắn thắt lưng một chút.

Có thể có đại sự gì?

Gia gia thích làm ra vẻ quan trọng.

Lần trước cũng vậy, bắt quá bức thư pháp trong phòng hần bị ta không cẩn thận làm cháy, liền triệu tập toàn tộc, truy bắt tội phạm.

May mắn ta làm việc luôn không để lại dấu vết, ha ha.

Đang cân nhắc nên làm gì trong một ngày đẹp thế này, tiểu nha đầu lại hồn hển chạy đến: “Thiếu gia! Thiếu gia! Lão thái gia thỉnh thiếu gia lập tức đến tiền sảnh ngay, gấp lắm!”

Lại gấp? Lúc nào chẳng nói gấp, vội làm gì.

Ta cẩn thận suy nghĩ, những ngày gần đây ta cũng không có làm gì xằng bậy, cũng không sợ việc xấu gì sẽ bại lộ.

Nhưng mà không được, bị hần bắt được còn chưa tính, chính mình tự đến không phải là chui đầu vô lưới hay sao?

Loại này việc ngu ngốc này ta mới không làm,

Ta bỗng nhiên ôm bụng, vội la lên: “Ai nha không tốt, ta thân thể không khỏe, nói với gia gia ta phải đợi thái y đến chẩn bệnh.” Không đợi tiểu nha hoàn kịp trở tay ta liền quay đầu bỏ chạy.

Đúng là một đứa ngốc, vào nhà của chúng ta lâu như vậy cũng chưa bao giờ “thỉnh” được ta đến trước mặt gia gia.

Bỏ tiểu nha đầu qua một bên, ta cũng không trở về phòng sợ gia gia lại phái người tới tìm ta.

Người khác thì không nói, nếu người tới là mẫu thân thiên hạ siêu cấp thích lải nhải, vậy thì không có gì có thể ngăn cản được.

Ta suy nghĩ một chút, đơn giản chạy đến hoa viên, tìm cây leo lên, tránh để bị nhìn thấy là được.

Tốt nhất là leo lên mấy cây đại thụ vừa to, vừa cao, lại râm mát.

Trong hoa viên có một cây đại thụ trên thân có chỗ khoét. Suốt mười mấy năm, cái lỗ đó bị ta làm càng lúc càng to ra, đủ cho một người chui vào giữa thân cây, thật là một nơi ẩn thân tốt nhất.

Ta cao hứng phấn chấn chạy tới đó, cứ nhiên thấy đã có người đứng dưới tàng cây.

May mắn không phải mẫu thân, ta vỗ vỗ ngực.

May mà nàng không đoán trước được chuyện này.

Người đứng ở đó cơ hồ trẻ tuổi với ta, vóc người cao, bộ dạng phi thường thanh tú.

Quần áo xinh đẹp quý giá, trên còn có thêu kim tuyến tinh xảo.

Hứ, mẫu thân từng nói, cho dù có tiền cũng phải luôn tiết kiệm, nếu không sẽ không có phúc khí, tương lai chuyển thế phải làm miêu làm cầu.

Hắn bên hông còn lộ ra một miếng ngọc bội, sáng lấp lánh, vừa nhìn thấy đã biết là thứ sang quý.

Ta ghét nhất những kẻ thích khoe tài phú, huống chi hiện tại hắn đang đứng bên cạnh cái cây của ta.

“Này, tránh ra một chút, không được người chạm vào cây của ta!” Ta khoanh tay đối hắn sừng sộ.

Hắn nhàn nhã hỏi: “Nga? Cây này là của người?”

“Đương nhiên là của ta, chẳng lẽ là của người?” Tên này là ai mà lại ở trong nhà của ta nhỉ?

Ta cao thấp đánh giá hắn, cư nhiên phát hiện cái mũ trên đầu hắn có đính một viên bảo thạch màu đỏ thật lớn.

Ta nuốt nuốt nước bọt.

Xa xỉ! Quả thực là xa xỉ tới cực điểm!

Nhớ ngày đó ta cầu mẫu thân thêm chút mạ vàng trên đường viền của mũ, cầu mấy tháng cũng không có kết quả.

“Nơi này là nhà của ta, người vì cái gì ở nhà của ta?” Ta không thích chào đón một kẻ thích khoe tài phú như vậy trong nhà.

Hơn nữa chán ghét nhất ở hắn là bộ mặt lúc nào cũng vênh vênh tự đắc. (cái này gọi là ghét cái thái độ >”<)

“Người là ai?” Hắn hỏi.

Ha ha, ta là ai?

Nói nửa ngày hấn ngay cả ai là chủ nhân cũng đều không biết.

Ta ưỡn ngực chỉ vào hấn lớn tiếng nói: “Ta là chủ nhân nơi này- Hạ Ngọc Lang, người hiện tại đứng ở chỗ của ta, có nghe thấy không?”

Hấn nhúu mày, một chút thái độ khiêm tốn cũng không có.

Ta tuyệt đối không phải là vì ghen tị bảo ngọc trên đầu của hấn mà ghét hấn, tuy rằng ta thực thích những đồ vật sáng lấp lánh, mỗi lần nghĩ đến có thể liên mặt đỏ tim đập.

Lần trước ta đem Đường gia tiểu tam đánh thành cái đầu heo giống nhau, cũng tuyệt đối không phải bởi vì hấn không chịu đem vòng trang sức trên châu trộm được cho ta sờ một chút, mà là bởi vì ta không thích cái bản mặt khoe của đó.

Nói thế nào cũng là nhìn hấn không vừa mắt! Hấn toàn thân cao thấp, trừ bỏ bảo ngọc trên đầu cùng xiêm y hoa lệ, những thứ khác ta đều xem không vừa mắt: “Ta vừa nhìn đã biết ngươi không phải người tốt, mau cút đi, nếu không...”

Ta còn chưa nói dứt câu, sau đầu đã trúng một quyền.

“Oa!” Ta kêu to, nghe rằng trợn mắt quay đầu lại.

Chưa từng bị đau như vậy.

Gia gia từ trên cao nhìn xuống, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn ta, quay đầu đối hoa tiểu tử kia (đại thể chắc mặt hoa da phấn aka không đàn ông >”<), cứ nhiên trong phút chốc cười như nở hoa.

“Tiểu nô chưa hiểu quy củ, tiểu chủ tử xin đừng nổi giận.”

Cầm của ta thiếu điều muốn rớt xuống.

Nhiều năm như vậy, còn chưa từng thấy qua bộ dáng nịnh nọt như vậy của gia gia.

Hứ, chẳng lẽ trên đầu có bảo ngọc lớn thì ngon lắm sao!

Phu tử nói qua, phú quý bất năng dâm....

(Nguyên văn lời Khổng tử nói về người quân tử:

Phú quý bất năng dâm. Bần tiện bất năng di. Uy vũ bất năng khuất tức là *Giàu sang không thể cám dỗ, Nghèo khó không thể chuyển lay, Quyền uy không thể khuất phục*)

Chính ở trong lòng đang cực kì tức giận, sau đầu lại lãnh một cú.

“Oa!” Ta lại quát to một tiếng, cực kỳ vô tội quay lại nhìn gia gia tự nhiên phát cuồng thích ngược đãi.

“Còn không quỳ xuống dập đầu thỉnh an chủ tử!”

Cái gì? Dập đầu? Vì cái gì chứ?

Ta trừng mắt nhìn hoa tiểu nam nhân đang cười đắc ý với ta. Ta tại sao phải dập đầu với hắn?

Nếu hắn đưa bảo ngọc trên đầu hắn cho ta, nói không chừng ta sẽ suy nghĩ lại.

Nếu hắn thật sự cho ta, liệu ta có nên dập đầu thật không nhỉ?

Đang còn phân vân (=.=), sau gáy lại bị người nhấn một cái, cái trán đập liên tục trên mặt đất, phát ra tiếng vang thật lớn.

Gia gia một bên ấn ta, cứ nhiên còn dư sức cười cười với tên kia nói: “Tiểu nô tài không hiểu chuyện, khiến cho chủ tử chê cười rồi.”

Thật là oan uổng mà!

Ta hôm nay nhất không trèo cây, nhị không làm vỡ đồ trong nhà, tam không phóng hỏa, còn không công dập đầu vài cái.

Ta như thế nào lại không hiểu chuyện?

Chân của hoa tiểu nam nhân ngay trước mặt.

Gia gia ấn đầu ta liên tục, giày của hắn đưa qua đưa lại trước mặt ta.

Thật vất vả từ dưới đất ngẩng đầu lên, cái trán đã muồn xanh tím một mảng.

Thật quá đáng!

Ta không dám trừng mắt với gia gia, sợ hấn lại một quyền đánh tới, đành phải hung hăng trừng mắt với hoa tiểu nam nhân.

Đang muốn đứng lên vì mình nói vài lời công đạo, chân lại tê rần, cứ nhiên bị gia gia giẫm lên.

Lão gia gia hôm nay tự nhiên lại phát điên, ngược đãi tôn tử đáng yêu duy nhất của hắn.

Cho nên mới nói, làm tôn tử của người ta, thật không phải là làm người sống.

Chính đang vì mình bị ai, khóe mắt lấp tức sáng ngời.

Cứ nhiên là mẫu thân mang theo tiểu nha hoàn vội vàng đi tới.

A a! Mẫu thân anh minh thần võ, uy phong lẫm lẫm của ta, xem bọn hắn khi dễ Ngọc Lang của người như thế nào kìa.

Ta lúc này dùng toàn lực chớp chớp mắt với mẫu thân, lên tiếng khóc lớn: “Nương....”

Còn chưa kịp khóc lớn lên, trên mặt bỗng nhiên trúng một cái tát.

“Tiểu súc sinh!” Mẫu thân mắng ta một câu xong liền xoay người hướng hoa tiểu nam nhân cung kính bái kiến, cứ nhiên cười đến mỹ mạo như hoa.

“Đều là do chúng nô tài sơ sót, để cho tiểu chủ tử một mình ngoài vườn bị tiểu nô tài này gây rối. Nô tài thật vô cùng ân hận.”

Cái cảm đáng thương của ta lại thiếu điều muốn rớt xuống.

Phụ thân khi ở nhà cũng chưa từng thấy nàng cười thành cái dạng này.

Quả thực là một buổi chiều phong vân biến sắc a.

Ta, đường đường Hạ Ngọc Lang thiếu gia, cứ nhiên phải quỳ dưới đất để cho hai kẻ không nghĩ tới tình thân kia quyền đâm cước đá.

Bên tai lại còn phải nghe bọn họ nịnh nịnh nọt nọt đến lông tơ cũng dựng cả lên.

Hoa tiểu nam nhân tỏ ra kiêu ngạo phách lối, nghe nịnh nọt chỉ mỉm cười: “Không có gì, bất quá tiểu hài

tử này cần được dạy dỗ thêm nhiều một chút.”

Khiêu khích! Đây rõ ràng ràng là khiêu khích cùng xúi giục mà!

Ta giống như hổ đói thiếu điều muốn nhào tới cắn đứt cái cổ của hắn, đáng tiếc gặp phải thợ săn — lão hổ ta đành phải nhịn nhục rồi.

“Đúng đúng đúng, chủ tử nói rất đúng. Nô tài quân giáo không nghiêm.” Gia gia đập mạnh lên chân ta một cái nữa, đối ta rống to: “Quý hảo!”

Nước mắt lưng tròng, ta ủy khuất ngẩng đầu nhìn mẫu thân.

Mẫu thân lúc này quả là không rảnh rỗi để nhìn ta, nhất cử nhất động đều là dò xét sắc mặt của hoa tiểu nam nhân.

Không có biện pháp, ta cũng đành phải nhìn xem sắc mặt của hắn.

Hung hăng nhìn nhìn, lại không thể để cho gia gia thấy.

Hắn vốn nhắc chân định đi, thấy ta căm lặng nhưng ánh mắt lại tràn ngập bất khuất cùng chính nghĩa, lại ngừng lại.

“Tên gọi là gì?” Hắn hỏi.

Mẫu thân vội vàng cười đáp: “Chúng nô tài nào đặt được tên gì hay ho, tùy tiện kêu Ngọc Lang thôi.”

Tùy tiện đặt?

Ta trừng to mắt.

Mẫu thân không phải từng nói tên của ta gia gia phải tra cứu rất nhiều kinh thư, thật vất vả chọn ra mấy chục cái nam danh, lúc ta mới sinh thì để ta tự rút ra một cái thăm trong số đó hay sao?

Tên ta có nghĩa là “Ngọc thụ lâm phong; Lang tài nữ mạo”, tương lai chắc chắn sẽ có nhân duyên tốt lành.

“Bao nhiêu tuổi?”

“Cũng đã mười lăm mà một chút tiến bộ cũng không có, như thế nào có thể so được với tiểu chủ tử? Tiểu

chủ tử từ nhỏ thông minh lanh lợi, năm đó...”

Mẫu thân lại bắt đầu lải nhải, đáng thương ta còn giống như cầu quỳ ở trong này.

So với cầu ta còn thảm hơn, ít nhất cầu cũng không bị quất tới tấp như ta.

“Được rồi, đứng cũng mệt rồi, lên phía trước ngồi nghỉ một chút.” Hoa tiểu nam nhân tùy ý khoát tay, mẫu thân lập tức câm bặt, mặt cúi thấp cười cười.

Kỳ quái!

Ta như thế nào chưa từng thử qua lúc mẫu thân đang lải nhải khoát tay một cái?

Hoa tiểu nam nhân vừa nhắc chân đi, cả đoàn lũ lượt theo sau hắn.

Mẫu thân, nha đầu, còn có vài cái gia phó không biết đến từ lúc nào cùng nhau vây quanh hắn mở đường.

Ta mới vừa thở phào một hơi, nghĩ xem nên đi đâu để an ủi bản thân đang đau khổ, bỗng nhiên nghe thấy tình thiên phích lịch (sấm nổ giữa trời quang): “Tiểu nô tài quỳ hảo! Hôm nay phạt người quỳ ở trong này, không được ăn cơm!”

Gia gia bỏ lại một câu tàn nhẫn rồi học tốc đuổi theo đám người kia.

Xa xa nghe thấy hoa tiểu nam kia nhàn nhã nói: “Hoa viên nhà các người tuy rằng không lớn, nhưng bày trí thật sự rất tao nhã.”

Mẫu thân đáp ngọt lịm: “Chủ tử đừng chê cười, chúng nô tài nào biết cái gì là tao nhã lịch sự?”

Lông tơ trên người lại lập tức dựng đứng lên, ta rùng mình một cái.

Chợt nhớ tới hoàn cảnh bi thảm hiện giờ của mình.

Không khỏi cảm thán cho bản thân mình.

Trên đời này có còn thiên lí hay không?

Cái tên hoa tiểu nam nhân phú quý xa xỉ chết tiệt ấy là ai?

Ta vừa quỳ vừa đem tổ tông mười tám đời của hấn mắng nhiết không ngừng, chỉ hy vọng trời mau tối.

May mắn ta thân thể khỏe mạnh, lại nhiều lần bị phạt quỳ, cũng đã xem như cơm bữa.

Miệng lẩm bẩm, dần dần nhắm mắt lại, thi triển chiêu thức lợi hại nhất trong bảy mươi hai chiêu thức của ta, quỳ ngủ! (=.)

Ngủ thẳng một giấc, khi ngáp to tỉnh dậy, trăng đã lên cao từ lâu.

Bụng réo vang âm ỉ, vậy là gia gia không có gọi người đến giải trừ lệnh cấm.

Tiền thính truyền đến tiếng nhạc rộn ràng, nói vậy là vẫn còn đang yến tiệc chiêu đãi hoa tiêu nam nhân.

Ai, có đại bảo ngọc thật tốt, có thể khiến người ta phải nịnh nọt.

Không khỏi thâm hận phụ thân vì cái gì thanh liêm như nước.

Không phải người ta hay nói ba năm làm tri phủ, mười vạn ngân lượng thu về hay sao?

Đói cực kỳ, đành phải cố ép mình ngủ thêm một giấc.

Chính lúc đang nhắm mắt lại cố ngủ, bên tai truyền đến một chút tiếng động nhỏ.

Mở mắt ra, lập tức nổi trận lôi đình, cư nhiên là hoa tiêu nam nhân kia!

Ta trừng mắt nhìn hấn, lớn tiếng hỏi: “Người nhìn cái gì?”

Hấn không nói lời nào, nhìn ta giống như nhìn một con khỉ.

Ta quỳ, còn hấn đứng, chỉ có thể ngửa đầu trừng mắt với hấn, khí thể hiển nhiên không bằng.

“Có cái gì đẹp? Người cút ngay! Không được nhìn!”

Thật đáng ghét, mắng cũng nhất định không đi.

Hấn nghe ta mắng to, cư nhiên ha hả cười. Cho tới bây giờ chưa thấy qua da mặt ai lại dầy như vậy.

Ta rút cuộc nhin không được, tả nhìn hữu nhìn xem xung quanh có ai không, bỗng nhiên nhảy dựng lên, nổi giận đùng đùng đứng ở trước mặt hắn.

Đang muốn vén tay áo giáo huấn hắn một chút, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng gọi to duyên dáng: “Chủ tử như thế nào một chút bóng dáng cũng không có? Trời tối thế này, cẩn thận đau chân.”

Mẫu thân đại nhân của ta đến rồi.

Trong lòng co rút lại, ta lập tức bùm một tiếng, thành thành thật thật quỳ xuống.

Hoa tiểu nam nhân ở trên đầu ta kiêu ngạo địa bật cười, ta nghe được nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt đỏ bừng.

Mẫu thân đi đến bên người, cười nói: “Tiểu nô tài này hôm nay cũng đã bị giáo huấn, chủ tử khả người giận chứ ạ?”

Nói nhảm, nguyên lai phạt ta chỉ là vì để cho hắn bớt giận.

Ta âm thầm tính toán, xem chính mình có thể hay không được song thân nhất về.

Chính đang hăng say suy nghĩ, nghe thấy trên đầu giọng nam từ tốn nói: “Cũng được rồi, vốn cũng chẳng có gì.”

Nãy giờ mới nói được một câu đáng nghe. Ta đồng ý gật gật đầu đồng tình.

Không nghĩ tới còn có câu tiếp theo: “Bên cạnh ta đang cần tên một thư đồng thị hầu chuyện bút mực, để cho hắn đến chỗ ta cũng được.”

Đầu ta “ong” một tiếng.

Không phải chứ? Làm thư đồng của người? Ta?

Ta cơ hồ muốn kêu to lên.

Có người so với ta kêu còn sớm hơn, là gia gia bán tôn cầu vinh (bán...cháu cầu vinh hiển =.) của ta: “Biết làm sao để chúng nô tài đội ơn chủ tử cho hết đây? Tiểu nô tài tu mười kiếp cũng không mơ có được cái phúc khí này a!”

“Còn không mau dập đầu tạ ơn chủ tử!”

Lại bị người ẩn liên tục cái đầu xuống đất.

Mới ngẩng lên một chút, cơ hồ chưa nhìn rõ phương hướng, còn chưa kịp hô một tiếng ta mặc kệ, hoa tiểu nam nhân kia đã nhấc chân, chậm rãi rời khỏi.

Trời ơi! Đây là cái thế giới gì thế này?!

Buổi tối, kinh hồn táng đảm nhìn mẫu thân cười hì hì giúp ta chuẩn bị hành trang.

“Nương, ta không đi! Ta vì cái gì phải đi làm thư đồng của người ta?” Ta chẳng lẽ đúng là con nuôi sao?

“Đứa ngốc, đây là phúc khí của ngươi. Ngoan ngoãn ở bên người tiểu chủ tử hầu vài năm, tương lai được thả ra, còn không phải làm quan? Người cũng có thể học thêm kinh thư.”

“Ta không cần! Làm nô tài thì có cái gì hảo?”

Đầu lập tức bị hung hăng đánh một chút.

“Ngươi vốn chính là nô tài. Gia gia của ngươi là nô tài của Cửu vương phủ. Năm đó gia gia của ngươi thị hầu lão Vương gia nhiều năm, sau được trở về, phần thưởng là phụ thân của ngươi được một chức quan, còn gia gia ngươi từ đó về sau nhân nhã hưởng phúc. Nhiều năm không cùng chủ tử thư từ qua lại. Hiện giờ tiểu chủ tử bỗng nhiên nổi lên hứng thú đến đây đi dạo một vòng, cư nhiên còn cho ngươi thị hầu ngài, còn không phải chuyện tốt nhất trong thiên hạ hay sao?”

Ta khờ mắt: “Kia phụ thân cũng là nô tài sao?”

Mẫu thân vẽ mặt kiêu ngạo: “Hừ, có là quan đi nữa, cũng không thể sánh bằng một cái thất lưng của chủ tử. Chủ tử tốt như vậy, cầu cũng cầu không được.”

Mẫu thân không nhìn tới gương mặt ảm đạm của ta, bắt đầu lao thao: “Tới Cửu vương phủ rồi phải biết quy củ, không được lại trèo cây gây chuyện, chúng ta ở Cửu vương phủ, đừng thứ tư trong Ngũ đại nô tài, khôn ngoan sắc sảo, thông minh linh hoạt chủ tử rất hài lòng. Ngươi tới đó, cũng không được lười biếng trốn việc.”

Ai, lại bắt đầu.

So với cái gì làm rạng rỡ tổ tông, cái gì rường cột nước nhà ta càng cảm thấy khó chịu hơn

Ta học hoa tiểu nam nhân, đối mẫu thân khoát tay.

Như thế nào vô dụng?

Ta càng dùng sức khoát khoát tay.

“Oa!”

Kết quả trên đầu lại bị đánh vài cái.

Nói đến nửa ngày, Hạ gia ta cư nhiên là nô tài của Cửu vương gia!

Nguyên lai ta thật là một tiểu nô tài.

Nguyên lai ta không phải thiếu gia, là một nô tài!

Ta nằm ở trên giường mình, khóc suốt một đêm

2. Chương 2

Cửu vương phủ ở kinh thành.

Này hoa tiểu nam nhân chán sống chết tiết, vì cái gì muốn tới Dương Châu du ngoạn?

Đến Dương Châu du ngoạn cũng được thôi, cố tình còn nhớ lại có một gia nô sống tại Dương Châu, cuối cùng còn bắt ta làm thư đồng!

Ta sáng sớm bị áp giải đến tiền đình, hoa tiểu nam nhân cùng tùy tùng đã sẵn sàng trở về kinh.

Mẫu thân hơn hở cầm bọc đồ của ta, đem ta nhét vào giữa đám người hầu, đối hoa tiểu nam nhân... Không, hẳn bây giờ là tiểu vương gia, đối tiểu vương gia chấp tay thành khấn: “Ngọc Lang không được dạy dỗ cẩn thận, thỉnh tiểu chủ tử cứ đánh mắng nhiều vào ạ.”

Ta ở trong đám người kêu khổ một tiếng.

Không thể nào? Đánh mắng nhiều một chút, chưa từng thấy qua có nương nào lại ác tâm như vậy.

Tiểu vương gia ra vẻ đỉnh đạc gật gật đầu, nhắc chân bước đi.

Ta tâm không cam lòng không nguyện đi thụt lùi về phía sau, vẻ mặt cầu xin đổi mẫu thân nói: “Nương, người chừng nào thì đến thăm ta?”

“Phủ của chủ tử, làm nô tài sao có thể nói đến là đến. Ngọc Lang ngoan, nhanh lên đi. Sớm tạo một chút tiền đồ, ở trước mặt chủ tử xin một chút quan.”

Ta lắc đầu, đúng là nương chỉ biết lợi dụng.

Cứ như vậy, một đường đi theo tiểu vương gia nghênh ngang trở về kinh thành.

Vừa đến kinh thành, lập tức trợn tròn mắt.

Phòng ốc lờn như vậy, chẳng lẽ tất cả đều là của nhà hần?

Ta đứng ở sau lưng mọi người, từ đại môn tiến ra một đoàn thị nữ xiên y lộng lẫy, toàn bộ cung kính quỳ trên mặt đất.

“Cung nghênh Vương gia hồi phủ.”

Nữ nhân nhiều như vậy lại kêu ngọt lịm, ta cả người đều run lên long tơ dựng thẳng.

Tiểu vương gia tựa hồ thực quen thuộc những giọng điệu này, tùy tùy tiện tiện vung tay áo, nhấc chân vượt qua cánh cửa đại môn cao cao.

Tiếp đó thị tòng ở phía sau cũng theo hần hướng vào trong, bao gồm cả ta.

Hắc hắc, nhìn trái phải hai bên thị nữ quỳ gối cung kính, thực sự là uy phong bát diện.

Khủng khiếp quá, hần thật có nhà lớn như vậy, đích thị là chủ tử rồi.

Chả trách ngay cả gia gia ta cũng phải gọi hần một tiếng chủ tử. Tiền thính của hần rộng bằng cả cái sân của nhà ta.

“Ngọc Lang...”

Nhiều ngày như vậy, hần không thèm để ý đến ta, để ta cùng các tùy tùng ở chung một nơi.

Vừa đến nhà, lập tức kêu tên ta.

“Vâng” ta le lưỡi, đã nhiều ngày nay đi theo những người khác, cũng học được không ít quy củ.

Làm nô tài quy củ thật nhiều, này không được kia không được, quả thực so với làm chủ tử thảm hại hơn nhiều.

“Trần bá, đây là Ngọc Lang, tôn tử Hạ gia. Người sắp xếp một căn phòng bình thường cho hắn là được rồi.”
Tiểu vương gia đối một hạ nhân bộ dáng như quản gia phân phó.

“Vâng, chủ tử” Trần bá cẩn thận chấp tay trả lời, lông mày một chút cũng không nhúc nhích, nhất định là nô tài nhiều năm rồi.

Tiểu vương gia nói xong, liền bước đi.

Ta định sẽ theo hắn, lại bị Trần bá nắm kéo lại.

“Muốn đi đâu hả?” Hắn cao thấp đánh giá ta, nhìn ta nơm nớp lo sợ nói: “Không nghĩ tới tôn tử lão Hạ lại lớn đến thế này. Đừng sợ, ta và gia gia người là lão bằng hữu. Tiểu tử người thật có phúc, có thể vào thư phòng tị hầu chủ tử, như vậy đi, trước trông nom bút mực của chủ tử, nếu làm tốt, sau này nhất định có tiền đồ a.”

Nói xong cười ha ha.

Ta lắc đầu, mấy thứ bút mực đó thì có cái gì phải quản chứ? Ta ở nhà ít nhiều cũng là một thiếu gia, chỉ cần nhũ mẫu hay một tiểu nha hoàn nào đó cũng quản tốt được. Đâu cần phải dài dòng như vậy.

Nô tài bằng hữu này của gia gia sáng sớm ngày hôm sau đã từ ổ chặn dựng đầu ta dậy:

“Còn không mau đến thư phòng thị hầu chủ tử, vạn nhất người muốn khởi bút thì làm sao hả?”

Trời ạ!

Ta mặc quần áo chỉnh tề, nổi giận ùng ùng đi theo sau Trần bá, xuyên qua mấy chục hành lang chẳng khác gì mê cung, rốt cục cũng tới được thư phòng.

Đây mà là thư phòng? Nó chẳng thua kém gì tiểu viện nhà ta cả.

Bên trong còn có giả sơn lưu thủy.(hòn non bộ)

Thật xa xỉ! Ta mắng to.

Nếu không phải vừa ra đến cửa, gia gia cùng mẫu thân hết đề nết lại dụ dỗ, thật muốn quay đầu bỏ chạy.

Vì sao lại muốn ta làm nô tài cho hắn?

Vừa bước vào cửa, Trần bá trung khí mười phần lập tức hạ xuống ba phần, khom lưng tươi cười: “Ai da, chủ tử hôm nay dậy sớm thật, dụng công như vậy, người càng phải lưu ý giữ gìn sức khỏe.”

Giọng nói đầy âm khí, khiến ta bất giác rùng mình.

Dậy sớm như vậy à?

Ta cũng vừa mới thức dậy. Trần bá thế nào quay sang chỉ chỉ vào người vào mũi ta mà mắng chửi thậm tệ.

Thật không có thiên lý!

Tiểu vương gia tinh thần rạng rỡ đứng bên bàn, lạnh lùng nói: “Ta thật ra đã dậy từ sớm, nghĩ muốn luyện chữ. Ai ngờ đến ngay cả bút đều tìm không thấy? Trần bá, người làm việc cũng quá vô cùng tâm. Hôm nay là ai quản bút mực?”

Ta nghe xong rụt người lại. May mắn hắn không mắng chửi ta, mà quay sang mắng Trần bá.

Ai ngờ Trần bá lực vô cùng mạnh, một tay bắt lấy ta mang đến trước mặt Tiểu vương gia, cúi đầu cười: “Đều do tiểu tử này mới tới, không biết quy củ thị hầu chủ tử, ngủ dậy muộn.”

Muốn mang ta ra chịu tội thay?

Ta ngẩng đầu bất mãn nhìn chăm chăm vào Trần bá, lại quay đầu trừng tên tiểu vương gia chết tiệt một cái.

Không phải người bẻ bút chứ? Người thực sự muốn viết chữ, làm thế nào lại tìm không được bút?

Rõ ràng cố ý gây khó dễ!

“Người không phục?” Tiểu vương gia nheo mắt hỏi.

Ta lập tức lắc đầu: “Không có!”

“Còn nói không có, đối đáp với chủ tử như vậy, có còn phép tắc sao?”

Ta nói sai cái gì chứ?

Thật chẳng hiểu gì cả!

Ta lớn tiếng nói: “Ta cái gì cũng không có nói! Không có là không có!”

Trần bá ở một bên sợ ngây người, tựa như tiếng thét của ta có thể làm chủ tử hấn kinh hoàng vậy, vội vàng đem ta kéo lại phía sau: “Ngọc Lang, người điên rồi? Người dám cãi lại chủ tử!”

Ta gật đầu: “Đúng vậy, ta cãi đó thì sao!” Có gì mà không thể chứ?!

Trần bá nói: “Mau mau dập đầu tạ tội với chủ tử, cầu xin chủ tử bớt giận.”

Hắn kéo tay ta, ấn ấn đầu xuống.

Buồn cười... ngoại trừ gia gia cùng mẫu thân đệ nhất lải nhải của ta, còn có ai có khả năng bức ta dập đầu chứ?

Ta quyết không khầu đầu, hắn ấn một ấn, ta không ngừng liên tục vùng vẫy.

“Không làm!” Ta rõ ràng không có làm sai cái gì cả, tiểu vương gia đây tự kiếm chuyện gây sự. “TA NHẤT ĐỊNH KHÔNG LÀM, vì cái gì phải dập đầu chứ?”

Ta nhất không giết người, nhị không phóng hỏa.

Đúng a, ta cũng muốn phóng hỏa, mang xiêm y đẹp đẽ của tiểu vương gia đây đi đốt sạch a!

Đang kiên trì đến ngạo mạn, tiểu vương gia kia cư nhiên đi tới giáng cho ta một cái tát!

Trên mặt tê rần, tựa hồ trước mắt toàn là sao Kim.

Thật quá đáng!!!

Rõ ràng lợi dụng lúc người ta không chú ý mà ra tay, có bản lĩnh người làm lại coi, xem ta có cần chết người không.

Ta ôm mặt, bị phần trừng mắt với hắn.

Tiểu vương gia ngông cuồng ngạo mạn nói: “Thế nào, ta không thể trừng phạt người?”

Ngoại trừ gia gia cùng mẫu thân, ngay cả phụ thân cũng không từng đụng vào một cái móng tay của ta.

Ta vốn định lao vào hấn liều mạng, không hiểu làm sao trong lòng cảm thấy đau sót, nước mắt lại rơi xuống.

“Người... người...” Ta dụi dụi mắt: “Người đánh nô tài, người không phải hảo chủ tử!”

Ta òa khóc nức nở.

Thật sự là hảo ủy khuất a, bao nhiêu uất ức mấy ngày qua toàn bộ đều phát tiết ra.

Vì sao đang yên đang lành là một thiếu gia, bỗng chốc trở thành nô tài, còn bị người đánh?

“Người không phải hảo chủ tử! Người không phải hảo chủ tử!” Ta biên khóc biên la.

Hết thấy mọi người trong gian nhà lúc ấy mắt mở to choáng váng, kể cả tiểu vương gia cũng phải sững sờ.

Hắn tám phần cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua mình không phải là hảo chủ tử.

3. Chương 3

Vốn sự tình phát triển đến nước này, tiểu vương gia nói thế nào cũng phải hảo hảo tĩnh lại, cho dù không lập tức cung kính đưa ta về nhà, cũng ít nhất nói mấy câu nhẹ nhàng xin ta tha thứ.

Ai ngờ hắn tĩnh lại nhưng tĩnh lại càng tệ hơn.

Hắn sau một lúc ngẩn người, hét lớn: “Người đâu! Đem tên tiểu tử không hiểu tôn ti này xuống đánh mười trượng, cho hắn tỉnh ra!”

Gia đình bên ngoài ầm ầm vang lệnh, vẻ mặt hung thần ác sát tiến tới, túm lấy ta một người vô tội thiện lương kéo ra ngoài.

Ta nước mắt lưng tròng còn chưa kịp phản ứng, đã bị bọn chúng ném xuống nền đất giữa sân, ba! ba! ba!... mà đánh.

Âm thanh bản gỗ va chạm với da thịt, nghe tuy rằng đáng sợ, nhưng không bằng tự mình cảm giác đau đớn đáng sợ này.

Ta càng khóc lớn, vang vọng thiên địa, chấn động thiên đình.

Thật vất vả chịu đựng hết mười trượng, tiếng khóc còn chưa dứt, Tiểu vương gia lại đi tới trước mặt, cười hì hì ngồi xổm xuống hỏi ta: “Như thế nào, ta bây giờ có phải là hảo chủ tử hay không?”

Nghiêm hình tra tấn, sao có thể là anh hùng hảo hán?

Nước mắt vòng quanh khóe mắt rớt cuộc cũng rớt xuống.

“Người... người...” Ta biết khóc suốt suốt không phải hành vi của nam tử hán, nhưng cứ để người tự mình nếm thử mùi vị của trượng gỗ, người liền hiểu được.

Hắn nghiêm sắc mặt nói: “Người vẫn không phục? Hảo, phải cho người phản tỉnh lần nữa vậy.”

Ta biết hắn lại muốn hạ lệnh đánh, toàn thân co rụt lại.

Nhưng nộ khí trong lòng lại không ngừng dâng lên, căn bản là không sợ chết, ngựa cổ hét lớn: “Người đánh chết ta đi. Người đánh chết nô tài, còn dám nhận là hảo chủ tử?”

Nói xong, quay lại nhìn hai tên gia đình đang nắm chặt trượng gỗ phách sau, tránh không khỏi run rẩy.

Tiểu vương gia giận tím mặt quát: “Đánh cho ta, đánh chết cũng không được ngừng!”

Ta kinh hô một tiếng thiếu điều muốn ngất xỉu tại chỗ.

Mẫu thân, vĩnh biệt. Ngọc Lang kiên cường bất khuất của người cuối cùng cũng phải anh dũng hy sinh vì bị người đánh chết.

Gia gia, tôn tử của người căn bản không có khiêu làm nô tài. Người vì có gì ép buộc ta? Chẳng lẽ là vì đồ kị anh tài (là ta) sao?

Đang cảm thán, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm tuyệt vời tới cực điểm.

Nếu mang so sánh với tiếng hót chim hoàng oanh càng hoàn hảo hơn, nhẹ nhàng ôn nhu, lại mang theo uy nghiêm, trang trọng nói không nên lời, đồng thời lại tựa như lụa mỏng trấn an lòng người.

Hơn nữa, thanh âm tuyệt diệu ấy lại phát ra hai chữ rung động lòng người—— “Ngừng tay”

Lời vừa nói ra lập tức trường gió trên mông ta liền hạ xuống.

Đương nhiên, thanh âm dễ nghe như vậy, hẳn sao lại không hảo hảo nghe lời. Giọng nói tuyệt mỹ như vậy so với thanh âm độc ác của tiểu vương gia kia đúng là một trời một vực!

Thầy tướng từng nói ta sau này sẽ gặp được quý nhân phù trợ, có thể gặp dữ hoá lành.

Ha ha, quả nhiên là đúng a.

Ta mở to mắt xem bộ dáng vị cứu tinh của mình như thế nào.

Một thiếu phụ trẻ thanh tú, đoan chính cùng hai tiểu a hoàn thướt tha đi tới, một thân quý khí, ung dung, đẹp đẽ tới cực điểm.

Thật là một quý phu nhân mỹ lệ, ta tuy rằng bị trói chặt dưới đất, cũng ngẩng đầu nhìn nàng không chớp mắt.

Tiểu vương gia đáng ghét kia, lại còn dám hướng về phía nàng ấy với ánh nhìn rất....

Sắc lang!

Hắn cư nhiên còn bước tới, lộ ra nét tươi cười hạ lưu đê tiện, gọi một tiếng:

“Hoàng ngạch nương”

Cái gì? Nàng là mẫu thân của người?

Nàng còn trẻ như thế, sao lại có con lớn như thế được?

Nhất là, như thế nào lại có một đứa con độc ác như vậy?

Ta cơ hồ choáng váng, tất cả ảo tưởng đều tan thành mây khói.

“Sanh nhi, vì sao mới sáng ra đã âm ỉ huyền ảo không ngớt như vậy?” Thật là một thanh âm tuyệt vời.

Ta ai thán.

Tiểu vương gia mệnh thật tốt, là một chủ tử, nhà cao cửa rộng, ngay cả mẫu thân cũng là mỹ nhân.

Vì cái gì mẫu thân ngươi không phải là mẫu thân của ta.

Thật muốn trao đổi.

Bỗng trong đầu hiện lên cảnh mẫu thân siết chặt cổ ta, lập tức lắc lắc đầu xóa đi mộng tưởng.

“Hoàng ngạch nương, tên nô tài này thật không ra gì, khiến Sanh nhi tức muốn chết.”

Vương phi lấy khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt tiểu vương gia: “Ngươi đó, chỉ là một tên nô tài không biết vâng lời để cho lão quân gia dạy dỗ là tốt rồi, cần gì phải tức giận thành như vậy? Ngươi thân làm chủ tử, nếu vì tên nô tài mà tức giận ảnh hưởng đến thân thể, thật không đáng chút nào”

Ta nghe xong, càng cảm thấy thương tâm.

Thật hận tại sao ấn tượng đầu tiên của ta đối với nàng lại tốt như vậy.

Trên đời này không có ai lại đi dung túng nhi tử hãm hại lương dân như nàng ta. Thật đúng là lão chủ chứa mà.

Ta tức thì đem ánh mắt vốn đang ngưỡng mộ chuyển sang ánh nhìn trừng trừng nàng.

Vương phi đột nhiên xoay người, đối Trần bá nói: “Lão Trần, ngươi thật là tắc trách. Sanh nhi tức giận cũng không khuyên nhủ, để hắn đứng lâu dưới trời nắng như vậy hỏi có được không? Còn về việc giáo huấn hạ nhân, trước tiên phải bịt kín miệng lại, sao lại để kêu la kinh thiên động địa như vậy, toàn bộ Vương phủ đều nghe thấy được, người không biết còn tưởng rằng chúng ta bạc đãi nô tài”

Trông mắt ta cơ hồ cũng muốn rớt xuống.

Thực sự là ác độc có di truyền a.

Nhìn kỹ, mỹ nhân này bộ dạng thế nào lại khó coi như vậy, phần trên mặt dày cả tác, mẫu thân nếu đem so với nàng còn đẹp hơn gấp trăm lần.

Ta thật tiếc nuôi ấn tượng tốt đẹp đầu tiên với nàng.

Người trong vương phủ, kẻ nào cũng ác độc như vậy, nghĩ đến cuộc sống sau này, bất giác nước mắt lại chảy xuống.

Tiểu vương gia hiện tại có thêm chỗ dựa, nhất định muốn đem ta sống đánh thành chết a.

Lúc này không khóc, thì còn đợi đến khi nào?

Trước kia từng có lần xem qua cảnh anh hùng hảo hán đứng trên pháp trường chờ mắng quân địch đến chết, ta ngày nay cũng bắt chước học theo.

Hạ quyết tâm, ta ngửa cổ vừa khóc vừa la: “Ta hôm nay...”

Mới nói được ba chữ, miệng đã không còn mở nổi nữa, cả miệng, cả cổ đều đau rát.

Tuy rằng cật lực phản kháng, cũng chỉ có thể ngô ngô a a vài tiếng.

Tiểu vương gia thấy ta giãy giụa, tựa hồ cao hứng lên một chút, đối Vương phi nói: “Hoàng ngạch nương, chúng ta không nên vì nô tài kia tức giận. Nào, chúng ta cùng đến tiền thính, Sanh nhi mấy hôm trước vừa được tặng một gói trà thượng hạng. Đúng rồi, hoàng ngạch nương như thế nào lại tới phủ Sanh nhi...”

Ta mông lung nhìn đoàn người từ từ xa dần.

Ai, không ai quan đến sự sống chết của ta cả.

Cuối cùng vẫn là Trần bá kê người đem ta thả ra, đỡ ta về phòng của mình.

“Người sao lại to gan như thế? May mắn chủ tử luôn khoan dung, ôn hòa...”

“Khụ khụ khụ.... Khụ....”

Ta đang nốc chén trà ừng ực nghe thấy thế liền bị sặc nghiêm trọng, suýt phun hết ra.

Hắn khoan dung?

Ta lắc đầu, trong vương phủ chẳng những chủ tử có tật xấu, ngay cả nô tài cũng có tật xấu.

Gia gia của ta năm đó tranh thủ cáo lão hồi hương là việc làm phi thường sáng suốt a.

Còn việc hấn đem ta đưa đến nơi này làm nô tài có lẽ là do năm đó ở trong vương phủ sinh bệnh ở não bây giờ bỗng nhiên tái phát, thần kinh thác loạn.

Trần bá nói ta không hiểu quy củ, căn bản không có tư cách hầu hạ chủ tử, việc làm thư đồng cho người coi như hủy bỏ.

Ta hô to vạn tuế, hôm nay có thể ngủ thật thư thái đi? Mông đau quá. Ta chỉ có thể nằm úp sấp ngủ.

Không ngờ sáng sớm lại bị dựng dậy.

“Tại sao lại tái phạm, ngày hôm qua được giáo huấn vẫn chưa đủ sao?” Trần bá bắt đầu quở trách.

Ta nghi hoặc nói: “Không phải nói là không cần ta làm thư đồng nữa sao?”

“Điều người đến ngoại viện thì tốt hơn, sáng nay diện kiến chủ tử, đối chủ tử khấu đầu xin người cho đến ngoại viện.”

Đúng là Vương phủ chết tiệt, cư nhiên dám phân ta làm việc như vậy

Quan trọng là....

“Còn muốn ta gặp chủ tử? Còn muốn ta đối hấn dập đầu?” ta hét lên. “Đó là chuyện đương nhiên, người hôm qua mạo phạm chủ tử, cũng nên đi tạ ơn người đã tận tình chỉ dạy” Ta khinh! Tạ ơn hấn? Tạ ơn hấn đánh ta chết đi sống lại?

Dọc đường đi, ta tìm mọi cách trốn thoát nhưng xung quanh chỉ toàn tường là tường, với cả chậu hoa, cuối cùng vẫn bị người của Trần bá bắt được dẫn đến thư phòng.

“Ngọc Lang, người không nên lại tìm rắc rối. Nếu không phải gia gia người nhờ cậy, ta đã mặc kệ người từ lâu rồi.” Vừa tiến vào thư phòng, Trần bá vừa ở bên tai ta nói thầm.

Ta gật đầu.

Đúng! Người là nô tài bằng hữu của gia gia ta.

“Cám ơn” người sáng sớm bắt ta đến dập đầu.

“Ngày hôm qua là lỗi của ta, thỉnh chủ tử không nên tức giận.” Vì thuận lợi được điều đến ngoại viện, cách kẻ ngược cuồng này xa một chút nên vừa vào cửa, ta liền ngoan ngoãn nghe theo phân phó của Trần bá.

Bộ dạng giống như niệm kinh đem những lời Trần bá đã nói không kiên nhẫn lặp lại một lần.

Trần bá ở phía sau đánh ta một chút, cười cười nói: “Chủ tử, nô tài ngày hôm qua đã hảo hảo giáo huấn Ngọc Lang. Hắn sẽ không dám tái phạm nữa đâu. Hôm nay sẽ đem hắn tới ngoại viện tránh cho chủ tử tức giận. Chủ tử ban phúc cho hắn dập đầu tạ lỗi.”

Mũi của ta thở phì phò. Ta dập đầu với hắn là để hưởng chút phúc khí của hắn?

Đây có phải là đạo lí hay không?

Nhớ năm đó ta ở nhà, chưa từng có kẻ nào dám khi dễ ta như vậy, hơn nữa....

Đang suy nghĩ, khuỷu chân bị ai đá cho một cước.

Ta không kịp đề phòng, la lên một tiếng quỵ xuống.

Khỏi cần nói cũng biết kẻ đá ta nhất định là bằng hữu nô tài của gia gia ta.

“Còn không mau đến dập đầu với chủ tử?” Trần bá nhìn gương mặt lạnh như băng của Tiểu vương gia, vội vàng phân phó ta.

Trong lòng có cả trăm điều không phục, nhưng vì mong muốn được trả về sớm ta đành phải nghe theo.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Ta trừng mắt nhìn Tiểu vương gia. Tiểu tử này, cứ nhiên lại mặc một bộ y phục xinh đẹp vô cùng, trên mũ còn có một viên ngọc thật to.

Ta cúi đầu, dùng động tác nhanh nhất có thể dập đầu một chút với hắn.

Được rồi! Không có việc gì rồi!

Ta vô cùng cao hứng đứng lên, còn chưa kịp vỗ vỗ tay, lại bị Trần bá một cước đá cho quỵ xuống.

“Chủ tử còn chưa nói gì, ai cho phép ngươi đứng dậy?”

Cái gì? Hắn không lên tiếng ta cứ phải quỵ như vậy. Nếu hắn cả đời không nói lời nào thì ta chẳng phải....

Lão hổ không phát uy, bị người cho là bệnh miêu.

Ta đã nghe lời như vậy, còn muốn thế nào?

Ta hung tợn quay đầu lại, trừng mắt nhìn Trần bá, nghiêng răng nói: “Nam nhi dưới chân có hoàng kim, người có hiểu hay không?”

Thừa dịp Trần bá bị ta dọa ngốc lảng ra, ta vội vàng đứng bật dậy.

May mắn phu tử có dạy ta đạo lý, hiện tại thấy hơi áy náy vì trước kia đã bỏ gián vào trong lẩu thuốc của hắn.

4. Chương 4

Nhìn thấy ta khí thế hiên ngang của bậc trượng phu, Trần Bá bị dọa đến sững người, lui hai bước: “Người người...”. Đến cả nửa ngày chỉ một chữ “người” như vậy, haiz.

“Lão Trần, người đi ra ngoài”. Tiểu Vương gia lên tiếng.

Chỉ cần một lời nói nhẹ nhàng là đã khiến cho Trần Bá đang run rẩy lảng lạng rời khỏi. Trần Bá trước khi đi còn cố liếc nhìn ta một cái vừa như trách cứ, lại vừa như lo lắng.

Ai, ta thấy người này chính là quá mềm lòng, cứ nhiên có điểm thực xin lỗi hắn đã khổ tâm vì ta.

“Hạ Ngọc Lang...” -Tiểu vương gia bỗng nhiên cất tiếng gọi.

Ta vội xoay người, hùng dũng oai vệ nhìn hắn.

Người này quả thật bộ dạng không tồi, cao lớn, thân hình cân đối, phục sức đẹp dễ quý giá, ngồi ở ghế toát ra khí phách mà ai vừa gặp cũng đoán được xuất thân cao quý.

Đáng tiếc *dài quá khỏa oai tâm*(1), suốt ngày đối với ta tự cao tự đại, còn đánh người!

Từ khi thành chủ tử của ta, mở miệng ngậm miệng đều là “người”, “của người”, hôm nay mới lần đầu tiên quy củ hô to tên của ta.

Ta nghiêng đầu chăm chú theo dõi hắn: “Có chuyện gì?”

Đôi chân mày của hắn khẽ nhú lại, lười biếng nói: “Mau qua giúp ta bóp chân.”

Ta trừng mắt, há to mồm:

“Người đâu phải cụ già tám mươi, sao lại phải giúp người bóp chân?”

“Trần Bá nói với ta muốn điều người đến ngoại viện, không làm người hầu cận cho ta nữa!”

Ta kêu to: “Ta dốt nát!”

“Không tồi, đúng là người dốt nát.” Tiểu vương gia cố ý chậm rãi gật đầu: “Bất quá người có làm gì đều do ta định đoạt. Lão Trần cũng bất quá là một quân sự nô tài.”

Hắn đem chân khoát lên tảng thượng, quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái: “Như thế nào, không nghe phân phó? Tốt, dù sao ngày hôm qua đánh thế cũng còn ít, người hiện tại vẫn còn đi được.” Trên môi kia khẽ tươi cười khinh mạn, cao ngạo, làm cho người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi cắn giận.

Nếu có thể dùng ánh mắt sắc bén để phân định thắng thua, thì kẻ thắng đương nhiên sẽ là ta.

Bất đắc dĩ hắn không chịu dùng loại phương thức quang minh lỗi lạc này, mà lại dùng cách dè tiện, dơ bẩn, hạ lưu để thắng. Hắn giương giọng kêu: “Người đâu!”

Lại đánh?

Trận đòn hôm qua còn chưa khỏi, ta lại cũng chẳng phải Thiết kim cương mà mỗi ngày mỗi đánh.

Vội vàng nhắc tay đầu hàng: “Biết, biết! Cũng chỉ là bóp chân thôi...”

Thật không còn chút khí phách, chính mình đối với mình tự phun nước miếng hổ thẹn.

Tiểu vương gia nở nụ cười, hắn cười thật quả đúng thời điểm. Dù nụ cười đó có đẹp đi chăng nữa, thì trong mắt ta vẫn chỉ là vô sỉ.

Không cam lòng bước đến, ta đành ngăn người nhìn hắn.

Tiểu vương gia lại nhất định không bỏ qua cho ta: “Động thủ a, ngốc đừng làm cái gì?”

Trước kia xem tiểu nha đầu giúp ông nội của ta bóp chân, đều là quý trên mặt đất. Chẳng lẽ ta cũng...

Ta kiên quyết tự vẫn lòng mà lắc đầu, bóp chân so với bị đánh, đương nhiên là chọn bóp chân; nhưng quỳ bóp chân so với bị đánh, ta sẽ chọn bị đánh.

Vấn đề ở đây là vấn đề nguyên tắc.

Phu tử dạy: *kể thức thời mới là trang tuấn kiệt*(2). Nhưng cũng chính hấn lại nói: *đại trượng phu khả sát bất khả nhục*.(3)

Nay đem tất cả đạo lí phu tử đã dạy ra suy xét lại thì hình như có chỗ đạo lý bất đồng. Chẳng lẽ ta ngày đó chọc ghẹo hấn nhiều lắm nên hấn cố ý *loạn giáo báo lại phục*(4)?

Tiểu vương gia chờ lâu mất kiên nhẫn, ho khan hai tiếng, nhìn ta chăm chăm, dường như xem chừng có cơ hội là kêu to lên “Người đâu, đem hấn ra ngoài đánh”.

Không thể nề hà, ta cắn răng, đem một chân của hấn nhấc lên đặt ở trên bàn đối diện với mình.

Tiểu vương gia bị ta bỗng nhiên nhấc một chân lên thì cả thân mình đột nhiên ngửa ra sau, cơ hồ có thể ngã xuống đất. Hấn vội vàng ổn định thân thể, dùng ánh mắt đáng sợ nhìn ta trừng trừng, giống như sắp phát hỏa.

Ta ngồi lên tảng thượng chỗ hấn vừa gác chân, ngoan ngoãn giúp hấn xoa bóp chân.

Tiểu vương gia biến sắc, chậm rãi an tĩnh lại, tựa vào ghế.

Tựa hồ được ta bóp chân rất thú vị, hấn không ngừng nhìn ta chăm chăm, như thể trên mặt ta có cái gì đó khác thường lắm vậy.

Thật đáng ghét!

Ánh mắt hấn chẳng khác gì loài ruồi bọ. Ta đột nhiên ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt, liếc hấn một cái, dưới tay vô thức bóp mạnh chân hấn một cái.

“A!” Tiểu vương gia bỗng nhiên rút chân về.

Ta không nghĩ tới hấn lại có phản ứng như vậy, thẳng tay đánh mạnh xuống bàn, một thanh âm vang lên.

“Người muốn đánh chết ta à?” -Tiểu vương gia nổi giận đùng đùng, chất vấn hỏi.

Ta đứng lên, mạnh mẽ lắc đầu: “Không có.”

“Người có!”

“Không có!”

“Tuyệt đối có!”

“Tuyệt đối không có!”

Có qua có lại tranh cãi nửa ngày, hai người đều đỏ mặt tía tai.

Chỉ cần hấn không cao giọng hô to “Người đâu, đem ra ngoài đánh ” thì ta có thể cùng hấn đấu khẩu cả ngày.

Không ngờ hấn đã không có hô to gọi người tới, lại còn bỗng nhiên bật cười khúc khích.

Hấn cười trong lúc đó, nếu như bao nốt ruồi đen biến thành Dương quý phi, thì vẻ đẹp kia sẽ có bao người phải sợ hãi.

Hai chân ta mềm nhũn, thiếu chút nữa tái thật.

Tiểu vương gia tựa hồ quên đôi chân của mình vừa mới thiếu chút nữa bị ta xao đoạn, cười ha ha, chỉ tay vào ta nói: “Người quả rất thú vị, ha ha, thật là có hứng thú.”

Ta ngơ ngác nhìn hấn. Phi! Chủ tử của ta là một ngốc tử!

Hấn bước lại gần ta, cẩn thận nhìn, tựa hồ mặt của ta, như thế nào nhìn cũng nhìn không đủ.

Nguyên lai hấn so với ta cao một chút.

Hiện tại mới có cơ hội so sánh, đương nhiên là bởi vì ta ngày xưa thấy hấn không phải quỳ chính là dập đầu, chưa từng đứng cùng hấn như vậy.

“Ngọc Lang, người có một phó hảo tướng mạo.” Hấn tùy tiện nâng cằm ta lên: “Đáng tiếc thiếu một bộ hảo tính tình.”

Hấn vừa nói vừa vuốt ve làm cho ta *hựu tô hựu ma*(5), cả người run lên.

Hỗn đản! Cư nhiên đùa giỡn nô tài.

Ta né ra khỏi tay hắn, tựa vào cạnh cửa, kêu to: “Không cho chạm vào ta!”

Hắn cười dài đi tới, như thể thợ săn thấy con mồi.

...

Ta từ trước hay đọc lén tập thư, cũng có phú gia công tử ghẹo tình tiểu thư. Đọc đến đoạn khẩn cấp là ta lại thở dài. Ta chán nản vị phú gia công tử kia vì sao không phải ta. Ta tuy là công tử, nhưng không phải phường hạ đẳng, dám chặn đường trên ghẹo con gái nhà lành.

Thật đúng là những chuyện kích thích người ta mà!

Không nghĩ tới ta hôm nay chẳng những không phải công tử, thành nô tài, còn muốn bị người khác đùa giỡn.

Báo ứng! Ta vì ngày đó mà nảy sinh ý nghĩ sám hối kỳ quái.

“Da thịt thật trắng mịn, ăn chắc cũng ngon lắm a” Tiểu vương gia lướt ánh mắt phóng đảng tiếp:” Ta bên dưới nô tài tôi tớ mấy trăm tên, nhưng không có ai giống như thế này. Kể từ nhỏ đến lớn được nuôi dưỡng nâng niu như một công tử. Gương mặt lại xinh đẹp, cơ thể cũng tốt, còn từng đọc qua thư sách, lão hạ quả thật không sai, thật khiến người khác mê mị”

Hắn vuốt ve bốn cột khắp mặt ta, tay lần mò sờ rầm, lực tay lại vô cùng mạnh, ta dĩ nhiên ra sức giãy dụa song cũng không thể thoát khỏi...

Ta giận dữ hét lớn: “Người trên ghẹo nô tài! Người bất luận đều không phải hảo chủ tử!”

Đang định thề sống chết không theo, cắn lưỡi tự sát.

Cánh cửa bỗng nhiên kéo kẹt một tiếng bị đẩy ra, một trận làn gió thơm ủa tới.

Ta bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt trừng đặc lớn hơn nữa.

Vương phi trang điểm xinh đẹp, chằm chằm đứng ở ngoài cửa.

Thăm rồi thăm rồi, sự việc đã bại lộ. Chỉ sợ phải ban thưởng ta một ly hạc đỉnh hồng gọi là bảo toàn danh dự cho chủ tử.

Vì cái gì ta muốn là nô tài!

Không công bình, tuyệt đối không công bình!

Tiểu vương gia ngậy người một chút, lập tức buông ra ta, hướng Vương phi hành lễ: “Hoàng ngạch nương tại sao lại xuất cung? Muốn gặp Sanh nhi, thì chỉ việc cho đòi là được rồi mà?”

Wương phi cái gì đều không có nhìn đến, chậm rãi ngồi xuống, bên cạnh thị nữ lập tức bưng trà.

Chỉ có ta, ngốc nghếch, hồ đồ đứng ở một bên, xem cuộc đối thoại không bình thường của mẫu tử hân. Tiểu vương gia đứng ở bên cạnh ta, đột nhiên nắm lấy tay của ta.

Vốn đã đủ khấn trương, còn muốn quấy rối!

Ta giống bị cẩu cắn một hơi, đem tay hân quạt ra, quát: “Đừng đụng ta!”

Lập tức nghe thấy thanh thúy một tiếng.

Wương phi toàn thân chấn động, bát trà trong tay rớt xuống.

Nghĩ lại, có phải hay không nàng có chỗ sợ ta? Hắc hắc, không khỏi đắc chí.

“Một chút cấp bậc lễ nghĩa cũng không hiểu, người đâu trối hân lại”

Còn chưa đủ đắc chí thì bỗng nhiên nghe thấy tiểu vương gia *tình thiên phích lịch* (6) đích một câu.

Ta lập tức bị trối gô, ngay cả miệng cũng bị bịt lại.

Ai, làm người nô tài, chẳng lẽ thật không có một chút nhân quyền?

Ta cúi đầu nhìn xem chính mình, rốt cục bắt đắc dĩ phải gật đầu.

Không tồi, quả thật không có. Ngay cả cẩu cũng không bằng.

Ai sẽ đi trối gô một con cẩu?

5. Chương 5

Trong phòng chỉ còn những lời đối thoại nhỏ nhẹ, ân cần đích *mẫu từ tử hiếu (mẹ hiền con thảo)*, truyền vào tai ta. Cuối dãy hành lang, thị hầu qua lại đều trộm nhìn ta, sau lại trộm che miệng cười. Ta tức giận đi từng bước từng bước, vừa đi vừa trừng mắt nhìn họ. Có cái gì đáng buồn cười? Ta hẳn là bị người người khinh khi! Tay chân bị trói ghềnh, ta thống khổ nghĩ chẳng lẽ về sau đều như vậy? Không thể nào... Không có khoa trương như vậy chứ? Nghĩ đến ngày sau, ta không nén nổi bi thương mà kêu lên ai oán, nhưng miệng bị bịt chặt nên chỉ có thể ngơ ngơ kháng nghị.

Rốt cục, Vương phi cũng đi ra. Một đoàn tùy tùng thị nữ nhăm mắt theo sau, ngạo nghễ, hiên ngang mang theo làn gió thơm trong phòng đoan trang đi ra. Tiểu vương gia đứng phía sau cung kính, ánh mắt cứ nhiên nhất nhất hướng về phía ta. Lòng đột nhiên nhảy dựng. Hồn đảo! Người này có đôi mắt đào hoa làm cho ta như có dòng điện chạy qua người. Vương phi bước thong dong ngang qua ta thì bỗng nhiên ngừng lại. Phía sau nàng, đám thị nữ, cũng tự nhiên ngừng lại. Nhất thời, ta trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người. Tuy rằng những người nhìn ta bộ dạng không tồi, nhưng vẫn khiến ta cực độ khó chịu. Nhìn cái gì vậy? Ta hung hăng nhất nhất quay về phía họ trừng mắt, nhất là đối với Vương phi.

Vương phi lông mi hơi hơi nhảy dựng, kéo dài thanh âm nói: “Sanh nhi...” Tiểu vương gia trước mặt mẫu thân hẳn trông thật thành thật, vội vàng đứng ở trước mặt, khoanh tay nói: “Hoàng ngạch nương, ta ở đây.” Đôi mắt chính nghĩa đầy phần nộ của ta cùng ánh mắt Vương phi đột nhiên va chạm. Vương phi trở ngón tay thon dài, trắng muốt về phía ta nói: “Người thích hồ nháo cùng mấy kẻ thân cận cũng được nhưng tên nô tài này lại không hiểu tôn ti, không phục làm kẻ hầu cận, ta nghĩ nên đánh một trận rồi đuổi ra khỏi đây.” Tuy rằng lời này nói ra thực rất chướng tai nhưng lại thâm đắc lòng ta. Hình tượng Vương phi trong lòng ta lập tức trở nên phi thường cao quý. A, làn da Vương phi thật sự là tuyệt mỹ xinh đẹp. Ta bắt đầu mặt mày hớn hởi, nghĩ về nhà thế nào cũng hướng mẹ mà khóc than kể lể...

“Này...” Tiểu vương gia chần chờ địa nhìn sang ta. Ta miệng ngơ ngơ thẳng kêu, liên tục gật đầu. Đánh đi đánh đi ta nguyện ý! Ta phải về nhà, người đuổi ta đi!

“Hoàng ngạch nương, Ngọc Lang là cháu đích tôn của lão Hạ, ta nhìn rất vừa mắt nên cố ý mang về đây. Dù có không nghe lời cũng là do cuộc sống gia đình nô tài, đánh mấy đòn dạy dỗ một chút thì sẽ tốt thôi.”

Tiểu vương gia tươi cười thật đáng sợ... “Sanh nhi biết phải xử trí ra sao, hoàng ngạch nương yên tâm.”

Thật sự là tình thiên phích lịch, ta nhìn hấn mắt tóe lửa, đường về nhà vậy là bị chặt đứt tan tành. Ta trừng mắt, cảm cơ hồ rụng xuống đất. Người này chẳng những không thả ta đi, còn nói phải đánh mấy đòn. Người dám đánh? Ta cắn răng!

Vương phi cười cười, xua tay nói: “Quên đi, hiện giờ ngươi là chủ nhân của Vương phủ, ta cũng không tiện xen vào. Cứ theo ý ngươi mà làm.” Ta tội nghiệp cho chính mình, nhìn đoàn người của Vương phi rời đi. Kẻ không giúp đỡ chính nghĩa như nàng ta đích thị lão chủ chứa!

Hôm nay quả là gian nan. Dự cảm của ta thực chuẩn, tiểu Vương gia đưa tiễn Vương phi xong, liền tới tìm ta. Kỳ thật không cần tìm, ta vẫn bị trói ở cuối hành lang.

“Khó chịu sao?” Tiểu vương gia hì hì cười, trên cao cúi xuống nhìn ta. Ta hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu sang hướng khác.

Hắn bỗng nhiên nói phủ đầu: “Đúng rồi đúng rồi, ta quên ngươi còn thiếu một trận đòn, hiện tại có thể đem đi thực thi.” Ta chợt quay đầu lại, trừng mắt, liếc hắn một cái trên tức. Không khỏi tổn hơi thừa lời. Tên chủ tử chết tiệt dám trêu chọc nô tài!

“Không nên tức giận, ta thả ngươi ra.” Hắn thân thủ, đem dây thừng trên người ta thực cởi bỏ.

Cơ thể vừa được tự do, lập tức lời miến vãi bịt miệng ra, ta có đầy ngập phần nô phải phát tiết: “Vì cái gì không nghe Vương phi nói? Vương phi nói đuổi ta đi cơ mà!” Ta kêu to: “Ta muốn ra ngoài! Ta muốn ra ngoài!”

Tiểu vương gia một bên giúp ta cởi những thứ khác, một bên chậm rãi nói: “Ngươi là nô tài, một ngày là nô tài, cả đời đều là nô tài của ta, có thể đi nơi nào?” Hắn lực lớn vô cùng, kéo ta thẳng vào thư phòng. “Đến đây, tiếp tục giúp ta bóp chân.” Không hề nhìn đến ta đang nghiêm chỉnh kháng nghị cùng với tinh thần bất khuất, hắn ngông nghênh ngồi xuống, vỗ vỗ bắp đùi của mình.

Ta đứng ở đối diện, chăm chú theo dõi hắn. “Không nghe lời, lại muốn bị đánh?” Hắn cư nhiên cười uy hiếp ta: “Quản giáo nô tài, khinh thì dùng trượng, nặng thì dùng roi, thật sự không nghe lời thì dùng sắt nung áp vào da thịt. Nhưng thật ra ta thích phạt bọn chúng quỳ trên đá nhọn dưới trời nắng kia....”

Ta thoáng run run, tuy rằng ánh mắt vẫn bất khuất, nhưng chân thật ra đã phản bội ta từ lâu, ta lặng lẽ bước tới. Ít nhất tiểu vương gia lúc này cũng đã tự động tự giác đem chân đặt lên bàn, không đặt lên tảng thượng nữa.

Ta ngồi xuống, thành thật bắt đầu làm nô tài. Có một lúc trong lòng cân nhắc xem có nên bóp mạnh một chút để hắn về sau không dám cư xử tệ với ta nữa hay không.

“Đừng làm đau ta.” Tiểu vương gia *tiên phát chế nhân (ra tay trước để khống chế hành động của người khác)*, khẽ chớp chớp lông mi chậm rãi nói: “Ta đau, ngươi khẳng định hội càng đau.” Hừ, đe dọa! Ánh mắt của hắn hảo thứ nhân, nhìn ta chăm chú làm cho da đầu ta run lên.

“Uy...” Ta cúi đầu nói thầm: “Ngươi có thể hay không không nhìn ta?”

Tiểu vương gia ở trên đỉnh đầu ta cười đến làm cho người ta nghiến răng tức giận: “Có tên nô tài nào lại như vậy không?”

Lại là nô tài nô tài... Chịu không nổi! Ta đột nhiên ngẩng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

“Không tồi, ta không phải hảo nô tài, chẳng lẽ ngươi chính là hảo chủ tử?” Nhát nhát kể hết tội trạng của hắn: “Ngươi đánh nô tài, khi dễ nô tài, đùa giỡn nô tài, đe dọa nô tài...” Lòng đầy căm phẫn đem những

uất ức toàn bộ đổ ra hết; cảm bỗng nhiên bị nâng lên, giống như là bị dẫn dụ. Rõ ràng chỉ là cảm bị hấn nâng lên, cơ sao lại cảm thấy khó thở; ‘A...” Ta há to mồm, khoa tay múa chân dùng ngôn ngữ thân thể tỏ vẻ bảo hấn buông ta ra. Một trận nhiệt khí phả vào mặt. Gương mặt tươi cười của tiểu Vương gia đột nhiên tối gần. Mối ta cứ nhiên bị người ta hết cản lại liếm.

Ta sửng sốt, hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Vốn miệng đang mở to, hiện tại trương đắc lớn hơn nữa, một đầu lưỡi ướt sũng thẳng tiến vào khoang miệng ta. Ta nghĩ khép miệng lại, cũng đã không còn kịp. Đầu lưỡi của Tiểu vương gia quả thực là đang đùa giỡn trong miệng của ta. Cảm giác tê dại ma mị vây chặt lấy thân thể, theo miệng lan tràn, cảm thấy như có con rắn nhỏ cựa quậy trong lòng bàn chân. Cơ hồ ngay cả chân đều mềm nhũn. Không, kỳ thật đã muốn mềm nhũn. Ta ngã vào trong lòng tiểu vương gia, ngực dựa vào tay hấn. Thời gian qua càng lúc càng chậm hơn, hoặc là càng lúc càng nhanh hơn. Ta không còn có thể phân định rõ ràng nữa. Chỉ thấy rõ tiểu vương gia đang cười. Lỗ tai cũng có cảm giác chẳng thể nghe thấy gì nữa. Cảm giác như ở trong mộng.

Rất lâu sau mới nghe thấy tiểu vương gia khẽ cười nhẹ: “Thoải mái đi?”

“Thoải mái....” Ta dần dần gật đầu, đột nhiên toàn thân đại chấn, nhảy lên cao ba trượng, kêu ầm lên: “Thoải mái cái quỷ!” Nhảy mạnh xuống đất khi chân đang mềm nhũn, ta nhào vào trong lòng tiểu vương gia, tức giận bỗng biến thành yêu thương ngọt ngào.

“Người đùa giỡn ta!” -Ta cơ hồ phải khóc lớn lên.

Nếu ta là nữ nhân nhất định sẽ khóc lớn, hơn nữa phải bắt hấn lấy ta, sau đó cũng phải là một Vương phi có nha đầu theo hầu hạ, thấy không vừa mắt thì hô to: “Người đâu, mang ra ngoài đánh”. Đáng tiếc ta không phải nữ nhân.

Tiểu vương gia thản nhiên nói: “Ta là chủ tử của ngươi, đừng nói hôn nhẹ, cho dù đem ngươi đánh chết, cũng là thiên kinh địa nghĩa (*đạo trời đất*).”

Hấn thật độc ác! Ta vội vàng giãy giụa, vùng khỏi ngực của hấn, bắt đắc dĩ khí lực không bằng người.

Ta kêu to: “Ta không làm nô tài! Ta không làm nô tài!”

“Hảo hảo, không làm nô tài thì không làm nô tài.” Tiểu vương gia vội nói. Ta lập tức thu thanh âm, nhìn kỹ hấn. Tên vô lại này liệu có tốt như vậy?

Ta thử nói: “Ngươi nói vậy, ta không phải nô tài. Ta phải về nhà.” Tiểu vương gia cười lắc đầu: “Không làm nô tài, sẽ làm Ngọc Lang của ta để ta hôn.”

Khốn kiếp! Lại đùa giỡn ta! Ta đưa chân đá hấn, bị hấn gạt ra.

Hấn ha hả cười. Tức chết, ta lại đuổi chân đá hấn một lần nữa. Bất ngờ, hấn ôm chặt lấy ta, đem ta kéo

vào trong lòng ngực của hắn, thấp giọng nói: "Còn? Một chút tiến thối (*có trước có sau=>người trên kẻ dưới*) cũng đều không hiểu."

Sắc mặt lại bỗng nhiên khôi phục vẻ cao ngạo của kẻ tại thượng (*bậc bề trên=>chủ tử*), khiến người ta phải sợ hãi thật sự. Ta hoảng sợ, nhất thời phản ứng không kịp, ngoan ngoãn ở trong lòng ngực của hắn ngẩn đầu nhìn hắn.

Hắn lại cười, nụ cười làm cho đến băng tuyết cũng phải tan chảy: "Như vậy mới đúng, Ngọc Lang, Ngọc Lang, người thật động lòng người mà." Sau đó lại là một trận hôn dài.

Ta thật sự oa oa khóc lớn: "Người đùa giỡn ta..."

"Đúng đúng, ta đùa giỡn ngươi, đừng khóc đừng khóc. Ngọc Lang, người như vậy không muốn làm nô tài, ta giúp người nghĩ biện pháp, được không?"

Ta lập tức thu tiếng khóc, hơn nữa quên chính mình còn ở trong lòng ngực của tiểu vương gia: "Biện pháp gì?"

"Làm bảo bối Ngọc Lang của ta."

Lại bắt đầu đùa giỡn! Ta hút khí, chuẩn bị lên tiếng khóc lớn. Đánh không lại trốn không thoát, khóc cũng có thể đi.

Tiểu vương gia thấy ta sắp khóc, vội vàng hét: "Người làm tiểu bảo bối của ta, ta sẽ không bắt ngươi làm những việc của nô tài, không cần ngươi dập đầu, không cần ngươi giúp ta bóp chân, không cần ngươi bưng trà rót nước...." Hắn liệt kê rất nhiều ưu đãi, làm cho ta há to mồm.

"Còn có tiểu nha đầu hầu hạ ngươi chuyện ăn uống, thay đổi xiêm y, đem những thứ rách rưới trên người vứt đi hết..."

Hắn làm sao biết ta cảm thấy nhục nhã, chán ghét y phục của nô tài?

Ta liếm liếm môi, hỏi: "Như vậy là giống với chủ tử?"

Hắn cư nhiên bước đến, cũng liếm liếm môi của ta. Thật thoải mái nên ta cũng không cự tuyệt. "Đối, quả thực cũng giống chủ tử. Được không?"

Cái đó còn phải hỏi? Ta ha ha cười, gật đầu liên tục: "Hảo! Hảo! Đương nhiên hảo!"

"Bất quá làm bảo bối của ta cũng có điều kiện." Cầm của ta một lần nữa giống như sắp rụng: "Cái gì? Còn

có điều kiện?” Thanh âm bắt đầu biến điệu, có thể nghĩ điều kiện nhất định thực hà khắc.

Tiểu vương gia này từ đầu tới đuôi căn bản là không phải cái thứ tốt; ‘Đương nhiên là có điều kiện. Điều kiện chính là..... Mười ngày, không không, năm ngày bỏ ra một ngày, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời, vô luận ta muốn ngươi làm cái gì, ngươi đều phải nghe lời.”

“Kia không phải là làm nô tài?”

“Chính là, năm ngày thì bốn ngày làm chủ tử, một ngày làm nô tài, như vậy so với mỗi ngày đều làm nô tài thì tốt hơn, đúng hay không?” Tiểu vương gia gương mặt đầy vẻ mê hoặc.

Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy như vậy cũng là quá tốt rồi.

“Đối!” Ta gật đầu. Dem mình cấp bán.

6. Chương 6

“Người đâu, gọi lão Trần đến đây.”

Trần bá bị gọi vào thư phòng, vừa vào cửa, thấy ta hảo khuông hảo dạng đứng ở sau lưng tiểu vương gia, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

Dám chắc hẳn cho rằng ta đã gặp phải độc thủ (*thủ đoạn độc ác*) củatiểu vương gia.

Ta ở phía sau tiểu vương gia làm mặt quỷ.

Không tồi, quả tình thiếu chút nữa là bị hạ độc thủ, bất quá may mắn Ngọc Lang ta cơ trí dũng cảm, thuận lợi xoay chuyển tình thế.:))))))))))))))

Tiểu vương gia đối Trần bá nói: “Lão Trần, bắt đầu từ bây giờ, Ngọc Lang chỉ phải hầu hạ một mình ta. Ngoài ta ra, ai cũng không được sai bảo hắn.”

Ta gật gật đầu, lại lặng lẽ dùng đầu ngón tay di di trên lưng tiểu vương gia.

“Còn nữa, Ngọc Lang không thể ở phòng của nô tài, hắn sẽ ngủ ở tẩm phòng cạnh phòng ta. Ngươi tìm người hảo hảo thu thập một chút, bài trí lại cho tẩm phòng giống phòng của chủ tử.”

Ta nhìn Trần bá cơ hồ trông đắc phải đến trông mắt cũng muốn rơi xuống, tiếp tục di di ngón tay trên lưng tiểu vương gia.

“Còn nữa, phải tìm hai nha đầu lanh lợi thị hầu cho Ngọc Lang.”

“Còn nữa, quần áo của Ngọc Lang không cần chờ may loại vải của nô tài, người lập tức đi tìm may vài bộ quần áo bằng lụa cao cấp, làm sao cho Ngọc Lang mặc vào vừa vặn là được.”

“Còn nữa...”

Ha ha, tiểu vương gia thay đổi thật nhanh. Trần bá nghe tiểu vương gia phân phó, mặt bị dọa đến trắng bệch, lại liên tục nghi hoặc đưa mắt nhìn ta.

Ta khẽ nhếch mép cười, càng cao hứng di di ngón tay trên người tiểu vương gia.

Tiểu vương gia bỗng nhiên xoay người trông mắt với ta, gầm nhẹ một tiếng: “Có chịu đứng yên hay không?”

Ta hoảng sợ, thấy ánh mắt sắc bén của hắn, vội vàng le lưỡi bắt tay giấu sau lưng.

Trần bá chảy mồ hôi lạnh sau khi rời khỏi đây, tiểu vương gia đem ta kéo đến trước mặt.

“Như thế nào? Hiện tại có thấy cao hứng không?”

Ta hì hì cười: “Cao hứng, cao hứng.”

Hiện tại nhìn kĩ thấy Tiểu vương gia này thật sự có bộ dáng khá tốt. Trông hoàn toàn là một kẻ vô hại.

“Ngọc Lang...” Tiểu vương gia mỉm cười, cầm lấy tay của ta.

Thanh âm của hắn trầm thấp, nghe vào trong tai, như bị miêu gãi cảm thấy ngứa ngáy kì lạ.

Hắn làm sao luyện được thứ thanh âm như vậy? Ta cũng muốn bắt chước!

“Ta đối với người tốt như vậy, báo đáp ta một chút được không?” Lỗ tai ta như có một luồng nhiệt khí tỏa vào.

Ta kim lòng không đậu, đưa tay lên vân vê vành tai. Ngón tay vừa mới đưa lên đã bị một cái gì đó ướn

súng chạm vào.

Nguyên lai là đại đột nên mới chui đầu vô lưới, đem đầu ngón tay đưa vào miệng tiểu vương gia.

“Không nên cử động.” Hắc cầm lấy tay của ta, không cho ta rút tay về.

Ta trừng mắt. Người nói bất động thì ta phải bất động sao?

Âm thầm dùng sức rút tay trở về.

“Ta cho người biết! Không được tùy tiện chạm vào ta!” Ta xoay người, chống nạnh, hét lớn: “Ta là chủ tử! Người đã nói như vậy rồi!”

Tiểu vương gia cười khổ: “Đúng đúng, người là chủ tử.” Mắt của hắc chợt lóe lên, không biết lại đang suy nghĩ gì.

Mặc kệ, ta hiện tại cũng không cần sợ hắc nữa.

“Ngọc Lang đại thiếu gia, người hôm nay là chủ tử. Có cái gì phân phó, thỉnh nói cho tiểu nhân.” Hắc cười như trên tức, tiểu vương gia thư thư phục phục ngồi vào ghế, híp mắt nhìn ta.

Hừ! Người dám ngồi chẳng lẽ ta lại không dám?

Trong phòng chỉ có một cái ghế, đã bị tiểu vương gia ngồi rồi. Ta liếc mắt tìm một chỗ ngồi thích hợp.

“Phân phó? Đương nhiên là có a.” Ta đi đến bàn hào phóng ngồi xuống, đem chân đặt ở tầng thượng. Bởi vì cái bàn cùng tầng cách nhau quá xa, có điểm miễn cưỡng, chỉ có thể ép mình ngồi thẳng lưng lên.

“Ta muốn chửi chân.”

Tiểu vương gia ánh mắt khê dao động: “Chửi chân? Ta?” Hắc chìa chìa ngón tay vào bản thân.

Ta đương nhiên mạnh mẽ gạt đầu: “Dù sao ta cũng là chủ tử.”

“Ta chỉ cho người hưởng quyền lợi của chủ tử, chứ không có nói người có thể sai bảo ta.”

Ta ngáp một cái tỏ vẻ mệt mỏi: “Tốt lắm, vậy người tìm một nha đầu tới đây giúp ta chửi chân. Nhớ rõ, bộ dáng phải xinh đẹp một chút.”

Tiểu vương gia nhìn ta một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười khế.

Hắn cười thật là đẹp, chân mày giãn ra, trên mặt như có xuân quang.

“Hảo, hảo.....” Hắn kêu lên sáng khoái rồi từ tốn xắn tay áo lên: “Để ta thị hầu cho ngươi. Ha, ta còn chưa từng thị hầu ai cơ đấy.”

Ta có chút ngạc nhiên, trừng mắt to nhìn hắn. Vô luận như thế nào, hắn cũng là Vương gia, là một kẻ cao quý, còn là chủ tử của ta. Không ngờ, hắn thật sự giúp ta chũy chân, lại còn rất mực nhẹ nhàng, ôn nhu.

Thật là thoải mái, ta nheo nheo mắt thích thú. Lần này đến lượt ta cúi đầu theo dõi hắn. Cố ý dùng ánh mắt say mê để trả đũa.

Thật là vạn phần thích thú!

Tiểu vương gia ngẩng đầu nhìn ta, cố ý tỏ ra vẻ “thẹn thùng”.

“Chủ tử, ngươi thế này.... Gọi là ánh mắt gì?”

Ta thông thả nói: “Như thế nào, nhìn xem mà cũng không được sao? Có nô tài nào như vậy không?”
Thống khoái thống khoái!

Tiểu vương gia nói: “Nếu ta thực làm nô tài, nhất định là phải gấp ngàn vạn lần bọn nô tài khác.”

“Ha ha, cười chết người. Tốt lắm, ngươi làm hảo nô tài, ta làm hảo chủ tử. Về sau ngươi phải nghe ta nói!”

Tiểu tử này tám phần là thích hợp làm chủ tử, cứ nhiên lại chịu đi làm nô tài.

Chính chờ hắn ngoan ngoãn gật đầu, hắn bỗng nhiên nghiêm sắc mặt, gằn giọng nói: “Nói nhảm, suy nghĩ viễn vông.”

Ta lại bị hắn làm cho hoảng sợ, vội đem chân rụt trở về.

Ta liếc mắt nhìn hắn, hắn đang cười, cười đến dịu dàng bình thản.

“Thực xin lỗi chủ tử, ta lại làm ngươi sợ.” Hắn chế nhạo, lại nhìn ta nói: “Ta sẽ chuộc lỗi.”

Ta gật đầu thật mạnh: “Chuộc lỗi! Đương nhiên là phải chuộc lỗi rồi!”

Trong nháy mắt, gương mặt tiểu vương gia đã tiến sát lại gần ta. Động tác của hắn thuần thực khiến ta chưa kịp phản ứng đã chạm vào môi hắn.

Vừa muốn mở miệng kinh hô, lập tức bị ôm hôn gắt gao, ngay cả thở cũng không thở nổi.

Khoang miệng bị hắn lộng khoái, lưỡi lại bị quấn lấy khiến toàn thân ta bắt giác trở nên vô lực.

Không xong, chân đã bắt đầu đứng không vững nữa.

Sai, không phải chân mà là cả người đều như mềm nhũn ra.

Ta ngã xuống bàn.

May mắn mới vừa rồi không có lựa chọn ngồi ở tầng thượng, nếu không lúc này đã ngã xuống đất rồi.

Thiên toàn địa chuyển.....

Đã qua bao lâu rồi?

Tiểu vương gia vất vả buông ta ra.

Ta liều mạng thở, cứ như thể vừa đi hai trăm dặm đường.

“Người.... Học... Người... phù phù.....” Ta chỉ vào hắn mắg: “Người lại đùa giỡn ta!”

Người trước mặt tỏ ra vẻ mặt vô tội: “Hiện tại ngươi là chủ tử, ta là nô tài. Chịu thiệt chính là ta.” Tiểu vương gia lộ ra ánh mắt “ủy khuất”: “Người đùa giỡn ta!”

“Ta..... Ta...” Ngón tay của ta hiện tại không chỉ vào hắn nữa, mà chỉ vào chính mình: “Ta đùa giỡn ngươi?”

“Đúng, ngươi đùa giỡn ta.” Tiểu vương gia trên mặt tỏ vẻ “nói thật”, trang nghiêm gật gật đầu.

Đầu ta bị hắn làm cho thành một mớ hỗn độn.

Tiểu vương gia còn nói: “Người nói phải làm hảo chủ tử, vậy mà làm chuyện xấu cũng không chịu thừa nhận.”

“Ta...”

“Nếu người làm tốt chủ tử, như vậy đến ngày ta làm chủ tử, ta cũng sẽ đối tốt với người, tuyệt đối không khi dễ người.”

Đây đúng là có gian ý trong đó, đương nhiên là nếu ta không lo làm hảo chủ tử, năm ngày sau sẽ bị chết rất khó xem.

Ta giống như bị cái gì chặn ở cổ: “Ta..... Ta...”. Ta gật đầu: “Hảo, hảo, ta đùa giỡn người.”

Tiểu vương gia lúc này mới lại cười rộ lên, kéo tay của ta nói: “Ngọc Lang chủ tử, người không cần thương tâm. Ta tuyệt không trách người đùa giỡn. Làm sao giống người, vừa chạm vào đã vội kêu to làm náo loạn cả lên. Người xem, ta có phải hay không là một hảo nô tài?” Hắn nhìn ta cười, khẽ chớp chớp mắt.

“Ta.... Ta....” Ta cũng liều mạng nháy mắt.

Trời ạ!

Vì cái gì không thích hợp?

Nhất định có điểm gì đó không đúng ở đây...

7. Chương 7

Ta nghĩ cả buổi tối, rốt cuộc cũng chẳng nghĩ ra được có chỗ nào không thích hợp.

Giường thực thoải mái, so với ở nhà ta thì quả là xa hoa hơn nhiều. Ta bỗng cảm giác muốn ở lại đây, ở trong căn phòng tuyệt đẹp của chủ tử này.

Nói thật, ta chính là thích những thứ xinh đẹp tinh xảo. Giống như... hiện tại đặt ở đầu giường là bộ quần áo màu xanh da trời. Tốt nhất là phải có thêu hoa văn bằng chỉ tơ tằm; còn nhớ ngày đó ta ở nhà phải nắn nỉ mẫu thân cực kì khổ sở mới có được.

Đây đúng là quần áo của tiểu Vương gia, quần áo của ta chắc phải vài ngày nữa mới có được. Thôi kệ, mặc quần áo của tiểu vương gia so với mặc quần áo nô tài xấu xí thì tốt hơn nhiều.

Kỳ thật tiểu vương gia rất tốt a... Ngoại trừ tính tình hắn có đôi lúc quái dị...

Lúc ta mới bước vô phòng, hấn cầm lấy tay của ta, nhẹ giọng cười: “Hôm nay là ngày đầu tiên, thả cho người ngủ ngon giấc.” Miệng ghé vào tai ta thì thầm, làm cho tâm ta cứ nhộn nhạo cả lên.

Dường như sắp tới, sẽ phát sinh nhiều thứ mới mẻ đây.

Gia gia cùng mẫu thân, còn có phụ thân, không biết là có đang nghĩ đến ta hay không.

Ta bỗng nhiên hắt xì thật to.

Xoa xoa cái mũi, kéo chăn trùm lên đến tận cổ.

Không tồi, bọn họ quả là đang nghĩ đến ta.

Ta nhắm mắt lại, hảo hảo ngủ.

Ta là bảo bối ngoan, ngọc thụ lâm phong Hạ Ngọc Lang.

Ta nhanh chóng chìm vào giấc ngủ thật sâu. Trần bá sẽ không bao giờ... nữa đến bắt ta rời giường.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, ta chợt nghe thấy có một thanh âm mềm nhẹ nói với ta: “Tỉnh?”

Một tiểu nha đầu xinh đẹp đang bưng thủy bồn đứng ở đầu giường, cười nói: “Nên dậy đi chứ? Chủ tử đều đã tỉnh dậy, lỡ như đang ở trong thư phòng gọi người thì sao.” Một bên động tác nhanh nhẹn mà nâng ta dậy, giúp ta lau mặt. “Trần bá muốn ta tới chiếu cố người. Người kêu Ngọc Lang đúng không? Thật tốt, tên hai chúng ta là cùng một đôi, ta gọi là Kim Muội.”

Đúng rồi, tiểu vương gia còn đáp ứng sẽ có tiểu nha đầu hầu hạ cho ta.

Ta hỏi xằng giọng: “Có cái gì để ăn chưa? Chết đói mất thôi.”

“A, người thật là phách lối.” Kim muội nhăn nhăn cái mũi nói: “Người tự cho mình là chủ tử sao? Tất cả mọi người đều là nô tài, bất quá chủ tử nổi lòng tốt, đùa với người một chút thôi.”

Ai, đúng là tiểu nha đầu can đảm.

Ta trừng mắt liếc nàng một cái: “Cái gì tất cả mọi người đều là nô tài? Ta không phải là nô tài!”

“Không phải nô tài, vậy người là cái gì?”

“Ta... Ta là....” Ta ghen lời, cũng không thể nói là “bảo bối Ngọc Lang của tiểu Vương gia”

Kim Muội cười khúc khích, che miệng nói: “Người quả là còn trẻ con, mới lo lắng một chút là mặt đã đỏ hết lên. Quên đi, ta cũng là có hảo ý nhắc nhở người thôi; phải cẩn thận một chút, không nên nghĩ lời chủ tử nói đều là thật. Mỗi năm có không biết bao nhiêu người được chủ nhân sủng ái, người cứ đi mà hỏi, những thư đồng trước đây của chủ tử được cưng chiều là thế mà hiện tại còn có ai nhìn thấy bóng dáng của họ ở đâu không?”

Trong lòng ta thoáng dao động một chút.

Dù biết có điểm gì là lạ, nhưng chính là nói không nên lời.

Ta quệt mồ hôi lạnh: “Người ghen tị.”

Kim Muội đem khăn mặt hương bông lý ném xuống, xoa thắt lưng nói: “Ta ghen tị? Ha, hiện tại thì người nói như vậy, đợi ngày sau người bị lạnh nhạt thì lúc đó tự khắc thấy hối hận thôi.”

Bị lạnh nhạt?

Ngày sau?

Ta hiện tại cũng không vì lời nói của Kim Muội mà bận lòng nhiều.

Mặc kệ Kim Muội, ta vội vàng vàng mặc quần áo tiểu Vương gia cấp cho ta, chạy đến thư phòng.

Quả nhiên, tiểu vương gia đã ngồi trong thư phòng từ lâu.

Thật là một tên mọt sách.

“Ngọc Lang, người đã đến rồi?” Vừa thấy ta, tiểu vương gia để sách trong tay xuống, nở nụ cười: “Đến đây cho ta xem nào.”

Hắn xoay ta mấy vòng rồi cao hứng nói: “May là chiều cao của hai chúng ta không khác biệt nhiều lắm. Có điều người mặc lên thật có nhiều nét thú vị”

Ta chợt nhớ tới lời nói của Kim Muội, ngẩng đầu hỏi tiểu vương gia: “Người có thể hay không bỗng nhiên một ngày khiến ta một lần nữa lại làm nô tài?” Ta còn thành thật nói: “Ta cũng không muốn làm nô tài, bị người ta tùy ý sai bảo.”

“Ta biết, người hận nhất người ta sai bảo người.”

“Đúng!” Ta gật đầu.

“Chính là, chúng ta đã có hẹn trước, mỗi năm ngày, người phải làm hảo nô tài một ngày. Người quên rồi sao?”

Ta gật gù đầu. Đúng, chuyện gì cũng đều có giới hạn của nó.

Bất quá năm ngày làm nô tài một ngày với mỗi ngày đều làm nô tài thì sung sướng hơn nhiều rồi.

Tiểu vương gia hỏi: “Hôm nay bắt đầu, chỉ cần không có người ngoài, người có thể sai bảo tất cả nô tài trong phủ, giống như chủ tử vậy. Bất quá, lúc có người ngoài, không được nghịch ngợm xấu lắm a~.”

Ha ha, ngày ta hưởng thụ khoái hoạt đã bắt đầu rồi.

“Ta muốn sai bảo người.” Ta nghiêng nghiêng đầu, bĩu môi.

Không xong, nhìn thế nào cũng đều giống đang làm nũng.

Hắn cũng không phải mẹ của ta, ta vì cái gì làm nũng? Đầu như muốn nổ tung.

Ta vỗ vỗ đầu óc của mình.

Tiểu vương gia hí mắt cười: “Hảo, người sai bảo ta. Ngọc Lang chủ tử, người cần nô tài thị hầu như thế nào?” Hắn bỗng nhiên bước tới gần. Hô hấp của ta bỗng nhiên trở nên khó khăn.

Đã có vết xe đổ, ta nào dám lặp lại, vội vàng xua tay: “Ta hôm nay không nghĩ sẽ đùa giỡn người, người ngàn vạn lần không cần lại bị ta đùa giỡn.”

“Không nghĩ đùa giỡn ta?” Tiểu vương gia cười nhạo, đột nhiên bắt lấy phía dưới của ta, xoa hỏi: “Không nghĩ chuyện xấu, tại sao có thể như vậy?”

A a a! Người đang làm cái gì vậy chứ?

Ta kêu to: “Buông ra buông ra! Người điên rồi sao?”

Tiểu vương gia phả vào lỗ tai ta những lời nói cực kì nhẹ nhàng: “Chủ tử, ta ở đây để thị hầu người a. Như

vậy không thoải mái sao? Ta chỉ biết, người sáng sớm đã nghĩ đùa giỡn ta.”

Không không....

Ta liều mạng lắc đầu, nói đúng là không thể nói gì được, đến thở còn chưa xong nữa là...

Thân mình ta đã sớm mềm nhũn, ngã vào trong lòng ngực tiểu vương gia. Vì cái gì mỗi lần đều ngã vào trong lòng ngực của hắn? Bất quá hắn ôm ta, so với ngã ra đất thì tốt hơn thôi.

Dường như có con kiến ở trên người ta chạy loạn xạ, không phải một con mà là một đàn.

Toàn thân ngứa ngáy, rồi không hiểu sao lại thấy thoải mái. Cơ thể tiểu Vương gia làm cho ta thật thoải mái...

Ta đơn giản tựa vào trên người hắn, để hắn thị hầu.

Càng bị hắn chạm vào, ta càng muốn phải thật nhiều. Đây nhất định là trò chơi mới mẻ trong vương phủ, như thế nào năm đó ta ở nhà lại không thử qua?

Ta xoay người về phía hắn. Không biết là có nên gọi cứu mạng hay không, vẫn là vô thức gọi hắn nhanh lên, nhanh lên nữa, đừng có ngừng.

Cơ thể lâng lâng như ở giữa đám mây... Thân mình càng ngày càng nóng dần lên như có hỏa...

Ta sắp nhịn không được kêu to lên. Tất cả thoải mái được đưa lên tới đỉnh điểm, tất cả hỏa nhiệt trong cơ thể đều nhất loạt thoát ra ngoài.

Ta hét lên một tiếng, ngồi phịch trong lòng ngực tiểu Vương gia.

Mệt mỏi quá a.

Vô tình ngẩng đầu lên, ta bắt gặp ánh mắt chăm chú của hắn đang nhìn ta.

“Người khi dễ ta.....”

Tiểu vương gia lại tỏ ra “ta đây vô tội” nói: “Ta đây là thị hầu. Ngọc Lang chủ tử, người thấy thoải mái không?” Nghe âm điệu của hắn, thiếu chút nữa ta đã nghĩ hắn đang lấy lòng mình, nhưng trên gương mặt hắn lại không có vẻ gì là như vậy.

Thoải mái?

Ta cảm thấy được việc này rất là mất mặt nên kiên quyết lắc đầu: “Tuyệt không thoải mái.”

Ta hữu khí vô lực chỉ vào mũi hắn: “Lần sau không được bắt buộc ta đùa giỡn ngươi!”

“Đúng vậy chính ngươi nổi lên ý xấu, nghĩ muốn đùa giỡn với ta. ”

Không thể nhịn được nữa, ta rống to: “Ai ngờ đùa giỡn lại giống ngươi như vậy? Có đùa giỡn thì cũng phải là đùa giỡn với tiểu thư xinh đẹp chứ! Ta tình nguyện đùa giỡn với Vương phi cũng.... A! Của ta má ơi!”

Khổ hạ vừa mới bị “Thị hầu” thật sự thoải mái lại bỗng nhiên bị người hung hăng sờ, ta kêu thảm thiết đứng lên.

Tiểu vương gia thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: ” Suốt ngày chỉ nghĩ đến nữ sắc”

Bộ dáng của hắn thật đáng sợ, thật sự ta không dám nhắc nhở hắn, ta bây giờ là chủ tử còn hắn bây giờ là nô tài, chỉ có thể đáng thương nhìn trộm gương mặt của hắn.

Tiểu vương gia nhìn bộ dáng của ta, cư nhiên nở nụ cười, giống như băng tuyết tan ra.

Hắn đem ta hảo hảo an trí ở trên ghế, xoay người đi rót chén trà nóng, cung kính đem đến trước mặt của ta.

“Ngọc Lang chủ tử, thỉnh dùng trà.”

Tên này quả là biến thái....

Ta phía dưới còn hơi nhói nhói đau, sợ tới mức tâm còn chưa kịp khôi phục lại, hai tay run run tiếp nhận chén trà hắn đưa, hoài nghi nhìn chăm chú hắn một lát.

Tiểu vương gia cười nói: “Chủ tử cẩn thận nóng.” Nhìn ta nở nụ cười kiêu mị.

Nụ cười kiêu mị càng làm cho gương mặt hắn trở nên tuần tú lạ thường, hậu quả là hại ta buông tay khỏi chén trà.

Xoảng.....!

Chén trà rót xuống đất vỡ tan tành!

8. Chương 8

Tiểu vương gia xem xét những mảnh vỡ trên mặt đất cười nhẹ nói: “Cũng không có gì, bắt quá cái chén này là cống phẩm của triều đình, ngày hôm qua hoàng a mã mới ban cho cho ta. Dám phá hư cống phẩm, nặng nhất cũng chỉ bị khép vào tội danh bất kính, cùng lắm là mất đầu thôi.”

Ta bị dọa đến mồ hôi lạnh cũng túa ra, run rẩy đứng lên xem xét những mảnh vỡ trên đất.

Thật là, mới có nửa ngày, làm chủ tử quả không dễ dàng gì.

Bất quá.....

Không thể yếu thế, tuyệt đối không thể!

Xoay người lại, ta cố nói cho thật hợp tình hợp lý: “Ai kêu người dùng cái chén này? Ta có nói muốn dùng cống phẩm sao?”

“Người là chủ tử, đương nhiên muốn dùng vật quý báu. Càng quý báu càng tốt.”

Nhìn nụ cười gian tà của hắn, ta bỗng thấy sôi máu, ức không chịu được.

“Hảo, hảo, chuyện này coi như bỏ qua đi.” Hắn nhẹ buông một câu

May mắn tiểu vương gia cũng không phải kẻ quá chấp nhất.

Ta cùng hắn ở trong thư phòng ngáy người nhìn nhau một hồi, rốt cuộc ta cũng phải lên tiếng: “Bản chủ tử phải đi ra ngoài ngoạn.”

Tiểu vương gia hì hì cười: “Làm chủ tử là phải toàn diện, ta cũng không muốn làm phiền người nhiều. Nhưng hiện tại đúng là thời điểm tốt để người luyện tự (luyện viết).”

“Luyện tự?” Ta kêu to, thật không thể tin được.

Nguyên vốn tưởng rằng rời khỏi gia môn là có thể rời xa ác mộng, ai ngờ...

Tiểu vương gia gật đầu: “Đúng vậy, chủ tử là phải như thế, chữ viết nhất định so với nô tài phải có phong thái hơn nhiều. Hiện tại ngươi là chủ tử ta là nô tài, chữ viết của ngươi phải tốt hơn ta.”

“Vậy ngươi viết vài chữ cho ta xem, chúng ta sẽ so sánh...”

Tuy rằng khả năng không lớn, nhưng vẫn là hy vọng chữ hán viết giống cầu móng vuốt (đại thể là chữ viết xấu như chó cào o_O~eo ơ) nguệch ngoạc khó coi.

Ta nhìn hán thần thái rạng rỡ, cầm bút hăng hái một vòng cuồng tảo, trong lòng đã biết không ổn.

Ta vừa tới gần nhìn thành phẩm, chân lập tức mềm nhũn ra.

“Chủ tử cẩn thận.” Một đôi tay từ sau chống đỡ ta, tùy tiện ôm chặt lấy ta.

Tiểu tử này là Vương Hi Chi(*) chuyển thế?

Mồ hôi lạnh không biết ở đâu rơi lả chả.

Nếu muốn ta viết chữ đẹp hơn hán, chỉ sợ phải ngồi trong thư phòng luyện một trăm năm cũng chưa chắc được.(nhục thiết:) thế đưa nào đòi đem chữ ra so a~?)

Tiểu vương gia cười cười hỏi ta: “Chủ tử, đây là chữ ta viết thỉnh người xem qua?”

”Ha hã... Ta miễn cưỡng nhìn, chữ ta so với nhũ mẫu chỉ hơn được một chút, lần này đúng là cái miệng hại cái thân!

“Ta cũng biết là chữ mình miễn cưỡng. Thỉnh chủ tử viết một bộ, làm cho ta khai mở nhãn giới (mở rộng tâm mắt).” Tiểu vương gia ác ý cười trêu tức.

Ta đường đường ngọc thụ lâm phong vậy mà lại bị dọa chết khiếp đến ba phần.

“Cái này....ta nghĩ khoe ra không tốt chút nào.”

Ta là chủ tử.

Vậy mà bây giờ lại cảm thấy mình nhỏ bé thế nào ấy.

“Không được, nhất định phải viết. Đã là chủ tử thì phải dám nói dám làm. Thật ra, ta cũng chỉ là muốn

hảo hảo dạy người làm chủ tử sao cho tốt. Để xem ai đó còn dám nói ta không phải hảo chủ tử nữa hay không(:)))))))).” Tiểu vương gia vừa chớp mắt đã thay đổi sắc mặt.

Tên chết tiệt này làm gì mà thay đổi sắc diện nhanh quá, ta đúng là vẫn chưa kịp đối phó.

“Hắc hắc, ta nghĩ nghĩ vẫn là....”

Ta cố nghĩ ngợi xem phải lấy cớ gì thoái thác, để tránh cho ta so với hắn không phải xấu hổ đến chết đi. Tiểu vương gia chậm rãi ho khan vài tiếng, không biết từ nơi nào lấy ra một bản thước dài.

Ta lập tức cầm khẩu.

Cái bản thước kiểu này ngày trước chộc giận phu tử ta đã được “ném” qua không ít.

“Luyện không tốt, liền sẽ bị đánh. Người hiện tại đã là chủ tử, đương nhiên không thể dùng trượng đánh, cũng không thể bắt phơi nắng. Bất quá bàn tay thì có thể đánh được.” Tiểu vương gia bắt đầu nhớ lại nỗi thống khổ của hắn thơ ấu: “Ta cũng là nhờ trước đây đã trúng ít nhiều bản thước, mới luyện ra được nét chữ như thế này.”

Không xong không xong, nếu để cho hắn thấy chữ của ta, nói không chừng sẽ đem tay của ta đánh gãy mất.

Ta khẩn trương nhìn chằm chằm sắc mặt lạnh lùng của tiểu vương gia, đã vậy trên tay hắn còn đang đưa bản thước dài nữa chứ.

Chó cùng rút giậu(đại thể là cùng đường thì phải liều), ta bất cứ giá nào cũng phải liều!

“Ta không làm chủ tử nữa!” Ta nhảy lên ghé rống to: “Ta muốn làm nô tài!”(nhiều sự! X())

“Người muốn làm nô tài?”

Ta gật đầu thật mạnh, chỉ e hắn không chịu.

Không ngờ, tiểu vương gia đáp ứng một cách dễ dàng.

“Không thành vấn đề, làm nô tài thì sẽ coi như nô tài. Người đối với ta thái độ bất kính, nếu người là chủ tử ta đương nhiên có thể chấp nhận, bất quá nếu như là nô tài, ta sẽ hảo hảo giáo huấn một chút. Lôi ra sân trời vào cột đánh hai mươi roi, có đủ hay không?”

“Cái gì?” Ta thét chói tai, vội vàng nhảy xuống ghế.

“Cái gì? Không đủ? Ta cũng nghĩ vậy.” Tiểu vương gia làm ra vẻ gật gù: “Ít nhất cũng bốn mươi roi, da tróc thịt bong mới có thể nhớ rõ giáo huấn.”

Hắn nhàn nhả đứng trước mặt ta, làm cho ta phải nghiêng răng cắn tức, gương mặt lộ rõ vẻ dương dương đắc ý.

“Ta đây không làm nô tài!”

Đùa à, ta đâu phải điên mà thích bị đánh.

Tiểu vương gia nhíu mày: “Vậy người rốt cuộc là muốn làm chủ tử hay làm nô tài?”

Ta cẩn thận ngẫm lại, phát hiện làm cái gì cũng không có lời.

Làm nô tài thì phải “ăn” roi, mà làm chủ tử lại phải “ăn” bản thước.

Càng nghĩ càng thương tâm, ta oa oa khóc lớn lên: “Cái gì cũng không làm! Ta cái gì cũng không làm! Người khi dễ ta....”

Tiểu vương gia thực không có lương tâm cứ đứng đấy “thưởng thức” gương mặt khóc lóc của ta đã vậy còn cố ý hỏi châm chọc: “Vậy người muốn làm gì?”

Nhìn hắn tươi cười đầy ác ý, đầu chợt lóe linh quang, ta vội lau nước mắt: “Ta muốn làm bảo bối Ngọc Lang của người! ” (Oh my God!, yêu ko chịu được, anh Vương già à, ăn nó đi anh).Xưng hô đúng là nghe có hơi buồn nôn một chút, bất quá đây chính là tự hắn đề nghị.

Tiểu vương gia bỗng nhiên ngưng cười, im lặng nhìn ta chằm chằm.

“Không được sao?” Ta nhỏ giọng hỏi.(ôm dễ thương wá!!!!!!)

Hắn bỗng nở nụ cười làm cho ta hoa cả mắt. “Đi.” Tiểu vương gia gật đầu, không cho ta kịp hoan hô, đã nói: “Làm bảo bối Ngọc Lang của ta bất quá cũng có điều kiện. Cho nên, người chỉ có hai con đường để chọn.”

Ta lại bắt đầu vẻ mặt cầu xin.

“Thứ nhất, làm nô tài, ta muốn đánh liền đánh thích mắng liền mắng. Thứ hai, làm tiểu bảo bối của ta, năm ngày thì bốn ngày có thể làm chủ tử, còn lại một ngày phải hoàn toàn nghe lời ta.”

Quả thực nếu không có lựa chọn khác thì đành vậy.

Ta gật đầu.

“Được rồi được rồi, chữ viết xấu có thể luyện sau. Người hiện tại tới trước làm tiểu bảo bối của ta.” Trong thư phòng không khí bỗng nhiên trở nên quý dị. Thanh âm của Tiểu vương gia phát ra hảo nhuyển kì lạ.

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu, môi lập tức chạm phải cái gì đó mềm mại, ấm áp.

Vật mềm mại, trơn trượt ấy nhanh chóng tiến vào trong miệng ta, quấn chặt lấy lưỡi của ta.

Ta vội quay đầu tránh đi: “Người lại đùa giỡn ta.”

“Không, là mời người đùa giỡn ta.” Tiểu vương gia bỗng nhiên ôm chặt ta, sờ soạng thân thể của ta, phả làn hương ấm áp vào lỗ tai ta: “Người hiện tại khả là bảo bối Ngọc Lang của ta mà, kiêm tiểu chủ tử đáng yêu của ta nữa. Ta nghe lời người, ngoan ngoãn bị người đùa giỡn.”

(*)Vương Hi Chi (王希之) là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn trong lịch sử Trung Quốc. Ông được nhìn nhận không chỉ là danh nhân thời Đông Tấn mà trong cả lịch sử Trung Quốc.(ai có nhã hứng thì lên google search nha ^.^)

9. Chương 9

Ta bị bắt...“đùa giỡn” tiểu vương gia cả ngày.

May mắn hần bộ dáng tuần tú, động tác ôn nhu, bằng không ta đã thảm hại hơn rồi.

Lại giống như lần trước làm cho ta ở trong tay hần tiết ra chất dịch màu trắng; hơi thở của ta ở trong lòng ngực của hần càng lúc càng dồn dập đến vô pháp khống chế, nghe tiếng hần cười cứ như hồ ly tinh chuyển thể.

“Ha ha, tiểu Ngọc Lang, người kêu đặc hảo a, không sợ có người vô ý bước vào thấy chúng ta như vậy sao?”

Ta đối với lời này đã không còn sợ nữa.

Thứ nhất bởi vì lúc ấy có muốn cũng không phản kháng được, thứ hai..... dù sao ngay cả Vương phi cũng đã gặp qua, còn sợ cái gì nữa?

Tiểu vương gia thân thủ vô cùng lợi hại, làm cho ta cả người như mềm nhũn ra, không sao chống đỡ nổi.

Ta nhin một hồi cuối cùng cũng khởi xướng gây chuyện, đối hấn hết trào lại cấn, hấn cũng không tức giận, lại nhẹ nhàng cười, đôi khi thoáng trách một chút: “Hảo chủ tử, đừng như vậy quá sức, cẩn thận làm cơ thể mình đau.”

Hồ nháo một ngày.

Tiểu vương gia sai người đem đồ ăn đưa đến thư phòng rồi đuổi tất cả nô tài ra ngoài đóng chặt cửa nhìn ta cười hì hì.

“Chủ tử, nô tài thị hầu chủ tử ăn cơm.”

Hấn tay chân thật nhanh nhẹn cầm một đôi đũa với đĩa thức ăn đem tới trước mặt ta.

Ta thông dong ngồi trên ghế uy nghiêm hơi gật gật đầu định cầm lấy đôi đũa trên tay hấn. Nhưng tiểu Vương gia lại tỏ ý không muốn đưa cho ta. Ta ngẩng đầu, thấy nụ cười của hấn có điểm gì là lạ.

“Chủ tử, chẳng phải đã nói muốn nô tài thị hầu người dùng cơm đó sao?”

Ta mắt tròn trảng: “Người không phải là muốn đút ta đấy chứ?”

Hấn lập tức hớn hở hô to một tiếng: “Đúng vậy, nô tài nghe lệnh.”

Tiếp theo thừa dịp ta còn đang tròn mắt há hốc mồm liền gấp một miếng cà bỏ vào miệng của ta.

Tuy rằng ta chưa bao giờ xem qua Vương gia ăn cơm, bất quá, cũng không đến mức cần người đút chứ hả?

Nếu như vậy, hoàng đế thì ăn làm sao?

Tất cả nô tài thay phiên nhau đút hấn ăn à?

Hay tất cả còn phải giúp hấn tắm rửa?

Còn có còn có, chẳng lẽ gia gia của ta năm đó cũng như vậy đút lão chủ tử ăn? (ngốc phải biết!)

“Khụ khụ.....”

Bị miếng cà chắn ngang họng ta lớn tiếng ho khan.

Tiểu vương gia vội vàng quăng chiếc đũa xuống đỡ lấy ta: “Chủ tử cẩn thận, chủ tử cẩn thận...”

Ta rút cục nửa chết nửa sống phun hết miếng cà trong miệng ra, giương to mắt nhìn xem phản ứng của hắn.

“Nguyên lai chủ tử dễ dàng bị sắc như vậy sao, vậy phải làm thế nào cho tốt đây?” Tiểu vương gia giả bộ nhú mày trầm tư.

Ta lông tơ dựng thẳng, hắn tỏ bộ dạng như vậy, chắc chắn đằng sau khẳng định không có gì tốt lành rồi.(kinh nghiệm dữ!)

Quả nhiên, hắn vỗ vỗ đầu, nói: “Có cách rồi!”

Hắn cầm lấy chiếc đũa gấp một miếng cà, đặt ở chính miệng mình, cắn nhỏ ra một miếng rồi cứ thế hướng thẳng miệng ta.

Không thể nào?

Ta ở trong lòng kêu thê thiết. Bất hạnh quá——- ác mộng trở thành sự thật rồi!!!!!!!!!!!!

Đây chắc chỉ có thể là “được” đãi ngộ theo kiểu hoàng đế thôi. (Xạo! Hoàng đế nào được đút như vậy?)

“Ngươi... Ngươi làm vậy để làm chi?”

“Giúp chủ tử rửa sạch đầu lưỡi a.”

Tiểu vương gia thị hầu thật sự rất “chu đáo”, chẳng những giúp ta đem thức ăn đưa vào miệng, còn tỉ mỉ rửa sạch đầu lưỡi của ta —— bằng lưỡi của hắn!

“Không cần không cần.”

“Không được, hảo chủ tử là không thể cự tuyệt nô tài thị hầu.”

“Ta không cần....” Kháng nghị bị nuốt chửng trong làn môi mềm ẩm áp của tiểu Vương gia.

Kết quả, một bữa cơm, thật không rõ là ta đang dùng cơm hay là hắn ăn ta nữa. (:))))))))))))))

Bất quá xem khí sắc của tiểu Vương gia đích thực là đã “ăn” no rồi.

“Còn muốn ăn miếng cá nữa sao?” Tiểu vương gia tiếp tục hỏi.

Ta lắc đầu liên tục: “Không muốn không muốn.”

Làm gì có chủ tử nào ăn cơm mà được đút kiểu này đâu.

Đã vậy trên bàn là một đồng bừa bãi, đôi đũa sớm đã không biết phi đi nơi nào.

Đồ ăn nhiều mà thật ra ăn chẳng được bao nhiêu.

Ta im lặng sờ sờ bụng, buổi tối phải chạy tới phòng bếp tìm thêm đồ ăn mới được.

“Tiểu vương gia....”

“Ách?”

“Trời tối rồi, ta không phải là nên cáo lui sao?”

Hắn tỏ ra có chút ngạc nhiên

“Chính là nô tài còn chưa thị hầu Ngọc Lang chủ tử tắm rửa mà.”

Tắm rửa?

Ta cơ hồ trở nên ngây dại.

Bị hắn thị hầu tắm rửa, nhất định thi cốt vô tồn (hồn lìa khỏi xác).

Khi hắn nhắc tới tắm rửa thì ánh mắt bỗng trở nên hưng phấn đặc biệt.

Ta vội vã xua tay: “Không muốn không muốn, không nhọc phiền, không nhọc phiền!”

Thấy tiểu vương gia từng bước một tiến tới. Bản năng trời sinh làm cho ta có phản ứng đúng lúc...

“Ta... không.... muốn.... A!” Ta khóc lớn lên.

Nước mắt như mưa chảy xuống.

Chính lúc đó, bên ngoài thư phòng truyền đến thanh âm.

“Chủ tử, Tam vương gia đến đây. Đang đợi ở đại sảnh.”

Tiểu vương gia lập tức dừng bước lại, uy nghiêm nói: “Đã biết. Ta lập tức sẽ đến.”

Ta thở phào thoát nạn, tiểu vương gia vừa bước ra cửa thì quay đầu lại nhìn ta, ta lập tức một lần nữa cảnh giác.

“Tam ca đến đây, ta muốn đi nói chuyện xã giao một chút.” Tiểu vương gia cười, hôn nhẹ lên mặt ta: “Người cũng mệt rồi, về phòng nghỉ đi. Nhớ rõ phải hảo hảo tắm rửa. Ta không ở đây, không được cho người khác thị hầu người tắm rửa. Chính mình rửa là tốt rồi.”

Chỉ cần hần không có ở đây là tốt rồi.

Ta vội cảm tạ quan âm bồ tát.

“Hảo hảo ngồi ở trong phòng.” Tiểu vương gia lại dặn một câu rồi mới đi.

Ta cũng vội vàng lui trở về phòng của mình.

Giống như phía sau có lão hổ đuổi theo ta phóng nhanh vô phòng, xoay người khóa chặt cửa, sau lưng truyền đến một thanh âm: “Không cần khóa, tiểu vương gia muốn vào, cái gì cũng đều không ngăn được.”

Ta đột nhiên nhảy dựng, xoay người đề phòng.

Kẻ đang nói chính là Kim Muội.

Kim Muội lười biếng nói: “Đoán cũng đoán được. Bất quá người có thể ăn no sao? Đến buổi tối khi đói bụng cũng đừng sai bảo ta.”

Ta hung hăng trừng nàng, bất quá quả thật ăn không no.

Ta xoa xoa bụng, ngồi xuống.

Cầm đĩa lên ta liếc nhìn toàn bộ các đĩa thức ăn một lần.

“So ra thật kém tiểu vương gia. Người không có cách nào thật sự làm mình trở thành một chủ tử đứng đắn à?” Kim Muội ngông nghênh ngồi ở một chiếc ghế khác, bỗng nhiên thở dài: “Ai, lại một kẻ si ngốc.”

“Uy!” Ta để đĩa xuống, thẳng thắn nói: “Người muốn nói cái gì thì nói rõ ra đi, không cần đông giấu tây trốn (ý là nói quanh co) như vậy đâu!”

Kim Muội lúc lắc đầu: “Ta cũng không dám tùy tiện nói cái gì. Dù sao.....”

“Dù sao cái gì?”

“Ai, được tiểu vương gia coi trọng, liền thật là có phúc khí a? Ta xem tâm tính của người, không giống kẻ ham ăn mặc, không biết liêm sỉ mới hảo ý khuyên người.”

Nàng sai lầm rồi, ta tuyệt đối ham ăn mặc.(giời ạ,có vậy cũng khoe)

Về phần không có liêm sỉ, bất quá chỉ là làm chủ tử thôi, có cần nghiêm trọng như thế không?

10. Chương 10

Ta phần nộ quay lưng lại tiếp tục ăn, quyết định không so đo với tiểu nha đầu này nữa.

“Uy, ta là ta đang nói người a!” Kim Muội ở bên tai ta kêu to: “Người rốt cuộc có nghe thấy không?”

“Nghe thấy cái gì?”

“Người phải cẩn thận, không biết chừng có kẻ sẽ hãm hại người.”

” Sao lại hãm hại ta?”

Kim Muội cứng lại, quay mặt đi: “Dù sao đều là thân phận nô tài, muốn tránh cũng tránh không khỏi.”

Chẳng hiểu những điều Kim Muội nói là gì, ta ngáp một hơi dài chán nản, dự định đi tắm rửa.

Đúng là tiểu nha đầu ưa phóng đại mọi chuyện, ta thật muốn tìm Trần bá để kêu đổi tiểu nha đầu này.

Ngày kế, lại bị kêu đến thư phòng.

Kim muội tuy rằng dài dòng, nhưng thị hầu thì thật là mau lẹ. Mau mau giúp ta lau mặt, chỉnh đốn y phục cho ta.

Ta cân nhắc tiểu vương gia hôm nay lại có trò gì mới, nghĩ đến nửa ngày cũng nghĩ không ra cái gì để tìm biện pháp đối phó, đành phải thở dài bỏ cuộc, đẩy cửa thư phòng bước vào.

“Tiểu bảo bối!” Mới vừa vào cửa đã bị tiểu Vương gia ôm cứng ngực.(tội!)

Tiểu vương gia hai tay linh hoạt hết sờ thượng lại sờ hạ, miệng nói: “Rất nhớ người. Hôm qua là ta không tốt, nói buổi tối tới thăm người, ai ngờ Tam ca hấn không chịu trở về phủ, lôi kéo ta cả một buổi tối bàn quốc gia đại sự.”

Thật nực cười, nhìn người như vậy mà cũng xứng bàn quốc gia đại sự sao?

Ta vội vàng kéo tay hấn ra, căn bản không rảnh há mồm mắng hấn.

“Vì sao không nói lời nào? Tức giận? Không cần giận, về sau mỗi ngày đều sẽ cùng người.”

“Buông tay!”

“Yêu, lại tức giận.” Vẻ mặt hấn tươi cười đích vô lại

Luận khí lực ta đánh không lại hấn, đành phải bắt đầu ra vẻ chủ tử.

“Hỗn trưởng! Ta bảo người buông tay!”

“Ta vì cái gì phải buông tay?”

“Hiện tại ta là chủ tử, ta bảo người buông thì người phải buông.”

Tiểu vương gia cười hắc hắc: “Sai lầm rồi, sai lầm rồi. Người tính đi hôm nay là ngày thứ mấy rồi?”

Mấy ngày? Ta há to mồm.

Mấy ngày nay thật không còn ý thức gì thời gian nữa, mỗi ngày đều bị bắt “đùa giỡn” tiểu vương gia thì đâu còn tâm trí để mà đếm ngày nữa.

“Hôm nay là ngày thứ năm, bảo bối Ngọc Lang của ta.”

Ngày thứ năm? (đến rồi đến rồi *tung bông*)

Tiểu vương gia lại giả giọng gian xảo như hồ ly: “Hôm nay đến phiên ngươi nghe ta sai bảo. Cái gì yêu cầu đều phải nghe theo a. Đây chính là ngươi đã đáp ứng từ trước.”

Đúng đúng! Ta gật gật đầu. Hôm nay là ngày thứ năm duy nhất bị phân phó phải hoàn toàn tuân thủ mệnh lệnh.

“Nhớ rõ.” Ta ưỡn ngực: “Không cần lo lắng, Ngọc Lang ta chính là nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không nuốt lời.”

“Tốt lắm, điều thứ nhất ta muốn phân phó là ngươi phải lập tức cởi quần áo ra.” (O_o)

Sĩ khí không biết từ lúc nào đã cấp tốc đi xuống.

“Cởi quần áo?”

Tiểu vương gia dào dạt đắc ý gật đầu: “Đúng, cởi quần áo.”

“Ta không cởi!” Ta rống to: “Ta làm chủ tử cũng không có sai bảo ngươi cởi quần áo!”

“Đó là tại ngươi không bảo.”

“Không nên không nên!” Cái đầu lắc lắc liên tục: “Muốn cởi thì cùng nhau cởi!” (em ơi em “ăn” gì mà khờ dại thế?!)

Phản ứng hần như vậy là sao?... (đắc chí chứ sao XD~)

“Hảo!” Tiểu vương gia quát to một tiếng, tựa hồ chỉ đợi nghe một câu như vậy (thì chính là thế mà, giờ mới nhận ra, muộn ời), tam hạ lưỡng hạ đều cởi xuống hết, ngay cả nội y cũng cởi sạch sẽ. (O_o)

“Hiện tại, đến phiên ngươi cởi.”

Nhìn mỹ nam trần trụi trước mắt, con mắt ta cơ hồ cũng muốn rơi xuống đất.

Miệng khô lưỡi nóng, thật muốn uống nước!

“Ta thừa nhận đáng người người so với ta hảo. Không cần nhất định phải bức ta và người so với nhau chứ hả?” Ta cười cười.

Tiểu vương gia bỗng nhiên cất thanh âm hảo nhược mê người: “Ngọc Lang, người xem, cả người người đều nóng đến chảy mồ hôi rồi kìa. Mau cởi đi.”

Mồ hôi? Ta sờ sờ cái trán. Quả nhiên ướt đầm mồ hôi.

Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.

Không có chuyện gì là không thể. Hơn nữa — cho dù ta không cởi, tiểu vương gia chắc chắn cũng sẽ thay ta cởi, đến lúc đó thì còn gì là uy phong.

Nghĩ đi nghĩ lại, ta tuy là không đủ uy vũ, ít nhất cũng trắng nõn động lòng người chứ nhỉ? (Ý chừng là seo? Câu dẫn nó à?:))

Ánh mắt nhất bết, tay khê nhất vạt áo.

Gió thu thổi nhẹ, trên người ta tất cả quần áo hết thấy một lượt đều cởi ra.

Toàn thân lạnh buốt.

Bỗng nhiên lại không lạnh.

Tiểu vương gia khê nhích lại gần.

“Hắc hắc, lần đầu tiên xem thân thể Ngọc Lang, thật sự tinh xảo.”

Nghe được hắn nói tinh xảo, ta liền cúi đầu nhìn xem “cái đó” (cái đó là cái j? *cười râm tà*) của mình liền ngay sau đó đem so sánh với hắn.

“Người giễu cợt đủ chưa? Bộ tưởng to một chút là hay lắm sao?” (í trời thấy ghê wá, còn “so với sánh” ngây thơ wá *lắc lắc đầu*). Ta ánh mắt như có hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người nhặt quần áo lên.

Ngu ngốc mới có thể nghe lời cởi quần áo! (Ừ! Ngu ngốc!:())))))))))))))

Tiểu vương gia một phen ngăn ta lại: “Không vội không vội.” Tuy rằng hắn đã sớm đối ta ôm không ít lần, nhưng như vậy hai người đều trần trụi cùng một chỗ, vẫn là lần đầu.

Làn da cạ sát vào nhau, nghe thấy hơi thở thật gần của tiểu Vương gia, lòng bỗng nhiên giống con thỏ nhảy dựng lên.

“Ngọc Lang, nhĩ hảo kích động.”

Ta liếc hần một cái: “Lòng của ngươi sẽ không kích động sao?”

“Ta là nói nơi đó.” Tiểu vương gia nháy mắt.

Ta theo tầm mắt của hần nhìn xuống, lập tức xấu hổ đỏ mặt.

“Không..... Không...” Ta lắp bắp nói: “Không liên quan đến ta.” Ta cơ hồ cắn cả vào lưỡi của mình: “Tự nó dựng lên đấy chứ!” (O_o)

“Thế a? Nói vậy, là liên quan tới ta rồi.” (liên quan chỗ nào, khéo vẽ chuyện!) Tiểu vương gia gật đầu nói: “Nếu là chuyện của ta, tự nhiên phải để ta giải quyết.”

Lại dùng tay?

Bắt quá dùng tay cũng tốt, lần này tính ta đùa giỡn hần đi. Kỳ thật tiểu vương gia lấy tay “bị ta đùa giỡn” thật đúng lúc, quả thật vô cùng thoải mái.

Hần thật không ngờ lại động thủ, bắt quá không phải giúp ta giải quyết, mà là không biết từ đâu rút ra một sợi dây thừng.

“Bắt tay phóng sau lưng.”

“Để làm chi?”

Tiểu Vương gia dương dương tự đắc cầm trong tay sợi dây thừng: “Ta muốn buộc ngươi.”

Ta kêu lên oai oái: “Vì cái gì phải buộc ta?” Không phải là lại muốn mang ta ra ngoài đánh đấy chứ? Hơn nữa ta bây giờ còn thân thể trần truồng.

“Ta hôm nay là chủ tử, ngươi phải nghe lời ta.” Tiểu vương gia lại khôi phục thần khí cao cao tại thượng vốn dĩ của mình.

Ta vẫn đứng ăn vạ hồi lâu. Không tồi, hần hôm nay là chủ tử, làm thế nào cũng phải nghe lời hần.

“Trước tiên ta phải nói cho người biết, ta cho người trói lại, nhưng không cho người đánh ta.”

“Ai nói muốn đánh người?” Tiểu vương gia hạ thân cũng đã dựng thẳng, không kiêng nhẫn mà đem tay của ta trói lại. (tàn đời rồi em ạ, *hắc hắc*~ảnh như vậy là kiêng nhẫn lắm rồi đó)

Sau khi cột chắc tay ta ở sau lưng, hắn nhìn ta từ trên xuống dưới, chặc chặc thở dài: “Quả nhiên không tồi, quả nhiên không tồi.”

Hạ thân một dòng nhiệt lưu khó chịu, ta nghĩ muốn chạm vào, lại bị trói cả hai tay.

“Uy! Người nhìn đủ chưa?”

Tiểu vương gia tỏ vẻ thành thật, lắc đầu nói: “Không thấy đủ.” Khẽ nghiêng đầu, nhìn ta tức giận đến cực điểm, cười phân phó nói: “Quy xuống đi.”

Ta lập tức ưỡn ngực: “Uy, ta làm chủ tử thời điểm cũng không có..... A! Đau quá!.....”

Hắn hắc hắc... Hắn cứ nhiên thừa dịp ta không chú ý bóp mạnh vào khí quan của ta.

Ta đau đến cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Bất quá rốt cuộc không có sức.

Ta kêu thảm một tiếng, hai đầu gối yếu đuối, quỳ xuống.

“Chặc chặc.....” Tiểu vương gia lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc: “Người nghe lời ngay từ đầu có phải tốt rồi không?”

11. Chương 11

Ta kêu thảm một tiếng, hai đầu gối yếu đuối, quỳ xuống.

“Chặc chặc.....” Tiểu vương gia lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc: “Người nghe lời ngay từ đầu có phải tốt rồi không?”

Đau quá!

Ta lấy ánh mắt hung hăng xem xét hắn, chân mày tiểu Vương gia nhướn lên, ý chừng lại muốn đến sờ soạng ta, ta vội vàng gạt đầu: “Nghe lời, nghe lời!”

Thật sự là phong thủy thiên chuyển, như thế nào lại chuyển đến tiểu Vương gia?

(Phong thủy về nghĩa đen thường liên qua đến thiên thời – địa lợi – nhân hòa ~ đại thể có thể hiểu ở đây là “thể thượng phong” đã rơi vào tay tiểu Vương gia *hắc hắc*)

Đến lượt ta làm chủ tử nhất định phải ăn miếng trả miếng! (muộn ời em ơi O_o khi nào thoát khỏi ảnh rồi hãy tính nhá~)

Tiểu vương gia nghe xong câu trả lời của ta, nhẹ nhàng cười. Nụ cười của hắn vừa nhẹ nhàng, vừa dịu dàng, lộ ra hàm răng trắng tinh vô cùng xinh đẹp.

Ta vừa vặn ngẩng đầu trùng mắt với hắn, bị hắn cười đến không thể kìm chế, ánh mắt không khỏi đi xuống. (em í *thẹn thùng*kia)

Tiểu vương gia đang ngồi ở phía trước ta, ta quỳ, tự nhiên thực dễ dàng nhìn đến “chỗ kia” của hắn. (tục tục tục)

“Chỗ kia” cũng dựng thẳng, giờ phút này quả thực giống như dã thú tức giận, hùng dũng, hiên ngang (O_o)

Thật lợi hại a.

Không hổ là tiểu Vương gia. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, bất quá nơi đó vẫn là không có nhũ a~... (bé ơi sao bé ngây thơ mà toàn “để ý” những cái *ba chấm* thui vậy?:))

“Hắc hắc, ánh mắt ngươi đang nhìn cái gì vậy?”

Cằm bỗng nhiên căng thẳng, bị tiểu vương gia nâng lên.

Ta nói lắp đứng lên, gương miệng nói lảm bảm nửa ngày lại nói không ra lời. (làm chuyện *bậy bạ* dĩ nhiên khó nói, hehe tội tội)

Tiểu vương gia phát ra thanh âm tràn đầy nguy hiểm: “Nói, ngươi xem cái gì?”

Ta chạy không khỏi, đành phải vẽ mặt cầu xin nói: “Nơi đó...”

“Làm sao?” Nghe hắn nói đầy vẻ trêu cợt, thật không biết hắn là không biết thật hay là giả vờ không biết.

Đang do dự, hồng điểm trước ngực bỗng nhiên bị hắn nhéo mạnh. (đau đấy!)

“Ôi!” đau quá, ta lớn tiếng kêu lên, nước mắt đã bắt đầu tuôn chảy.

Ta giãy giụa muốn đứng dậy, lại bị tiểu vương gia ấn xuống, chỉ có thể quỳ.

“Đau không?” Tiểu vương gia một bên hỏi một bên cười tà mị.

Ta sợ tới mức luống cuống tay chân cố gắng che đi vị trí trước ngực, lại bị hắn ung dung, dễ dàng xâm nhập nhéo một cái thật mạnh nữa.

“Đau a!” Ta thét chói tai, rốt cục nước mắt trào ra, khóc lớn lên: “Người như thế nào lại giống đàn bà? Oa oa..... Chỉ biết nhéo người ta? Ô...” (ây da thật là đụng chạm mà!)

Tiểu vương gia thanh âm xót xa nói: “Lại khóc, ta vừa muốn nhéo một cái nữa.”

Chỉ một câu đem ta sợ tới mức tiếng khóc đều nuốt vào trong bụng, hồ nghi ngẩng đầu xem xét hắn.

Tiểu vương gia lười biếng ngồi, hỏi ta: “Người vừa rồi nhìn cái gì?”

“Nơi đó...” Ta thanh âm yếu ớt trả lời.

Hắn trừng mắt liếc ta một cái, giống như đang rất bất mãn.

Ta sợ hắn lại động thủ, vội chỉ vào “cái đó” của hắn nói: “Chính là chỗ đó!” Bởi vì nhắm mắt lại loạn chỉ, kết quả khoảng cách không lường được, cư nhiên lại chọc vào chính chỗ đang muốn chỉ.

Hơn nữa lực cũng không nhẹ.

Ai da, lần này tiêu rồi!

Quả nhiên, lập tức nghe thấy tiểu vương gia thở hổn hển, lại rên rỉ.

Ta đầu óc quay cuồng nghĩ có nên hay không lập tức bỏ chạy. Bất quá cho dù có thể chạy thoát được, bộ dạng như thế này có thể gặp ai sao?

“Ai...”

Đang không có đề ý, sau gáy đột nhiên tê dại.

Nguyên lai bị tiểu vương gia túm lấy tóc kéo mạnh đầu ta về phía hấn. Người này thật sao thô lỗ cực kỳ, về sau ở chung trăm triệu lần cũng không được trần trụi trước mặt hấn nữa.(giờ mới hối hận hả chừng?)

Bất quá hiện tại hối hận dường như đã muộn. (Chính xác!Chính xác! *gật đầu liên tục*)

Ta vẫn đang nhìn cái dựng thẳng to lớn của tiểu vương gia, cảm dưới bỗng nhiên tê tê, miệng bị tiểu vương gia ép mở ra.

Ta còn không kịp phản ứng, đã muốn cả miệng ngậm vào khí quan vừa cứng rắn lại nóng như lửa của hấn. (O_o)

Tên vương bát đản động tác thật thuần thực, hại ta vô pháp khống chế.

Miệng ta dù sao cũng thuần khiết, sạch sẽ... so với bạch ngọc nghĩ không hề thua kém a~

Hiện tại cuối cùng cũng biết Kim muối vì cái gì nói ta không có liên hệ.

Phản kháng phản kháng! Nếu không phản kháng đời này cũng không còn mặt mũi nhìn ai!

Vô luận như thế nào cũng muốn cắn hấn một cái thật mạnh, cho hấn biết Hạ Ngọc Lang không phải dễ chọc.

“Muốn cắn sao?”

Khớp hàm còn không có khép lại, tiểu vương gia cao cao tại thượng kia đã hắc hắc cười, bỗng nhiên ở trên vai ta ấn xuống một chút, đem ta đẩy ngã.

Vốn ta té về phía sau, miệng hấn là có thể lập tức rời khỏi “chỗ đó”. Khả tiểu vương gia lúc này động tác vô cùng mau lẹ, cư nhiên cũng theo ta động.

Tay của ta bị hấn nhéo, chân cũng bị, thắt lưng còn bị nặng hơn.....

Tóm lại thiên hôn địa ám một trận, ta gần như hoàn toàn kiệt sức. Bởi vì thời gian quá nhanh, tiểu vương gia lại không ngừng ngăn cản ta phản kháng, cho nên trước mắt hoàn toàn mờ mịt, không có dịp cắn hấn lấy một lần.

Chờ ta chuẩn bị sẵn sàng sẽ hung hăng cho hấn một cái cắn thật mạnh, làm cho hấn, còn có chỗ đó đó của hấn, cả đời đều nhớ kỹ ta là Hạ Ngọc Lang...(chỉ giỏi nói suông, giỏi làm đi)

“Người nếu dám cắn, ta cũng sẽ cho người đoạn (gãy, đứt: mọi người tự hiểu ha).” Tiểu vương gia nói đều đều nhưng thập phần đe dọa.

Hiện tại, không biết từ lúc nào hắn đã trắng trợn nằm với ta trên sàn nhà.

Cái đó của hắn, còn mãnh liệt ở trong miệng ta, không ngừng rung động.

Nhưng cái này vẫn chưa phải là đáng sợ nhất....

Đáng sợ nhất chính là, chỗ đó của ta cư nhiên cũng rơi vào lòng bàn tay hắn!

Ta hàm chứa hắn, hắn liếm của ta.

Không cần phải nói biết hắn so với ta thuần thực hơn nhiều.

“Có sợ ta sẽ cắn người không?” Tiểu vương gia nhẹ nhàng thổi một hơi vào bộ vị nhạy cảm của ta.

Ta vừa sợ vừa thẹn, trong lòng lại cuống quýt. Khóai cảm từ chỗ đó xông thẳng lên ngực khiến ta vô pháp khống chế.

Vốn định khóc lớn, chính là cái đó của tiểu Vương gia giống như khối đá lớn tắc ở trong cổ họng làm sao có thể khóc thành tiếng.

Tiểu vương gia nhẹ nhàng cười, tiếng cười của hắn hiện tại làm cho da đầu ta run lên: “Liếm a, dùng đầu lưỡi. Ngoan ngoãn thì ta sẽ không cắn người.” Giọng nói tuy rằng ôn nhu, thực chất cũng là cưỡng bức.

Hừ, chẳng lẽ ta không thể cắn người? Ta trừng mắt. Cho dù không thể trực tiếp trừng mắt hắn, trừng trừng sàn nhà cũng tốt.(bé đang tự kỷ kìa!::))

“Người không cắn được ta đâu.” Hắn giống như hiểu được tâm tư của ta, dùng âm điệu cao ngạo nói: “Của ta thô cứng như vậy, người có thể khép chặt miệng lại sao?”

Ta cắn không được?

Ta quyết định thử một lần, vẫn đang chán nản thừa nhận quả thật không có biện pháp.

“Ngô...” Hạ thân bỗng nhiên một trận đau đớn, ta rầu rĩ rơi nước mắt.

“Ai bảo người muốn cắn ta?” Tiểu vương gia giả vờ vô tội nói: “Ta chỉ là nhẹ nhàng dùng răng cạ vào của người thôi.”

Ai cắn người? Bất quá chỉ thử một lần thôi mà (tội).

So với Nhạc Phi(*) còn oan ức, ủy khuất hơn nhiều, ở trong bụng phiên giang đảo hải(sông cuộn biển gầm), chính là nói không nên lời.

“Nhanh lên liếm a, người nghĩ muốn hàm chứa ta một ngày?”

Đầu bị hai chân cường lực ép chặt, trong cổ họng gì đó tiến vào càng sâu.

Ta nước mắt chảy ròng, biết nếu thử cắn một lần nữa chỉ có nước thảm hại hơn.

Hơn nữa, ta hàm chứa của hắn, hắn cũng hàm chứa của ta, tính ra ngang nhau. (ở đâu ra thằng bé khờ dại đến vậy a~?)

Đành phải hai hàng nước mắt, gian nan chuyển động đầu lưỡi, chậm rãi liếm lên.

12. Chương 12

Trong cổ họng có vật gì đó vừa thô vừa nóng. Tiếng thở dốc trầm thấp của tiểu Vương gia phát ra vừa như khoái hoạt, vừa như khó chịu.

Hắn cũng không định chỉ việc liếm vào chỗ đó của ta, mỗi khi bị hắn khê chạm, toàn thân liền chấn động. Phía sau, đã nghe thấy hắn cười trên tức.

“Đừng có ngừng a, tiếp tục liếm.”

Ta dần dần cảm thấy như mình là đám mây thả trôi về phương nào không rõ, lại cảm thấy như có trăm nghìn con kiến bò nhộn nhạo khắp mình. Không biết là nên oán hắn hảo, hay là nên nói trò chơi này thật sự vô cùng thú vị. (ặc!)

Đầu óc lại bắt đầu mơ hồ, chỉ có đầu lưỡi còn tự động tự giác dịch chuyển, môi cũng vì thế mấp máy.

Tiểu vương gia cao hứng khen: “Không tồi, không cần dạy cũng biết phải dùng cả môi và lưỡi cùng nhau.”(chắc là có...khiếu!)

Ta như chẳng còn nghe thấy gì, tinh thần đều tập trung ở nơi bị hấn cắn nhẹ. Tất cả máu trong cơ thể đều dồn về nơi đó, cảm giác vô cùng khiêu khích, gấp đến độ ta chỉ muốn vò đầu bứt tai.

Ta bắt chước tiểu vương gia, dùng chân ép chặt đầu hấn, lại bị hấn ngăn trở, ở chân ta đè mạnh.

Nơi đó cực kì non yếu, bị hấn đè, toàn thân ta lập tức như bị buộc chặt, không tự chủ môi dùng sức hung hăng mút.

Nháy mắt, cảm giác miệng có cái gì đó đột nhiên run rẩy, còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, một chất lỏng nóng bỏng đã tràn vào miệng.

Ngay sau đó, tiểu vương gia lập tức buông ra ta, rốt cục cũng buông tha chỗ đó của ta.

“Khụ khụ... Khụ.....” Ta bị chất dịch kia làm cho sặc đến vô cùng thống khổ, liên tục ho khan.

Tiểu vương gia nhích lại gần, vỗ vỗ lưng ta nói: “Bị sặc? Đáng thương đáng thương.” Lại trách ta: “Như thế nào lại bỗng nhiên dùng sức, hại ta phản ứng không kịp, bằng không cũng sẽ không sặc đến vậy.”

“Khụ khụ...” Ta khụ nửa ngày, cuối cùng cũng ổn ổn vài phần, ngẩng đầu nhìn thấy ngay tiểu vương gia, đang ngồi ở trên sàn ôm chặt lấy ta.

Vốn định nếu hấn không ngừng giễu cợt ta, ta nhất định nhảy dựng lên cùng hấn tranh cãi đòi công đạo. Vậy mà hấn giờ phút này lại trưng ra vẻ mặt thân thiết, nụ cười vừa như cưng chiều vừa như đắm say, ủy khuất lập tức ở trong lòng trào ra không dứt.

Hai mắt đã đỏ lên, ta oa oa khóc lớn lên.

Tiểu vương gia bất đắc dĩ nói: “Tại sao lại khóc? Lúc nào cũng khóc, thật chẳng hiểu tại sao.” (vậy mới dễ thương)

Hấn càng hét, ta càng cảm thấy được chính mình ủy khuất, tiếng khóc càng lớn. Nước mắt nước mũi đều chảy ra không ngừng, cọ cọ vào lòng ngực tiểu Vương gia. (bẩn quá!)

Ngực hấn như có nhiệt khí đang hò hét ở bên trong, lại vô cùng cứng rắn. Không biết là đã từng luyện qua công phu gì thế.

”Tốt lắm tốt lắm, người rốt cuộc khóc cái gì? (ừ! Khóc cái gì? *chớp chớp mắt*)

Ta lau nước mắt khóc sụt sùi, bất bình hét lên: “Người bắt ta hàm chứa người, nhưng người lại không làm vậy với ta.” (O_o ~bó tứ chi)

Hai nam nhân trắng trợn ôm, còn tọa ở trên sàn nhà. Nếu có tấm gương đặt ở trước mặt, ta nhìn một cái chắc sẽ chết ngất. Vậy mà cứ nhiên lại như thân thiết với hấn nói ra chuyện mắt mặt này.

Tiểu vương gia ta thán một tiếng, buông ra ta.

Ta loay hoay tìm y phục. Bỗng nhiên lại bị đè xuống.(ý là đầu bé tự nhiên ngã về phía sau)

Nguyên lai chân bị tiểu vương gia kéo lên.

“Khóc cả nửa ngày, nguyên lai là muốn tìm bất mãn.” Tiểu vương gia hắc hắc cười nói: “Ta tới giúp ngươi. Để tránh ngươi khóc đến ngày mai.”

Nói xong cúi đầu, đem cửa ta ngậm vào.

Tiểu vương gia đầu lưỡi như có nhiệt, không ngừng bộ lộng “chỗ đó” của ta.

“Ngô... Không...” Ta không khỏi kêu lên, toàn thân đều như căng cứng, không thể cử động.

Cả người như bị hỏa thiêu, một cổ mãnh liệt đích xúc động, bài sơn đảo hải nhất loạt đánh tới.

“A... Không... Ô ô.... Ta không.....” Ta cắn môi, tiếng phát ra đứt quãng như rên rỉ.

Hấn ngẩng đầu: “Không? Ngươi nói không cần sao?”

Đang ở thời khắc mấu chốt, như vậy mà dừng thì sẽ bị hấn cười chết. Ta vội vàng hét to: “Đừng có ngừng!” Đột nhiên kinh ngộ mình đã kêu những thứ gì, lập tức giống như bị trúng độc ngậm chặt miệng lại, thiếu chút nữa cắn cả vào lưỡi của mình.

Mặt mũi quan trọng hơn, mặt mũi quan trọng hơn...(bé mà còn nghĩ tới thể diện gì nữa? XD)

Tiểu vương gia dùng ánh mắt chế nhạo nhìn ta chằm chằm, gấp ta giấy giữa muốn chạy, vội vàng lại phục phía dưới, một lần nữa chơi đùa chỗ đó của ta.

Thật sự là nghiệp chướng, bị hấn hàm chứa, tựa hồ ngay cả xương sống đều bị rút ra(thấy ghê), ta toàn thân khí lực hoàn toàn biến mất, cho dù còn lại một chút khí lực cũng bị dùng để phát ra tiếng rên rỉ.

“Ô..... A a!”

Cứ như vậy nghe chính miệng mình truyền ra những thanh âm đáng xấu hổ, nhiệt lưu trong cơ thể cứ thế nhất loạt dồn xuống hạ thân rồi bất ngờ tràn ra.

Tiểu vương gia nhanh nhẹn lách mình tránh ra.

Ta cả người đều cứng ngắc, mệt mỏi không chút khí lực nằm dài trên mặt đất.

“Khả thư thái?” Tiểu vương gia giúp đỡ ta dậy, đưa ta một chén trà nóng, cười trêu chọc nói: “Bất quá mới xuất ra một lần, liền như vậy làm cái bộ dáng nửa sống nửa chết. Nếu là ăn thật, chẳng phải là muốn cho người ta nhặt xác sao?”

Ta mới vừa uống đến hớp trà thứ hai, nghe xong lời này, lập tức thổi phù một tiếng, văng cả lên cổ tiểu Vương gia.

“Cái gì ăn thật? Cái này cũng chưa tính là ăn sao?” Ta trợn tròn mắt.(dĩ nhiên!::))

Tiểu vương gia đột nhiên hỏi: “Bộ ngươi chưa từng ăn cơm sao chứ?”

“Hôm nay thì chưa.” Đây là lời nói thật.

“Không phải hỏi ý này.” Tiểu vương gia bỗng nhiên cười, âm thanh khiến cho người ta sợ hãi: “Ta là nói cái này giống ăn cơm, món chính phải ăn sau mà, lúc này chỉ như món khai vị thôi. Đương nhiên không thể tính là ăn.”

Cái gì mà chỉ là món khai vị? Cái gì chưa thể tính là ăn?

Ta cả mặt trắng bệch, ánh mắt đã trắng dã, yếu ớt nói:

“Không chơi không chơi, tuyệt đối không chơi trò này nữa.”

Tiểu vương gia chậm rãi ở trên lưng ta di động: “Không chơi? ” Có cái gì nóng bỏng, trơn nhẵn mơn trớn khắp sống lưng làm ta vô cùng khổ sở. “Làm cho bảo bối Ngọc Lang của ta nếm thử chút hương vị được không?”

Cả người lập tức nổi hết da gà. Tiểu vương gia vừa mới sờ soạn ta thực thoải mái lại bỗng nhiên như móng vuốt chó sói.

“Không được không!” Ta dùng sức lắc đầu, thật sự phản đối.

“Kia còn nói không chơi nữa không?”

Cái này.....

Ta thở dài, thật lòng mà nói, kỳ thật bị tiểu vương gia hàm chứa quả thật vô cùng thoải mái.

Mặt đỏ cả lên....

“Chơi.....” Thiệt là không biết phải làm sao mà.

13. Chương 13

Hiện tại hai tay của ta đã bị buộc ở phía trước đã muốn đủ khó coi, huống chi thân mình vẫn là đang trần trụi như vậy. Vốn ta định nép vào lòng ngực tiểu vương gia để giảm bớt ngượng ngập, lập tức bị hấn ngăn cản.

“Đứng lên.” Tiểu vương gia lập tức đem ta kéo lên, ngông nghênh vỗ vỗ cái bàn: “Để hai tay lên đây”

“Tay của ta đang bị cột.”

“Buộc ở phía trước sợ cái gì?”

“Người trước thả ta ra cái đã.” Mặc kệ thế nào, tay bị người ta cột lấy, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

Tiểu vương gia bỗng nhiên hung hăng đánh vào mũi ta một cái, hung tợn nói: “Bảo người làm thì người phải làm! Không được kiến nghị!”

Ta bị hấn làm cho vô cùng hoảng sợ, rụt rè nhìn hấn. Tiểu vương gia nhìn thấy thần sắc của ta, bỗng nhiên tới gần.

Người này hành động xuất thần nhập quỷ thật khó lường, ta đột nhiên lui về phía sau, cơ hồ đụng vào cái bàn.

“Không phải sợ.” Tiểu vương gia bắt lấy thất lưng của ta, ngữ khí phát ra vô cùng trầm thấp, êm tai: “Ngọc Lang, chúng ta chỉ là chơi đùa một chút thôi mà?”

Ta lắc đầu: ” Trò chơi của người, đều do người nghĩ ra, ta chẳng nghĩ được gì cả. Ta mặc kệ.”

“Có người vừa mới gật đầu nói sẽ chơi.”

Ta chớp chớp mắt, không dám chống chế.

Bất quá trong lòng tuyệt đối không phục!

Ta dùng ánh mắt kháng nghị.

“Người a.....” Nhìn đôi mắt của ta, tiểu vương gia bỗng nhiên nở nụ cười.

Ta biết hẳn thật sự bộ dạng vô cùng đẹp dễ. Chính là nụ cười này, làm cho người ta hồn xiêu phách lạc.

Tiểu vương gia dùng thanh âm trầm thấp hỏi: “Cùng với ta chơi đùa, có được không?”

Ta đã thật sự quên sạch sẽ những điều muốn kháng nghị, ngơ ngác gật đầu: “Hảo.” (dại trai ><)

“Vậy mới ngoan, ta không thích cùng người không cam lòng chơi đùa với nhau.”

Ta được hẳn khen, cứ nhiên cứ cảm thấy lâng lâng.

Thật sự ngoan ngoãn đem hai tay đang bị buộc phía trước đặt trên bàn.

“Thật xinh đẹp.” Tiểu vương gia vừa nói, một bên lấy tay vuốt nhẹ sống lưng của ta.

Cảm giác tê dại theo đầu ngón tay tiểu vương gia lan tràn khắp cơ thể.

Ta tuy rằng thoải mái, lại cảm thấy được càng ngày càng không kiên nhẫn, trong lòng ỉn ỉn muốn càng nhiều gì đó.

Tự động tự giác bắt đầu vận vẹo thân thể.

“Không cần gấp, còn chưa có chuẩn bị tốt mà.” Tiểu vương gia ở phía sau ta phát ra tiếng cười khê, đem ngón tay từ từ trượt xuống dưới.

“Không được cử động....” Ta lại bị hẳn dọa cho hoảng sợ, nghĩ muốn xoay người, lại bị tiểu vương gia đè lại.

“Không cần lộn xộn.” Tiểu vương gia khê cắn vào vành tai của ta nói: “Người đã đáp ứng rồi hôm nay toàn

bộ đều phải nghe lời ta.”

“Chính là...”

“Không được chính là, hôm nay ta là chủ tử.”

Làm cho ta câm miệng không phải do sự uy hiếp của tiểu vương gia, mà là hấn ở phía sau ta không ngừng dùng đầu lưỡi tác oai tác quái.

“A.....” Tay hấn chợt vòng ra phía trước nắm chặt chỗ đó của ta, ta nhin không được khẽ kêu lên.

Tiểu vương gia thích thú cười rộ lên: “Ngọc Lang, ngươi kêu đắ hảo a, tái kêu một lần nữa cho ta nghe đi.”

Ngươi đùa à!

Ta cắn răng, không chịu lên tiếng nữa.

Bỗng nhiên một cơn đau nhức từ hậu đình ập tới xông lên đến đỉnh đầu của ta.

“Ngô..... A....”

Tiểu vương gia ngày càng tự tung tư tác bộ lộng trên người của ta. Cửa huyết phía sau cũng vì vậy mà đau nhức cùng cực.

Toàn thân bắt đầu phát nhiệt, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Ta thật ngu ngốc khi đồng ý với với hấn.

“Ta đến đây.” Tiểu vương gia bỗng nhiên khẽ cắn vào vành tai của ta nói.

Ta còn chưa hiểu được, chính là cúi đầu nhìn thì vẫn thấy hấn đang nắm chặt chỗ đó của ta. Bỗng nhiên dưới thân một cơn đau đón đáng sợ truyền đến.

“A a a! A!” Ta hét âm lên.

Tiểu vương gia, cứ nhiên cứ như vậy vào được. Ta toàn lực giãy giụa đứng lên.

Cái gì trò chơi chủ tử-nô tài, ta thật là ngu ngốc mà!

“Không cần gấp, Ngọc Lang.” Thanh âm của Tiểu vương gia trầm thấp truyền tới, nghe hần nhàn nhã như vậy khiến ta có cảm giác như hần đang thưởng thức một bữa ăn ngon với rượu quý.

“Không cần!”

Hần nhất định đã từng luyện qua công phu chỉ một tay là đã có thể giữ chặt cơ thể ta làm cho ta căn bản không có biện pháp né tránh, hần lại một lần nữa xâm nhập vào sâu bên trong.

“Đừng nóng vội như vậy, thời gian còn rất dài.”

Ta tức giận đến nước mắt lăn chã tuôn ra.

Ai nóng nảy? Tên Vương gia bát đản.

Ta là đau! Rất đau!

Cơ thể càng lúc càng co rút lại. Cảm nhận được vật vừa thô vừa cứng lại nóng hầm hập như lửa đang bộ lộng trong người mình

“A! Không muốn không muốn! A.....” Ta khóc lớn lên, tuy rằng bình thường ta cũng khóc, bất quá lần này so với trước tuyệt đối khóc càng lớn.

“Tốt lắm tốt lắm, rất nhanh sẽ thoải mái thôi.” Tiểu vương gia là một tên lường gạt, cư nhiên một bên làm chuyện xấu một bên lại gạt người.

Làm sao có thể thoải mái được?

Làm sao có thể?

Chính là.....

Thật sự bắt đầu có cảm giác kì quái. (~bó tay)

Đau vẫn là rất đau. Nhưng động tác này của tiểu Vương gia lại không hề làm cho ta chán ghét, càng ngày càng không làm ta chán ghét.

Hắn mỗi lần rút ra, rồi lại mãnh liệt xông tới, ta đều thực kích động.

Ta bắt đầu nhẹ nhàng rên rỉ.

Tiểu vương gia cũng cực kì hưng phấn, liên tục tiến nhập vào cơ thể ta. Chỗ đó của ta ở trong tay tiểu Vương gia cũng đã dựng thẳng cực kỳ phấn chấn từ lúc nào rồi.

Trong cơ thể bỗng nhiên có một trận nhiệt lưu ào ạt chảy như thiêu đốt.

“Ồ..... Đau quá.....” Tiểu vương gia đi ra, ta rốt cục cũng có thể bình thường biểu đạt cảm thụ của mình.

“Đau quá?” Tiểu vương gia tỏ ra vô cùng kiêu ngạo, lại tiếp tục xoa bóp chỗ đó của ta: “Ta xem ngươi là thoải mái đến không chịu được thì đúng hơn?”

Trên tay của hắn còn dính một ít dịch thể trắng trắng, đều là do ta phát tiết trên tay của hắn. Hiện giờ, dù trả lời như thế nào cũng khiến ta đỏ mặt.

Khó hạ cực kỳ đau đớn, ta đơn giản tựa vào trong lòng ngực tiểu vương gia: “Ta muốn mặc lại quần áo.”

“Ngày còn sớm mà.” Tiểu vương gia nói: “Chúng ta tiếp tục.”

“Tiếp tục?”

“Đúng vậy.” Tiểu vương gia cười nói: “Ngọc Lang không nghĩ tái thủ một lần sao?” Lại tiếp tục xoa nắn chỗ đó của ta.

Thật đáng hận!

“Xem đi, lại dựng thẳng rồi này.” Tiểu vương gia mím môi cười một nụ cười cực kì thỏa mãn

Ta lập tức đỏ mặt, nổi giận đùng đùng nói: “Nhìn thấy nhìn thấy, dựng thẳng thì đã sao hả?”

Ngay sau đó, tiểu Vương gia lại mạnh tay bóp lấy.

“A nha, ngươi làm gì? Mau buông tay.”

“Ngươi rốt cuộc có muốn chơi hay không?”

“Buông tay,..... Chơi thì chơi..... Ta chơi.....”

Thật vất vả mới thoát khỏi tay tiểu Vương gia, ta hỏi: “Người lúc nãy thoa thoa cái gì chỗ đó của ta vậy?”

Tiểu vương gia cười, lấy ra cái bình ngọc nhỏ: “Người nói cái này?”

Ta đón lấy, rút nút lọ, lấy một ít cao ở trong lọ hướng phía sau tiểu Vương gia. Còn chưa kịp chạm tới phía sau của hắn thì đã bị hắn ôm chặt, liếc mắt nhìn ta hỏi: “Người muốn làm cái gì?”

“Chơi trò chơi a, là người nói đó thôi.”

“Người thoa ở trên người của ta để làm chi? Thoa người ấy, bắt quá kỳ thật người cũng đã trơn mượt đủ dùng.”

Ta ngơ ngác cầm cái chai, sau một lúc lâu mới phản ứng.

“Cái gì? Lại là người tiến vào? Lần này không phải nên đến phiên ta sao?” Ta thét chói tai. (ra em ấy đòi thượng ảnh cơ đấy:) tính sao đây anh Vương gia, anh dạy hay quá mà!

“Cái gì? Đến phiên người?” Tiểu vương gia học của ta bộ dáng, đem ánh mắt trợn thật lớn.

“Một người một lần...”

“Mơ tưởng!” Tiểu vương gia đem cái chai đoạt trở về, ném xuống đất, liền ôm thắt lưng của ta xằng bậy.

Ta kiên cường bắt khuất, ngửa cổ kêu to: “Không nên không nên! Một người một lần!”

“Hắc hắc, tiểu Ngọc Lang....” Tiểu vương gia thông thả tiến vào.

Ta quát to một tiếng, bắt quá may mắn không có đau như lúc nãy.

“Một người một lần? Người chỉ có thể bị ta thượng một lần lại một lần thôi.” (a anh Vương gia bá đạo nha~)

Hắn thật sự to lớn, đè trên người ta khiến ta không thể nào thoát được. Đành rống to kêu cứu: “Cứu mạng a! Cứu mạng a! Cứu mạng a!”

Thực vô cùng mất mặt!

Khi ta tỉnh lại, tiểu vương gia nói ta là vì quá kích động mà ngất đi. Cái này có đánh chết ta cũng không thừa nhận.

Bất quá, hình như...đúng là vậy.

Dù sao, hôm nay ta đúng là thiệt thòi lớn bị hấn tiến vào đến hai lần, ta một lần cũng không có đi vào nơi đó của hắn.

“Uy! Ta muốn mặc quần áo.” Nhìn tiểu vương gia ánh mắt càng ngày càng không thích hợp, ánh mắt cứ như đang thả hồn ở chỗ nào. Ta vội vàng lay lay bờ vai của hắn gọi.

“Ta còn chưa thấy đủ mà.” Tiểu vương gia lại đưa tay sờ ngực của ta, cười nói: “Thật sự là hoạt sắc sinh hương”

(thú thật là em trộm câu này bên Phượng vu cửu thiên, nghĩa cũng giống nhau nhưng câu này so với bản dịch “chất” hơn nhiều!)

“Ta... Phải... Mặc... Y... Phục...”

“Người hôm nay phải nghe lời ta.”

“Ta.... Phải...”

“Nói cái gì? Lập lại một lần cho ta nghe” Tiểu vương gia nói như trấn áp.

Ta lập tức câm miệng, cái đầu nghiêng sang một bên chán nản.

Cũng không lâu lắm, khổ hạ lại bắt đầu bị quấy rầy.

Ta quay đầu liếc hắn: “Người đang làm gì vậy?”

“Hắc hắc, giúp người rửa sạch.” Tiểu vương gia nói như vậy, ngón tay bắt đầu đi vào hạ huyệt của ta.

Ta cau mày, giờ lên hai tay còn đang bị cột, hung hăng chửi hắn một chút: “Đau....”

“Đau? Không có đau đâu. Ngọc Lang, trò chơi này có phải hay không thực thú vị?”

“Hừ!” Ta dùng cái mũi thật mạnh hừ một tiếng, cắn răng nói: “Gạt người! Người người..... Người.... Người

đã đem ta cấp ăn.....” Nói càng về sau thanh âm càng biến điệu, ta òa khóc nức nở.

“Không khóc không khóc.” Tiểu vương gia luống cuống tay chân lau nước mắt cho ta. Ta như thế nào có thể cho ngón tay vừa bộ lộng trong người ta của hắn chạm vào mặt ta? Ta vội vàng tránh đi.

Tiểu vương gia đành phải đem ta ôm vào lòng, giận dữ nói: “Ăn là ăn, chính là không có ăn no a....” (tham quá đấy anh ạ)

Ta lại càng khóc dữ, run rẩy bả vai nói: “Người tái xương bấy, ta.... Ta..... Lập tức tự sát!” (ừm hay đó!) Hơn nữa còn le lưỡi ra cho hắn xem, tỏ vẻ ta sẽ thật sự tự sát.

Không nghĩ tới tiểu vương gia lại thuận thế đem lưỡi của mình tiến nhập vào khoang miệng của ta: “Ta giúp người ta giúp ta.”

“Ô ô... Ngô.....” Ta giãy giụa nửa ngày, rốt cục hắn cũng buông ra, ta thở hổn hển một hồi mới lấy lại được chút tinh thần.

Dù sao, hôm nay cũng đã đoán được sẽ rất mệt mỏi.

“Ngọc Lang, ta biết người lần đầu tiên, khó tránh khỏi có điểm không thích ứng. Không phải sợ, ta buổi tối mới tiếp tục cũng được.”

Buổi tối? Ánh mắt ta cơ hồ trắng dã.

Tên tiểu tử đáng chết, sớm biết thế này thì bốn ngày trước làm chủ tử đã đem hắn sai bảo từ sáng đến tối. (xin lỗi, nhờ vậy bé mới còn sống sót đến giờ á~nếu ko thì...)

Cả một ngày, tiểu Vương gia không để cho ta mặc quần áo vào.

Hắn thật bất công, chính hắn ngược lại đã mặc lại y phục ngay ngắn chỉnh tề.

Bọn người hầu lại nhu thuận mà đem cơm đưa đến thư phòng, hơn nữa còn thông minh chỉ đưa đến cửa thư phòng, bấm báo tiểu vương gia liền lập tức lui ra.

Phía trước hai tay vẫn đang bị trói, đến giây giụa phản kháng, cũng là một chút phương pháp đều không có.

Không có biện pháp, chỉ có thể để tiểu Vương gia nuốt cơm, thuận tiện để cho hắn nhìn cơ thể ta một cách mê đắm.

Cứ như vậy qua một ngày, mặc dù tiểu Vương gia giữ lời hứa không tiến nhập ta một lần nào nữa, nhưng ta cũng bị hấn gây sức ép đến sắp chết rồi đây.

Nhìn sắc trời dần tối, nhớ tới lời nói của tiểu Vương gia, ta càng sợ hãi. Như vậy là muốn lấy mạng ta thật sao? (bé cứ thích ăn to nói lớn, nào có ai vì “vậy vậy” mà chết đâu). Mặc dù tiểu Vương gia nói ta đã rất thoải mái, bất quá lời nói của hấn hiện tại có đánh chết ta cũng không tin.

Tới lúc gấp rút thì bỗng bên ngoài thư phòng có người tới báo: “Chủ tử, Vương phi đến phủ, hiện tại đang ở đại sảnh, thỉnh chủ tử đến.”

Đa tạ Quan âm bồ tát!

“Đã biết.” Tiểu vương gia nhú mày, tựa hồ thực sự mất hứng.

Thấy hấn tức giận, ta vội vàng thu lại gương mặt tươi cười hơn hử để tránh lại nảy sinh biến cố.

“Ngọc Lang, ta đi một lát, ngươi về phòng trước gột rửa, ta buổi tối sẽ đến tìm ngươi.”

Ta lập tức gật đầu.

Đi đi đi đi, đương nhiên buổi tối ngàn vạn lần đừng tới.

Tiểu vương gia hôn ta vài cái, mới đem quần áo trả lại cho ta.

Ôi, cả một ngày! Quần áo của ta! (bé Ngọc Lang trẻ con ghê:))

Hôm nay rốt cục cũng biết quần áo thực đáng quý, về sau cho dù là quần áo bằng vải thô ta cũng hảo hảo đối đãi, tuyệt đối sẽ không vì kêu mầu thân mua quần áo mới mà đem quần áo cũ cố ý lộng phá.

Mới vừa cầm quần áo lên, tiểu vương gia đã nói: “Chậm.”

Ta hơi khựng lại một chút, khẩn trương nhìn hấn. Sẽ không lại thay đổi chứ? Chẳng lẽ hấn muốn ta trần trụi như vậy xuyên qua thư phòng trở về phòng mình chứ?

Ta hồ nghi theo dõi hấn —— thái độ của hấn...

Tiểu vương gia bỗng nhiên ôn nhu cười: “Để ta giúp ngươi mặc. Ngọc Lang, ta là đang thị hầu ngươi đó a”

Tay hắn đuổi ra cơ hồ muốn “cướp” quần áo của ta.

Ta còn đang lo lắng hắn nhiều quỷ kế, đương nhiên không thể để cho hắn tội nguyên được. Tay dùng chút lực giặt quần áo trở về.

Tiểu vương gia nhìn ta, lại giặt lại.

Giặt qua giặt lại rất nhiều lần, ta thề sống chết vì quần áo chiến đấu hăng hái. (O_o hai cái người này cứ như trẻ con ấy giành giành giặt giặt)

“Buông tay!” Tiểu vương gia bỗng nhiên rống to, làm ta sợ tới mức phải buông tay.

Thấy ta sợ, tiểu vương gia ha hả cười rộ lên: “Đến đây, ta giúp ngươi mặc.” Quả nhiên nhích lại gần, giúp đỡ ta mặc từng cái từng cái.

Hắn một bên mặc một bên sờ, ta bị hắn sờ soạn khắp người, run giọng nói: “Ngươi..... Vương phi đang ở..... đại sảnh..... đợi...”

Tiểu vương gia đang vô cùng thích thú, bị ta nhắc liền chợt tỉnh, nhảy dựng lên: “Đúng đúng, như thế nào đã quên?” (say quá rồi đấy anh ạ!) Vội đem lớp áo cuối cùng mặc vào cho ta, lại hôn miệng ta vài cái, mới vội vã chạy đi.

Ta mới vừa thở phào nhẹ nhõm, hắn bỗng nhiên lại quay lại, cắn vành tai ta nói nhỏ: “Đêm nay chờ ta.”

Trong lòng ta một cơn chấn động, hắn lại vội vàng chạy mất.

Đêm nay? Đêm nay.....

Ta khập khiễng, lén lút đi trở về phòng.

“Đã trở lại? Lại làm chủ tử chứ hả?” Kim Muội đang đứng cạnh cửa sổ.

Ta cả người khó chịu, không thèm để ý nàng, chậm rãi đi đến bên giường, mặt nhăn nhó ngồi xuống.

“Ngươi làm sao vậy? Sắc mặt không đúng lắm.”

“Câm miệng, khép cửa sổ lại.”

Kim muội đi đến trước mặt ta chống thắt lưng nói: “Có cái gì mà ngươi lại phát hỏa, bắt quá là được chủ tử súng thôi. Thật nhảm nhí, chỉ là chuyện sớm hay muộn, ngươi việc gì mặt mày cau có?”

Ta chợt trừng mắt hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói chuyện này sớm hay muộn thôi!”

“Ngươi.... Ngươi....” Ta run rẩy chỉ ngón tay về phía Kim Muội, trong miệng lại nói không nên lời nói. Thân mình mệt mỏi ngã xuống giường.

Kim Muội cũng trở nên luống cuống, bước lên phía trước xoa mặt ta hỏi: “Uy! Ngươi có khỏe không vậy?”

Ta miễn cưỡng mở miệng hỏi: “Ý tứ của ngươi, có rất nhiều nô tài đều đã từng như vậy?”

“Đương nhiên. Làm sao có thể chỉ có một mình ngươi?”

Có phải hay không sau ta sẽ có những kẻ khác nữa. Nhưng cái ta quan tâm nhất chính là: “Sau đó thì thế nào? Có phải hay không liền được phong một chức quan? Về sau không cần thị hầu?”

Kim Muội quái dị vọng liếc ta một cái: “Về sau cũng không cần thị hầu?” Nàng gật gật đầu: “Đúng vậy đi? Chờ chủ tử ghét ngươi cái đã.”

(Có phải gia gia của bé Ngọc Lang cũng vậy không nhỉ *chóp chóp mắt* nếu vậy là gia đình có truyền thống à?:))

“Kia hiện tại mà?”

“Ngươi vẫn là mới mẻ a, đương nhiên là mỗi ngày phải bồi chủ tử rồi.”

“Mỗi ngày?” Ta kêu thảm thiết, hoảng loạn như kiến bò trên chảo nóng, bắt lấy tay Kim Muội nói: “Hắn nói đêm nay muốn tới, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?”

Kim muội cao thấp đánh giá ta nửa ngày, bỗng nhiên thần nhiên cười, nhìn ta nói: “Chúc mừng chúc mừng, chủ tử đêm nay nhất định hảo hảo yêu thương ngươi, cho ngươi ngày mai cũng không thể xuống giường. Toàn bộ phủ cũng đều đã biết ngươi đang được chủ tử sung hạnh mã.” Ngửi khí chanh chua cực kỳ.

Ta cân nhắc nàng có phải hay không cực kỳ ghen tị với ta. Bất quá giờ phút này không có tâm tình hảo để đối phó với nàng, nhớ tới chuyện đêm nay tiểu vương gia sẽ tới, ta lập tức rùng mình một cái.

“Không nên không nên, ta nhất định phải chạy trốn.” Thời gian không nhiều, ta tích cực chuẩn bị tìm cách chạy trốn.

“Đừng có nằm mộng, vương phủ trông coi nghiêm ngặt, người có thể ra ngoài sao? Đừng nói ra đại môn vương phủ, đến tiểu viện ngoại này, đều có vệ binh trông coi rất cẩn thận.”

Nghe nàng nói như thế, ta càng gấp.

Chính là cũng không có thể ngồi chờ chết a. Ta ở trong phòng xoay vòng vòng, bỗng nhiên linh quang chợt lóe: “Núp đi..... Ta có thể núp đi mà.....”

14. Chương 14

Đêm khuya đã đến, quả nhiên nghe thấy trong thanh âm yên tĩnh ban đêm truyền đến một chút động tĩnh.

Lòng lập tức lo lắng.

Tiểu vương gia đang đến!

Tên hồn dân chết tiệt, ban ngày dám đem ta ăn đến sống dở chết dở!

Ta thật cẩn thận núp vào một nơi an toàn, vĩnh viễn tai nghe lén hết thấy động tĩnh.

Đêm đã khuya như vậy, chắc tiểu Vương gia cũng không “ngoan cố” kiếm ta đâu.

Huống chi, ta toàn thân đều đau nhức, quả tình khó mà tiếp tục “chơi” với tiểu Vương gia được.

Một chút tiểu động tĩnh rất nhanh biến thành đại động tĩnh.

“Người đâu! Người đâu!” Tiểu vương gia bắt đầu gọi người.

Không cần phải nói, nhất định là hần lén lút chạy tới phòng ta, phát hiện tìm không thấy Ngọc Lang bảo bối ta đây, kết quả lập tức bắt đầu lộ ra bản chất xấu tính.

Gia đình của tiểu viện ngoại lập tức топ năm топ ba chạy tiến vào, cẩn thận hỏi: “Chủ tử có gì phân phó ạ?”

“Người ở trong phòng này đâu rồi? Ngọc Lang đi nơi nào?” Thanh âm tiểu Vương gia không cần vênh tai cũng có thể nghe thật rành mạch.

“Nô tài vẫn túc trực canh giữ ở tiểu môn, quả thật không phát hiện hắc đi ra ngoài.”

“Không phát hiện hắc đi ra ngoài..... Người khẳng định?”

“Nô tì nhìn thấy hắc tiến vào tiểu viện nhưng không thấy hắc đi ra. Cho dù hắc nghĩ muốn ra khỏi đây, chủ tử phân phó không được để hắc tùy tiện đi ra ngoài, nô tì làm sao dám thả ra?”

May mắn trong lời nói của Kim Muội không có một chút lỗ măng. Bằng không đến lúc bị áp giải đến trước mặt tiểu Vương gia, quả thực chính là tự động “dâng lên miệng” để hắc tùy ý xử.

Ta che miệng trộm cười, vội vàng trốn sâu vào hơn nữa.

“Vậy hắc nhất định còn ở trong này.” Tiểu vương gia vừa nghe ta vẫn còn trong viện, tựa hồ tâm tình tốt lên nhiều, giống như gặp được một chuyện thú vị.

“Chủ tử, cái sân nhỏ như vậy, chỉ có mấy gian phòng, dù có trốn cũng không được lâu. Chủ tử trước thông thả uống một ngụm trà, để chúng nô tài tìm một chút, nhất định sẽ đem thẳng nhóc không biết sống chết kia tóm ra cho chủ tử xử trí.” Tên gia đình đang nói đó chỉ cần nghe thanh âm cũng đã đủ tưởng tượng ra được bộ dạng nịnh nọt ghê tởm của hắc.

Tiểu vương gia giáo huấn: “Ăn nói cho lễ độ, ai không biết sống chết?” Ta trong bóng đêm gật gật đầu thật mạnh, huấn đắc hảo!

Dám mắng ta?

“Không cần các người động thủ, hảo hảo giữ cửa cho ta. Chủ tử ta sẽ tự mình tìm được tiểu tử đó.”

Cái gì? Hắc tự mình tìm?

Điên rồi! Ta cũng không phải trốn chỗ nào ghê gớm lắm để mà không tìm ra được. Ta âm thầm kêu khổ. Nguyên lai nghĩ trốn một hồi, hắc tìm không thấy người tự nhiên sẽ trở về, tên đại ác ma...

Bỗng nhiên nghe thấy tiểu vương gia hắc hắc cười nói: “Tiểu Ngọc Lang, người cứ trốn đi. Bất quá chờ ta tìm được người, để xem ta hảo hảo phạt người như thế nào.”

Má ơi! Ta vừa nghe thanh âm quỷ dị của hắc toàn thân liền rét run.

Ngày này làm nô tài thật không phải làm người mà. Lúc trước như thế nào lại ngu xuẩn như vậy đáp ứng năm ngày làm một ngày nô tài mặc cho người định đoạt? Hẳn là năm mươi năm mới làm một ngày.

Khi nào thì trời mới sang đây? Ngày này thật khó qua.

“Ha ha, tiểu Ngọc Lang, người cần phải trốn hảo. Ta tới tìm người đây.....” Tiểu vương gia lại phát ra âm thanh thật sáng khoái.

Ta bắt giác rung mình, vội vàng càng cẩn thận ngừng thở, để tránh bị hấn tìm được.

Tiếp đến là tiếng lục lọi từng phòng. Ngàn vạn lần dừng để hấn tìm được chỗ này của ta, Quan Thế Âm Bồ Tát đại từ đại bi.

Tiểu Vương gia tiếp tục lục lọi, tìm kiếm, hết một chỗ lại hướng lên trời (cũng sợ hết ngày a~), tâm tình cũng càng ngày càng táo bạo.

Ta nghe thấy hấn bắt đầu thô lỗ đá những vật trong phòng (kính O_o! thô bạo quá), trong lòng bất an tưởng tượng đến kết cục bị thảm bị hấn tìm được. Hy vọng sẽ không giống cái ván giường trong phòng, bị hấn phá thành hai nửa. Hấn phá ván giường truyền đến thanh âm khiến ta cực kỳ kinh hãi, khiếp đảm.

“Ngọc Lang! Người đi ra cho ta!” Quả nhiên sau khi phá hết mọi thứ trong phòng, tiểu Vương gia bắt đầu phát hỏa, lại tiếp tục lớn tiếng ra lệnh: “Người lập tức đi ra cho ta!”

Đúng là xấu tính, muốn ta ra ngoài chết sao? Nằm mơ đi!

Ta lui càng chắc hơn.

Ta may mắn tìm được chỗ này vô cùng lí tưởng, tiểu Vương gia có nghĩ nát óc cũng tìm không thấy, chỉ có thông minh như ta mới tìm được chỗ này thôi.(đồ tự kỷ!)

Chuyển chỗ tai nghe động tĩnh trong viện, tiểu vương gia vẫn không buông tha tìm từng phòng hết lần này đến lần khác, ngay cả nhà xí cũng kiểm hai ba lần.

Hắc hắc, Ngọc Lang ta làm sao lại có thể trốn trong nhà xí được?

Bất quá, có chút lạnh, tay chân lại mỏi nhừ.

Ta lại bắt giác ngẩng đầu nhìn lên trời, trời sáng nhanh đi, làm cho ngày này sớm qua một chút.

Đang ngồi thúc giục thời gian sớm qua, bỗng nhiên nghe thấy tiểu vương gia phân phó hạ nhân: “Người đâu, dựng mấy cái cột gỗ lên cho ta!”

Dựng cột gỗ làm chi? Đầu còn chưa hiểu được, thất lưng bỗng nhiên đau nhói, giống bị ai đánh.

“A!” Ta kêu thảm một tiếng, tay chân lập tức buông, rơi thẳng xuống đất.

“Cuối cùng cũng tìm được rồi.....”

Đầu quay mòng mòng, thật vất vả mở to mắt, lại thấy ngay gương mặt đắc ý của tiểu Vương gia.

“Chắc chắc...” Tiểu vương gia dùng mũi chân đá đá ta, nói: “Ta như thế nào quên người thực rất thích leo cây? Người cũng coi như lợi hại, cả cái sân chỉ có cái cây đại thụ này, người cũng có thể leo lên được.”

Đương nhiên, cây nào mà Ngọc Lang ta không leo lên được? Hừ.~)

Ta nhìn hắn với vẻ đầy kiêu ngạo.

“Đáng tiếc nhất là phải để người té xuống.”

Ta liếc nhìn cái cột gỗ đã hại ta té xuống kia, vẻ mặt không được tự nhiên: “Hừ, nếu không phải người..... Không phải người như vậy, ta sẽ không dễ dàng rơi xuống.”

“Thật sao?” Tiểu vương gia đang cười bỗng nhiên ngưng bật, xoay người kéo ta dậy, nói nhỏ vào tai ta: “Ta đã làm gì nào?”

Biết rõ còn nói!

Ta rất có cốt khí nghiêng đầu sang chỗ khác, không đáp.

Thấy ta không nghe lời, tiểu vương gia không có liêm sỉ lấy tay sờ loạn ta khắp nơi.

“Uy! Không được xằng bậy!” Ta bị hắn sờ liên kinh hồn táng đảm, vội vàng giãy giụa thoát khỏi.

Tiểu vương gia nắm chặt ta, đối gia đình canh giữ ở cửa viện nháy mắt.

Lập tức, toàn bộ mọi người nhu thuận rời đi.

“Không cần đi không cần đi!” Tiều! Chẳng lẽ lại làm ở chỗ này?

Tiểu vương gia bỗng nhiên cắn lên vành tai của ta: “Hiện tại, ta muốn bắt đầu hảo hảo phạt ngươi.”

Ta tuyệt vọng nhìn cánh cửa viện đã đóng không một tiếng động, biết thật sự không ổn, run rẩy môi cười cười: “Hắc hắc, ta bắt quá là bỗng nhiên cảm thấy buồn chán mới leo lên cây ngồi, không cần phải phạt chứ?”

Tiểu vương gia giả vờ như không để ý đến lời ta nói, đột nhiên hỏi: “Vừa mới dùng cột gỗ làm người rút xuống đất, có đau hay không?”

Ta vội vàng gật đầu: “Đau! Đương nhiên đau!” Ta lớn tiếng xin: “Ta muốn tỉnh dưỡng!”

=====

Á à, đến đây cho mình chú thích tí xíu về việc bé Lang bị ngã. Thật ra là vậy, bé Lang đang ngồi trên cây (cao), anh Vương gia hok lên được (nhục!) nên ra lệnh đem mấy cái cột gỗ cao đến để chọt (hay chọc) lên lùm cây bé đang núp, trúng chỗ nào thì trúng (ác dễ sợ, lỡ...trúng chỗ đó thì seo? O_o), thế là bé bị chọt trúng thất lưng đau quá nên buông tay khỏi cây ngã xuống. Hành động ko mấy “quang minh chính đại” của anh Vương gia chính vì vậy mới làm bé Lang khinh thường và tức giận héhé~ “vô độc bất trượng phu”, thắng là ngon ời *nói thay anh Vương gia*

Tớ đã hoàn thành xong chương 14, nói thực là hôm qua hô hào cho mọi người xem trò “mèo vờn chuột” nhưng h đọc lại bỗng nhiên thấy bé Lang mới là mèo vì để anh ấy mệt bỏ hơi tại kiếm chỗ này chỗ nọ.:)

Chương này ko có gì nhiều và nó ngắn (hok fải tại tớ:()) nhưng cũng đáng yêu, hy vọng ko ai bị *hụt hẫng* vì hok có “cảnh nóng” thứ 2 (í lộn thứ 3)

15. Chương 15

Ta vội vàng gật đầu: “Đau! Đương nhiên đau!” Ta lớn tiếng xin: “Ta muốn tỉnh dưỡng!”

“Tĩnh dưỡng?” Tiểu vương gia nhẹ giọng cười, thần sắc cổ quái: “Chờ ngươi cho ta ăn no, ta sẽ bảo thị hầu giúp ngươi tỉnh dưỡng.”

Cho ngươi ăn no?

Ta nhất thời không rét mà run, không biết khí lực từ lúc nào đã bay biến mất, gấp mạnh nhất tránh, nhân lúc tiểu vương gia không kịp đề phòng bắt ngờ đẩy hẳn một cái leo thẳng lên cây trở lại.

Quả thực tiềm lực của con người là vô cùng vô tận, ở thời điểm khẩn cấp thì lại phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Ta từ lúc chào đời tới nay cũng chưa bao giờ đạt đến tốc độ nhanh như vậy, hơn nữa lại hoàn toàn quên mất toàn thân đang đau nhức, thẳng một mạch leo lên đến ngọn.

Cuối cùng cũng có cảm giác được an toàn, ta dừng lại thở hổn hển, thật cẩn thận nhìn xuống phía dưới.

Xuyên qua các kẽ lá, có thể thấy dưới tàng cây tiểu Vương gia vẫn đang bất động.

Hắn vừa mới bị ta đẩy, té trên mặt đất, hiện tại đã muốn đứng lên, giờ phút này đang lờ mờ ánh mắt hướng lên cây nhìn. Hắn biết ta ở trên cây, ánh mắt lại tinh, lập tức tìm được chỗ ta đang nấp.

“Ngọc Lang, người xuống đây cho ta.” Tiểu Vương gia dưới tàng cây nhìn chằm chằm ta nói.

Ta cố sức chống lại ánh mắt thâm thúy lóe sáng, phát ra không biết bao nhiêu là quang mang của hắn. Ta không khỏi rung mình một cái. Nhưng việc đã đến nước này, muốn ta leo xuống “cho hắn ăn no” là hoàn toàn không thể.

Ta khê cắn môi, kiên định đối với tiểu vương gia lắc lắc đầu.

Tiểu vương gia hiển nhiên bắt đầu mất hứng, lạnh lùng nói: “Người lại muốn ta dùng cột gỗ đánh cho người té xuống mới thấy thoải mái?” Hắn nhìn hai bên tả hữu, quả nhiên bước đến cầm lấy một cái cột gỗ.

Thấy hắn một lần nữa đi đến dưới tàng cây, ta lập tức khẩn trương, tay chân dùng sức gấp bội câu ở thân cây. Trong lòng mắng chính mình vô số lần, vì cái gì như vậy đốt nát, cư nhiên lại buông tay để rơi xuống nên mới bị hắn tìm được.

Ta cũng không phải tổ ong vò vẽ!

Nhớ năm đó ta ở nhà uy phong biết bao nhiêu, cái gì cũng không làm khó dễ được ta.

Đang thở dài, tiểu vương gia đã bắt đầu hành động, đành trơ mắt nhìn hắn cầm lấy cột gỗ. Ta tay chân càng bám chặt vào thân cây (giống gấu koala:)), đứng im chịu một kích của hắn.

Ta mím môi, nhắm mắt lại, sau lưng đột nhiên đau xót, giống như bị trúng một mũi tên.(xạo! có trúng tên bao giờ đâu mà nói)

“A!” Lúc này kêu thảm một tiếng.

Bất quá ta sớm có chuẩn bị, tay chân đều không có thả lỏng, tuy rằng đau vô cùng, nhưng không có rút xuống.

Tiểu vương gia dào dạt đắc ý nói: “Như thế nào? Người còn không xuống?”

Nước mắt ở hốc mắt bắt đầu rơi xuống. Ta cúi đầu, lấy tay áo dụi dụi mắt, vẫn là lắc đầu.(mỗi lần em í khóc là lại thấy dễ thương)

“Uy! Người nếu rơi xuống, ta cũng không đỡ cho người đâu.” Tiểu vương gia ngửa đầu đối ta hô một câu, lại giơ lên cột gỗ.

Cái này cũng thật là đem ta làm tổ ong vò vẽ...

Không có cách nào, đành phải kiên trì chống đỡ.

Nhắm mắt lại đã lâu như vậy mà cũng không thấy một trận đau đớn nào nữa. Ta ngạc nhiên mở to mắt, thấy tiểu vương gia dưới tàng cây cầm lấy cột gỗ không ngừng ngẩng đầu đánh giá ta.

Người này, không dùng cột gỗ, chẳng lẽ định dùng cung bắn ta?

Ta đây chẳng lẽ phải bỏ mạng ở nơi này? (anh cứ đùa!)

Tuy rằng ta anh dũng hơn người, nhưng trán cũng đã bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

“Ai.....” Tiểu vương gia bỗng nhiên thở dài, đem cột gỗ ném qua một bên phát ra thanh âm nhẹ nhàng nói: “Ngọc Lang, người xuống đi, ta không muốn làm người bị thương.”

Ta nghi hoặc cúi đầu nhìn hần. Tiểu vương gia thần sắc ôn nhu, trên mặt lộ rõ biểu tình lo lắng, làm cho ta nghĩ đến gương mặt nhũ mầu ngày trước lo lắng sợ ta té ngã.

Trong lòng bỗng nhiên nóng lên.

Quên đi, dù sao ở trên cây sớm hay muộn cũng bị bắt xuống. Ta quyết định leo xuống.

Gắt gao chế trụ thân cây giờ phút này tay chân rớt cục cũng mỗi nhừ. Không ngờ vừa động một chút, toàn thân bỗng nhiên lại bắt đầu đau nhức. Đã qua một đêm dài, trên cây đã đọng sương sớm, ta vô ý trượt té xuống.....

16. Chương 16

Gắt gao chế trụ thân cây giờ phút này tay chân rớt cục cũng buông ra. Không ngờ vừa động một chút, toàn thân bỗng nhiên lại bắt đầu đau nhức. Đã qua một đêm dài, trên cây đã đọng sương sớm, ta vô ý trượt té xuống.....

Tiểu Vương gia lại tươi cười sáng lạn. Hắn cười vô cùng đắc ý: “Ha ha, còn chưa cần dùng đến cột gỗ người đã ngoan ngoãn leo xuống.”

Không xong! Lại bị lừa.

Ta ghen một bụng khí, ngay cả sức để giơ tay lên hung hăng đánh hắn một cái cũng không có.

Tiểu Vương gia đưa tay ra ôm ta kéo lên, dùng đầu lưỡi liếm liếm cổ của ta, cau mày nói: “Cả người đầy bụi, ta khả như thế nào ăn?”

“Vậy người sẽ không muốn ăn!” Ta lớn tiếng trả lời, ước gì hắn lập tức bỏ tay ra khỏi người ta.

Nhớ tới lời nói lúc sáng của hắn xem ta như món khai vị, ta liền kinh hãi khiếp đảm.

Tiểu vương gia hướng ta lạnh lùng trừng: “Hình như có người đã quên là hắn phải bị phạt, còn dám ở trước mặt ta rống to.”

Bị phạt?

Nghĩ đến những thủ đoạn tra tấn không hề đơn giản của tiểu Vương gia, ta bỗng nhiên một trận suy yếu, im lặng ngậm chặt miệng.

Tiểu Vương gia ôm ta bước ra khỏi tiểu viện. Nhìn hắn một đường đi thẳng qua hoa viên tối, ta rất cục nịnh không được hỏi: “Uy, người muốn ôm ta đem đi đâu?”

“Chính là nơi này.”

Còn chưa thấy rõ rang đang ở chỗ nào, tiểu Vương gia không hề báo trước đã buông tay, khiến ta cứ thế rớt xuống.

“Ừm” một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, ta đang ở giữa hồ nước lạnh như băng.

May mắn hồ nước cũng không sâu, ta hơn nửa ngày, mới từ hồ nước đứng thẳng dậy, cả người không ngừng run rẩy.

Tiểu Vương gia thân nhiên đứng ở trong đình cạnh hồ nước, tùm tùm cười nhìn ta. (gian wá!)

“Người điên rồi? Lạnh quá đi!” Ta thật sự tức giận, dùng âm lượng đủ để toàn bộ người trong Vương phủ bị đánh thức rống to lên.

Tiểu vương gia bình thân nói: “Ai kêu người không nghe lời dám trốn tránh ta?”

Người này thật sự là vô cùng xấu tính. Vương phủ người nào cũng xấu cả!

Ta không muốn cùng hắn so đo, hùng hùng hổ hổ tiến về phía đình hắn đang đứng.

”Ừm!

Ngay lập tức, ta lại bị trúng một cốc rót trở lại hồ nước lạnh băng.

Cả người ướt đầm lần thứ hai vắt vắt đứng lên.

Tuy rằng tính tình của ta luôn ôn hòa (chỗ nào? O_o), nhưng là tượng đất cũng có ba phần tính nết của đất mà.(đại ý chắc là theo kiểu câu “Con giun xéo mãi cũng quằn”) Ta cả người phát run, chỉ vào tiểu Vương gia mắng to: “Hỗn đản! Người làm cái gì vậy hả?”

Tiểu Vương gia đột nhiên cười rộ lên, phát ra thanh âm mềm nhẹ mê người: “Ngọc Lang, người có lạnh hay không? Ta cho người đi lên được không?”

Bất quá ta giờ phút này đã vô cùng tức giận, hơn nữa lúc sáng vừa mới bị hắn ăn làm sao dễ dàng như vậy mắc mưu. Nghe xong lời của hắn, ta lập tức lớn tiếng “Hừ”, nghiêng đầu sang chỗ khác tỏ vẻ ta không tin hắn.

Tiểu Vương gia ngồi xổm bên cạnh hồ nước, khẽ cười nói: “Chỉ cần người cởi y phục trên người ra, ta sẽ đem người lên, cho người quay về phòng nghỉ ngơi.” (có điên mới tin anh, tiểu dân tặc! í, em chỉ chữ *hộ* thui mà >.<) Hắn ngẩng đầu nhìn trời, ngáp dài: “Đêm đã khuya, người cũng đã mệt nhọc cả ngày, đừng ương bướng như vậy chứ?”

Ta đâu chỉ vậy, là vừa mệt, vừa đói, vừa chua xót, vừa đau!

“Người cởi đi, ta muốn nhìn bộ dáng trần trụi trong hồ nước của người một chút.”

Tiểu Vương gia giả bộ hiền lành.

Đáng tiếc hắn đã không biết, tính tình của ta một khi gặp chuyện sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

“Người mơ đi!” Ta quay đầu trừng mắt tiểu Vương gia: “Ta sẽ không cởi quần áo!”

“Không cởi ta sẽ không cho người đi lên.”

Chợt nhớ tới lời nói phu tử đã dạy, ta lúc này khẳng khái nói: “Đại trượng phu khả sát bất khả nhục!”

Chính vì sự kiên cường bất khuất của mình mà đặc chí hết sức, tiểu Vương gia sắc mặt bỗng nhiên trở nên khó coi.

Hắn đứng lên, phất tay áo nói: “Hừ, một tên nô tài, cũng dám nói như vậy với ta.” Trong giọng nói, cư nhiên mang theo một chút gì đó hèn mọn.(lộ bản chất rồi anh ơi!)

Nhất thời, ta toàn thân chợt lạnh, nói không ra lời.

Lời nói hèn mọn như vậy, tựa như lưỡi dao đâm vào ngực của ta. Tới Vương phủ đã nhiều ngày như vậy, ta tựa hồ đã quên mất bản thân chỉ là một tiểu nô tài thấp hèn.

Mấy ngày liên tiếp khoái hoạt chơi đùa thật đã không còn ý thức chuyện gì nữa. Phu tử trước kia tận tình khuyên bảo dạy ta rất nhiều đạo lý, cư nhiên lúc này lại khiến ta vô cùng sáng tỏ tất cả mọi chuyện.

Lời nói của tiểu Vương gia, ta nghe vào trong tai, thoáng như tình thiên phích lịch.(sấm sét giữa trời quang)

Nguyên lai, cho tới nay, ta bắt quá chỉ là một tiểu nô tài. Ở trong mắt tiểu vương gia, ta chỉ là kẻ ngu xuẩn mặc hắn đùa bỡn như một thứ đồ chơi.

Vô luận như thế nào cũng không thể thay đổi, ở trong mắt tiểu Vương gia, ta chỉ là một hạ nhân đê tiện thấp hèn. Hắn giữ ta bên cạnh, cũng như dưỡng một con cẩu canh cửa. Cho dù cẩu có tốt như thế nào, rốt cuộc cẩu vẫn là cẩu. (tớ hận nhất đoạn này, anh Vương gia dám khinh thường em:())

Tất cả tức giận khoảnh khắc ngưng tụ cùng một chỗ, ta cũng không rõ vì lẽ gì mình lại tức giận đến như vậy. Ta ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn chằm chằm tiểu Vương gia, giống như đem tất cả khí lực dồn vào trong ánh mắt.

Tiểu vương gia tức giận trừng mắt nhìn ta: “Như thế nào? Muốn tạo phản?”

17. Chương 17

Tất cả tức giận khoanh khắc ngưng tụ cùng một chỗ, ta cũng không rõ vì lẽ gì lại tức giận như vậy. Ta ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn chăm chăm tiểu Vương gia, giống như đem tất cả khí lực dồn vào trong ánh mắt.

Tiểu vương gia tức giận trừng mắt nhìn ta: “Như thế nào? Muốn tạo phản?”

Nếu là ngày thường, ta đã sớm hô to đứng lên. Chính là thời điểm này lại không có lên tiếng.

Lần đầu tiên biết, nguyên lai giận quá mức ngay cả nói cũng nói không nên lời, chỉ có một dòng nhiệt lưu cuộn cuộn trong lòng ngực. Tiểu vương gia dùng ánh mắt vô cùng khinh miệt khi nói hai chữ “nô tài” làm ta bỗng nhiên cảm thấy được, ở trong mắt của hắn, ta chỉ như ruồi muỗi không đáng để tâm.

Tiểu vương gia trừng ta nửa ngày, bỗng nhiên cười khúc khích, bắt đầu dĩ lắc đầu: “Thực không có cách nào bắt ép người được, lên đây đi, đêm cũng đã khuya lắm rồi người không thấy lạnh sao chứ?” Hắn đưa tay ra với ta có ý kéo ta lên. Tiểu vương gia tươi cười luôn tuấn mỹ làm cho ta mê muội.

Ta chớp mắt, nhiều ngày như vậy, đối hắn chợt có cảm giác thân quen. Ngón tay của hắn thon dài trắng nõn, đúng là từ nhỏ đã quen được thị hầu, nay lại ở trước mặt ta nhẫn nại cầu hòa. Được rồi, ta cũng không phải là kẻ dễ giận như vậy.

Nam nhân bụng dạ không nên hẹp hòi. Ta quyết định đại nhân đại lượng nhận lời xin lỗi của hắn.

Vừa định nắm lấy tay tiểu Vương gia, ta chợt liếc thấy biểu tình kì quái trên mặt của hắn cứ như thể muốn nói ta lại một lần nữa mắc mưu.

Tuy rằng ta không phải là kẻ thiên hạ đệ nhất thông minh, nhưng cũng không đến mức ngu xuẩn như vậy. Lập tức, ta đem cánh tay định vươn ra thu trở về, gắt gao dấu ở sau lưng.

“Làm sao vậy?”

Ta cảm lạnh nhìn chăm chăm tiểu Vương gia.

Tiểu vương gia tựa hồ thực mất hứng, khẽ nhíu mày, bàn tay càng đưa tới gần ta một chút: “Ngọc Lang, người lên đây đi.”

Không bao giờ!

Ta rõ ràng lui về phía sau vài bước, đứng ở giữa hồ nước.

“Hảo, ngươi là không muốn lên chứ gì.” Tiểu vương gia sắc mặt âm trầm, giống như nhìn thấy một trò chơi lí thú. Hắn chấp tay sau lưng đi vài vòng quanh đình, rồi bỗng nhiên quay đầu nói với ta: “Ta thật muốn xem, ngươi có thể ở trong đó được bao lâu?”

Đương nhiên đứng không được bao lâu. Ban đêm nước hồ lạnh một cách tàn nhẫn, ta lại mệt, thân thể lại đau.

Vốn tính toán tiểu Vương gia vừa đi ta sẽ chạy nhanh trở về phòng ngủ, ai biết tiểu vương gia tựa hồ rất có hứng thú, ngồi ở đình lý trên thạch đôn (ghế bằng đá, nói đúng hơn là cục đá dựng đứng làm ghế ngồi) nhìn chăm chăm ta.

Má ơi, chẳng lẽ hắn sẽ ngồi như vậy cả đêm?

Ta rất muốn hiên ngang đi lên, bất quá đã xác định rõ sẽ bị hắn đá xuống. Không khỏi có điểm hối hận vừa rồi không bắt lấy tay tiểu Vương gia...

Không không không! Ta lắc lắc đầu.

Tiểu vương gia không phải người tốt, ta nếu nhận thua, về sau không chừng sẽ bị hắn xem thường.

Ta nhìn lên trời, còn đến hai canh giờ mới tới bình minh. Lúc này chỉ ước có Vương phi hay Vương huynh của hắn đến gọi hắn đi khỏi đây thôi. (mơ ước hảo huyền!)

Chính là, như vậy một canh giờ, có ai sẽ đến giúp ta không?

Chợt xa xa thấy có ánh sáng hướng lại. Nguyên lai là hai thị nữ cầm theo đèn lồng đến.

Vừa thấy tiểu vương gia, đôi mắt buồn ngủ của hai nàng chợt sáng lên, cười nói: “Làm cho chúng nô tì tìm mãi, nguyên lai chủ tử đến đây ngắm trăng.”

Bọn thị nữ chết tiệt!

Không phát hiện có một thiếu niên đáng yêu vô tội ở trong hồ nước? Chủ tử biến thái của các ngươi ngược đãi người khác mà! Ngắm trăng?

Tiểu vương gia chậm rãi gật đầu nói: “Hôm nay ánh trăng không tồi, phong cũng tốt, không vội không vội, vừa đúng....”

Ta ở trong nước đang bị gió đêm thổi trúng một trận phát run, càng thêm nghiêng răng nghiêng lợi.

“... Đi, dâng ít hoa quả trà nóng lên đây, ta đêm nay không ngủ, phải hảo hảo ngắm trăng.” Tiểu Vương gia nói xong, quay đầu vọng liếc mắt một cái với ta- kẻ đang trợn mắt há hốc mồm, trên mặt lộ rõ vẻ chọc ghẹo.

Ngươi điên rồi! Thật sự muốn cùng ta thức cả buổi tối sao?

Ta cơ hồ muốn khóc lớn lên.

May mắn, thị nữ đã mở miệng nói: “Chủ tử đêm nay mặc dù có hứng thú, chỉ sợ là không thể ngắm trăng. Nhị vương gia (Tranh Nhi nhà ta đấy:) vừa mới đến phủ, la hét muốn tìm chủ tử, đang ở tiền thính chờ người.”

Ha ha! Ta thật sự cho tới bây giờ, cho tới bây giờ, cho tới bây giờ (em í thực sự nói đến ba lần như vậy chứ hok fải lỗi đầu nha) chưa từng nghe qua thanh âm nào đáng yêu như vậy, cũng chưa từng thấy qua cô gái nào xinh đẹp như vậy. (xí, chỉ cần nói j có lợi cho bé một tí là bé thấy người đó tốt như tiên~dễ tin người quá! haiz...)

Ta thối phũ một tiếng, lại vội vàng lấy tay che miệng mình lại. Cơ hồ phải hoa chân múa tay vui sướng đứng lên. (mừng hơi sớm đấy cưng!)

“Thật sao?” Tiểu vương gia kinh ngạc đứng lên: “Nhị ca trẻ như vậy còn tới phủ?” Xem ánh mắt của hắn, hình như là gặp phải vấn đề gì vô cùng nan giải.

Ta mặc kệ, ngươi tốt nhất là nhanh nhanh biến đi.

Trời không phụ người có lòng, tiểu vương gia quả nhiên nói: “Ta sẽ lập tức đến.”

Ta vui sướng nhìn hắn nhấc chân đi, trong lòng cũng vui mừng “tiễn” hắn.

Khả hắn tựa hồ nhớ tới chuyện gì, bỗng nhiên xoay người chĩa vào ta: “Tìm hai gia đình đến canh chừng hắn, không được để hắn đi lên. Nếu hắn dám bước lên, liền đá xuống cho ta.”

Ta nghe như thấy có sét đánh bên tai, mọi hy vọng nháy mắt đều bị hủy...

(anh ko nhớ là buổi sáng đã “ăn” em hai lần sao mà h còn cư xử thế chứ hả? hừ:)

Khoảnh khắc, ta cảm thấy cả người yếu ớt, vô lực.

Tên hỗn đản này cũng quá ác độc đi?

“Nô tì tuân mệnh.” Vừa rồi còn như thần tiên tỷ tỷ lập tức biến thành tên tiện nữ đáng chết.

Ta trong lòng chua xót nhìn tiểu Vương gia phát tay áo rời đi. Chung quanh hồ nước, gia đình vẫn đứng như bất động

Hỗn trưởng! Vì cái gì mỗi người nhìn thấy tiểu Vương gia khi dễ kẻ yếu, lại đều thờ ơ như vậy? Những kẻ trong Vương phủ đều là một lũ điên!

Ta ở hồ nước đứng một lúc lâu, rốt cục mệt không chịu được. đành phải đem tuyết kỷ ngủ quỳ trước kia phát dương quang đại, bắt đầu đứng ở giữa hồ nước ngủ.

Thật sự không phải là không được.

Vì thế, ta nhắm mắt lại, ở giữa đám gia đình đang trừng trừng giám sát, ở giữa hồ nước lạnh như băng, quang minh chính đại ngủ.

Tiểu Vương gia, nói xem ta có lợi hại không? Ta khê nói thắm.

18. Chương 18

Ta ở hồ nước ngủ, khi...tỉnh lại, cư nhiên lại ở trên giường.

Thường nhân ngủ khi tỉnh dậy luôn chậm rãi mở to mắt, mơ mơ màng màng nửa ngày mới thanh tỉnh. Ta lại không như vậy, từ nhỏ mỗi khi tỉnh dậy đều là đột nhiên mở to hai mắt tròn xoe nhìn xung quanh, giống như chưa từng ngủ vậy. Mẹ của ta bị ta hù dọa vài lần về sau không còn phản ứng nữa, còn khen ta đứa nhỏ này thật lạnh lợi.(thik nhất đoạn này, cứ tưởng tượng là lại lại muốn ôm:))

Lần này người bị dọa chính là Kim Muội.

Nàng đang ngồi ở bên giường cúi đầu xem sắc mặt của ta, bỗng nhiên ta mở to đôi mắt, nàng lập tức sợ tới mức té xuống đất.

“Người muốn chết à? Sáng sớm đã hù dọa người ta!” Kim muội vừa mắng vừa dò xem sắc mặt của ta, nhìn một lúc lâu, nàng mới vỗ tay nói: “Ông trời phù hộ, cuối cùng cũng sống lại.”

“Sáng sớm liền nguyên rửa ta? Cẩn thận ta.....” Lời nói chỉ mới đến một nửa liền bị đình chỉ. Ta bị chính thanh âm khàn khàn của mình làm cho hoảng sợ.

“Ai nguyên rửa người? Ta đây không phải đang cảm ơn ông trời sao?” Kim Muội cầm khăn lau mặt cho ta, mím môi nói: “Nào có người nào ngu ngốc đến vậy, thực cùng chủ tử phân cao thấp, cơ hồ đem mạng nhỏ của mình thí à?”

Bất quá là ở hồ nước ngủ một giấc, ai cùng hấn liều mạng? Ta vẽ mặt ngây thơ.

“Nhìn bộ dáng của người, đừng nói là chính mình bị bệnh vài ngày cũng không biết đấy chứ? Ngốc tử, người ở hồ nước hôn mê, đã bị bệnh hai ngày nay rồi. Lần sau còn như vậy, vạn nhất nhiễm thương hàn thì sao?”

Ta sắc mặt trắng bệch, ở hồ nước hôn mê? Như vậy thật mất mặt...(bé chỉ nghĩ được vậy thôi sao?)

Chỉ mong không phải tiểu Vương gia kia đã vớt ta lên.

“Người mới bị thương hàn ấy, ta đây sức khỏe cường tráng, cho dù ở hồ nước tám ngày mười ngày... Ôi!” Ta vừa nói vừa định đứng dậy, cả người đã bị Kim Muội chỉ dùng một ngón tay đẩy ngã xuống.

Kim Muội nhìn ta tỏ ý xem thường: “Còn bày đặt lớn giọng, bệnh như thế mà còn...”

Chúng ta lại tiếp tục đấu võ mồm, não loạn một hồi, Kim Muội bưng đồ ăn lại.

Không nghĩ tới lần này lại thật sự bệnh nặng như vậy.

“Ăn canh đi này.”

Ta đón lấy, bất quá cả hai tay có hơi run run một chút. May mắn Kim Muội thông minh, lập tức cầm lại chén canh.

“Nhìn người kia!” Kim Muội cầm chén canh một lần nữa nhìn ta tỏ ý xem thường: “Quên đi quên đi, ta đến dứt người ăn.” Nàng múc một muỗng đưa đến bên miệng ta.

Ta cúi đầu không ăn, lập tức nói: “Nóng!”

“Người tưởng người là thiếu gia à? Nóng sao không tự mình thổi?” Hung hăng trừng mắt nhìn ta, Kim Muội mới tiếp tục dứt. Dường như rốt cục vẫn là không đành lòng ngược đãi người bệnh, nàng nhẹ nhàng đặt ở bên môi thổi vài lần, đưa đến trước mặt của ta, thanh âm mềm nhẹ đi rất nhiều: “Uống đi, đây là xem người như người bệnh, bằng không...”

Ta mặc kệ nàng nói cái gì, cúi đầu ngoan ngoãn uống ngay, liếm liếm khóe miệng. (cute ghê!)

Mới ăn đến một nửa, nghe thấy bên ngoài có người kêu: “Hạ Ngọc Lang, chủ tử kêu người, nhanh đến thư phòng đi.”

Ta đang cúi đầu, Kim Muội thoáng chấn động, muốn canh dứt cho ta rút cả xuống chân.

“Làm sao vậy? Sao lại bị dọa đến thành ra cái bộ dạng như vậy?” Ta ngơ ngác ngẩng đầu hỏi.

“Chủ tử gọi người đấy.”

“Mặc kệ hần, ta hôm nay khả bị bệnh, không rảnh thị hầu hần.” Ta há to mồm, chờ Kim Muội dứt tiếp.

Người ở phía ngoài kêu cả nửa ngày mới hùng hùng hổ hổ đi đến: “Chủ tử cho gọi, người như thế nào còn không đi?”

Muốn ta đi gặp tên hỗn đản đó sao?

Ta còn ngại không kịp trốn nữa là!

“Ta chính là bất động! Người muốn thế nào?” Ta trừng mắt với hần, bất quá chỉ là một lời nói của tiểu Vương gia làm quái gì phải biểu hiện thái quá như thế?

Kim Muội ngược lại khiếp đảm đặt chén canh trên bàn, cười giả lả nói: “Vị đại ca kia, hần bệnh rất nặng, hôm nay vừa mới tỉnh. Chủ tử cũng biết chuyện này, phiền người đi nói vài câu để nghe với chủ tử, để hần nghỉ ngơi thêm một ngày nữa.”

Thấy thái độ Kim Muội hảo, gia đình kia thái độ cũng ôn hòa hơn, cười nói: “Muội tử, người không phải không biết quy củ trong Vương phủ. Ta là cái gì mà dám ở trước mặt chủ tử giúp người khác nói vài câu dễ nghe?”

Nghe hai người bọn họ nói chuyện, cứ nhắc đến chủ tử là lại tự hạ thấp mình xuống chẳng khác nào con cẩu, trong lòng ta thật sự là khó chịu cực kỳ.

Cả gia đình kia lần Kim Muội vẫn cứ chần chờ không biết phải giải quyết như thế nào. Cơn tức bỗng nhiên từ đâu xuất hiện, ta quát: “Nói thêm cái gì? Lão tử nói không đi, chính là không đi! Cho dù tiểu Vương gia quý quái kia tự mình đến thỉnh ta cũng không đi.”

Phòng chợt an tĩnh lại.

Kim Muội vẽ mặt kinh hoàng nhìn ta.

Gia đình mặt trắng bệch, sau một lúc lâu mới chỉ tay về phía ta nói: “Người mắng chủ tử? Hảo! Hảo! Ta đây nhất định phải bắt lại.” Hấn nói xong liền phủ áo quay đi. (đồ mách lẻo! xí!)

“Vị đại ca kia, xin chờ một chút...” Kim Muội vội vã đuổi theo.

Ta tức giận nói: “Đừng đuổi theo! Không phải muốn đi bắt sao, thì cứ để hắn đi, lão tử ta còn lạ gì trò này nữa.”

Kim Muội đứng trước cửa phòng lo lắng nhìn gia đình rời đi, xoay người đối với ta dậm chân: “Người làm cái gì vậy? Người chán sống rồi sao? Ngay cả thân phận của mình đều quên?”

“Cái gì thân phận của ta?” Ta nghiêm mặt hỏi.

“Người là nô tài của Vương phủ, nô tài phải có bốn phận của nô tài.”

“Phi!” Ta khinh thường quay mặt đi.

Vì cái gì những người này đối với hai chữ “nô tài” lại vui vẻ chịu đựng?

Kim Muội thấy vẻ mặt của ta, vừa tức vừa vội, mang theo buồn lo thu thập toàn bộ đồ ăn trên bàn, cũng không quay đầu lại bước ra khỏi phòng.

Ta vừa lúc cảm thấy thanh tịnh, một lần nữa nằm xuống, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Loáng thoáng cảm giác có người bước vào phòng.

Nửa mê nửa tỉnh cảm giác có ai đó sờ vào cổ mình, rồi lan xuống ngực, rồi xuống bụng. Cuối cùng ta cảm nhận rõ ràng có bàn tay đang vuốt ve chỗ đó của ta.

Dục hỏa đột nhiên dâng lên.

Nôn nóng bất an, tê dại đến vô pháp khống chế.

Ta bỗng nhiên mở to mắt, nhìn trừng trừng tiểu Vương gia.

“Người tới đây làm chi?” Ta khàn khàn cổ họng hỏi, hơn nữa còn gạt bàn tay đang sờ loạn trên người ta của hắn ra.

“Ta gọi người, như thế nào lại không đến?”

“Không đến thì thế nào?” Ta tâm tình không tốt, đương nhiên khiêu khích.

Tiểu Vương gia chân mày nhíu lại: “Ngọc Lang, xem ra ta đã rất dung túng người.”

Đúng, người dung túng ta. Cho nên đem ta ba lần bốn lượt đá xuống hồ nước lạnh như băng.

Chuyện đêm hôm đó ta có chết cũng không bao giờ quên được.

Ta học thái độ của Kim muội, đối với tiểu Vương gia trở mình tỏ ý xem thường.

Tiểu vương gia thấy thái độ xem thường của ta thì lại giống như thấy một chuyện gì thú vị lắm, hần cười rộ lên: “Ha hã, người thật càng ngày càng lạnh lợi.” Bàn tay xoa xoa mặt ta, môi cũng nhích gần lại.

Ta quay đầu né tránh: “Ta đang bệnh!”

Tiểu vương gia theo sát ta không buông, thô lỗ cắn môi ta: “Sợ cái gì? Một chút nhiệt sẽ giúp bệnh sớm khỏi.”

Khí quan bỗng nhiên bị hần nắm chặt. Ta chợt hiểu thật sự hần đến đây để làm gì. Kí ức đau đớn hôm đó ta không thể nào quên được.

“Buông!” Ta kêu to lên: “Ta mặc kệ! Ta mặc kệ!”

Chính là giọng không cách nào cất to lên được, lại phát hiện tiểu Vương gia đã muốn lột sạch quần áo trên người của mình.

Ta trừng mắt nhìn hần, hai tay che lại phần ngực.

“Ta đã chờ lâu lắm rồi.”

Tiểu Vương gia luồn tay xuống hạ thân của ta cởi nốt quần trong.

Ta giữ chặt tay hần không cho cởi, cắn răng nói: “Không được đụng vào ta! Người là tên dân tộc, xấu xa. Nếu người dám đụng vào ta, ta sẽ đi báo quan” (ồ, ghê chưa???)

“Hắc hắc, ” tiểu Vương gia thú vị nhìn ta chăm chăm: ” Nô tài mà cũng muốn đi báo quan? Người chó

quên, đừng nói là người, cho dù là gia gia của người hay phụ thân, mẫu thân của người, cũng là nô tài của ta, chủ tử ta một ngày nào đó cảm thấy hứng thú muốn gọi bọn họ thị hầu, bọn họ cũng phải ngoan ngoãn làm thôi...” (anh Vương gia ngu quá, thằng nhỏ đã ghét hai chữ “nô tài” còn nhắc đi nhắc lại hoài, chẳng trách nó ko yêu:())

Ta nghe xong hai câu hắn nói, nhất thời giận không kềm được, ngẩng đầu lại nhìn thấy gương mặt kiêu ngạo của tiểu Vương gia. Tuy rằng biết hắn là kẻ lòng dạ hẹp hòi có cừ oán tất báo, nhưng ta không thể chịu nổi sự sỉ nhục này nữa. Tiện chân đuổi ra định đá hắn một cái. Không ngờ đầu gối vừa cong lên đã đụng trúng chỗ đó của hắn. Nguyên lai hắn đang ngồi đè lên người ta.

“A!”

Tiểu Vương gia đang nói bỗng nhiên kêu thảm một tiếng, té xuống giường.

Ta lập tức ngồi xuống xem xét hắn, thấy hắn gất gao ôm chặt khó hạ (nhục!), khuôn mặt vặn vẹo, mày không ngừng dựng lên, hiển nhiên là đau kinh khủng.

Không xong, cái này thật sự là đại họa!

Phu tử nói: bất hiếu có tam, vô hậu vi đại. (đại ý: có ba thứ bị cho là bất hiếu, trong đó cái nặng nhất chính là tuyệt hậu ~ ko có con í mà.)

Nếu tiểu Vương gia thật sự phế đi, ta đây chẳng phải là hại hắn cả đời? Trong lòng bắt đầu có một chút áy náy. (đừng áy náy em, “vô độc bất trượng phu” mà:)

19. Chương 19

Nếu tiểu Vương gia thật sự phế đi, ta đây chẳng phải là hại hắn cả đời? Trong lòng bắt đầu có một chút áy náy. Ta rất có đạo nghĩa vì thế vội vàng lớn tiếng kêu cứu, quên mất là mình phải nhanh nhanh chạy trốn.

Tiểu Vương gia hôn mê, được mọi người thật cẩn thận đỡ đến tẩm phòng. Lúc này đã có người gấp gấp thúc ngựa đến hoàng cung báo tin cho Vương phi.

Vương phi vội vàng đến, mang theo một đoàn thị nữ cùng thái y, ngay sau đó là những tiếng khóc nức nở phát ra từ tẩm phòng của tiểu Vương gia. Ta cũng muốn biết tiểu Vương gia rốt cuộc có làm sao không nhưng lại không được cho vào.

Lương tâm quá tốt cũng là chuyện xấu, rõ ràng là tiểu Vương gia có lỗi, vậy mà ta lại cứ thấy bất an không yên.

Lo lắng đợi cho đến buổi chiều, bên trong truyền ra tin tức, nói tiểu Vương gia cuối cùng cũng bảo toàn. Không biết là bảo toàn mạng hãn hay là bảo toàn chỗ đó của hãn, dù sao là một tin tốt là được rồi.

Trong Vương phủ các nô tài đều tạ ơn thần thánh đã phù hộ cho tiểu Vương gia, vui sướng còn hơn cả việc phụ thân của mình sống lại. Ta cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đang lo làm thế nào mới có thể vào thăm tiểu Vương gia, Kim Muội bỗng nhiên mặt mày tái nhợt tới tìm ta: “Vương phi truyền người vào.”

Tuyệt, có thể vào xem tiểu Vương gia thế nào. Ta cả mặt đều vui mừng rạng rỡ.

Kim Muội lại cơ hồ sợ tới mức muốn khóc lên, lại bắt đầu dậm chân: “Người còn làm bộ như không liên quan đến mình. Tiểu vương gia là ở chỗ người bị thương, người như thế nào còn không lo lắng?”

“Ngọc Lang, nhanh đi! Vương phi gọi người đấy.” Trần bá chạy tới rống lên một câu. Hãn cũng liên tục dậm chân: “Người rốt cuộc là làm sao vậy? Người như thế nào lại không đỡ lúc chủ tử té ngã?” Tám phần hãn nghĩ rằng tiểu Vương gia là chính mình không cẩn thận tự làm mình bị thương. Nếu hãn biết là do ta đá, chắc chắn sẽ học máu mà chết.

Nhận định không phải lỗi của mình. Ta ngông nghênh bước vào tấm phòng của tiểu vương gia.

Thật lớn a, quả thực so ra còn lớn hơn đại sảnh của nhà ta. Nguyên tưởng rằng thư phòng của tiểu Vương gia đã đủ lớn rồi, hiện tại mới biết được tấm phòng của hãn đúng là đáng bậc sự phụ của cái thư phòng kia (:)). Trên vách tường khảm thật nhiều giá gỗ tử (xin lỗi tớ hok bik cái nì là cái j), mặt trên rực rỡ ngọc thạch muôn màu.

Ta ánh mắt sáng lên, cơ hồ nghĩ muốn trộm vài viên đem về nhà chơi.

Tiểu vương gia ngủ ở trên giường có màn thật dày phủ xung quanh, vô cùng cẩn thận. Vương phi quý phái ngồi ngay ngắn ở ghế, bên cạnh có vài thị nữ.

“Hạ Ngọc Lang, chủ tử là như thế nào bị thương? Hãn có phải hay không đã chơi cái gì nguy hiểm? Lúc ấy người ở ngay bên hãn, thành thành thật thật nói ra cho ta.” Ta bị bọn gia đình chết tiệt ẩn ẩn dấp dấp vài cái trên mặt đất mới nghe thấy Vương phi cất tiếng hỏi đều đều. Vốn thân thể liền cảm thấy không thoải mái, như vậy vừa quý vừa lạ thật khó chịu.

“Vương phi người hãy nghe ta nói.....” Ta đã muốn nói cho thật rõ ràng, vì thế đã hạ quyết tâm, há miệng sẽ đem tất cả sự tình nói ra. Dù sao cũng là tiểu Vương gia không đúng, ta cố ý kể lại những hành động bức bách của hãn với ta có chút thêm mắm, thêm muối.

Vương phi nghe lời ta nói, thật sự bị chấn động, phía sau thị nữ đều che miệng cười khúc khích.

Ta càng nói càng ủy khuất, nghĩ thầm rằng Vương phi nào cũng cho ta là thiếu niên thuần khiết. Thẳng đến cuối cùng dào dạt đắc ý kể rõ ta cố gắng phản kháng, đem tiểu Vương gia đá xuống giường, vừa kể đến đó thì nghe tiếng vật gì đó rơi vỡ thật lớn.

Cư nhiên là bát trà trong tay Vương phi, cùng xung quanh cây quạt, chậu rửa mặt, giấy và bút mực trong tay hạ nhân..... cùng nhau rơi xuống đất.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bốn người đang ngây người nhìn ta, thật sự không rõ bọn họ kinh ngạc cái gì? Tuy rằng phản kháng của ta cũng thật sự “dữ dội”.

Cả tấm phòng rộng lớn im bất một lúc lâu, Vương phi rốt cục cũng có phản ứng, mặt trắng bệch, chỉ thẳng vào mặt ta, run giọng hỏi: “Sanh nhi là do người đá bị thương?”

Ta khó hiểu gật đầu.

Vương phi sắc mặt giống như quỷ. Nàng đột nhiên đứng lên, lại ngã xuống ghế, thở dài: “Ta đã nói Vương phủ này một chút quy củ đều không có, cư nhiên ngay cả nô tài cũng dám đá chủ tử. Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Ta có ích lợi gì, làm cho tên hạ nhân khi dễ Sanh nhi của người!”

Này lão nương thật khôi hài, nói xong cư nhiên lại khóc lớn lên.

Ta nghe chẳng hiểu được cái gì, đá tiểu Vương gia một cước, tại sao lại liên quan đến tỷ tỷ gì đó?

Đang nghĩ ngợi, tới này vấn đề, phía trên đầu đích nữ nhân kia đã lộ ra sắc mặt như quỷ, giọng the thé nói: “Người đâu, đem tên nô tài không có vương pháp này ra ngoài, dùng roi đánh!”

Cái gì? Người mới không có vương pháp!

Này làm việc công tư không phân minh, chỉ vì con mình bị trúng một cước nho nhỏ liền hoàn toàn không để ý tới vận mệnh bi thảm của người khác, đúng là lão yêu quái!

Ta còn chưa kịp lớn giọng kêu oan, đã bị hai gia đình nhắc lên, dùng vải bịt miệng, lôi ta ra ngoài.

Oan uống a! Oan uống a! Ta thật vô tội mà! Tiểu vương gia mới là kẻ khởi sắc tâm thi dâm kia! (à, ở đây tớ nghĩ có nghĩa là: tâm thì háo sắc, làm thì làm toàn việc dâm đảng, ứ ư từ này nặng wá!:(

Chỗ đó của hần bị ai đá cũng là đáng đời!

Ta phi thường hối hận lúc ấy cố hô to người đến cứu tiểu Vương gia mà quên chạy trốn. Vì cái gì ta phải hữu ý với hần? Vải chặn trong miệng, ta ngô ngô chẳng nói nên lời.

Ta giấy giụa không ngớt, mắt đã thấy bị gia đình lôi ra khỏi phòng, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm trầm thấp nhưng đầy uy lực:

“Chậm đã....”

Là thanh âm một mối của tiểu Vương gia phía sau màn truyền ra.

Chưa bao giờ biết nguyên lai thanh âm tiểu Vương gia cũng là tiếng trời.

Nhất thời mọi động tác của mọi người đều đình chỉ. Trong lòng một dòng nước ấm áp lướt qua, nước mắt ta cơ hồ chảy tràn ra, tiểu Vương gia, người coi như có lương tâm, sớm biết như vậy ta sẽ không đá người...

“Chủ tử đã tỉnh?”

“Chủ tử đã tỉnh lại!”

“Sanh nhi, người đã tỉnh?” Vương phi cơ hồ bổ nhào vào bên giường. Giường mạn (mạn=màn) lờ mờ, ta nhìn không rõ tiểu Vương gia bên trong rốt cuộc như thế nào.

Thật sự là tỉnh rất đúng lúc a, người tốt thì sẽ có người tốt đến bảo hộ mà. Nhất thời cao hứng, ta quyết định ban cho tiểu Vương gia danh từ “người tốt” tuy có vài lúc hắn không được cho lắm.

“Hoàng ngạch nương....” Ta đóng lỗ tai nghe, rốt cục nghe thấy tiểu Vương gia hữu khí vô lực nói: “Dùng tiểu dương roi tẩm thủy đánh, còn có.... Không cần vẽ mặt, ta còn muốn lưu trữ hắn...”

(tiểu dương roi: roi bằng da có bản nhỏ, tẩm thủy: ngâm qua nước~tớ nghĩ nếu roi da ngâm trong nước sẽ dai hơn, đánh sẽ đau hơn:)

Tiểu Vương gia thanh âm tinh tế tiến vào lỗ tai, quả thực giống bị một cây trượng dài đánh sau gáy. Ta nhất thời đứng sững.

A a a!

Nếu không phải miệng bị bịt lại, ta đã phần nộ đích gằm rú đem toàn bộ Vương phủ từ trên xuống dưới chửi cho hả giận. (chính vì vậy nó mới bịt miệng em chứ!)

Tên hỗn đản này! Sớm biết như vậy ta đã một cước đá chết người! Thảm than chính mình lúc ấy bệnh nặng không sử dụng nhiều lực.

Ta ở trong tay gia đình ra sức giãy giụa, đầu càng ngày càng đau, lỗ tai cũng bắt đầu on gong cộng hưởng, rốt cục trước mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Hôn mê rồi ta mới chợt nhớ tới nguyên lai bản thân còn bị bệnh nặng.

Thật sự hôn mê đúng lúc, đa tạ Hạ gia liệt tử liệt tông phù hộ!

20. Chương 20

“Ô ô!”

Khi...tỉnh lại, mới biết được Hạ gia lão tổ tông rốt cuộc cũng không có phù hộ ta. Đầu đau nhức cơ hồ muốn nổ tung ra, ta đang bị đặt ở giữa sân, trên lưng như bị lửa thiêu đốt, đau nhức...

“Ngũ!” Có người ở phía sau cao giọng đếm.

Tiếng gió ở phía sau vang lên, tiếng roi quất vào da thịt, lại một trận đau nhức đáng sợ như bị lóc đi một miếng thịt trên lưng.

“Lục!”

Bọn họ thật sự dùng roi quất ta! Hơn nữa là thừa dịp lúc ta hôn mê!

Ta đột nhiên giãy giụa muốn đứng lên, lại đâu không lại hai tên gia đình đang đè chặt người ta xuống. Lần lượt hết roi này đến roi khác quất xuống như muốn lấy mạng của ta.

Thật quá đáng!

Nước mắt bắt đầu không nghe lời lẳng lặng rơi xuống.

Vì cái gì ta lại bị đặt dưới đất dơ bẩn như vậy ăn roi? Ta căn bản là không có sai!

Ủy khuất lòng chua xót hỗn loạn, phẫn nộ. Ta nhớ đến mẫu thân ta không nghĩ đến cốt nhục tình thâm, còn có gia gia xem việc làm nô tài là vinh quang, còn có tiểu Vương gia không xem ta là con người.

Hết thấy đều là không có thiên lý. Ta nhớ đến nhũ mẫu, người đã đứng dưới tàng cây cảnh thận coi chừng ta, sợ ta té ngã; còn có vài tiểu nha đầu cùng ta chơi đùa, và những cái cây cao lớn trong hoa viên, ta có

thể leo lên bất cứ lúc nào, những ngày tháng tươi đẹp ấy bỗng chốc trở nên xa xôi với ta.

Ta nhìn chăm chăm mặt đất dơ bẩn nhòe đi qua làn nước mắt, nhìn con kiến nhàn nhã bò qua trước mắt ta. Trên người tựa hồ bị đánh đến dần dần chết lặng, không còn cảm giác đau đớn nữa. Người phía sau đếm tới bao nhiêu ta cũng không rõ.

Tầm mắt dần dần mơ hồ, ta chớp mắt, chợt phát hiện trước mắt hoàn toàn là đêm đen.

Nhanh như vậy trời đã tối?

Ta cứ như vậy, đem mặt vùi vào trong đất, nhắm hai mắt lại.

Ta cho là mình rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại.

Kết quả, lại khi...tỉnh lại, ta đang ở trên giường. Đây không phải là phòng của ta, tứ phía đều giăng đầy bụi bặm, mạng nhện, phi thường rách nát. Bài trí cũng rất đơn giản, chỉ có một cái bàn gỗ.

Giường cứng như tấm gỗ, ngay cả cái đệm cũng không có. Trên lưng khẳng định bị thương nặng, ta được đặt nằm úp sấp ở trên giường. Mặt úp lên trên gối.

Ngay cả gối cũng phát ra mùi vị ẩm thấp.

Hết thấy đều đã thay đổi, chỉ có giống nhau không thay đổi là khi ta mở to mắt nhìn vẫn là Kim Muội ngồi ở bên cạnh ta.

Thấy ta tỉnh, nàng nhỏ giọng nói: “Cuối cùng cũng tỉnh.” Lại thở dài một hơi.

Ta vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, chỉ có thể ngây ngốc nhìn nàng. Hoặc là, những cái roi đáng sợ kia đã đem ta đánh đến chóng váng.

Kim Muội nhìn ta hai mắt mở to không lên tiếng, lại thở dài: “Thật vất vả, tại sao lại gây ra họa lớn như vậy? Người thật muốn đem cái mạng nhỏ của mình thí đi mới chịu? Người thật là.....” Nàng nói xong, cứ nhiên lau nước mắt anh anh khóc lên.

Tuy rằng nàng bình thường thực mạnh mẽ, giờ phút này nhìn thấy nàng khóc thành như vậy, ta trong lòng cũng không chịu nổi. Ta mở miệng, muốn an ủi nàng một đôi lời, không nghĩ tới cổ họng cứ nhiên lại giống như đất khô cằn, rạn nứt, không nói được một chữ.

“Người muốn cái gì? Trà sao?” Kim Muội thấy ta môi không ngừng khép mở, đến trên bàn lấy một cái bát trà, đưa đến bên miệng ta.

Bát trà cũng đã cũ đến muốn vứt đi, bên trong trà có mùi vị như vách tường ẩm thấp hai bên. Ta nhắm mắt nhủ mảy, không biết là Vương phủ còn có những tạp phẩm như thế này.

Kim Muội nhìn ra tâm tư của ta, đem trà đổi với miệng của ta nói: “Uống đi, giờ là lúc nào rồi mà còn nghĩ đến muốn làm thiếu gia như lúc trước.”

Ta bị nàng nhìn trừng trừng vội hớp lấy một hớp, tuy rằng rất khó uống, nhưng cổ họng nhất thời thoải mái lên nhiều.

“Người phải hảo hảo dưỡng thương, biết sao? Được ăn liền ăn, được uống liền uống, không cần đông chọn tây tuyển làm chính mình bị đói. Trong Vương phủ hơn một ngàn nô tài đã chết, người một kẻ chẳng lẽ còn hiếm lạ? Đừng nghĩ chủ tử không có người không sống được, hần là chủ tử! Người sao? Bất quá là một tên nô tài, biết chưa?”

Kim Muội lao thao nói. Gặp ta đang chăm chú nhìn nàng nghiêm giọng lại:

“Người lá gan thật không nhỏ, cứ nhiên dám đá chủ tử? Chủ tử từ nhỏ đến lớn, ai dám động đến một sợi tóc? Mẩu thân của chủ tử năm đó được lão Vương gia hết mực cưng chiều, người có biết lão Vương gia là ai không? Chính là đương kim hoàng đế cao cao tại thượng! Người dám đá nhi tử của hoàng đế?”

Ta lắp bắp kinh hãi. Ta nghĩ rằng lão Vương gia sớm gặp Như Lai Phật tổ rồi, cho nên Vương phủ này chỉ còn lại tiểu Vương gia tác chủ. Trách không được Vương phi cùng các huynh đệ của tiểu Vương gia cũng không ở nơi này.

“Mẩu thân của chủ tử sớm ra đi, hiện giờ Thục Đức Phi nương nương là di nương của chủ tử. Nương nương thực sự có tình, tỷ tỷ của nàng trước khi chết nắm tay nàng cầu nàng chiếu cố tiểu chủ tử, nương nương quả nhiên đối đãi với tiểu chủ tử như con trai của mình, sợ có người khi dễ tiểu chủ tử, mọi chuyện đều che chở cho tiểu chủ tử. Cũng khó trách nàng tức giận, từ nhỏ đã cưng yêu chiều chuộng chủ tử như thế nay cứ nhiên lại bị một tên nô tài đá bị thương.”

Ta cười nhạt, bị nô tài đá bị thương có cái gì hảo hảo? Chẳng lẽ bị hoàng đế đá sẽ đập đầu tạ ơn?

Kim Muội lải nhải nửa ngày, ta nghe thật không kiên nhẫn. Cổ họng đau rát, lại không muốn cùng nàng cãi nhau. Chính là đang chán nản, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có người gọi Kim Muội.

Kim Muội đột nhiên ngẩng đầu, đáp: “Ai, đến đây!” Rồi quay đầu lại dặn dò ta: “Ta phải làm việc, không thể trông chừng người. Người cần phải ngoan ngoãn, không được lộn xộn. Chờ ta làm xong chuyện, sẽ đến trừ phòng làm vài món ngon cho người.” Nói xong vội vàng vàng đi.

Ta thế mới biết, nguyên lai nàng là tranh thủ lúc rảnh rồi đến chiếu cố ta, trong lòng cảm động.

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, tiểu Vương gia như vậy đoạn tuyệt, như thế nào còn có thể lưu lại tiểu nha

đầu thị hầu cho ta.

Kim Muội tiểu cô nương này tuy rằng mạnh mẽ, nhưng thật có lương tâm.

Trên lưng vẫn là cảm giác đau nhức bỏng rát như bị thiêu đốt.

Ta không dám động, chỉ có thể nửa chết nửa sống nằm ở trên giường, một lần lại một lần đánh giá cái phòng cũ nát này. Hảo phòng ở không có, hảo giường không có, quần áo đẹp cũng không có, về sau ăn chỉ sợ cơm cũng giống nước trà ban này.

Vì cái gì hội biến thành như vậy?

Ta nghĩ đến tiểu Vương gia cùng ta chơi đùa, chọc cho ta cười, bóp chân cho ta, tự tay giúp ta mặc quần áo, bỗng nhiên nản lòng thoái chí.

Buổi chiều, Trần bá cũng tới. Tại giường của ta hết lời than thở, nói nào là thực xin lỗi gia gia của ta, không có hảo hảo dạy dỗ ta, để cho ta gây ra đại họa như vậy, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế.

Ta không biết là chính mình có cái gì đại nghịch bất đạo, quả thực chỉ là muốn thay trời hành đạo.

Chính là cổ họng vẫn còn rất đau, cả người lại càng đau hơn, cho nên không có đem ý tứ của mình nói ra.

Trần bá lải nhải cả một buổi chiều mới đi, trước khi rời đi còn nói muốn ta hảo hảo nghỉ ngơi, nói chủ tử đại nhân đại lượng, đã muốn tha thứ lỗi của ta. Trần bá đem ta điều đến ngoại viện làm vài việc nặng, hy vọng ta hảo hảo đem công để chuộc lỗi, ngày sau làm hảo nô tài, báo đáp ân điển của chủ tử.

Ta nghe được cơ hồ tức đến hộc máu, trừng mắt nhìn Trần bá.

Hắn không biết ý của ta, cao hứng xoa xoa đầu của ta rồi mới rời đi.

Trời sắp tối, Kim Muội mới quay trở lại.

Ta đã đói bụng đến phải thăm thì kêu, tận lực ngẩng đầu nhìn xem Kim Muội dọn cái gì trên bàn, thất vọng phát hiện chỉ có một chén cháo hoa.

Không có biện pháp, ta bây giờ là hồ lạc bình dương bị khuyến khi (cọc xuống đất bằng bị chó khinh thường).

“Ngọc Lang, người xem!” Kim Muội bỗng nhiên từ trong lòng ngực lấy ra một cái bọc giấy, mở ra cư nhiên

là mùi thịt bò thơm nức, còn mang theo nhiệt khí, vừa thấy chỉ biết là từ trù phòng trộm tới.

Ta lập tức hưng phấn đứng lên, ánh mắt chợt lóe linh quang.

Kim Muội thật là một người tốt, nàng đem thịt bò trộn vào trong bát cháo đút ta ăn.

Ta một hơi một hơi cảm thấy được hương vị phi thường ngọt ngào, rất nhanh liền ngoan ngoãn ăn hết bát cháo.

Liên tục vài ngày, Kim Muội đều đến chiếu cố ta. Mỗi ngày sáng sớm giúp ta lau mặt, nói hai câu liền bị người kêu đi rồi. Nàng nói muốn nhanh đến đêm thất tịch (*), trong Vương phủ nha hoàng đều có nhiều việc phải làm. Buổi tối, nàng sẽ lên vào trù phòng trộm nhiều món ngon cho ta ăn.

Trần bá cũng dựa vào vị thế chủ quản của mình, trộm không ít dược liệu cho ta. Hắn mỗi lần đến, đều như trước giảng giải phải như thế nào làm hảo nô tài. Ta tuy rằng đã có thể mở miệng nói chuyện, bất quá kính lão đắc thọ, cuối cùng ba lần bốn lượt cũng không có bác lời của hắn.

Ngày qua ngày, ta cuối cùng cũng có thể xuống giường.

Trần bá thấy ta khôi phục lại, cười ha ha nói: “Hảo, đúng là người trẻ tuổi. Ngoại viện đang chờ người hầu, người tái nghỉ ngơi vài ngày liền qua đây làm.”

Ta gật gật đầu, có thể né tránh tiểu Vương gia ác độc, đương nhiên cầu còn không được.

“Ngọc Lang, ngươi phải làm cho tốt, ngoại viện cũng không có thoải mái như thị hầu chủ tử, biết không?”

Ta lại gật gật đầu, trong lòng nói: Trần bá cùng tiểu Vương gia sống chung một chỗ mới thật không phải là sống, người không có hưởng qua tư vị không biết.

Vì thế, ta bị điều đến ngoại viện, làm công việc nặng nhọc của hạ nhân.

(*)Ngày Thất Tịch (七夕), theo (và các nước lân cận) là được tổ chức vào ngày 7 tháng 7, đôi khi được người phương Tây gọi là *Ngày Trung Quốc*. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về hoặc với nhiều dị bản. Đây là ngày hội truyền thống ở Trung Quốc để các cô gái trẻ trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo trong ngày này và để cầu mong lấy được ông chồng tốt.

21. Chương 21

Mọi người đều biết, ta chưa từng làm việc nặng. Cho nên, tất cả hết thảy đều không phải lỗi của ta.

Ngày đầu tiên học chẻ củi, ta đem rìu phá hủy. Trần bá nói hấn thực bội phục ta, phải biết rằng người có thể đem rìu phá hư kỳ thật không nhiều lắm.

Ngoại viện có rất nhiều người làm việc nặng giống ta, cư nhiên đối ta chỉ trở.

“Nhìn kìa, đó chẳng phải là tên Hạ Ngọc Lang dám đá chủ tử đó sao.”

“Yêu, xem bộ dáng kia, thật ngời không ra hấn như vậy lang tâm cầu phế (tâm địa lang sói).”

“Chủ tử thương cảm lão nô tài Hạ gia ngày trước nên tên này vừa vào Vương phủ đã kêu hấn đến thư phòng thị hầu văn chương, cư nhiên như vậy to gan lớn mật, mấy đại nô tài của Hạ gia làm trong vương phủ, hiện giờ thể diện đều không còn.”

“Chủ tử cũng coi như nhớ tình bạn cũ, rốt cuộc không có lấy cái mạng nhỏ của hấn, còn ân điển cho đến ngoại viện làm việc.”

“Đi mau, tiểu tử này mất lộ ra hung quang.” (=)), nhục wá!)

“Đúng đúng, đi mau, hấn đem búa rìu đều phá hủy hết, làm như vậy thì đến bao giờ mới được? Loại nô tài này ai dám chứa? Cũng chỉ có chủ tử chúng ta mới tốt như vậy chứa chấp hấn.” (O_o tốt chỗ nào?!)

Ta trừng mắt những người đó co đầu rụt cổ vội chạy trốn, một bụng tức giận không thể nào phát tiết, đem cái rìu đã bị phá hư ném sang một bên, chạy ra tìm Trần bá.

“Trần bá, ta không muốn chẻ củi!”

Trần bá lời nói thắm thía nói với ta: “Ngọc Lang, không cần lo lắng. Học chẻ củi cũng không dễ dàng, nhớ năm đó ta....”

Ai muốn nghe hấn phần đầu làm nô tài để bị sai bảo?

“Ta vừa cầm rìu, đã nghĩ muốn chém người!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi. (O_o đạo nì em *lưu manh* dữ!)

Trần bá hoảng sợ: “Người ngàn vạn lần không cần lại gây chuyện. Được rồi, ta giúp người nghĩ biện pháp.”

Ngoại trừ Trần bá và Kim muội, mọi người đều nhìn ta bằng ánh mắt quái dị. Giống như ta là một tên đáng sợ bị mắc bệnh hủi, hoặc là một tên điên có thể lên cơn cắn người bất cứ lúc nào.

Kỳ thật, ta bắt quả chỉ là thừa dịp tiểu Vương gia không để ý đá hấn một cước thôi mà.(nhưng một cước đó cũng *phê* lắm à ~)

Phu tử nói, kẻ làm nhiều việc ác, đều có anh hùng đến trừng trị.

Vì cái gì trên đời này mọi người đều đem anh hùng xem như kẻ điên hay quái vật?

Trần bá giúp ta thay đổi công việc là chuyển vào trù phòng nấu nước.

Trông nom đại trù phòng là một đại nương cao lớn, nghe xong lời nói của Trần bá, cơ hồ bị dọa trắng mặt.

“Trần bá ” đại nương giặt nhẹ tay áo Trần bá, hai người đi đến một góc nói chuyện.

“Hấn chính là Hạ Ngọc Lang kẻ đã đá thương chủ tử sao?”

“Đại nương, đứa nhỏ này bắt quả là nhất thời không hiểu quy củ. Chủ tử đều tha cho hấn, người hãy cho hấn một cơ hội ở tại trù phòng học tập đi được không?” Trần bá buông nét mặt già nua cùng đại nương nói thầm: “Ta không thể không giúp lão Hạ chiếu cố tôn tử của hấn, người cũng biết, hấn năm đó ở Vương phủ cũng chiếu cố ta không ít.”

Thật là, ta cũng không phải là kẻ nguy hiểm gì. (thế lúc này ai bảo muốn chém người a~?)

Từ khi ra đời đến nay, tuy rằng mẹ của ta thường nói ta bướng bỉnh, gia gia của ta hay nói ta thích gây sự, nhưng cũng không đến nỗi là một sát nhân cuồng ma.

Đại nương quay đầu lại đánh giá ta từ trên xuống dưới, giống như ta quả thật là một tên sát nhân cuồng ma.

“Ngay cả chủ tử cũng dám đá, có thể trông cậy hấn việc gì đây? Vừa nhìn đã biết không thể an tâm giao việc cho hấn được rồi.” Đại nương lại dè dặt hỏi: “Nói thực ra, hấn sẽ không hạ độc ở trong nước chứ hả?” (O_o oh my God! ý tưởng hay lắm, làm đc đó bé, cho tên Vương gia bát đản ấy *ngủm* lun:))

Ta quả thực thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

Này tử lão thái bà, nàng nhất định không biết chủ tử của nàng đã ức hiếp con người thiện lương là ta như thế nào đâu nhỉ, chỉ đá thôi cũng là chưa đủ. (ừ đúng là chưa đủ *gật đầu đồng tình*)

Bởi vì ta hung hăng trừng mắt nhìn đại nương khiến nàng sợ tới mức cơ hồ té xỉu, cho nên trù phòng cũng rơi vào khoảng không im lặng.

Trần bá nhìn ta thở dài: “Ai, Ngọc Lang, người như thế nào lại không hiểu chuyện như vậy? Người như vậy hung trừng mắt đại nương làm cái gì? Hiện tại thì tốt rồi, ngay cả đại nương tốt bụng, rộng rãi nhất Vương phủ cũng không chịu thu người.”

Ta vô tội nhìn Trần bá. (*chớp chớp mắt*)

Thật sự ta phi thường, phi thường không rõ, rõ ràng chịu khi dễ chính là ta, bị trêu đùa chính là ta, bị chiếm tiện nghi cũng là ta, vì cái gì không ai đồng tình với việc làm của ta, cùng là hạ nhân bị tiểu Vương gia ức hiếp, lại không đứng về phía ta? (ai ngu đứng về phía em cho nó đánh hứ!)

Trách không được nô tài đều khiến cho người ta xem thường, chỉ trách bọn họ thiếu tự trọng. (chửi nặng a~)

Trở lại căn phòng nhỏ tồi tàn, ta ngồi ở bên giường, âm thầm cắn răng, cho dù ta thực là một nô tài, cũng tuyệt không lãng phí chính mình.

Kim Muội biết ta lại không được giao việc, cư nhiên lại nhạo báng: “Nhìn người đi, cả ngày cứ như thiếu gia, một chút bổn phận cũng không biết, nếu không phải do Trần bá giúp, người có thể làm được tốt cái gì?”

Ta cả giận nói: “Ta hiện tại có thể làm tốt cái gì được nữa? Không có tự do, không có tôn nghiêm, mỗi người đối ta đều khoa tay múa chân, đã vô cớ bị đánh còn muốn bị người chê cười!”

“Yêu, người còn như vậy chống chế.” Kim Muội hừ lạnh nói: “Người làm nô tài như vậy, dám đánh chủ tử còn không an lòng làm việc, nếu gặp nhà khác, không phải bị kéo ra ngoài đánh gãy chân thì cũng là bị bán đi nơi khác. Vương phủ chủ nhân thật là tốt, ăn được ăn no, mặc cũng mặc hảo. Nếu đem người bán tới nhà người khác, chẳng những ăn không đủ no, gặp tính tình chủ tử khó chịu, mỗi ngày đều có thể bị đánh.”

Ta sửng sốt một chút, không nghĩ tới còn có thể bị bán đi.

Hỗn đản! Ta cũng không phải đồ vật, có thể như vậy bán qua bán lại sao chứ?

Nghĩ đến đây, ta ánh mắt đột nhiên sắc lại, răng cũng nghiến chặt.

Kim Muội sợ hãi, vội vàng an ủi ta nói: “Người cũng không phải sợ. Vương phủ chưa bao giờ mua bán nô tài, thật sự không thích, nhiều nhất đánh một chút đuổi ra ngoài thôi.”

“Người vậy cũng là an ủi? Đánh một chút đuổi ra ngoài mà là ân huệ! Ta là một con người, vì cái gì bị bọn

họ thích đánh liền đánh, thích đuổi liền đuổi?”

Lần này, Kim muối cũng bị chọc cho tức chết. Vùng vẫy, đứng lên dậm chân: “Hảo, người có tiền đồ, người so với ta có cốt khí. Nhưng ai cần cái cốt khí của người? Hừ, rõ ràng là một tên nô tài, còn bày đặt có cốt khí?” Nàng nói xong, nổi giận ùng ùng bước ra khỏi phòng.

Trần bá vẫn bởi vì ta không được điều động làm việc mà phát sầu. Bởi vì hắn cảm thấy được, hảo nô tài là phải được người ta cho làm nhiều việc, hắn hiển nhiên cho rằng ta cũng nghĩ như thế.

Kỳ thật, không bị sai bảo làm việc, đối với ta mà nói mới là tốt nhất.

Trong vương phủ có rất nhiều đại thụ, trong vườn còn có rất nhiều cây ăn quả.

Gần đây không biết vì cái gì, rất nhiều chim chóc ở trên đỉnh đại thụ xây tổ đẻ trứng. Trong Vương phủ, nhiều người đã bị bọn chúng phá phách vô cùng phiền phức nên nhiều thị nữ đã tính chuyện phá bỏ tổ chim đi.

Dù sao nói nửa ngày, chính là ăn no, ngồi không rồi cũng thấy chán, muốn tìm mấy con chim này chơi.

Trần bá vừa nghe, cao hứng vô cùng, rất cục cho là ta cũng đã bắt đầu chịu an phận làm việc.

Vì thế, ta bị phái đi phụ trách phá tổ chim và đuổi bọn chim đi.

22. Chương 22

Một ngày leo lên chín cái cây thì đúng là vô cùng thú vị. Nhưng một ngày leo lên chín mươi cái cây (O_o) thì lại là chuyện khác.

Ta cả ngày thở hổn hển, mồ hôi và bụi dính đầy mặt và cổ

Chính là, Vương phủ thật sự quá lớn.

Ta đưa mắt nhìn lại, muốn đem tất cả tổ chim phá đi, ít nhất phải hơn mười ngày nữa.

Buổi tối, ta ngồi dưới gốc cây nhóm một đồng lửa nướng trứng chim.

“Người đang làm cái gì vậy?” Thanh âm thanh thúy ở phía sau vang lên.

Ta cũng không quay đầu, đưa tay ra sau ngoắc ngoắc: “Kim Muội, đến đây ăn trứng chim đi.”

Kim muội cũng bu lại, cùng ta ngồi chồm hồm trên mặt đất, nhìn đồng lửa đang cháy.

“Trứng chim ở đâu ra?”

“Dốt nát a, ở trong tổ chim.” (O_o vậy mà cũng gọi là trả lời! haiz...)

Ta lấy cây đao một lần đâm củi, để lộ ra những cái trứng chim đã ngả màu hơi nâu nhạt.

“Oa, hảo nóng a.”

Kim Muội hướng ta làm mặt quỷ: “Hừ, tham ăn như quỷ. Trần bá gọi người làm việc, người lại ngồi đây ăn trứng chim nướng.”

Chúng ta ba chân bốn cẳng đem trứng chim giấu vào trong ngực, hi hi ha ha vào phòng.

“Người nếm thử chút.” Ta lột một cái, đặt vào trong miệng Kim Muội.

Nàng nói: “Không tốt, một chút hương vị cũng không có.”

“Có biện pháp nào? Chỗ này của ta không có muối.”

Kim Muội liếc ngang liếc dọc một cái, đối ta lặng lẽ nói: “Đợi ta đến phòng bếp trộm một ít.”

Nàng cũng vội vã ăn trứng chim, sau đó cấp cấp ra khỏi phòng.

Ta một mình nhìn trứng chim đặt ở trên bàn, rất có nghĩa khí chờ nàng trở lại.

Chỉ chốc lát sau, cửa bị đẩy ra.

“Muối đã trộm về được rồi à?” Ta lớn tiếng hỏi, quay đầu nhìn, lập tức ngây dại.

Thần tình tươi cười lập tức đọng lại.

“Trộm muối? Bảo bối tiểu Ngọc Lang của ta, người lại bưng bình gây chuyện?” Tiểu vương gia đứng ở chỗ cánh cửa, cười hướng ta đi tới. (tiêu em ời em ời >.<)

Ta lúc này nhảy dựng lên: “Người tới để làm chi?”

“Nơi này là Vương phủ, ta làm sao không thể đến?” Tiểu vương gia nhìn sang bốn phía, nhăn nhó cái mũi: “Nơi này hảo bản, người như thế nào có thể ở được.” (đểu!)

“Không cần người quan tâm.”

“Ha ha, xem ra mấy cái roi đó vẫn không có đem người dạy dỗ hoàng.”

Tiểu Vương gia thương thế tựa hồ đã hoàn toàn khỏi hẳn, nhìn không ra một chút bệnh trạng (dĩ nhiên! ảnh chỉ ăn vạ thui:()), hẳn đi đến trước ta, đột nhiên ôm lấy ta.

Ta vội vàng kêu to lên: “Người muốn làm gì? Người buông ta ra!”

“Chúng ta tiếp tục chơi trò chơi a, Ngọc Lang, người quên rồi sao? Ta cho người hảo phòng ở, hảo quần áo, còn có thật nhiều đồ ăn ngon.”

“Không cần! Người buông ta ra! Ta không bao giờ... tin người nữa!”

“Ai nói người có thể không cần? Ta là chủ tử, người là nô tài.”

Quần áo của ta, bị tiểu Vương gia thô bạo xé mở.

Ta kích động giãy giụa hướng tiểu Vương gia nói rõ ràng: “Tiểu vương gia, ta không cần cùng người chơi năm ngày bốn ngày làm chủ tử. Ta không chơi, người có nghe thấy không? Không được cởi quần áo của ta!”

“Không chơi cũng không thành vấn đề. Dù sao người cũng là người của ta, phải nghe ta sai bảo.”

Nhất thời, toàn thân ta đông cứng lại. Không phải thân thể lạnh, mà là trong lòng vô cùng lạnh lẽo.

Ta biết, tiểu Vương gia cho tới bây giờ vẫn xem ta là món đồ chơi mới. Ở trong mắt của hắn, ta chẳng qua chỉ là một thứ đồ vật. Cái gọi là thay đổi thân phận chủ tử- nô tài chẳng qua chỉ là một trò chơi để thỏa mãn sở thích của hắn mà thôi.

Xung quanh vắng lặng kì lạ, vắng lặng là lẽ đương nhiên, tất cả đều đã được hắn sắp xếp.

Bỗng nhiên trong lúc đó, ta nổi điên giãy giụa, đối tiểu Vương gia quyền đâm cước đá.

“Cút ngay! Đem ta buông ra!”

Ta thậm chí dùng tới răng cắn.

Rất nhanh, trên mặt đã trúng mấy cái tát hung hăng. Ta thất thần, bị ném tới cái giường gỗ cứng ngắc.

Tiểu Vương gia đem ta trở mình, nằm đè lên trên.

“A a a!”

Thân thể giống như bị lưỡi dao sắc bén xẻ thành hai nửa, đau đớn kịch liệt từ dưới thân truyền tới. Ta thất thanh kêu thảm thiết.

“Xem ngươi còn dám không nghe nói.” Tiểu vương gia một bên thở hổn hển, một bên bá đạo co rút người lại.

Ta bất quá giống như cá nằm trên thớt, chỉ có thể phát ra tiếng rên thống khổ.

“Cứu mạng a! Trần bá, Kim muội, cứu ta a...”

Ta không ngừng kêu thảm thiết, ngóng chờ Kim muội từ phòng bếp trở về phá cửa đi vào, phá tan cái khổ hình đáng sợ này.

Tiểu vương gia quả thật nổi giận, tựa hồ ý định đem ta giết chết. Bị hắn liên tục xâm phạm, ta chỉ có thể phát ra tiếng kêu đứt quãng, dần dần thanh âm suy yếu đi.

Càng về sau, ta rốt cục không kêu nữa. Ngơ ngác nằm úp sấp ở trên giường, mặc tiểu Vương gia ở trên người của ta ra sức lộn phá.

Cao điểm qua đi, tiểu Vương gia mới rời khỏi cơ thể ta. Mặc quần áo tử tế, lại ôm chăm lấy ta, nói: “Vẫn gắt gao như vậy, thật là một hảo bảo bối mà. Không phải như vậy thì sao bao nhiêu người ngóng chờ được ta cưng chiều rồi cuộc ta cũng chỉ nghĩ đến ngươi. (sắc lang!) Từ mai ngươi có thể quay trở lại tiểu viện, mỗi ngày đến thư phòng thị hầu cho ta.”

Hắn lại nói với ta rất nhiều thứ, còn giúp ta lau thân mình, gặp nơi này không có hảo quần áo, hắn nhún mày cởi trường bào trên người khoác cho ta rồi ung dung bước ra khỏi phòng.

Ta không thể tiếp tục ở lại nơi này.

Ta muốn nhanh trốn khỏi đây.

Tiểu Vương gia vừa đi, ta lập tức biết mình nên làm như thế nào. Ta cắn răng từ trên giường đứng lên, hạ thể một trận đau nhức. Cúi đầu nhìn bạch cầm bào của tiểu vương gia đã muốn nhiễm đỏ. (ôi! máu a~!!!)

Mặc kệ ta không quan tâm.

Nơi này là ngoại viện, muốn ra khỏi vương phủ so với ở trong tiểu viện dễ dàng hơn. Chỉ cần có thể ra khỏi vương phủ, cho dù có té xỉu ở trên đường bị người ta cho là tên khát cái cũng không có vấn đề gì.

Ta vịn vào vách tường, từng bước một đi đến cửa phòng.

Chợt phát hiện, ở cạnh cửa có một thân hình nhỏ bé.

Là Kim Muội.

Kim Muội ngồi ở cạnh cửa, đang run rẩy, gói muối trong tay đã rơi đầy trên mặt đất.

“Kim Muội?” Lòng ta bỗng nhiên một trận co rút.

Ta hỏi: “Người vừa rồi cũng ở ngoài cửa?”

Kim Muội ánh mắt hoen đỏ, cúi đầu không dám nhìn ta, thật lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu.

Nhất thời, trước mắt ta tối sầm lại. Vội vàng vịn chặt vách tường, mới không bị ngã xuống.

“Ta cũng không có biện pháp, hắn là chủ tử. Chúng ta là nô tài, làm sao dám đắc tội với hắn...”

Nghe lời nói của Kim Muội, ta cả người như nhũn ra, khớp hàm căng thẳng, cứ nhiên đem đầu lưỡi cắn chảy máu.

Giống như căn bản không biết có người ở trước mặt mình, ta từng bước một lui về phía sau, một lần nữa bước vào phòng.

Ta nhẹ giọng nói: “Người không nên vào.”

Kim muội nhìn ta, ủy khuất khóc lớn lên.

Ta dùng sức khép chặt cánh cửa lại, đột nhiên quỳ trên mặt đất.

Hai tay không ngừng run rẩy.

Những lời nói cứ lần lượt xoay vòng trong đầu:

“Người là của ta, người phải nghe ta sai bảo.”

“Ngọc Lang, người phải có bốn phận của nô tài.”

“Rõ ràng là một tên nô tài, còn bày đặt có cốt khí.”

” Bao nhiêu người ngóng chờ được ta cưng chiều rồi cuộc ta cũng chỉ nghĩ đến người.”

“Đúng là tên nô tài đáng chết, ngay cả chủ tử cũng dám đánh.”

Hết thấy quay vòng vòng trong đầu khiến ta bắt lực gào to lên: “Không! Không! Ta không phải nô tài!”

Cứ như vậy, ta lại ngất đi.

23. Chương 23

Khi tỉnh dậy, ta lại ở trong căn phòng xa hoa trước kia với chăn bông tơ tằm thượng đẳng.

Kim Muội vẫn ngồi trước đầu giường của ta, thấy ta tỉnh lại, nàng cao hứng nói: “Người đã tỉnh?” Liên sau đó hai tay chắp trước ngực tạ ơn trời phật.

Ta lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, không nói gì.

Nhìn thấy sắc mặt của ta, tất cả cao hứng của Kim Muội không cánh mà bay, mím môi cẩn thận hỏi ta: “Người đói sao? Ở đây có cháo gạo kê loại tốt nhất, bên trong còn có thịt heo thượng hạng cắt nhỏ. Là chủ tử đặc biệt căn dặn trù phòng làm cho người.”

Ta khép mắt lại, không thèm để ý tới cái gì được đưa tới miệng mình.

Kim Muội chân tay luống cuống, đặt lại chén trên bàn, sắc mặt thay đổi, cắn răng nói: “Ta biết người giận

ta. Hừ, nhưng ta có thể làm được gì? Đều là thân phận nô tài, chẳng lẽ ta có thể xen vào chuyện của chủ tử sao chứ? Lại nói, ta đi vào, có thể có ích lợi gì?”

Kim Muội càng nói càng ủy khuất, lấy ống tay áo không ngừng lau nước mắt: “Chủ tử chỉ cần nói một tiếng, ta lập tức phải tránh ra. Đi vào có ích lợi gì? Ta cũng không phải Vương phi, cũng không phải cái gì đại nhân vật...”

Dù nàng khóc như thế nào, ta cũng không hề quay đầu liếc nhìn nàng một cái.

Không tồi, nàng là nô tài, tiểu Vương gia đối với nàng mà nói là thần, là thánh.

Ta tại sao có thể trông cậy việc nàng sẽ đến cứu ta?

Nhưng trong lòng thật sâu đích thất vọng cùng đau đớn, vô luận như thế nào cũng không thể tiêu biến.

Cả buổi sáng ta chết sống cũng không chịu để cho Kim Muội dứt ăn.

Kết quả Trần bá chạy tới, khuyên can mãi ta mới cầm lấy bát cháo húp một nửa. (làm nũng kìa, xấu hổ wá! >.<)

Ta nói: “Trần bá, ta muốn trở lại căn phòng tôi tàn kia.”

“Người choáng váng a? Người được ở trong căn phòng tốt như vậy là nhờ ân đức của chủ tử. Ngọc Lang, người như thế nào vẫn bất thông tình lý? Chủ tử tốt như vậy, tới nơi nào để tìm?”

Hiện tại ta chỉ mong trong Vương phủ còn có một người bình thường để nghe ta nói chuyện.

Đáng tiếc là không có.

Nơi này ngoại trừ tự cao tự đại, còn có một tên chủ tử coi nô tài không phải là người, và cả đám nô tài cũng tự cho mình không phải là người.

Thật đáng buồn!...

“Ta không nghĩ linh ân đức của hần. Ta tình nguyện trở lại căn phòng tôi tàn, ẩm thấp kia, ngủ trên tấm ván gỗ giường đã mục nát.”

“Người là nô tài của ta. Ân đức của ta, sự trừng phạt của ta, người đều phải hết thảy nhận lấy. Đây không phải là việc người có thể làm chủ.” Tiểu Vương gia thanh âm trầm thấp từ phía cửa truyền lại.

Trần bá lập tức đứng lên, chắp hai tay cung kính thỉnh an: “Chủ tử.”

Kim muối cũng vội vàng quì xuống thỉnh an.

Chỉ có ta, lạnh lùng theo dõi hần.

Tiểu Vương gia một chút cũng không để ý tới hai người bọn họ, chỉ nhìn ta, giống như nơi này chỉ có ta vậy (dữ hôn, *không gian riêng* của “đôi ta” cơ đấy:)), hần chậm rãi bước tới.

“Thân thể khả dĩ?”

Trần bá cúi người cung kính đáp: “Nhờ ân đức của chủ tử, đã hảo nhiều.”

Tiểu Vương gia trừng mắt nhìn Trần bá một cái, hừ lạnh nói: “Ta là hỏi hần.”

Khuôn mặt già nua của Trần bá lập tức tái nhợt, run run nói: Đúng vậy, nô tài lảm miệng, nô tài lảm miệng.”

Tiểu Vương gia ngồi xuống mép giường của ta, lặp lại câu hỏi: “Thân thể khả dĩ?”

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hần, trong ánh mắt tràn đầy hận ý làm cho Trần bá cùng Kim Muối đứng bên cạnh bị dọa toát mồ hôi lạnh, hận không thể đi lên che ánh mắt mạo phạm chủ tử của ta.

“Sao vậy? Chẳng lẽ một chút giáo huấn đều không có học được?” Tiểu Vương gia lại nở nụ cười, tay khẽ nâng cằm ta lên, trêu chọc nói: “Người a, bộ dáng thật là tốt, chính là tính tình rất không được. Người vô lễ hai ba lần ta còn chưa tính, vậy mà còn không biết cảm tạ? Nơi này hơn một ngàn nô tài, kẻ nào mà không muốn hướng lên trên nịnh bợ?” (đồ khinh người!)

Ta dùng tất cả khí lực gạt tay hần ra, tức giận quát: “Người cút ngay cho ta!”

Nhất thời, tiểu Vương gia sắc mặt thay đổi.

Ngay sau đó, hần xốc chăn của ta lên, nắm chặt cổ tay của ta kéo mạnh xuống giường.

“Người dám tạo phản, ta sẽ cho người biết thế nào là sống không được chết cũng không xong. Cả nhà người đều là nô tài của ta, đừng nói để cho ta thương, hiện tại ta muốn người đi chết, người cũng không có quyền phản đối!”

Vừa nói hần vừa xé rách khố hạ của ta. Một trận đau nhức từ hạ thân truyền tới, hai chân bị tiểu Vương

gia mạnh mẽ vụn bung ra, cả người ta cơ hồ đều co rút lại.

Ta tập trung tất cả khí lực, nghĩ muốn tái đá khí quan tiểu Vương gia một lần nữa.

“Hảo, người còn dám tái đá?”

Tiểu Vương gia biết được ý đồ của ta, liền nắm chặt cổ chân ta.

Tay hắn thật lớn, cơ hồ đem cổ chân của ta bóp nát.

Ta hít một hơi, hung tợn nói: “Người định giết ta à!”

Tiểu Vương gia trừng mắt nhìn ta.

Ta vẫn đau đến vô pháp khống chế.

“Ngọc Lang...” Tiểu Vương gia bỗng nhiên nở nụ cười, sắc mặt thay đổi bất thường, một khắc trước còn giống như dã thú muốn ăn tươi nuốt sống ta, nay lại như thể gia công tử ôn nhu. “Người sao lại quật cường như vậy? May mắn là gặp ta, nếu không không biết bị người ta khi dễ như thế nào mà.”

Hỗn trưởng! Chẳng lẽ người không có khi dễ ta?

Hắn buông lỏng tay, ta nhanh nhẹn đem chân rút trở về, đưa mắt nhìn hắn cảnh giác.

“Chắc chắn, nhìn xem, thật đúng là bị thương không nhẹ.” Tiểu Vương gia bắt đầu sờ soạn trên người của ta, xem xét những vết thương của ta, mím môi nói: Đúng là ta có hơi nóng nảy (O_o), không nên tức giận như vậy (giờ nói ít gì??), ta cũng đã bù đắp cho người (í chỉ căn phòng +...tô cháo!~hảo gút! >.<) như vậy còn không được?”

Ta nhìn vẻ mặt giả vờ vô tội của kẻ đối diện.

“Tiểu Vương gia...” Ta nhẹ giọng gọi.

Hắn vội vàng phần chân lên, cao hứng nói: “Ngọc Lang, người nói cái gì?”

“Ta nói, ” ta khó nhọc nuốt thóa mạt (nước bọt), chậm rãi nói: “Nếu ta phải làm nô tài của người, thà rằng đi tìm cái dây thừng treo cổ còn tốt hơn.” (oách! Một phát trúng tim ảnh ời, tội wá!)

Tiểu Vương gia sắc mặt bỗng trở nên khó coi như bị ai tát cho một cái.(em chứ ai~)

Một giây tiếp theo, hắn liền nhảy dựng lên, hung hăng túm lấy bả vai của ta.

“Người muốn thế nào? Người rốt cuộc muốn thế nào?” Hắn hung ác rống giận: “Ta đối với người còn không hảo? Người chỉ là một tên nô tài, còn muốn chủ tử thế nào? Vì cái gì người như vậy không tán thưởng? Vì cái gì người một chút bổn phận cũng không hiểu?”

(anh Vương gia nì ngu thật hay giả vờ hok bik nhể???:())

Ta sớm dự liệu được tính tình hắn thay đổi bất thường, bắt quá không có tính toán chuẩn xác lửa giận của hắn.(O_o) Cùng với những tiếng rống giận là từng đợt lay động kịch liệt.

Giống như muốn đem đầu của ta lìa khỏi người.(what???)

Hắn rống lên một trận, lại hung hăng tát ta một cái thật mạnh khiến ta té ngã xuống giường. (quân dã man! >.<)

Máu tươi lập tức chảy ra.

Ta cũng không sợ, liền ngồi dậy, trừng mắt nhìn hắn, không nói một lời.

Thấy bộ dáng của ta, tiểu Vương gia tựa hồ không biết phải làm sao. Hắn bước vài bước về phía ta, lại do dự mà lui lại phía sau, nhìn sang tả hữu, thấy Kim Muội cùng Trần bá sợ tới mức phát run.

Chính là, hắn do dự một lúc cũng không dám bước lại gần ta.

“Các người!” Hắn quay đầu không nhìn ta nữa, lại căn dặn Trần bá: “Để ta hảo hảo nhìn thấy hắn, không được để cho hắn chạy. Có nghe thấy không!” (ảnh hồi hận ời:())

Tiểu Vương gia sau khi ném hai câu phân phó cùng uy hiếp, vội vàng rời đi, trong phòng nhất thời an tĩnh trở lại.

Trần bá cùng Kim muội, giống như còn ở trong trạng thái kinh hách, vẫn chưa phục hồi tinh thần lại.

Ta kỳ thật thân thể đã vô cùng yếu ớt, không có bọn họ hỗ trợ, ta ngay cả quay trở về giường nằm cũng là không có khả năng.

Chính là, ta lại khinh khê nở nụ cười: “Ta thật không muốn làm nô tài.”

“Ta biết.” Trần bá nhìn ta, rớt cục chậm rãi gật đầu.

Kim Muội đi tới, dìu ta lên giường cho ta dựa lưng vào gối, đắp chăn cẩn thận cho ta.

Nàng ánh mắt ngây dại, buồn nửa ngày, mới mở miệng: “Người cuối cùng cũng là thân phận nô tài, không tiếp thu mệnh chỉ có thể bị tội mà thôi. Chủ tử cũng không phải người lưu luyến ai quá lâu, để cho hần thỏa mãn vài lần, về sau người cũng có thể có cuộc sống yên ổn.” (cái đạo lí chết tiệt j thía kia?:())

Trần bá lại chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy.”

Ta không muốn trả lời, quả thực là không còn lời nào để nói, đành phải nhắm mắt lại, từ từ nặng nề đi vào giấc ngủ.

24. Chương 24

Tiểu Vương gia liên tục vài ngày không xuất hiện.

Kim Muội tựa hồ lại bị bắt đến thị hầu ta, dù sao nàng căn bản cũng chưa từng rời khỏi ta.

Trần bá bận rộn, cũng thường bớt thời giờ đến xem ta, đối ta có rất nhiều điểm không yên lòng.

Hần không yên lòng là đúng, ta mỗi khắc đều muốn chạy trốn, nghĩ muốn đem hết khí lực chạy khỏi Vương phủ đáng sợ này, chạy thoát cái vận mệnh làm nô tài.

Đáng tiếc, khi ta rớt cục có thể tự do xuống giường thì lại phát hiện ngoài sân có rất nhiều gia đình canh gác. Khởi cần phải nói, nhất định là tiểu Vương gia sai đến.

“Ăn cơm thôi, người làm gì mà cứ trèo lên cây mãi thế!” Kim Muội đứng dưới tàng cây ngựa đầu hô.

Ta trèo xuống phúi phúi quần áo bẩn một chút. Trèo cây không phải vì ngoạn, mà là vì xem xét địa hình hảo để tìm cách chạy trốn. Bất quá ta không nói cho Kim muội biết.

“Hôm nay có rất nhiều thức ăn ngon, đều là món người thích ăn.” Từ lúc ta bắt hòa với Kim Muội, nàng thành thói quen tự quyết định mọi chuyện.

Ta một bên cúi đầu ăn cơm, nàng một bên ngồi gắp thức ăn vào trong bát của ta: “Ăn nhiều một chút, đừng để ăn không đủ no rồi nói ta không tốt với người.” Tính tình vẫn là giống với trước kia, nói không được hai câu, sẽ lộ thái độ chua ngoa ngay.

Vội vàng ăn hết cơm, ta buông bát, lên đến cửa sân, hướng ra cửa viện vẫy tay một cái: “Côn Tử, đến đây!”

Côn Tử cũng là một tên nô tài, hắn mỗi ngày ở khu đất trống phía sau sân ngoại đùa giỡn côn, thoạt nhìn cũng khá lợi hại. Ta quan sát hắn một hai ngày, dùng những đồ vật trong phòng dụ hắn đến, để hắn mỗi ngày sau bữa cơm chiều dạy võ nghệ cho ta.

Ngày hôm qua, hắn vô cùng cao hứng đem một cái ngọc chỉ trần sứt bỏ vào trong ngực rồi mới rời đi.

Những thứ tiểu Vương gia cấp cho cũng không phải hoàn toàn không có hữu dụng.

“Ngọc huynh, hôm nay làm gì mà chường bộ mặt ”ác ôn” dữ vậy?” Viện này chỉ có ta không được đi ra ngoài, những người khác đều được tự do đi vào. Côn tử đối gia đình đang canh gác đùa cợt một câu rồi mới tiến vào. Mẫu thân hắn là thị tì của Vương phi, cho nên thân phận cũng cao hơn những nô tài khác một chút, bình thường cũng không bị điều đi làm việc nặng nhọc.

Dù sao đồ vật xinh đẹp bài trí trong phòng cũng không ít, ta đem một miếng hồng ngọc móc ra cho hắn: “Đến đây, chúng ta hôm nay không phải luyện võ, ta muốn hỏi ngươi vài điều.” Ta kéo hắn đến vách tường.

“Chuyện gì?”

“Có biện pháp nào giúp ta ra khỏi tiểu viện này không?”

Côn Tử vội vàng khoát tay nói: “Đừng đùa, Ngọc Lang huynh đệ, bộ ngươi không thấy có rất nhiều người canh giữ ở cửa sao? Ngươi còn muốn đi ra ngoài? Ngươi đi ra ngoài làm gì?”

Đương nhiên không thể nói cho hắn biết ta muốn chạy trốn. Ta vội nói: “Nơi này rất buồn.”

“Việc này không cần nghĩ đến nữa, chủ tử nói, ai dám mang ngươi ra khỏi đây, liền đánh chết ngay lập tức. Ta còn muốn sống lâu một chút nữa mà. Ngươi rốt cuộc có học côn hay không? Không học ta đi trở về.”

Ta giữ chặt hắn, ử rử nói: “Học, học.....”

Hừ, một ngày nào đó ta học được hảo công phu, sẽ uy phong lẫm liệt xông ra khỏi tiểu viện này!

Mỗi ngày qua đi đều cực kì buồn chán.

Kim Muội tuy rằng ở cùng ta, chính là ta đã hạ quyết tâm không nói chuyện với nàng, buồn thì cũng chỉ có chịu đựng một mình.

Côn Tử vài ngày không có xuất hiện, nghe thủ vệ tiểu viện nói hắn bị sai đi làm ít việc. Ta chán đến chết ở trong tiểu viện chơi côn, nghĩ chính mình một ngày nào đó xưng bá võ lâm (em cứ đùa).

Tiểu Vương gia vì cái gì muốn đem ta nhốt ở đây?

Hắn cũng không đến xem ta?

Quên đi, vẫn là đừng có tới là tốt nhất, chịu không nổi cái vẻ cao cao tại thượng của hắn.

“Hi hi, người này đùa giỡn côn mà.”

Nghe thấy thanh âm châm chọc, ta dừng vũ động gây gộc lại, quay đầu nhìn lại cửa trước.

Một tên nam hài vẻ ăn không ngồi rồi đứng ở cửa tiểu viện, ăn mặc thực đẹp đẽ quý giá. Hắn xấp xỉ tuổi ta, nhưng lại có vẻ thực tinh tế.

Ta quay đầu nói: “Đùa giỡn côn thì sao? Người muốn chơi à?”

Hắn xuy cười một tiếng, đánh giá ta từ trên xuống dưới: “Ta mà chơi à? Ta đã từng học qua cái này, đem côn cho ta.” Hắn tiến vào tiểu viện, giật lấy cây gậy trong tay ta.

Nực cười!

Ta rút tay lại, cười lạnh nói: “Dựa vào cái gì muốn ta cho người? Người muốn chơi thì tự mình tìm gây gộc đi.”

“Ta muốn cây gậy của người!”

“Không cho!”(giống bé con giành đồ chơi nhỉ?:))

“Phi!” Hắn cư nhiên đại phát giận, mắng: “Cẩu nô tài! Một thân rách rưới, người cũng dám cùng ta đấu?”

Ta vẫn không chịu mặc bộ đồ mới tiểu Vương gia cấp cho, chết sống cũng muốn mặc nô tài phục bằng vải thô trước kia, cũng khó trách hắn nói ta một thân rách nát.

Nhưng... “cẩu nô tài” ba chữ này là thứ tối kỵ với ta.

Ta trợn mắt, quát: “Người nói cái gì?”

“Ta nói ngươi là cầu nô tài rách rưới! Hừ!”

Đương nhiên, đối với kẻ bừa bãi như vậy, ta chưa bao giờ khách khí. Lúc này liền giơ tay cầm gậy lên không nói không rằng đánh cho hắn vài cái. Dem hắn đánh cho ai kêu liên tục, co giò mà chạy.

Nghe tiếng hắn gào khóc thảm thiết dần xa, ta cuối cùng mới thở ra thật mạnh.

Dem gậy gộc ném xuống đất, ta trở về phòng uống nước.

Nếu tiểu Vương gia đến, nhất định cũng muốn đánh cho hắn một trận.

Kim Muội vừa vặn ở bên ngoài tắm trở về, vừa vào cửa liền hỏi ta: “Ngươi đã làm cái gì vậy? Ngoài cửa gia đình nói ngươi lại gây chuyện, đánh ai?”

Ta không đáp lời, chạy ra sân tiếp tục đùa giỡn côn.

Ngay lúc đó, tiểu viện ngoại bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân của một đám người, hiển nhiên là hướng lại nơi này.

Có người đột nhiên đẩy cửa, rất nhiều người tràn vào. Xiêm y màu sắc rực rỡ, tất cả đều là tơ tằm có thêu hoa văn.

Ta ngẩng người nhìn những kẻ không mời mà tới này.

“Đúng là tên này?” tiểu Vương gia mặt âm trầm hỏi.

Bên cạnh hắn là dáng sừng sững của kẻ ta vừa mới loạn côn đánh đuổi đi. Trên mặt thanh tú đầy lệ, nước nỏ chảy vào người của ta, lớn tiếng nói: “Đúng vậy! Chính là hắn!”

Nguyên lai là tới báo thù.

Thấy ta mặc trang phục nô tài, nam nhân kia hiển nhiên giận dữ, định bước tới đây bắt ta, tiểu Vương gia ngăn lại khuyên nhủ: “Đại ca đợi một chút, đừng sốt ruột, nếu như là Ngọc Lang mạo phạm, làm cho hắn dập đầu tạ tội là được rồi.”

Nguyên lai là đại ca của tiểu Vương gia, đó không phải là Đại vương gia đấy chứ?

Đại vương gia sừng sững, không nghĩ tới tiểu Vương gia sẽ ra mặt ngăn cản. Hắn tựa hồ đối với tiểu Vương gia có điểm kiêng kỵ, chịu đựng tức giận gặt đầu nói: “Người của Cửu đệ, Cửu đệ xử trí đi.”

“Cám ơn đại ca.” Tiểu vương gia cười, quay đầu đối ta liền sa sầm mặt, trầm giọng hỏi: “Ngọc Lang, Phàm nhi là do người đánh sao?” Hắn chỉ vào nam hài kia hỏi.

“Đúng là do ta đánh, thì đã sao?” Ta ngẩng cao đầu trả lời, cố ý làm cho tiểu Vương gia không thể thoái lui. (thách thức í mà:)

Tiểu Vương gia quả nhiên thay đổi sắc mặt, nén giận hỏi: “Người đánh hắn? Người có biết hắn là ai không?”

“Không biết.”

“Hắn là thư đồng đắc lực nhất của Đại vương gia! (giời, tưởng gì, xì xì!) Người ăn gan báo hay sao mà cứ nhiên dám đối với hắn động thủ?”

Ta sững sốt, từ trên xuống dưới đánh giá chính trang (chân chính, đoan trang O_o ặc!) ủy khuất đích Phàm nhi, cười ha ha, chỉ vào hắn nói: “Ta còn tưởng rằng đã đánh nhầm Đại Vương gia. Nguyên lai bất quá cũng là một tên nô tài. Người cũng là nô tài, cần gì phải mắng ta là cậu nô tài? Xứng đáng xứng đáng! Thiếu tự trọng.” (chửi đắc hảo a~!:))

Nhất thời, toàn bộ mọi người ngây ngẩn cả người.

Tiểu Vương gia tỉnh táo lại sớm nhất, hắn hôm nay tính tình thật sự tốt a, cứ nhiên còn cười được, nói với ta: “Ngọc Lang, người không nên nói vậy, ta thật muốn nổi nóng với người. Nhanh lên dập đầu với đại ca cùng Phàm nhi nhận sai, chuyện này coi như xong.”

(nghe Phàm nhi nì là í í của Đại Vương gia wá!:))

Ta thu khuôn mặt tươi cười, lạnh lùng nói: “Tiểu Vương gia, ta nếu dập đầu với cái tên dám mắng ta là cậu nô tài này, không bằng tìm một vách tường đập đầu còn tốt hơn.”

Nhất thời, mỗi người giống như nghe phải cái gì đó cực kỳ phản nghịch, đều hít một hơi thật sâu.

Tiểu Vương gia sắc mặt từ hồng chuyển xanh, từ xanh chuyển tím, dậm chân nói: “Phản rồi phản rồi, người càng ngày càng không biết lễ độ. Người đâu! Lấy roi đến đây, để ta hảo hảo dạy dỗ hắn.”

Phàm nhi kia thật sự thông minh, lập tức lau nước mắt, vội chạy đi đâu đó, chỉ chớp mắt đã tìm được cái roi, nhất định muốn tiểu Vương gia giúp hắn hả giận.

Tiểu Vương gia đem roi cầm ở trong tay, trầm giọng nói: “Người quỳ xuống, dập đầu.”

Ta thẳng tắp đứng, cổ cũng là cứng rắn không động đậy.

Xoát xoát hai cái, roi quất xuống, trên lưng áo rách hai đường. Một trận hỏa lạt ồ ạt kéo tới. Ta run rẩy hai cái, đầu gối vẫn đứng thẳng tắp.

Tất cả mọi người nhìn cảnh này, ngay cả Phàm nhi cũng hả hê, chỉ kém không cười ra thành tiếng.

“Người rót cuộc có chịu đập đầu hay không?” Tiểu Vương gia vừa quất hai cái liền thu tay lại, tựa hồ có điểm không hạ thủ được, lại để ý không có cách nào cùng Đại vương gia nói chuyện công đạo, do dự một chút, lại đem roi phát lên.

Phía sau, một bóng người bỏ nhào tới, quỳ gối dưới chân tiểu Vương gia.

“Chủ tử, cầu người từ bi, trên người hân vết thương vừa mới hảo!” Nguyên lai là Kim Muội.

Nàng một bên cầu một bên khóc như thể nếu ta bị đánh thêm một roi nữa thì sẽ chết không bằng: “Chủ tử, cầu người tha hân, người cũng biết, hân tính tình rất khó khạo.”

“Cút ngay!” Tiểu Vương gia vừa lúc tìm được một chỗ thích hợp để phát tiết, giơ roi lên cư nhiên hung hăng quất vào người Kim Muội: “Người nói cái gì? Người dám lên tiếng xin cho hân?”

Rõ như ban ngày, cư nhiên lại ngược đánh một tiểu nha đầu không hề phạm sai lầm.

Ta bỗng nhiên chấn động, hét lớn: “Dừng tay!” ta cố lao vào để ngăn cản, lại bị hai bên gia đình ngăn lại.

Tiểu Vương gia nghe thấy tiếng hét của ta, ngẩng đầu liếc nhìn ta một cái.

Ánh mắt kia, cư nhiên mang theo phần hận cùng ghen tị, làm cho trong lòng ta cả kinh.

Hân cắn răng nói: “Người hiện tại thật có phản ứng?” Hân cố ý đem roi giơ lên cao nhất, hung hăng hướng Kim Muội quất mạnh.

Kim Muội kêu thảm một tiếng, quỳ trên mặt đất cúi đầu, móng tay bấu chặt xuống đất.

“Kim Muội, người có sao không? Mau tránh ra đi!” Cô không quan tâm đến tân lo hận cũ, ta lo lắng đối Kim muội kêu to.

“Người thấy rõ chưa, đây mới đúng là bổn phận của nô tài.” Roi giống như hạt mưa liên tiếp hạ xuống, tiểu Vương gia dường như muốn thị uy với ta: “Nàng là nô tài của ta, cho dù bị ta đánh chết, cũng là số mạng

của nàng.”

Nghe ngữ khí của hắn, cư nhiên giống như muốn đem Kim Muội đánh chết.

Ta mở to hai mắt, ngực đau nhức dữ dội, ngay cả thở cũng không thở nổi. Rốt cục, ta quát: “Không cần đánh, người không phải là muốn ta dập đầu sao? Ta dập cho người xem!”

Ta lúc này hướng Phàm nhi quỳ xuống, trừng mắt nhìn hắn nói: “Đến đây, ta cho người xem kẻ cùng thân phận nô tài với người dập đầu!” (đến lúc này vẫn còn rảnh chữ một câu, hả dạ!)

Phàm nhi thấy thần thái của ta, sợ tới mức co rụt lại.

Vì thế, ta khí khái ngẩng đầu lên. Trước mắt Kim Muội máu chảy đầm đìa trên lưng lúc ẩn lúc hiện, ta cắn răng muốn đem cảnh tượng này xóa khỏi đầu, kính cẩn quỳ xuống dập đầu.

Trong viện quanh quẩn thanh âm nặng nề của cái trán ta đập vào đất, rất nhanh, chỗ va đập xuất hiện vết máu tươi.

“Không cần dập.” Tiểu Vương gia ném roi, chạy tới kéo tay của ta.

Ta đột nhiên ngẩng lên rống lớn với hắn: “Người không phải thích nhất xem ta dập đầu sao? Ta dập đầu cho người xem!” Ta không chịu đứng lên, càng cúi đầu đập mạnh xuống đất.

Chẳng những người bên cạnh, ngay cả tiểu Vương gia đều bị ta dọa, chân tay luống cuống địa nhìn ta.

Ta điên cuồng đập đầu xuống đất, chỉ hy vọng đem mình đập chết cho rồi.

Sống như vậy phỏng có ích gì?

Mọi người đều cho rằng ta vốn dĩ là một tên nô tài, có thể tùy ý giẫm lên vũ nhục, hơn nữa không cần có lý do.

Phía sau, một cánh tay cường kiện bắt lấy ta, đem ta túm dậy. Kia là một nam nhân tuổi còn trẻ, ăn mặc đẹp đẽ, cao quý, rất giống tiểu Vương gia. Hắn đem ta túm đứng lên, giao cho gia đình đứng phía sau, phân phó nói: “Dập đầu tốt lắm, đừng để gây thương tích cho chính mình.”

Khi ta còn chưa tỉnh ngộ hắn vì cái gì có lòng tốt như vậy, hắn đã quay đầu đối tiểu Vương gia cười nói: “Người này thật thú vị. Cửu đệ, ta xem người vị tất cố sức bắt hắn quy phục, chỉ bằng đem hắn tặng cho ta như thế nào? Ta lấy hai tiểu tử tuyệt đỉnh bộ dáng cùng người trao đổi.”

Phi, nguyên lai đều là một lũ súc sinh

25. Chương 25

Tiểu Vương gia sắc mặt lập tức trở nên phi thường khó coi. Tuy rằng ta trước kia đã từng xem qua không ít sắc mặt khó coi của hắn nhưng lần này là khó coi nhất.

Hắn trừng mắt liếc ta một cái, trong ánh mắt có ẩn chứa sự sợ hãi không nói nên lời, giống như sợ hãi ngay lập tức sẽ mất ta, quay đầu đối nam tử kia nói: “Nhị ca, Ngọc Lang tính tình cổ quái, chỉ sợ sẽ gây phiền phức cho Nhị ca.” Hắn ngữ khí cung kính, giống như đối với Nhị ca này kiêng kị thật sự.

Ta chưa từng nghe qua tiểu Vương gia đối Vương phi dùng qua ngữ khí như vậy, cũng không có nghe được hắn đối Đại vương gia dùng ngữ khí như vậy. Vì cái gì cổ tình đối Nhị vương gia này tối cung kính?

Nghĩ đến đây, ta nghi hoặc nhìn chằm chằm Nhị vương gia nhà nhận kia.

Nhị vương gia tính tình rộng lượng, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, nói: “Nếu Cửu đệ không muốn, ta cũng không miễn cưỡng. Đại ca, Phạm nhi cũng đã nguôi giận, chúng ta đi ngắm hoa thôi.” Hắn quay đầu, bước đi ra ngoài.

Giống như hắn là một tên thủ lĩnh vậy, hắn vừa quay người đi, trong viện mọi người đều đi theo, rộn ràng nhộn nhạo, chuyện vừa mới phát sinh hết thảy đều xem như chưa từng có.

Bọn họ như thế nào có thể làm như vậy?

Kim Muội đẩy người đều là thương tích ẩn đang quỳ trên mặt đất.

Ta ở bên cạnh Kim Muội ngồi xổm xuống, cẩn thận nâng nàng dậy.

“Đến đây cho ta xem nào.” Một người đột nhiên ôm chầm lấy ta, xem xét cái trán bị thương của ta, cư nhiên là tiểu Vương gia vẫn còn ở lại.

“Không được chạm vào ta.”

Tiểu Vương gia không để ý tới kháng nghị của ta, vung tay lên, hai bên thị hầu của hắn đều đi tới, đỡ Kim Muội dậy. Tiểu Vương gia dắt ta trở về phòng, uy hiếp nói: “Người tái chọc giận ta, sẽ đem Kim muội ném tới hồ nước suốt đêm!”

Ta vừa nghe, lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Tiểu vương gia đem ta đặt trên giường, giúp ta bôi thuốc.

Bởi vì nghĩ đến Kim Muội, ta chỉ ngoan ngoãn hảo nằm, mặc hắn đem ta lật tới lật lui. Được cao vừa chạm đến vết thương trên lưng, ta không khỏi run run một chút.

“Đau sao?” Tiểu Vương gia lập tức nhỏ giọng hỏi.

Còn không phải do người đánh đập? Còn ở đây miêu khóc chuột.

Ta hừ thật to một tiếng, vốn định chửi ầm lên, bất quá ngẫm lại tình cảnh của Kim Muội, đến tột cùng không có mắng ra khỏi miệng.

Không nghĩ tới ta chưa từng mắng ra khỏi miệng, tiểu Vương gia lại tiếp tục nói như trêu tức ta.

“Người như thế nào liền như vậy không biết tiến thoái? Làm trò trước mặt mọi người làm cho ta không thể thối lui? Ta còn chưa nói sao người lại đi đắc tội Đại ca.” Tiểu vương gia thở dài: “Vốn cũng không phải chuyện gì to tát, khả người vì cái gì tự hủy hại chính mình, làm cho trán bị thương thành như vậy?”

Hắn như thể không chú ý tới ánh mắt tức giận của ta trừng hắn, cứ nhiên còn tiếp tục nói tiếp: “Thế nhưng cũng không quan trọng bằng việc của Nhị ca. Người như thế nào lại chọc tới hắn? Không chỉ riêng người, chính là các huynh đệ chúng ta, cũng không người nào dám chọc Nhị ca.”

Ta tốn hơi thừa lời nói: “Người rõ ràng biết, là hắn chọc ta. Tất cả sự tình, đều là người khác chọc ta thôi.”

Ta không có nói dối, Phàm nhi trước thì mắng ta, sau đó còn gọi Đại vương gia đến để bắt tội ta, sau đó nữa thì tên Nhị vương gia chết tiết kia không biết như thế nào cảm thấy có hứng thú với ta.

Còn có Kim muội, cứ nhiên đi lại để cuối cùng gặp phải tai bay vạ gió.

Tiểu Vương gia nhìn bộ dáng hung tợn của ta, lại thở dài một tiếng: “Ngọc Lang, người a.... Người này tính tình thật là...” Hắn hôm nay thở dài thật nhiều. “Dù sao về sau, người nhìn thấy Nhị ca của ta thì đi nhanh tránh xa một chút, ngàn vạn lần không được tiếp cận hắn, có biết không?”

Hắn thấy ta thở phì phì, nhẹ nhàng vuốt ve một chút, thân thể nhích lại gần.

Ta nhất thời toàn thân lông tơ đều dựng thẳng lên, trừng mắt nhìn hắn gầm nhẹ: “Người muốn làm cái gì?”

Tiểu Vương gia thấy thái độ của ta, lui ra phía sau một chút, dùng tay ra hiệu nói: “Người không phải sợ, ta chỉ là... chính là.... nghĩ muốn ôm người một cái.”

“Phi, ai sợ?” Ta vẫn như cũ cảnh giác vạn phần, thật cẩn thận giám sát nhất cử nhất động của hắn.

“Hảo, hảo, người không sợ.” Tiểu Vương gia kinh ngạc nhìn ta, bỗng nhiên quay đầu, nhẹ nhàng nói: “Ngọc Lang, vết thương trên người người thật sự đã hảo rất nhiều sao?”

Ta nhất thời đắn đo, không biết là nên phủ nhận hay đồng ý.

Nếu nói hảo lỡ như hắn cao hứng càng làm lộng thương ta, vậy cũng không được.

Chính là nếu như nói không có hảo, ta lại sợ hắn lại làm khó Kim muội.

“Tốt lắm.”

“Vậy là tốt rồi.” Tiểu Vương gia cười an tâm, bỗng nhiên cúi đầu, tựa hồ có chuyện không thể nói ra: “Kỳ thật, người bị thương.... bản thân ta cũng thực không thoải mái.” (vậy sao anh cứ hành em hoài vậy? Hay anh có bệnh thích ngược đãi với lại thích bị ngược đãi a???)

Nghe hắn nói ta thật sự ngây ngẩn cả người.

Rất khó tưởng tượng tiểu Vương gia sẽ nói ra những lời đáng thẹn như vậy.

Hắn nghĩ nghĩ, lại ngẩng đầu lên nói: “Kỳ thật cũng không thể trách ta, có nô tài nào giống như người không xem chủ tử ra gì? Quả thực là phản nghịch không thể tha thứ. Trừ người ra, ta chưa từng lộng thương người nào.”

“Ta không coi người ra gì?” Ta tỏ vẻ hối hận, khiêm tốn gật đầu nhận sai: “Đúng đúng đúng, là ta không tốt, là ta không coi người ra gì.”

Tiểu Vương gia nhìn kinh ngạc ta.

“Ta không làm tốt bốn phận của nô tài, ta không quỳ xuống khi gặp người, cũng không dập đầu với người, bị người đánh còn dám nhanh chân bỏ chạy, sẽ không ngốc đến nỗi quỳ trên mặt đất cho người dùng quất.” Cuối cùng, ta kết luận: “Ta không phải là hảo nô tài.”

“Nghe người nói như thế, ta thật nhớ tới trước kia người cũng nói ta không phải hảo chủ tử.” Tiểu vương gia trầm ngâm một lát, rồi lại cười cười, đem bình được để qua một bên: “Người trước kia nói chuyện có không chanh chua như vậy, thật làm cho ta đau lòng quá.”

“Đó là do ta dốt nát!”

“Chẳng lẽ hiện tại không dốt nát?” Âm điệu của hắn bỗng nhiên trở nên chìm đắm trong mùi vị cứng chiều. Trên mặt lộ rõ nhu hòa.

Hắn nhất định cảm thấy được dồn ép ta như vậy rất thú vị.

“Người nếu cảm thấy được ta dốt nát, có thể hung hăng đánh ta một chút. Có lẽ sẽ đem ta giáo huấn cho thông minh hơn.” Ta hung hăng trừng hắn để hắn lẹ làng một chút.

Vết thương trên lưng ta còn rất đau, không cần nhìn cũng biết phá da đổ máu. Vì cái gì nghe hắn nói vài câu sẽ lập tức tha thứ cho hắn?

(Chú thích chút nà: nãy giờ Lang nhi đang nói lấy đấy chứ hok fải hỏi lỗi thật sự đâu:))

Tiểu Vương gia sắc mặt bắt đầu có điểm gì là lạ.

Ta cẩn thận đánh giá, tám phần là lại sắp bắt đầu mưa rền gió dữ. Có phải hay không làm chủ tử đều nghĩ đến tùy thời không chế không khí là một loại bản lĩnh?

Chính là, sắc mặt tiểu Vương gia thay đổi vài phần. Cư nhiên dần dần hồi phục bình tĩnh, không như ta nghĩ sẽ giận tím mặt. Hắn lắc đầu, nói với ta: “Người mệt mỏi rồi, ta cũng nên đi thôi.”

Ta âm thầm cảm thấy kì lạ, cân nhắc hắn liệu có quỷ kế gì hay không.

Khả hắn quả nhiên đứng lên, cả người ngậy ra nhìn ta một hồi, lại duỗi tay ra sờ mặt ta.

Ta bỗng giật mình vội vàng né tránh, hắn cũng không nói gì, rút tay về, thật sự xoay người bước ra khỏi phòng.(tội ảnh wá!:(

Nhìn tiểu Vương gia đi ra ngoài, ta ngày càng cảm thấy được có điểm không thích hợp.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta dùng sức xoa xoa đầu.

Trong Vương phủ mỗi người dường như đều có tật xấu. Tiểu Vương gia hình như cũng bắt đầu có tật xấu thì phải.

Chính là vẫn không nghĩ ra được nguyên do gì. (em dốt đặc mà khoái nghĩ cao siêu làm chi???)

Trần bá lén lút bước vào.

Hắn đóng chặt cánh cửa, đối ta thở dài: “Như thế nào...lại gây ra chuyện lớn như vậy?”

Ta ánh mắt không tốt nhìn Trần bá, nếu hắn cũng đến để giáo huấn ta, nói ta không nên gây chuyện thị phi, ta sẽ lập tức đem bình được trên bàn ném về phía hắn. (hung dữ ác! >.<)

“Ngọc Lang ” Trần bá không có ý thức được nguy hiểm, ngồi ở bên giường của ta, nghĩ nghĩ, cau mày nói: “Người vì cái gì tính tình quật cường như vậy? Chủ tử cũng đã cúi đầu, người còn muốn hắn thế nào?”

Ta kêu to lên: “Nguyên lai người ở bên ngoài nghe lén!”

“Hừ...” Trần bá nói: “Nghe được cũng là do vô tình thôi. Bất quá chủ tử ăn nói khép nép như vậy, thật thực làm ta hoảng sợ. Người tốt cuộc là có bao nhiêu bản lĩnh mà làm được như vậy a.”

Bản lĩnh?

Nói thực ra, ta chỉ cảm thấy chính mình vẫn chưa đủ hay ho.(ngon ta:))

Ta tức giận nói: “Trần bá, ta đã bị đánh nhiều như vậy, hắn chỉ nói vài câu dễ nghe mà thôi.”

“Hắn là chủ tử a, lại nói, chủ tử đã che chở cho người. Vì người, cư nhiên dám kháng lại lời nói của Nhị vương gia.”

Ta lập tức hừ thật to một tiếng: “Chẳng qua chỉ là nói một câu từ chối, có cái gì phải làm quá lên như thế? Làm như đại ân huệ không bằng?”

Trần bá ngưng trọng nói: “Ngọc Lang, người không hiểu chuyện rồi. Nhị vương gia khả không đơn giản, ngay cả chủ tử cũng không dám đắc tội hắn. Chủ tử hôm nay cự tuyệt lời của hắn, không chừng phải tổn nhiều tâm tư đi ấy lòng hắn, để hắn quên chuyện hôm nay.”

Ta kỳ quái hỏi: “Đều là huynh đệ, còn có chuyện phải đi lấy lòng? Nhị vương gia kia tốt cuộc vì sao lại lợi hại như vậy?”

“Người không biết?” Trần bá nghiêng đầu, lặng lẽ nói nhỏ bên tai ta: “Nhị vương gia là nhi tử Hoàng Thượng thích nhất, trong cung đều nói về sau ngôi vị hoàng đế chắc chắn thuộc về Nhị vương gia. Đến lúc đó, huynh đệ thành quân thần, thân gia tánh mạng đều là Nhị vương gia quyết định. Người nói, chủ tử chúng ta làm sao dám tùy tiện đắc tội Nhị vương gia?”

“Nga....” Ta nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười ha ha, hoa chân múa tay vui sướng nói: “Nói cả nửa ngày, nguyên

lai tiểu Vương gia trên đầu cũng có một chủ tử, ha ha, buồn cười! Buồn cười! Như vậy chẳng phải tương lai, tiểu Vương gia lúc đó cũng là một tên nô...”

Ta còn chưa nói hết câu đã bị Trần bá sợ hãi che miệng lại, mắng: “Thật là một tên hỗn trướng, những lời này mà người cũng dám nói sao?”

Ta ô ô hai tiếng, mở to hai mắt.

Thật sự là kỳ quái, này rõ ràng là sự thật, vì cái gì mọi người đều không dám nói? Ta chớp chớp mắt, suy nghĩ thật lâu.

Vẫn là nghĩ không ra vì nguyên cớ gì...(đại ngốc! >.<)

26. Chương 26

Bởi vì vết thương trên lưng mà ta bị bắt buộc nằm trên giường tịnh dưỡng gần một tháng trời.

Vẫn không thấy Kim Muội ở đâu, khi ta hỏi thì Trần bá nói: “Chủ tử nói nha đầu kia có tâm huyết, khai ân cho nàng tịnh dưỡng vài ngày. Chờ thương thế tốt hơn, có lẽ sẽ tiến cử đến hầu hạ cho Thực Đức phi nương nương.”(khai ân kái dãi? Anh ghen thì có, hừ!*lắc đầu bất mãn*)

Cái gì mà khai ân, tới chỗ nào cũng phải hầu hạ người khác, tùy vào người ta đánh chửi. Á Vương phi kia tính tình như lão chủ chứa, chỉ sợ còn không bằng làm bạn của ta.

Tiểu Vương gia thường đến xem ta.

Hắn vừa đến, Trần bá liền lập tức đứng lên, thúc thời cúi đầu hành lễ lui ra, trước khi đi còn đối ta căn dặn: “Phải hảo hảo nghe lời, không được làm cho chủ tử tức giận” thêm vào đó là ánh mắt cảnh cáo.

“Thân thể đã đỡ chút nào chưa?” Mỗi lần xuất hiện, tiểu Vương gia đều hỏi câu này: “Vết thương trên lưng còn đau phải không?”

“Đỡ một chút rồi, không đau.” Ta đưa ra yêu cầu: “Ta muốn xuống giường!”

“Cần phải tịnh dưỡng nhiều ngày, thân thể ngươi vẫn còn rất yếu.”

“Ta thật sự cường hãn.”

Tiểu Vương gia nhìn thấy bộ dáng quật cường của ta, khóe môi khẽ cong lên: “Hôm nay đúng là nhìn người rất có tinh thần. Người muốn xuống giường cũng được thôi, cho ta xem vết thương trên lưng người một chút, xem có phải thật là tốt rồi không.”

Trong óc nhất thời căng thẳng.

Cởi bỏ xiêm y trước mặt tên sắc lang này?

Ta cởi nửa trên, khó đảm bảo hấn sẽ không lập tức đem nửa dưới của ta cũng cởi bỏ. Sau đó...(anh làm j mà hử chút thẳng nhỏ lại nghĩ *bậy* ùi???)

Ta cảnh giác xem xét tiểu Vương gia.

“Không phải sợ, bất quá là nhìn xem thương thế có phải tốt thật hay không thôi. Nếu thật sự tốt, ta tự nhiên sẽ cho người xuống giường, còn có thể cho người ra tiểu viện. Đến đây, Ngọc Lang, cởi xiêm y cho ta xem.” (dụ dỗ + bonus kiểu này sao thấy nghi wá ta!!!!~đáng ngờ...)

Ta ở trong lòng thật cân nhắc.

Thứ nhất: ta muốn xuống giường, càng muốn ra tiểu viện, chạy trốn cũng sẽ dễ hơn.

Thứ hai: nếu ta không chịu, nói không chừng hấn sẽ trở mặt cường hãn ép buộc. Ta càng thêm chịu thiệt.

Hỗn trưởng! Lại ý thế hiếp người cộng thêm dụ dỗ (trẻ nhỏ) nữa.

“Người tái không nghe lời, ta đành phải lấy mạng người bên cạnh người thôi.” Cư nhiên lại mặt không đổi sắc thêm nói một câu uy hiếp.

“Muốn phạt cứ việc phạt ta, toàn tìm người không không có liên quan để trút giận, sao có thể gọi là hảo hán?” (ùì giời, bé hok bik kái dзі là *vô độc bất trượng phu* à)

Không ngờ, tiểu Vương gia không chút do dự gật đầu: “Đúng, ta không phải hảo hán.”(đều!>.<)

Thực bị hấn làm cho cứng họng.

Hảo, ta hôm nay nhịn người. Vì không muốn liên lụy người bên cạnh.

“Không được động thủ.” Ta cảnh cáo, bắt đầu cởi nút thắt.

Tiểu Vương gia lẳng lặng ngồi ở bên giường, ánh mắt nóng cháy. (kèm chế, kèm chế đi anh!!! *vuốt vuốt lưng*)

Tấm lưng trần dần mở ra, để lộ vết thương bị roi quất.

“Còn có một chút dấu...” Âm điệu Tiểu vương gia bỗng nhiên trở nên trầm thấp, bên trong tràn đầy ý tứ khó nói hết được.

Hắn nhẹ nhàng dùng đầu ngón út vuốt ve vết thương trên lưng ta.

Ta hơi chấn động, hắn vội trấn an: “Đừng nhúc nhích, để cho ta cẩn thận xem xét một chút.”

“Có cái gì hảo nhìn đâu? Đã đỡ nhiều rồi!” Ta lớn tiếng nói, toàn thân bỗng thấy hơi khó chịu.

Trên lưng bỗng nhiên truyền đến cảm giác ướt sũng ấm áp. Tiểu vương gia nhẹ nhàng liếm vết thương vừa lên da non của ta.

Ta ngồi ở trên giường đột nhiên quay người lại, định rằng sẽ đẩy tiểu Vương gia ra.

Không ngờ tiểu Vương gia đã sớm có chuẩn bị, nắm chặt cổ tay của ta, ấn ta ngã xuống giường, hai tay cũng bị cố định chặt chẽ trên đỉnh đầu.

Thấy hắn thần tình cười đắc ý, ta hỗn hển, quát: “Ta chỉ biết ngươi là một tên lương gạt!”

“Ai lừa ngươi?” Tiểu Vương gia đem ta ấn chặt không thể động đây, ánh mắt đen nhánh nhìn chằm chằm ta nói: “Ta nghĩ ngươi đã chịu khổ nhiều. Ngọc Lang, tái không nên tức giận, được không?”

Tiểu tử này tám phần lại muốn đùa giỡn với ta.

Nhưng ngữ khí dịu dàng này, cùng bộ dáng tuấn mỹ của hắn, làm cho lòng ta chợt khẽ rung động. (mê anh rồi!))

Ta thật sâu nhìn hắn một cái, lập tức lại nghĩ tới trước kia hắn đã từng làm ra chuyện xấu với ta. Nhất là ngày đó vừa nói ta là nô tài, một bên đem ta ném lên giường xé mở quần áo của ta.

Phần nộ theo đáy lòng chợt bùng lên như thiêu đốt, hồng quang hừng hực tràn đầy trong đáy mắt.

“Buông.” Ta tồn hơi thừa lời nói.

“Ta sai lầm rồi Ngọc Lang, ngươi không cần tức giận nữa. Ngươi muốn cái gì, ta đều cho ngươi.” Tiểu Vương gia nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ muốn ngươi giống như trước đây, cùng ta đọc sách, đối với ta cười.” (đẩy lại một anh *sa chân* vào... “Hội sợ vợ” ời kìa:())

“Phi! Ta không bán rẻ tiếng cười.”

“Ta sẽ không bao giờ nữa...đánh ngươi, sẽ không đụng vào ngươi dù chỉ là đầu ngón tay, chỉ cần ngươi giống như trước đây.”

Ta bỗng nhiên không từ chối, thả lỏng thân thể để mặc tiểu Vương gia đè lên người.

Ta hỏi: “Tiểu vương gia, ta làm sao có thể giống như trước kia được nữa?”

“Ngươi trước kia không phải như thế. Ngươi đáng yêu bướng bỉnh, linh động khờ dại, ai nhìn cũng thích, có sao lại như bây giờ hận đời hận người? Thấy ngươi như vậy, trong lòng ta phi thường khó chịu.” (tòan nhờ anh *hậu đãi* cả thôi)

“Ngươi cho là vì ai mà ta biến thành cái bộ dạng này?” Ta cảm phẫn nói: “Không phải bị ngươi gây sức ép bắt phải là bốn phận nô tài, ta sẽ trở thành như vậy?”

Tiểu Vương gia bỗng nhiên chấn động. (hình như ảnh thiếu năng, giờ mới hiểu...ái chà chà~)

Hắn bình tĩnh nhìn ta, rốt cục thở dài một tiếng, hỏi ta: “Vậy ngươi muốn như thế nào?”

Lúc này không đòi quyền lợi, còn đợi khi nào?

Ta lập tức ngừng đầu kiên quyết nói: “Ta muốn chuộc thân! Ta không muốn làm nô tài!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó trở về nhà.”

Tiểu Vương gia nghe thấy ta nói phải về nhà, thần tình thất vọng. Ánh mắt hắn rũ xuống, rõ ràng là đang lo lắng cái gì.

Ta nhân cơ hội thuyết phục (dụ dỗ): “Ngươi giấu lại đi, ta không xứng làm nô tài, làm nô tài của ngươi chỉ biết làm cho ngươi tức chết. Cái này giống bức một con tuần mã đi bắt con chuột, rất đáng tiếc. Ngươi cho ta chuộc thân, ta đối với ngươi còn cảm kích vài phần. Nếu ngươi còn như vậy gây sức ép với ta, khó tránh ta ngày nào đó hương nước trà của ngươi phóng độc.”

Tiểu Vương gia nhìn chăm chăm vào ta, bắt đầu làm cho trong lòng ta phát lạnh, sợ rằng ta muốn cầu tự do lại khiến hắn nổi giận rồi lại bị hắn đánh nữa.

Rốt cục, tiểu Vương gia mở miệng nói: “Chuộc thân thì có thể, chính là người phải ở trong Vương phủ làm thư đồng của ta, mỗi tháng sẽ có tiền công cho người.”

“Ta phải về nhà!”

“Không được về nhà!”

“Ta nhất định phải về nhà!” (haiz~con nít cãi vã)

“Tái tranh cãi sẽ không hứa chuộc thân, cả đời làm nô!” (ý thế hiếp người!)

Ta lập tức ngậm miệng lại.

Tiểu Vương gia chậm rãi buông cổ tay của ta, trả tự do cho ta.

Ta nhỏ giọng nói: “Ở lại Vương phủ, như vậy cùng hiện tại căn bản không có cái gì khác biệt cả....”

“Mặc xiêm y vào.” Tiểu Vương gia đem xiêm y trả cho ta, gọi Trần bá vào.

“Trần bá, Ngọc Lang muốn chuộc thân. Hắn vốn thuộc gia đình nô tài, không có kẻ bán mình, người xóa tên của hắn ở danh sách Vương phủ là được.”

Trần bá lại trừng to mắt nhìn ta, tràn đầy kinh ngạc.

Hắc hắc, đây là kết quả của việc tranh thủ a. Ta dùng ánh mắt đem bí quyết nói cho Trần bá, có trời mới biết hắn có thể lĩnh hội được hay không.

Không chỉ như thế, tiểu Vương gia còn hạ lệnh Trần bá đem tất cả mọi người đến tiểu viện nghe thông báo.

Chưa đến một khắc đồng hồ, một đám người rộn ràng nhốn nháo đã đến chật ních tiểu viện. Nam có nữ có lão có, nguyên lai trong Vương phủ có nhiều nô tài như vậy.

Tiểu vương gia để cho ta đứng bên cạnh hắn, uy nghiêm nói: “Gọi các người đến, là có sự cần nói. Hôm nay, Ngọc Lang chính thức chuộc thân, không còn là nô tài trong Vương phủ. Hắn học vấn không tồi, ta lưu hắn ở trong Vương phủ cùng ta đọc sách, là tạm thời lưu lại một khách nhân. Từ hôm nay trở đi, các người phải xưng hô hắn là Hạ công tử, đãi ngộ như khách nhân của Vương phủ. Nếu có ai dám không cung

kính, ta liền cho trói lại đánh! Nghe rõ cả rồi chứ?”

Tiểu vương gia một câu cuối cùng cũng đủ mười phần uy hiếp, người phía dưới ầm ầm nói: “Nghe rõ rồi ạ!” Nhất tề đối ta cúi đầu nói: “Hạ công tử hảo!” Thật sự là phản ứng nhất trí.

Lòng ta hơi có một chút chuyển biến tốt đẹp, vốn tưởng rằng tiểu Vương gia phân phó hạ nhân tán đi, ai ngờ hắn còn nói ra suy nghĩ của mình.

“Hạ công tử là khách quý của Vương phủ, trong Vương phủ chỗ nào hắn cũng có thể đến, muốn cái gì cũng phải tận lực hầu hạ. Bất quá, gần đây kinh thành có nhiều lưu dân, vì sự an toàn của hắn, nếu hắn muốn ra Vương phủ, phải lập tức báo lại, không có phân phó của ta, không được để cho hắn tự tiện đi ra ngoài. Nghe rõ chưa?”

“Nghe rõ!” Lại là một tiếng ầm ầm đáp lại.

Tiểu Vương gia phát tay nói: “Này tiểu viện là nơi Hạ công tử trước giờ vẫn ở, sắp xếp cho thật chu toàn, ngàn vạn lần không được chậm trễ. Tốt lắm, tất cả giải tán đi.”

Mọi người lúc này mới tán đi.

Chỉ còn ta ngây ngốc đứng bên cạnh tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia quay đầu lại nhìn ta, cười nói: “Như thế nào, như thế này ngươi khả vừa lòng? Ở trong Vương phủ, còn ai dám đối đãi ngươi như nô tài?”

“Không cho ta ra khỏi Vương phủ?”

“Đó là đương nhiên.”

“Nếu ta không phải nô tài, ta là khách nhân, ngươi có tư cách gì cấm ta rời khỏi Vương phủ?” Ta chỉ vào mặt tiểu vương gia rống to.

“Đừng vội đừng vội, ngươi xem, ngươi quýnh lên thần tình liền đỏ bừng, giống như hoa đào ấy.” Tiểu vương gia cợt nhả, thấy sắc mặt ta không mấy khả chuyển, thu lại nụ cười, cau mày nói: “Ta vừa rồi không có nói giữ ngươi suốt đời. Ta cho ngươi chuộc thân, lại không cần tiền chuộc thân của ngươi, ngươi ở trong Vương phủ tự do tự tại, theo giúp ta vài ngày lại có gì không tốt? Chẳng lẽ ngươi không biết, ta đây trong Vương phủ thật sự cô tịch đến đáng sợ, hơn nữa có ngươi ở cạnh ta cũng an lòng hơn.”

Ta chậm rãi đánh giá tiểu Vương gia, càng nhìn hắn càng đáng thương. Nếu thật sự vô mộng bước đi, không khỏi rất không có lương tâm. Bất quá, trước đó cần phải giao điều kiện.

“Ta hiện tại không phải nô tài, không cho người nói ta là nô tài.”

“Đó là đương nhiên.”

“Ta không là đồ vật của người, người không thể tùy tiện đối ta động tay động chân.”

“Người đồng ý là có thể đụng sao?”

“Vô nghĩa! Ta đồng ý người đương nhiên có thể đụng!”(nhiều sự >.<! khéo bày vẽ~)

“Vậy là tốt rồi.”

“Còn nữa, không được ở trước mặt ta khoe khoang vị thế chủ tử của người.”

“Ta khoe khoang khi nào?”

Ta liếc tiểu Vương gia một cái, đối với lời phủ nhận của hắn đích cười nhạt.

Được rồi, ta sẽ ở trong vương phủ vài ngày làm khách nhân.

Ta đã không phải là nô tài, hay lăm hay lăm.

27. Chương 27

Vì thế, ta thuận lợi ở Vương phủ làm khách nhân.

Sáng sớm hôm sau, Trần bá cung kính đem lên một bộ đồ mới cho ta.

Chất liệu thượng hạng, thủ công lại tinh xảo.

“Hạ công tử, đây là xiêm y hôm nay của ngài, chủ tử lệnh cho chúng ta làm, chỉ sợ còn có chút không vừa với ngài. Những thứ khác hạ nhân vẫn đang gấp gáp hoàn thành.”

Trần bá cúi rạp lưng ở trước mặt ta phun ra một loạt chữ “ngài” làm ta cơ hồ muốn té khỏi giường.

Ta há to mồm, la lớn: “Trần bá, người hồ đồ rồi à? Ta là Ngọc Lang a!”

“Ta biết. Chính là người đã là khách của Vương phủ, cùng chủ tử nhà ta cùng ngồi cùng ăn. Ta là nô tài của Vương phủ, cao thấp nên có chừng mực.” (lại thế! >.< nhiều sự)

Thật sự là phát ngôn của hảo nô tài.

Ta không còn lời nào để nói. (hok fải em thik vậy lắm hả???)

Ta nhảy xuống giường, đem bộ đồ mới mặc vào, sắm soi trước gương, cảm giác vô cùng thích thú. (cứ như thử đồ trong shop í) Ta ha hả cười, nhìn lại, Trần bá vẫn đang khoanh tay đứng sau lưng ta.

“Trần bá, người đứng để làm chi? Ngồi đi.”

Trần bá vội vàng xua tay: “Không không không! Hạ công tử là khách của Vương phủ, ta khả không có tư cách cùng tọa với ngài.”

Ta nhúc nhích, nghĩ có nên một lần nói cho rõ ràng, hần như thế nào lại hoàn toàn thay đổi như vậy. Xem ra nô tài cùng người tự do hai thân phận này quả thật vô cùng khác biệt. (dĩ nhiên ời:))

“Chủ tử nói, thỉnh Hạ công tử dùng bữa sáng. Nếu Hạ công tử không có gì phân phó, tiểu nhân xin lui xuống trước.”

Thấy Trần bá bộ dáng cung kính, ta cả người không được tự nhiên, gật đầu lung tung nói: “Hảo, người đi đi.”

Ta tự đi tìm tiểu Vương gia.

Ra đến tiểu viện, hộ vệ vẫn còn đứng gác ở đó, quả nhiên không hề ngăn ta lại ta. Bọn họ đang tựa vào tường nói chuyện phiếm, thấy ta nhìn bọn họ đều vội vàng đứng lên thỉnh an: “Hạ công tử hảo.”

(Công nhận Vương phủ dạy nô tài hay ghê, răm rắp nghe lời, chỉ có một người...Chắc! Trách ảnh iêu em:))

Ta trở tay không kịp, bị hành động quái dị của bọn họ làm cho hoảng sợ. Hơn nửa ngày mới nhớ tới lời cảnh cáo bọn họ của tiểu Vương gia.

Thực ngoan, xem ra mệnh lệnh của tiểu Vương gia thật sự là đã “khắc sâu” trong lòng bọn họ.

(đẩy, lộ bản chất rồi đấy!)

Tiểu Vương gia bình thường vẫn ăn sáng tại hoa viên đình.

Lúc ta đi qua, hắn vẫn chưa bắt đầu ăn. Thức ăn bày đầy trên bàn, bốc khói nghi ngút, bên cạnh còn có hai cái nha đầu đứng hầu.

Tiểu Vương gia vẫn chăm chú luyện kiếm.

Thấy ta đi tới, hắn cười nói: “Đã tới rồi a, có rất nhiều món ngon cho ngươi đấy.” Vẫn không đình chỉ việc đang làm.

Ta đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống không chút khách khí, xem tiểu Vương gia luyện kiếm.

Hắn động tác tuy rằng chậm, nhưng độ mạnh yếu lại thể hiện rõ ràng, hiển nhiên là luyện tập từ nhỏ. Ai, trách không được hắn khí lực đặc biệt lớn, có thể dễ dàng đem ta chế trụ.

Ta nghĩ đến thứ côn pháp bản thân học, chỉ sợ thuộc hạ của hắn cũng chưa cần đến ba chiêu cũng dễ dàng thắng ta, không khỏi thở dài.

“Than thở gì vậy?” Tiểu Vương gia ngưng luyện kiếm, lấy khăn mặt từ tay nha đầu, thanh kiếm vắt bên người, ngồi vào bên cạnh ta: “Như thế nào không ăn? Ngươi không cần chờ ta, ăn trước đi” (tưởng bỏ)

Ta thành thật trả lời: “Ta không phải đang đợi ngươi, bắt quá ta hôm nay không muốn ăn sáng, cơm trưa sẽ có thể ăn được nhiều.” (he he xấu hổ, đồ tự kỉ!)

“Vậy là không tốt đâu, không ăn sáng sẽ không tốt cho sức khỏe.” Tiểu Vương gia nhíu mày, bốc lên một cái bánh bao, lấy tay xé mở.

Bên trong khói cùng với hương thơm tỏa ra nghi ngút.

Hắn bẻ một miếng đưa tới bên miệng ta, nói: “Ném thử đi, đây là do ngự trù làm đấy.”

“Ta không ăn.”

“Dù sao cũng phải ăn một chút gì, có ai buổi sáng không ăn gì đâu?”

“Có! Ta!” (ta nữa nàh:))

“Không được, bảo người ăn người phải ăn.” Tiểu Vương gia dần dần không còn kiên nhẫn, giống như muốn đem bánh bao nhét đầy vào miệng ta.

Ta cảm thấy không thích hợp, đối tiểu Vương gia nói: “Uy, người không lẽ đã quên thân phận hiện tại của ta. Người còn muốn miễn cưỡng ta làm cái này làm cái kia sao?”

“Thân phận của người còn không phải do ta cấp cho....” Tiểu Vương gia bỗng nhiên nhẹ giọng nói khiến cho ta nhất thời cảnh giác, hắn vừa thấy ta thần sắc hơi chuyển, lập tức buông cái bánh bao trong tay trấn an: “Hảo, không ăn thì không ăn. Ai dám ép người ăn chứ? Ta tự ăn cũng có thể chứ?”

Hắn đem miếng bánh bao vừa mới xé ra đưa vào trong miệng, quay đầu nhìn lại hai nha đầu đang đứng thị hầu, phân phó nói: “Đi xuống cả đi. Người này không cần các người hầu hạ.”

Ta lập tức nói: “Không được rời đi.” Nhớ tới trước kia hắn mỗi lần muốn làm chuyện xấu với ta, tất nhiên trước hết đều ra lệnh những kẻ bên cạnh lui ra, ta hiện nói cái gì cũng muốn phòng ngừa chuyện xấu có thể xảy ra.

Tiểu Vương gia kinh ngạc nhìn ta.

Ta ưỡn ngực nói: “Người có thể không cần người hầu hạ, ta khả cần người hầu hạ. Như thế nào, không được sao?”

Tiểu Vương gia ngẩn ngơ, tựa hồ biết trong lòng ta nghĩ cái gì, bỗng nhiên lộ ra nụ cười như hồ ly chậm rãi nói: “Ta hầu hạ người, còn không phải giống nhau sao?” Thanh âm của hắn trầm thấp mê người, làm cho ta toàn thân tê dại. (vì mê dzai)

Nhớ tới hắn trước kia “hầu hạ” như thế nào, ta lập tức mặt đỏ tới mang tai.

“Hừ! Ai muốn người hầu hạ?”

“Thật sự không cần?” Tiểu Vương gia ngồi xích lại gần ta hơn nữa, cố gắng đè thấp giọng nói.

Dưới bàn, hắn cứ nhiên dùng tay sờ loạn khắp hạ thân của ta.

Ta cơ hồ muốn kêu to lên, đột nhiên nghĩ đến bên cạnh còn có hai cái nha đầu, đành phải cắn răng chịu đựng. Mặt càng thêm đỏ, thân thể hơi run run, tứ chi cứng ngắc.

Tiểu Vương gia nhẹ nhàng vuốt ve, dịu giọng nói: “Lúc này ta chính là thật sự hầu hạ ngài rồi....”

Cái giọng điệu của hắn khi kéo dài chữ “ngài” làm cho ta nhất thời cảm thấy sống dở chết dở.

Ta đầu óc choáng váng thật vất vả mới nhớ tới thân phận mới của mình, lắp bắp nói: “Mau... Mau thả... thả ta ra..... Ta không.. không cần người hầu hạ....”

Tiểu Vương gia nhìn ta, trong mắt tràn đầy ham muốn, cách một hồi lâu mới luyến tiếc buông tay, ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí của mình.

Ta lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hít sâu mấy cái, cuối cùng lấy lại tinh thần để cùng tiểu Vương gia tình số, ta thanh thanh cổ họng vừa định mắng, không ngờ lọt vào trong tầm mắt ta là thần sắc vô cùng thất vọng của tiểu Vương gia.

Hắn cúi đầu nhìn cái bàn, ngăn người dường như ngay cả ánh mắt cũng không chuyển, im lặng đến cả nửa ngày. (lại thêm một bạn mắc bệnh tự kỷ)

Vừa nhìn thấy hắn vậy, ta không cách nào tức giận được, hơn nữa bắt đầu cảm thấy không đành lòng. (ồ ồ O.O)~khổ nhục kể a

“Ừ, người làm sao vậy?”

Tiểu Vương gia nhìn ta một cái, lại quay đầu đi tiếp tục nhìn cái bàn. Bánh bao do ngự trù làm bị hắn bóp nát trong tay nhìn không còn ra cái bộ dạng gì nữa. (ở dơ quá!)

Ta cũng hiểu, hắn không trả lời là đúng, trách không được hắn.

Ta nghiêng đầu, lại thở dài ngồi xuống bên cạnh tiểu Vương gia.

Hắn thật sự là bám riết không tha, ta rốt cuộc cũng không biết phải làm thế nào với hắn. Cứ như vậy kéo dài đến hơn một nén hương.

Cho đến khi những cái bánh bao làm “vật hi sinh” đều bị bóp vụn trên đĩa, ta rốt cuộc cũng phải đầu hàng.

Không có biện pháp a, ta chính là quá mềm lòng mà.

“Hảo, hảo, ta sợ ngươi rồi.” Ta bất đắc dĩ nói: “Bất quá ngươi phải cam đoan không làm bất cứ việc gì mà ta không thích, càng không thể ép ta nghe lời ngươi.”

Tiểu Vương gia lập tức phấn chấn tinh thần, ngồi thẳng dậy, vẫy tay bảo hai nha đầu lui ra, xoay người đối ta nịnh nọt cười, mặt mày hớn hở nói: “Chủ tử an khang. Bảo bối Ngọc Lang chủ tử (danh xưng gì kì thía anh??? >.<) muốn ta như thế nào hầu hạ? Chủ tử uống trà.”

Ta tiếp nhận cao hứng phần chén của hấn bằng chén trà nóng hấn đưa, còn chưa kịp nói chuyện, hấn lại nói: “Ta bóp chân thị hầu chủ tử a.”

Đùa à, bóp chân chẳng phải là khúc dạo đầu cho mấy cái trò lố lăng của hấn hay sao.

Ta vội vàng xua tay nói: “Dừng lại dừng lại, người không được lộn xộn.”

Tiểu Vương gia hôm nay quả thật nghe lời, lập tức đình chỉ mọi động tác, nhướn mày nhìn ta như chờ đợi.

Ta nhìn quanh tả hữu, mắt chợt lóe sáng, chỉ ngay vào thanh kiếm hấn vắt bên người nói: “Ta muốn nhìn người luyện kiếm, người luyện cho ta xem đi.”

Tiểu Vương gia khó nén vẻ thất vọng. Hấn im lặng nhìn ta hồi lâu khiến ta nhất thời cảm thấy bức bối.

Tim đập càng lúc càng nhanh.

Không ngờ tiểu Vương gia bỗng nhiên nhẹ nhàng cười, xoay người vung kiếm thi triển chiêu thức.

Hấn luyện kiếm mười phần uy nghi, trông rất đẹp mắt.

Ta nguyên lai chỉ là vì không muốn cho hấn tới gần mới bảo hấn múa kiếm, sau lại cũng vô pháp khống chế liên tục vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Không bao lâu sau, một bộ kiếm pháp đã múa xong. Tiểu Vương gia một thân mồ hôi, cầm kiếm hướng ta đi tới.

Trong lòng ta lại hoảng, không đợi hấn đến gần, hô lớn: “Lại một lần nữa! Lại một lần nữa!” (em nì ác dã man!)

Tiểu Vương gia hôm nay thật sự là rất nhu thuận. (không! Là sợ vợ mới đúng)

Cư nhiên thật sự múa kiếm lại một lần nữa.

Vì thế, ta tiếp nữa bảo hấn thi triển hai bộ Thái Cực, ngẫu nhiên gọi hấn lên uống chén nước nghỉ ngơi một chút, rồi lại bảo hấn tiếp tục múa cho ta xem.

Liên tiếp đem điệu kế này sử dụng mấy lần, tiểu Vương gia đã muốn hoàn toàn kiệt sức.

Khi ta không đành lòng trêu chọc hấn nữa, thì đã đến bữa trưa.

Vì thế, ta ngồi ở hoa viên đình hô to: “Không cần luyện nữa, chúng ta đi ăn cơm.” Vì không ăn sáng nên bụng đói cồn cào.(đáng đời!)

Tiểu Vương gia ném thanh kiếm xuống đất, ngồi vào hoa viên đình uống nước, hữu khí vô lực cười khỏ nói: “Còn tiếp tục như vậy, sợ ta ba ngày sau cũng không thể nhúc nhích.”

Ngươi ba ngày không thể nhúc nhích, ta đây không phải là an toàn rất nhiều sao?

Nhưng ta biết không thể để lộ vẻ mặt vui sướng của mình cho hấn thấy, ngược lại giả mù sa mưa nhiệt tình nâng hấn dậy nói: “Đến đây, ta dìu ngươi đi ăn cơm. Ai, ta đúng là hảo khách nhân ngươi đi đâu cũng không tìm được đâu a.” (chảnh bà cố!~đồ *vô số tội*)

“Đúng, ngươi là trên trời dưới đất độc nhất vô nhị hiếu khách nhân.” Tiểu Vương gia nói đầy ẩn ý cùng tiểu ý.

Hấn ở phía sau cư nhiên còn có tinh thần làm vậy, đem khí lực cả cơ thể đều đặt trên người của ta.

Ta bị hấn ép tới bước đi bình thường cũng không xong. Nhưng hôm nay tâm tình ta rất tốt, không cần cùng hấn so đo, cắn răng dìu hấn đến phòng ăn.

28. Chương 28

Cơm trưa không cần phải nói cả bàn đầy thức ăn ngon.

Đập vào mắt đầu tiên chính là hai món ta cực thích ăn: chim trả cá rô và Bát Bảo đậu hũ.

Màu sắc mê người, hương khí xông thẳng vào mũi.

Ta ngón trở khê động, đặt đại tiểu Vương gia lên ghế, an ổn ngồi xuống, cầm đũa lên, lập tức trở nên hưng phấn.

Thường ăn cá trước sau đó múc một miếng đậu hũ cùng ăn mới thật thú vị.

Thật không hổ là đầu bếp trong Vương phủ, tay nghề thật khá.

Tiểu Vương gia vẫn ngồi im bên cạnh ta cười tủm tỉm nói: “Chậm một chút, không cần gấp, cẩn thận nóng.”

Thái độ hôm nay của hắn quả thật vô cùng kì lạ. Ta được ăn cảm thấy trong lòng nở hoa(O_o ham ăn wá!), hương hắn liên tục gột đầu: “Người cũng ăn đi, đến đây, cùng nhau ăn.”

Bọn nha đầu đứng hầu hạ hai bên đều che miệng cười, ta cũng không thêm để ý tới, tâm tình hiện giờ vô cùng tốt, cứ nhiên múc một muống đậu hũ đưa tới trước mặt tiểu Vương gia (O.O ồ ồ)

“Đến đây, ta biết người hôm nay vất vả. Ngọc Lang ta là người có lương tâm, cũng không thể để người bị đói.”

Tiểu Vương gia hiển nhiên vô cùng kinh ngạc, nhìn ta chằm chằm một lúc lâu, chắc là đang tự hỏi làm thế nào để cảm kích ta. (hok ảnh là đang nghĩ sao hum nay em khờ thế, tự *dâng* mình vào miệng sói)

Hắn bỗng nhiên nói: “Người nếu cảm thấy được ta hôm nay thật ỷ khuất thì không ngại dứt cho ta một miếng đậu hũ đi.”

Ta đem thìa gơ lên trước miệng hắn: “Nhìn đi, ta đây không phải đã đưa đến tận miệng người rồi sao?”

Ánh mắt của hắn thoáng thay đổi, đột nhiên bắt lấy tay của ta, cứ nhiên ở trên cổ tay của ta hung hăng cắn một cái.

“Ai da!” Ta quát to một tiếng, muống đậu hũ cũng rớt trên bàn.

Khi ta rút tay về, cổ tay đã hằn một vết cắn.

Ta nhất thời nóng mặt, quát: “Người điên rồi! Đang bình thường tự nhiên cắn ta làm gì?”

Tiểu Vương gia phần nộ nói: Đúng là người đang cố ý chọc ta. Hừ, ta đã vạn phần nhẫn nại, người còn muốn như thế nào nữa?”Nhìn dáng vẻ của hắn, tựa hồ lại chuẩn bị phát hỏa.

(ai da, ảnh là muốn em dứt...vô miệng luôn í mà:))

Phu tử nói kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hưởng chi chính mình ngẫm lại, buổi sáng trêu đùa hắn như vậy cũng có chút quá đáng, liền lui về phía sau, nói: “Ta cũng không có như thế nào, hừ, là người cắn ta trước. Người đã không thích nhìn thấy ta thì ta sẽ quay về tiểu viện của ta (??? của em hồi nào?) ngay bây giờ.” Ta đứng lên, lại nghĩ tới một chuyện, xoay người phân phó mấy nha đầu đang đứng thị hầu: “Đem cái này, cái này, và cả cái này nữa đến phòng của ta, không ăn thực đáng tiếc.” (=.)Cái này là đương nhiên, ta khả còn chưa có ăn no.

Tiểu Vương gia đứng lên giữ chặt ta lại.

Nguyên vốn tưởng rằng cả buổi sáng vận động có thể rút toàn bộ khí lực của hắn, khả khi tay ta bị hắn bắt lấy, ta chỉ biết căn bản là mình đã lầm to. Ta cố rút tay về, tròng mắt hét lớn: “Người lại muốn như thế nào?”

Không nghĩ tới tiếng hét của ta có tác dụng phi thường rõ rệt. Tiểu Vương gia lập tức thu tay về, ngược ngừng nói: “Cho dù là khách nhân, cũng nên hiểu lễ nghĩa một chút chứ. Ta vì muốn người cao hứng đã luyện kiếm suốt cả buổi sáng, người cũng không thể giúp ta ăn một chút gì sao? Xem đi, ta hôm nay đều bị thương.”

Hắn đưa cánh tay cho ta xem, quả nhiên có một vết thương đang chảy ra một ít máu. Hắn bị thương khi nào, ta như thế nào lại không hề hay biết?

Tình huống như vậy, ta chỉ có thể tròng mắt liếc hắn một cái, thành thật ngồi lên ghế trở lại.

Tiểu Vương gia cũng ngồi xuống một lần nữa, gấp thức ăn cho ta: “Đây là món măng tuyết do ngự trù làm, người ăn thử xem có ngon không.” Xem thần sắc của hắn, rõ ràng là cao hứng vạn phần vì thực hiện được quỷ kế.

Ta cúi đầu nếm một chút, quả nhiên rất ngon, liền tự mình gấp lấy cho vào miệng (tham ăn vô độ haizz... =.=). Thấy tiểu Vương gia chỉ lo ngồi nhìn ta mà không ăn, ta nói: “Người như thế nào không ăn, cùng nhau ăn đi.”

Tiểu Vương gia cười khổ nói: “Tay của ta căn bản không có khí lực nâng lên đến miệng, thật khó vô cùng.” (xạo ke:())

Ta “hừ” một tiếng thật mạnh, cố tỏ vẻ không hề hối hận chuyện lúc sáng, quay đầu phân phó nha đầu bên cạnh: “Tiểu Vương gia không thể tự ăn được, các người dứt hẳn được không?”

Vâng, Hạ công tử.”

Hai cái nha đầu đi tới, tay cầm đĩa rau với chén cơm, quả nhiên vây quanh tiểu Vương gia hầu hạ.

Ta một bên cố làm ra vẻ chăm chú ăn, một bên lén xem xét tiểu Vương gia đang bị nha đầu dứt ăn (như em bé), lúc đầu còn cảm thấy thỏa mãn, sau lại không hiểu vì sao cảm thấy khó chịu.

Hai cái nha đầu bộ dáng thanh tú, vây quanh ở bên người tiểu Vương gia cử chỉ vô cùng thân thiết, thật là làm người khác trông thấy phải nhú mày (vì ghen).

Hơn nữa tiểu Vương gia xem ra cũng không thích các nàng dứt, vẫn trầm mặc không nói nửa lời, thức ăn

đưa tới bên miệng đều một mực lắc đầu không ăn.(bé dỗi ấy mà:))

Ta nhin không được nói: “Không cần các ngươi dứt nữa.” Lau vội cái miệng, ta tự cầm chiếc đũa lên, kéo ghế của mình tới gần tiểu Vương gia nói: “Ta đến dứt ngươi ăn, ai, coi như ta là nợ ngươi.”

(Tình hình là Lang nhi đã bik ghen ời đấy:))

Mới vừa gấp miếng cá lên, tiểu Vương gia đã há to mồm chờ đợi. (yêu chưa?:”>) Trong ánh mắt hân tràn đầy ý cười, ta bỗng nhiên cảm thấy được toàn thân đều đỏ lên, tim đập loạn xạ.

Ta buông đũa xuống, ho khan hai tiếng, cúi đầu nói: “Thỉnh những người khác rời đi, chúng ta nghĩ muốn im lặng ăn cơm.” (O__o Oh my God, thấy Lang nhi *ghê* chưa?~cần *riêng tư* cơ đấy! hắc hắc)

Tựa hồ tất cả mọi người đều đang đợi mệnh lệnh này, ta vừa nói xong, mọi người lập tức rút lui sạch sẽ.

Thật không khỏi kinh ngạc! (vì hok ai mặt dày mà dám làm “kì đà cắn mũi” đâu chứ =.=)

Bên tai truyền đến tiếng cười xấu xa của tiểu Vương gia: “Mọi người đều đã rời đi, ngươi có thể dứt ta rồi. Ha ha, bảo bối Ngọc Lang của ta, ngẩng đầu lên xem nào.”

Bị tiểu Vương gia giễu cợt cảm giác thực khổ sở, ta tính toán để cho hắn đói chết luôn.

Khả vừa ngẩng đầu lên, lại thấy hắn ngoan ngoãn chờ ta dứt.

Ta rốt cuộc vẫn là lòng đầy từ bi, nhin không được cầm đũa lên, từng chút từng chút dứt hắn ăn.

Bởi vì hắn vừa mới giễu cợt ta nên ta liền gấp một thứ gì đó khó ăn dứt cho hắn. Tiểu Vương gia cũng không tỏ ra khó chịu, một hơi một hơi đều nuốt vào. Ta thấy hắn bị ta cố ý gấp cho một trái ớt cũng vui vẻ nuốt vào, lòng cảm thấy thật không đành lòng, rốt cục cũng nghiêm túc gấp cho hắn thức ăn ngon.

Hắn ăn cực kì chậm rãi, một bữa cơm, mất đến nửa canh giờ.(O__o)

Kết quả, tay của ta cũng vì thế mà đau nhức vô cùng.

29. Chương 29

“Đều là tại người, ăn cơm mà cũng không xong, hại tay của ta tê nhúc cả rồi.” Ta để đĩa xuống, cau mày bực tức nhìn tiểu Vương gia.

Hắn hỏi thăm dò: “Mỗi tay sao? Ta giúp người xoa bóp.” Nói xong liền lấy tay vuốt ve tay của ta. (*xoa bóp*???)

Lực đạo vừa phải làm cho ta thoải mái vô cùng.

Bỗng nhiên, ta nghĩ tới một chuyện.

“A? Tay của người không phải không thể cử động được sao?” (ủa? giờ bé mới biết à? O.O)

Tiểu Vương gia đối ta ra vẻ dương dương tự đắc, không lên tiếng chỉ nhẹ nhàng nở một nụ cười.(đểu)

Ta bất mãn nói: “Người lại gạt ta?”

Còn bắt ta dứt cơm cho hắn nữa chứ! (đâu có bắt đâu, là em tự nguyện mừ:())

Nếu không phải hắn xoa bóp vô cùng thoải mái, ta nhất định đã dùng lực đẩy hắn ra.

Tiểu Vương gia vừa xoa bóp tay giúp ta, vừa nói: “Vừa rồi tay ta quả thực không thể nhấc lên được, bắt quá nhờ được người dứt cơm trưa cho, hiện tại tự nhiên đã tốt hơn rất nhiều rồi.”

Thật sự là thiên tài cần quấy mà. (ko là thiên tài nịnh dzai:))

“Ngọc Lang, người nằm lên giường đi, ta giúp người xoa bóp.”

Ta hừ thật mạnh một tiếng, bất quá nhìn thần tình ân cần của hắn ta thật không thể nhẫn tâm, đành phải im lặng nằm dài trên giường kỹ.

Bàn tay rắn chắc của hắn nhẹ nhàng xoa bóp đều khắp lưng ta thật vô cùng thoải mái.

Xem ra tiểu Vương gia thật sự đã học qua phương pháp xoa bóp.

Sau khi ăn xong vốn nên ngủ trưa, được tiểu Vương gia xoa bóp một hồi, toàn thân rã rời càng thêm buồn ngủ. Ta lười biếng ngáp dài một cái.

“Muốn ngủ thì ngủ đi.”

Tiểu Vương gia không bao giờ nói lời nào thực tốt đẹp cả, hắn vừa mở miệng, ta liền nhớ tới những chuyện không hay trước kia. Nếu hắn thừa dịp ta ngủ làm cái gì xằng bậy, như vậy cũng thực không xong.

Bất quá, hắn xoa bóp rất thoải mái, nếu bảo hắn rời đi, ta thật không muốn.

Ta đành phải trợn tròn mắt, cố quay đầu lại giám sát hắn dù tư thế này nói thật ra chẳng hề thoải mái chút nào.

Nhìn một hồi, đầu óc hỗn loạn, mí mắt như bị ai đó kéo xuống.

Căn cứ vào biểu hiện hôm nay của hắn, tiểu Vương gia thực đã cải tà quy chính? Tuy rằng hắn trong phút chốc hoàn toàn thay đổi đến khó tin, nhưng ta cũng không nên vì thế mà không tin nhiệm hắn.

Quên đi, coi như ta tin hắn một lần nữa.

Ta nhắm mắt lại, hoàn toàn rơi vào mộng đẹp.

Không biết là ngủ bao lâu, khi tỉnh lại toàn thân ta vô cùng thư thái, hơn nữa toàn thân trên dưới mát lạnh, giống như không có mặc xiêm y.

Chờ một chút!

Quả thật không có mặc xiêm y...

Ta lập tức thanh tỉnh lại.

“A! Người đang làm cái gì đó?”

Tiểu Vương gia vốn đang muốn tách hai chân của ta ra, thấy ta tỉnh lại, một chút cũng không có lộ ra lúng túng.

“Ngọc Lang, người tỉnh dậy thật nhanh, như thế nào không ngủ thêm một lát?”

Ai còn có thể ngủ được?

Ta chẳng những toàn thân xiêm y không cánh mà bay, hai tay còn bị buộc chặt bằng chính vạt áo của

mình. Nghĩ đến tiểu Vương gia lại muốn “ngựa quen đường cũ”, đối ta muốn làm gì thì làm, cố ý xâm phạm, nhất thời vừa sợ vừa giận.

“Tiểu Vương gia, người lại.... lại....”

“Ta cũng không có khi dễ người mà?” Tiểu Vương gia vừa nói xong nhẹ nhàng nắm lấy khí quan của ta.

Ta lúc này vừa khó chịu lại vừa thoải mái.

“Như thế nào? Ta rõ ràng là không có khi dễ người đúng không? Người cũng thích mà.”

Thật là một tên hạ lưu hỗn đản!

Ta cố sức dùng chân đá hắn, đáng tiếc không thể thành công, ngược lại làm cho cả người hư nhuyển ngã vào người hắn.

Ta thực không phục, đều là nam nhân, tuổi cũng ngang nhau, vì cái gì hắn vô cùng đơn giản là có thể đem ta chế trụ?

Ta mặt đỏ cả lên, nhìn hạ thân vươn thẳng của mình nằm gọn trong tay tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia liếc ta cười nói: “Xem biểu hiện thích thú của người kìa, đây gọi là lưỡng tình tương duyệt, cũng không thể nói ta khi dễ người được.”

Lại còn dám già mồm? Một chút cũng không sửa đổi.

Ngọc Lang người thật ngu xuẩn, lại bị hắn lừa!

Lại còn nghĩ hắn sẽ thực tâm sửa đổi.

Ta dùng hết toàn lực phản kháng hắn nhưng vẫn không được, biết mình lại vừa trở thành món đồ chơi của tiểu Vương gia, đột nhiên vừa buồn lại phẫn, một cổ oán khí không biết ở đâu xông thẳng lên mắt, ta hoàn toàn suy sụp, không tiếp tục giãy giụa nữa.

“Làm sao vậy?” Tiểu Vương gia cảm thấy kỳ quái, vẫn thật cẩn thận chế trụ ta, tiến đến trước mặt của ta. “Ngọc Lang, nói chuyện a.”

Dù sao ta cũng chính là một kẻ ngu xuẩn, chạy không khỏi tay người.

Ta nhắm chặt mắt, không chịu nói, răng cắn chặt trong miệng.

“Người thật là, như thế nào liền như vậy lộ ra vẻ không đáng yêu như thế?” Tiểu Vương gia bắt đầu còn hưng phấn sờ tới sờ lui mặt ta, thấy ta sau một lúc lâu không có động tĩnh, căn bản không có bất cứ phản ứng gì liền nản lòng thoái chí, dần dần trong lời nói thoáng chút kinh hoàng: “Không cần lại phát giận, người không muốn mở miệng thật sao, ta vừa rồi cũng không có đùa giỡn người mà.”

Mặc hắn như thế nào dụ dỗ, ta cũng không chịu mở mắt ra. (mở miệng nữa chứ:))

Cái miệng khê rung động.

Thanh âm tiểu Vương gia càng thêm sốt ruột.

“Đừng khóc, người đừng khóc, ai.... Hảo hảo, ta nhận sai, người phạt ta hảo.” Hắn đem vạt áo buông ra, đem ta nhẹ nhàng ôm vào trong lòng.

Ta vẫn nghĩ hắn lại đang đùa giỡn ta, dù sao có cổ chống cự cũng không làm nên chuyện gì, ta không phản kháng nữa, để hắn tùy tiện muốn ôm như thế nào thì ôm.

Tiểu Vương gia trều miến ôm ta, thấp giọng nói: “Như thế nào lại khóc như nữ nhân thế kia? Người trước kia không phải như vậy vô thanh vô tức rơi nước mắt.”vừa nói vừa nhẹ nhàng lấy tay lau nước mắt cho ta.

Ta khóc sao?

Quả thật, hai má đầm nước. Ta chớp mắt, vùi mặt vào vai tiểu Vương gia cọ cọ, đem nước mắt lau khô. (dễ thương wá!:))

Không tồi, ta trước kia đều là oa oa khóc lớn, nháo cái kinh thiên động địa. Như thế nào hôm nay lại buồn bực như vậy?

Ta nghĩ nghĩ, càng cảm thấy được chính mình ủy khuất, nhất thời bộc phát oa oa khóc lớn lên, quả thực đem toàn bộ nóc nhà cấp ném đi.

Tiểu Vương gia thở dài một hơi, trấn an nói: “Tốt lắm tốt lắm, cuối cùng cũng khóc lớn lên.” tay không ngừng vuốt ve đầu của ta.

Trong lòng ta oán khí chưa tiêu, đột nhiên cúi đầu, cắn thật mạnh bả vai của tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia kêu lên một tiếng đau đớn, hai vai thoáng run rẩy.

Ta cắn một hồi, lại ngẩng đầu khóc lớn, khóc một hồi, trong lòng không phục, lại cúi đầu cắn một hơi. (khoái khúc này, hã hê dễ sợ:))

Đảo tới đảo lui, cắn cứ cắn, khóc cứ khóc, náo loạn suốt buổi chiều, cuối cùng cổ họng ta khàn đặc, không còn khóc được nữa mới chịu ngừng lại.

Tiểu Vương gia chắc cũng biết mình đã phạm sai lầm, kiên nhẫn ôm ta, tùy tiện đưa lên bả vai rắn chắc của mình.

Ta nước nở dần phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện hằn trên vai loang lổ vết cắn cùng vết máu.

Trong lòng lấp bắp kinh hãi, chưa từng nghĩ đến đem hấn cắn đắc lợi hại như vậy.

Tiểu Vương gia cũng không phải ngốc tử, vì cái gì bị cắn đến chảy máu như vậy cũng không lên tiếng? Ta không khỏi tức giận liếc mắt xem xét hấn một cái. (thiệt là bá đạo mà:(cắn người ta cho đã còn chửi người ta ngốc nữa à~)

Tiểu Vương gia cười khỏ nói: “Cuối cùng cũng nguôi giận, đem xiêm y mặc vào đi, coi chừng cảm lạnh.” (chứ đũa nào lột ra???)

Ta cúi đầu nhìn, nguyên lai cơ thể vẫn đang trần truồng, thật sự là khóc đắc vui sướng(*vui sướng* a~???), cái gì cũng đều quên hết.

Trách không được hấn vẫn cứ ôm ta không buông, nguyên lai là tranh thủ chiếm tiện nghi của ta. Liền lại muốn cắn hấn thật mạnh một cái nữa. (em cứ nói *oan* cho ảnh:())

Nhưng thấy hấn bả vai đầy máu tươi, trong lòng thật không đành lòng, đành phải hung tợn cảnh cáo: “Người tái dám khi dễ ta, ta nhất định cắn chết ngươi!”

Cả buổi chiều náo loạn rốt cục qua đi.

Ít nhiều nghị lực của ta cũng được củng cố lên thêm, đương nhiên, trong đó phải kể đến sự tiến bộ của tiểu Vương gia.

Ta bây giờ thật sự cảm thấy được hấn so với trước kia tốt hơn nhiều.

Màn đêm buông xuống, tiểu Vương gia phải băng bó miệng vết thương, tự mình quay về tiểu viện.

Tiểu Vương gia liên tiếp vài ngày không có xuất hiện, ta cũng thực vui vẻ tự tại, ở trong Vương phủ tùy ý ngao du, tất cả đại thụ cũng đều leo lên mỗi khi buồn chán.

Xem ra làm khách của Vương phủ cũng không phải khó làm. (O_o em giỡn à? Khó là khó thế nào?)

30. Chương 30

Ở trong Vương phủ thư thư phục phục vài ngày, hảo y hảo thực đưa đến trước mặt, ta đối với sự nhiệt tình hiếu khách của tiểu Vương gia có chút vừa lòng.

Duy có một nơi, là mỗi khi ta tới gần sẽ có không ít người khấn trương, đông vắn tây vắn, sau đó sẽ lễ phép mời ta trở về, đó là: đại môn Vương phủ!

Tiểu Vương gia ngày đó ra lệnh ta đều nghe được nhất thanh nhị sở, trong lòng biết hẳn sẽ không cho ta ra khỏi đại môn, chỉ có thể trong lòng thầm mắng, tự trách mình không có khả năng.

Vài ngày không thấy tiểu Vương gia, ta không khỏi hỏi thăm một chút, nguyên lai hẳn có việc ra ngoài. Trần bá nói, tựa hồ là triều đình phái đi làm cái gì đó.

Hừ, hẳn có thể được phái đi làm việc gì cơ chứ?

Cuối tháng, ta đang ở trong thư phòng tiểu Vương gia nghiên cứu một cái chuông vàng của hẳn (*nghiên cứu*???), Trần bá từ bên ngoài tiến vào, cao hứng nói: “Chủ tử đã trở lại!”

“Cái gì?” Ta lắp bắp kinh hãi, bởi vì nghe nói là hoàng đế có ban cho tiểu Vương gia một cái chuông vàng, mà nó (cái chuông) lại đang nằm im trên tay ta không hiểu vì không đóng đưa được nữa. (kết quả của việc *nghiên cứu*)

“Chủ tử đã trở lại, đang ở chính sảnh nghỉ ngơi, bảo rằng như thế nào lại không thấy Hạ công tử.”

“Tại sao trở về nhanh như vậy?” Ta tức giận ồn ào cả lên, một bên âm thầm phỏng đoán không biết tiểu Vương gia đã biết việc ta làm bề năm ba cái đĩa trang trí, mười bảy mười tám miếng ngọc treo trong phòng (O_o) hay chưa.

Còn có bồn hoa bảo bối của hẳn ở trong viện, chịu không nổi sự dốc lòng chiếu cố của ta, hiện giờ chỉ còn một cây cọc trụ lủi.(O.O)

(h thì mình đã hiểu seo gia đình em sung sướng như vậy khi *tiền* em ra khỏi cửa)

“Chủ tử tìm người, mau đi theo ta.”

Vì cái gì cứ tìm ta gây phiền toái?

Cho dù ta nhất định sống chết thế nào cũng không đi, Trần bá vẫn là vâng theo mệnh lệnh của tiểu Vương gia đem ta kéo tới trước mặt hắn.

Chính sảnh bày ra vài cái rương, mấy tên tùy tùng của tiểu Vương gia vẫn đang khiêng cái gì đó.

Tiểu Vương gia ngồi ở đại sảnh, chậm chậm uống chén trà nóng.

“Đi nơi nào vậy? Tìm nửa ngày cũng không thấy bóng người.” Vừa nhìn thấy ta, mọi quan tâm của tiểu Vương gia đều dồn về phía ta.

Ta âm thầm cân nhắc: ngàn vạn lần không thể cho hắn biết ta vừa mới ở trong thư phòng của hắn, nếu không tội lỗi phá bảo vật được ngự ban chỉ có thể rơi đầu.

“Ta là khách, tùy tiện đi một chút là trái với vương pháp sao?” Ta thông thả ngồi xuống, chuyển đề tài hỏi: “Rốt cuộc khi nào thì thả ta về nhà? Ta cho người biết, ta làm khách ở đây như vậy là đủ rồi đấy.”

Hắn khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Lúc nào ta thấy đủ tự nhiên cho người đi.”

“Ta không quan tâm! Ta phải về nhà!”

Chờ hắn phát hiện ta lộng phá rất nhiều đồ vật của hắn chỉ sợ ta không có cơ hội rời đi.

“Như thế nào vừa thấy mặt liền cùng ta giận dữ?” Tiểu Vương gia lạnh nhạt nói: “Vốn nghĩ muốn cho người kinh hãi, quên đi, gọi bọn họ lên đây đi.”

Kêu ai?

Lòng ta sinh điềm xấu, không khỏi cảnh giác nhìn chăm chăm về phía cửa.

Chỉ chốc lát, có ba người bước nhanh vào, cung kính đối tiểu Vương gia hành lễ: “Chủ tử.” Lại quỳ xuống, dập đầu thật mạnh.

Ba người này lão có, nữ có, nam có, động tác hành lễ thuần thục cứ như hoạt động thường nhật.

Cư nhiên là mẫu thân cùng gia gia không có lương tâm của ta, còn có phụ thân đang mặc quan phục.

Nhất thời mặt mày tối tăm, nói không ra lời.

“Đều đứng lên đi.” Tiểu Vương gia liếc mắt xem xét ta, khóe môi khê nhếch: “Các ngươi là nô tài trong Vương phủ nhiều năm, năm đó một đường hầu hạ chủ tử tối hảo, không thể xem như những nô tài bình thường, về sau thấy ta hành lễ thì có thể, còn dập đầu miễn.”

“Khó mà làm được!” Ông nội thanh âm hoảng hốt, sắc mặt đột chuyển: “Chúng ta là nô tài của chủ tử, thấy chủ tử không dập đầu, còn ra cái dạng nô tài gì nữa?”

Thật ngoan, không cho ngươi dập đầu giống như cho ngươi một cái tát.

Ta lắc đầu, kiên quyết không thừa nhận đây là gia gia của ta. (thật làm xấu mặt bé:)

“A! Ngọc Lang? Ngươi như thế nào cùng chủ tử tọa một chỗ?” Mẫu thân ngẩng đầu, hét rầm lên, như thể muốn ném ta từ trên ghế xuống.

Gia gia cùng phụ thân ánh mắt chuyển tới chỗ ta ngồi, cũng thay đổi sắc mặt.

Tiểu Vương gia vội khoát tay nói: “Ngọc Lang đã chuộc thân, hiện giờ hẳn là khách của Vương phủ.”

Giống như nghe thấy cái gì đó tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời quang), làm cho cả nhà của ta ba bậc trưởng bối đều ngây người.

Xem ra ta thật sự đã khai sáng một ngoại lệ trong lịch sử ghi chép của Vương phủ, nô tài biến thân thành khách nhân của Vương phủ.

Mẫu thân vội vàng bắt động, kinh nghi bất định nhìn ta.

Phụ thân vừa mừng vừa sợ nói: ” Ân đức của tiểu chủ tử, bảo chúng ta như thế nào báo đáp cho đủ đây? Không ngờ tên tiểu tử này lại có phúc khí như vậy.”

“Khụ khụ, phụ thân, kỳ thật ta ở trong này chịu rất nhiều đau khổ, hơn nữa hẳn...” Ta lấy tay chỉ vào tiểu Vương gia, vừa định khóc lóc kể lể một phen.

“Ô ô... Chẳng lẽ tiểu nô tài này đắc tội với chủ tử, bị chủ tử đuổi ra khỏi nhà? Đang yên đang lành, như thế nào lại phải chuộc thân?” Ông nội lắp bắp, quả thực là đem tự do của ta xem như một tai họa kinh hoàng.

Này lão Hồ đồ, cái gì đuổi ra khỏi nhà, không phát hiện ta hiện tại đúng là thượng khách của Vương phủ hay sao?

Bất quá, ta nhìn thấy bọn họ liền nhảy khỏi ghế đứng lên, hẳn không phát hiện cũng có thể hiểu được.

Với cái loại tình huống ma quỷ mới phát sinh này ta quả thật chống đỡ không được, ta chỉ còn biết chuyển hướng tiểu Vương gia, nổi giận dùm dùm nói: “Đang yên đang lành, ngươi đem người nhà của ta đến đây làm gì? Có phải hay không chê ta căn ngươi không đủ mạnh, da lại ngứa ngứa có phải hay không?”

Lập tức nghe được bên tai truyền đến những hơi thở căng thẳng.

Tiểu Vương gia lập tức thay đổi quay lại đối ta cười: “Phụ thân ngươi là đi lên kinh thành nhậm chức, tự nhiên phải đến bái kiến nguyên chủ tử. Mẫu thân của ngươi cùng gia gia, cũng là ta đây triệu thêm, dù sao họ cũng muốn đi theo phụ thân ngươi.”

Ở nhà lão thái gia, phu nhân không lo, nhất định phải đi theo đến đây quấy rầy ta?

Bất quá lấy thái độ làm người của mẫu thân cùng gia gia của ta, quả thật mới có thể làm như vậy.

“Bọn họ muốn đi theo, ngươi có thể bảo không cần cơ mà. Ngươi nói bọn họ dám không nghe? Dù sao chính là ngươi không đúng!”

Lại nghe được những hơi thở căng thẳng.

Xem sắc mặt của bọn họ, nếu không phải e ngại tiểu Vương gia, chỉ sợ mẫu thân đã muốn đi lên túm lỗi tai của ta, mà gia gia chỉ sợ đã đem quả trứng giơ lên cao.

Tiểu Vương gia buồn cười nói: “Hảo, hảo, là ta không đúng. Ngươi nói phải bồi tội như thế nào đây?”

Kia còn phải nói, ta quả là thông minh tuyệt đỉnh, phản ứng thiên hạ vô song, lập tức lớn tiếng nói: “Ngươi đem ta tất cả người nhà của ta đều trả tự do, không cần bọn họ làm nô tài của ngươi, ta đây liền vừa lòng.”

Hiển nhiên, trong nhà ba người đã muốn ngậy đại. Ta nghĩ bọn họ hẳn là cảm động đến ngậy đại.

Ngọc Lang ta quả thực thật có tiền đồ a, không đến một năm, chẳng những chính mình chuộc thân, còn giúp người nhà cứu ra khổ hải.

” Lo liệu tốt lắm, ta có thể lập tức huy thư, làm cho bọn họ đều chuộc thân. Bất quá...” Tiểu Vương gia bỗng nhiên âm thanh trở nên quý dị, trầm giọng nói: “Ngươi phải ở trong Vương phủ theo giúp ta một năm, làm khách của Vương phủ thêm một năm nữa. Không có sự cho phép của ta, không được tự ý rời khỏi Vương phủ.”

“Không thành vấn đề!” Dù sao ta làm khách của Vương phủ cũng đã quen rồi, về việc lộng phá hư gì đó,

về sau lại tìm biện pháp giải thích sau.

Bùm một tiếng, có người đột nhiên quỳ xuống.

Gia gia quỳ khóc lớn lên: “Chủ tử.... Chủ tử hôm nay làm sao vậy? Ta đã hầu hạ vài thập niên, lão chủ tử ở Vương phủ trước tuy nói ân điển cho dưỡng lão, rốt cuộc còn lộ vẻ cái môn hạ đích danh phận. Hiện giờ như thế nào..... Nói như thế nào không cần nô tài liền từ bỏ?”

Ta trợn tròn mắt, chẳng lẽ còn có người không chịu làm bình dân cam nguyện làm nô tài sao?

Bùm bùm, cứ nhiên ngay cả phụ mẫu ta cũng quỳ xuống.

Phụ thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng thần tình nói: “Không biết Ngọc Lang làm cái chuyện gì đại nghịch bất đạo, khiến chủ tử tức giận đến nỗi muốn đem cả nhà chúng ta đều đuổi đi. Cầu chủ nhân cấp ân điển, nô tài nhất định hảo hảo giáo huấn tiểu súc sinh này.”

Mẫu thân quỳ gối cạnh phụ thân, đè nặng thanh âm nức nở khóc.

Ta thực bị làm cho hồ đồ, chỉ có thể nghiêm mặt nhìn bọn họ.

Trường bối đều quỳ, ta nên quỳ hay không đây? Chính là muốn ta quỳ xuống trước mặt tiểu Vương gia là chuyện không tưởng.

Hơn nữa cho dù quỳ, ta cũng không cầu hấn cái gì. Hấn đã đáp ứng cho cả nhà của ta chuộc thân, chẳng lẽ cùng bọn họ cầu hấn khai ân đem chúng ta thu làm nô tài?

Nghĩ đến cả nhà ta, cứ nhiên chỉ có một mình ta là bình thường, mà lại công chính cương trực, thật sự là trong bất hạnh cũng còn có cái may.

31. Chương 31

Ở trong Vương phủ thư thư phục phục vài ngày, hảo y hảo thực đưa đến trước mặt, ta đối với sự nhiệt tình hiếu khách của tiểu Vương gia có chút vừa lòng.

Duy có một nơi, là mỗi khi ta tới gần sẽ có không ít người khấn trương, đông vắn tây vắn, sau đó sẽ lễ phép mời ta trở về, đó là: đại môn Vương phủ!

Tiểu Vương gia ngày đó ra lệnh ta đều nghe được nhất thanh nhị sở, trong lòng biết hấn sẽ không cho ta

ra khỏi đại môn, chỉ có thể trong lòng thầm mắng, tự trách mình không có khả năng.

Vài ngày không thấy tiểu Vương gia, ta không khỏi hỏi thăm một chút, nguyên lai hắn có việc ra ngoài. Trần bá nói, tựa hồ là triều đình phái đi làm cái gì đó.

Hừ, hắn có thể được phái đi làm việc gì cơ chứ?

Cuối tháng, ta đang ở trong thư phòng tiểu Vương gia nghiên cứu một cái chuông vàng của hắn (*nghiên cứu*???), Trần bá từ bên ngoài tiến vào, cao hứng nói: “Chủ tử đã trở lại!”

“Cái gì?” Ta lắp bắp kinh hãi, bởi vì nghe nói là hoàng đế có ban cho tiểu Vương gia một cái chuông vàng, mà nó (cái chuông) lại đang nằm im trên tay ta không hiểu vì không đang đưa được nữa. (kết quả của việc *nghiên cứu*)

“Chủ tử đã trở lại, đang ở chính sảnh nghỉ ngơi, bảo rằng như thế nào lại không thấy Hạ công tử.”

“Tại sao trở về nhanh như vậy?” Ta tức giận ồn ào cả lên, một bên âm thầm phỏng đoán không biết tiểu Vương gia đã biết việc ta làm bể năm ba cái đĩa trang trí, mười bảy mười tám miếng ngọc treo trong phòng (O_o) hay chưa.

Còn có bồn hoa bảo bối của hắn ở trong viện, chịu không nổi sự dốc lòng chiều cổ của ta, hiện giờ chỉ còn một cây cọc trụ lủi.(O.O)

(h thì mình đã hiểu seo gia đình em sung sướng như vậy khi *tiền* em ra khỏi cửa)

“Chủ tử tìm người, mau đi theo ta.”

Vì cái gì cứ tìm ta gây phiền toái?

Cho dù ta nhất định sống chết thế nào cũng không đi, Trần bá vẫn là vâng theo mệnh lệnh của tiểu Vương gia đem ta kéo tới trước mặt hắn.

Chính sảnh bày ra vài cái rương, mấy tên tùy tùng của tiểu Vương gia vẫn đang khiêng cái gì đó.

Tiểu Vương gia ngồi ở đại sảnh, chậm chậm uống chén trà nóng.

“Đi nơi nào vậy? Tìm nửa ngày cũng không thấy bóng người.” Vừa nhìn thấy ta, mọi quan tâm của tiểu Vương gia đều dồn về phía ta.

Ta âm thầm cân nhắc: ngàn vạn lần không thể cho hấn biết ta vừa mới ở trong thư phòng của hấn, nếu không tội lộng phá bảo vật được ngự ban chỉ có thể rơi đầu.

“Ta là khách, tùy tiện đi một chút là trái với vương pháp sao?” Ta thông thả ngồi xuống, chuyển đề tài hỏi: “Rốt cuộc khi nào thì thả ta về nhà? Ta cho người biết, ta làm khách ở đây như vậy là đủ rồi đấy.”

Hấn khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Lúc nào ta thấy đủ tự nhiên cho người đi.”

“Ta không quan tâm! Ta phải về nhà!”

Chờ hấn phát hiện ta lộng phá rất nhiều đồ vật của hấn chỉ sợ ta không có cơ hội rời đi.

“Như thế nào vừa thấy mặt liền cùng ta giận dữ?” Tiểu Vương gia lạnh nhạt nói: “Vốn nghĩ muốn cho người kinh hãi, quên đi, gọi bọn họ lên đây đi.”

Kêu ai?

Lòng ta sinh điềm xấu, không khỏi cảnh giác nhìn chằm chằm về phía cửa.

Chỉ chớp lát, có ba người bước nhanh vào, cung kính đối tiểu Vương gia hành lễ: “Chủ tử.” Lại quỳ xuống, dập đầu thật mạnh.

Ba người này lão có, nữ có, nam có, động tác hành lễ thuần thực cứ như hoạt động thường nhật.

Cư nhiên là mẫu thân cùng gia gia không có lương tâm của ta, còn có phụ thân đang mặc quan phục.

Nhất thời mặt mày tối tăm, nói không ra lời.

“Đều đứng lên đi.” Tiểu Vương gia liếc mắt xem xét ta, khóe môi khẽ nhếch: “Các người là nô tài trong Vương phủ nhiều năm, nắm đó một đường hầu hạ chủ tử tối hảo, không thể xem như những nô tài bình thường, về sau thấy ta hành lễ thì có thể, còn dập đầu miễn.”

“Khó mà làm được!” Ông nội thanh âm hoảng hốt, sắc mặt đột chuyển: “Chúng ta là nô tài của chủ tử, thấy chủ tử không dập đầu, còn ra cái dạng nô tài gì nữa?”

Thật ngoan, không cho người dập đầu giống như cho người một cái tát.

Ta lắc đầu, kiên quyết không thừa nhận đây là gia gia của ta. (thật làm xấu mặt bé:)

“A! Ngọc Lang? Người như thế nào cùng chủ tử tọa một chỗ?” Mẫu thân ngẩng đầu, hét rầm lên, như thể muốn ném ta từ trên ghế xuống.

Gia gia cùng phụ thân ánh mắt chuyển tới chỗ ta ngồi, cũng thay đổi sắc mặt.

Tiểu Vương gia vội khoát tay nói: “Ngọc Lang đã chuộc thân, hiện giờ hẳn là khách của Vương phủ.”

Giống như nghe thấy cái gì đó tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời quang), làm cho cả nhà của ta ba bậc trưởng bối đều ngây người.

Xem ra ta thật sự đã khai sáng một ngoại lệ trong lịch sử ghi chép của Vương phủ, nô tài biến thân thành khách nhân của Vương phủ.

Mẫu thân vội vàng bắt động, kinh nghi bất định nhìn ta.

Phụ thân vừa mừng vừa sợ nói: ” Ân đức của tiểu chủ tử, bảo chúng ta như thế nào báo đáp cho đủ đây? Không ngờ tên tiểu tử này lại có phúc khí như vậy.”

“Khụ khụ, phụ thân, kỳ thật ta ở trong này chịu rất nhiều đau khổ, hơn nữa hẳn...” Ta lấy tay chỉ vào tiểu Vương gia, vừa định khóc lóc kể lể một phen.

“Ô ô.... Chẳng lẽ tiểu nô tài này đắc tội với chủ tử, bị chủ tử đuổi ra khỏi nhà? Đang yên đang lành, như thế nào lại phải chuộc thân?” Ông nội lắp bắp, quả thực là đem tự do của ta xem như một tai họa kinh hoàng.

Này lão Hồ đồ, cái gì đuổi ra khỏi nhà, không phát hiện ta hiện tại đúng là thượng khách của Vương phủ hay sao?

Bất quá, ta nhìn thấy bọn họ liền nhảy khỏi ghế đứng lên, hẳn không phát hiện cũng có thể hiểu được.

Với cái loại tình huống ma quỷ mới phát sinh này ta quả thật chống đỡ không được, ta chỉ còn biết chuyển hướng tiểu Vương gia, nổi giận dùm dùm nói: “Đang yên đang lành, người đem người nhà của ta đến đây làm gì? Có phải hay không chê ta căn người không đủ mạnh, da lại ngứa ngứa có phải hay không?”

Lập tức nghe được bên tai truyền đến những hơi thở căng thẳng.

Tiểu Vương gia lập tức thay đổi quay lại đối ta cười: “Phụ thân người là đi lên kinh thành nhậm chức, tự nhiên phải đến bái kiến nguyên chủ tử. Mẫu thân của người cùng gia gia, cũng là ta đây triệu thêm, dù sao họ cũng muốn đi theo phụ thân người.”

Ở nhà lão thái gia, phu nhân không lo, nhất định phải đi theo đến đây quấy rầy ta?

Bất quá lấy thái độ làm người của mẫu thân cùng gia gia của ta, quả thật mới có thể làm như vậy.

“Bọn họ muốn đi theo, người có thể bảo không cần cơ mà. Người nói bọn họ dám không nghe? Dù sao chính là người không đúng!”

Lại nghe được những hơi thở căng thẳng.

Xem sắc mặt của bọn họ, nếu không phải e ngại tiểu Vương gia, chỉ sợ mẫu thân đã muốn đi lên túm lỗ tai của ta, mà gia gia chỉ sợ đã đem quả trứng giơ lên cao.

Tiểu Vương gia buồn cười nói: “Hảo, hảo, là ta không đúng. Người nói phải bồi tội như thế nào đây?”

Kia còn phải nói, ta quả là thông minh tuyệt đỉnh, phản ứng thiên hạ vô song, lập tức lớn tiếng nói: “Người đem ta tất cả người nhà của ta đều trả tự do, không cần bọn họ làm nô tài của người, ta đây liền vừa lòng.”

Hiển nhiên, trong nhà ba người đã muốn ngậy đại. Ta nghĩ bọn họ hẳn là cảm động đến ngậy đại.

Ngọc Lang ta quả thực thật có tiền đồ a, không đến một năm, chẳng những chính mình chuộc thân, còn giúp người nhà cứu ra khổ hải.

” Lo liệu tốt lắm, ta có thể lập tức huy thư, làm cho bọn họ đều chuộc thân. Bất quá...” Tiểu Vương gia bỗng nhiên âm thanh trở nên quý dị, trầm giọng nói: “Người phải ở trong Vương phủ theo giúp ta một năm, làm khách của Vương phủ thêm một năm nữa. Không có sự cho phép của ta, không được tự ý rời khỏi Vương phủ.”

“Không thành vấn đề!” Dù sao ta làm khách của Vương phủ cũng đã quen rồi, về việc lộng phá hư gì đó, về sau lại tìm biện pháp giải thích sau.

Bùm một tiếng, có người đột nhiên quỳ xuống.

Gia gia quỳ khóc lớn lên: “Chủ tử... Chủ tử hôm nay làm sao vậy? Ta đã hầu hạ vài thập niên, lão chủ tử ở Vương phủ trước tuy nói ân điển cho dưỡng lão, rốt cuộc còn lộ vẻ cái môn hạ đích danh phận. Hiện giờ như thế nào..... Nói như thế nào không cần nô tài liền từ bỏ?”

Ta tròn tròn mắt, chẳng lẽ còn có người không chịu làm bình dân cam nguyện làm nô tài sao?

Bùm bùm, cứ nhiên ngay cả phụ mẫu ta cũng quỳ xuống.

Phụ thân mồ hôi lạnh chảy ròng ròng thần tình nói: “Không biết Ngọc Lang làm cái chuyện gì đại nghịch bất đạo, khiến chủ tử tức giận đến nỗi muốn đem cả nhà chúng ta đều đuổi đi. Cầu chủ nhân cấp ân điển,

nô tài nhất định hảo hảo giáo huấn tiểu súc sinh này.”

Mẫu thân quỳ gối cạnh phụ thân, đè nặng thanh âm nước mắt khóc.

Ta thực bị làm cho hồ đồ, chỉ có thể nghiêm mặt nhìn bọn họ.

Trường bối đều quỳ, ta nên quỳ hay không đây? Chính là muốn ta quỳ xuống trước mặt tiểu Vương gia là chuyện không tưởng.

Hơn nữa cho dù quỳ, ta cũng không cầu hấn cái gì. Hấn đã đáp ứng cho cả nhà của ta chuộc thân, chẳng lẽ cùng bọn họ cầu hấn khai ân đem chúng ta thu làm nô tài?

Nghĩ đến cả nhà ta, cứ nhiên chỉ có một mình ta là bình thường, mà lại công chính cương trực, thật sự là trong bất hạnh cũng còn có cái may

32. Chương 32

Ta trở mắt nhìn người nhà rời đi, một mình bị bắt ở lại Cửu vương phủ.

Không, không! Ta không muốn ở lại!

Gia gia không cần ta, vì cái gì ngay cả mẫu thân cũng không thương ta. Phụ thân cứ nhiên còn an ủi ta nói tiền đồ là ở chỗ này, giống như ta làm người hầu cho tiểu Vương gia chính là làm đại quan không bằng.

Bọn họ đều mong chờ ta theo tiểu Vương gia sẽ có được nhiều thứ ưu đãi.

Chẳng lẽ ta có thể nhận được ưu đãi từ tiểu Vương gia?

Chỉ sợ chỉ có lo lắng với phiền não mà thôi.

Cả nhà ta vừa đi, tiểu Vương gia phi thường nhanh chóng đã biết ta ở trong thư phòng của hấn làm “chuyện tốt”, còn cho đòi Trần bá lại hỏi.

“Trần bá, lúc ta không có trong Vương phủ, Ngọc Lang đã làm những gì?”

Trần bá liếc nhìn ta một cái. Ta khóc không ra nước mắt nhìn Trần bá, hy vọng hấn khẩu hạ lưu tình.

“Cái này.... Hạ công tử ở trong Vương phủ rất hảo, cũng không nháo đại sự gì.” Trần bá cẩn thận xem xét ta, nuốt nước miếng: “Chính là.... không cẩn thận đập hư bình phong bằng ngọc lưu ly được ngự ban ở tiền thính, còn có ở hậu hoa viên giàn liên hoành thúy ngọc vốn thường ngày xanh biếc, cộng thêm bộ bát song sắc bạch long phượng của chủ tử, cũng...chỉ còn một cái ; nường nường mỗi lần đến tất ngắm trên châu cấm tú nhưng mà...”(hok bik em phá bằng cách nào mà *pro* thế nhỉ???)

Ta vừa nghe vừa giương mắt nhìn Trần bá, thật sự là một chút tình người cũng không có. Vừa gặp được tiểu Vương gia liền cung khai toàn bộ, không có nghĩa khí! (làm sai mà còn bày đặt lớn lối!”=.=)

Ta không khỏi trong lòng run sợ trộm quan sát sắc mặt tiểu Vương gia.

“..... Cẩm lý được dưỡng trong hồ nước hoa viên, toàn bộ đều đã chết. Hoa ngũ sắc của chủ tử được mang từ Thiên Sơn về hôm qua đã chết héo. Nô tài đã khuyên Hạ công tử không nên đụng hoa kia, còn nói đó là hoa chủ tử thích nhất, chính là....”

Tiểu Vương gia nghe được “số phận” những cây hoa của hắn, chân mày đột nhiên dựng lên, hướng ta hừ một tiếng.

Lòng ta chợt nhảy dựng, người này, sẽ không nghĩ muốn trả thù chứ? Chính là ta thân chẳng có gì đáng giá, có cái gì có thể bồi thường cho hắn? Chẳng lẽ hắn sẽ lại bức ta tái bán mình làm nô? (tội nghiệp em, *vừa nghèo vừa hèn*!Chậc!)

“Mang giấy bút đến đây.” Tiểu Vương gia bỗng nhiên hạ lệnh.

Giấy bút được đưa lên, tiểu Vương gia một tay chấp bút, viết viết cái gì đó. Ta không biết hắn lại làm cái quỷ gì, bất ổn nhìn thăm dò.

Lập tức da đầu run lên.

Hắn cư nhiên đem những đồ vật ta phá hư của hắn, từng cái từng cái viết ra rất rành mạch.

Xem ra là muốn chuẩn bị cùng ta hảo hảo tính toán.

“Người muốn làm gì? Lộng phá hư cũng là do ta không cẩn thận thôi...” Ta ở một bên nói nhỏ, thấy tiểu Vương gia đem toàn bộ những món ta đã từng phá hư trước đây viết ra rõ ràng ta lại càng kinh hãi.

“Hắc hắc, ” tiểu Vương gia viết một hồi lâu, rốt cục đem” hành vi phạm tội” của ta ghi chép rõ ràng, quăng cây bút sang một bên, cầm lấy tay của ta nhìn lại “tác phẩm” của mình nói: “Ngọc Lang, nhìn đi, đây là những thứ ngươi đã phá hư. Cổ ngữ nói: giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền. Ngươi phá hư rất nhiều đồ vật của ta, nhất định phải bồi thường a.”

Nghe được tiếng cười nguy hiểm bên tai, toàn thân lông tơ đều dựng thẳng lên.

Ta nói: “Người muốn như thế nào?”

“Mấy thứ này mỗi thứ đều là vô giá, ta nghĩ người có muốn bồi thường cũng không nổi. Như vậy đi, người mỗi lần ngoan ngoãn nghe ta nói, ta liền gạch bỏ một món trên tờ giấy này. Người bồi thường xong hết những món này, ta sẽ cho người về nhà.”

Ta lại hỏi: “Cái gì gọi là ngoan ngoãn nghe người nói?”

Tiểu Vương gia lập tức giơ móng vuốt sói ra sờ sờ hạ thân của ta, xấu xa nói: “Người nói xem?”

“Đây chẳng phải là bán mình?” Ta lập tức hiểu được, lập tức khí khái thẳng cổ hô to: “Ta mặc kệ! Đại trượng phu khả sát bất khả nhục! Ta tuyệt đối, tuyệt đối mặc kệ!”

Tiểu Vương gia quý kẻ bị nhìn thấy, cũng không xấu hổ, chính là bỗng nhiên an tĩnh lại, yên lặng nhìn ta.

Ta nghĩ đến hắn lại sử dụng thủ đoạn đê hèn như trước ý cường khi yếu, không ngờ hắn nhìn ta một lúc lâu, cứ nhiên gật gật đầu, thở dài: “Không tồi, người ngay cả nô tài đều chết sống không chịu làm, lại như thế nào sẽ vì mấy thứ này bán mình. Buồn cười buồn cười, thể nhân cứ nhiên so ra kém người như vậy một cái tiểu ngu ngốc.”

Hắn buông, xoay người nghĩ nghĩ, nắm cái danh sách thật dài kia, tùy ý xé thành hai nửa, vứt trên mặt đất.(anh quờn thấy ớn lun:())

Khoan hồng độ lượng như vậy, quả thực không giống thái độ làm người lúc bình thường của tiểu Vương gia. Ta trợn mắt há hốc mồm, không biết hắn rốt cuộc muốn cái gì.

Tiểu Vương gia làm việc thật sự là bí hiểm, ta nghĩ nửa ngày cũng nhìn không ra đến tột cùng là hắn muốn cái gì, bất quá biết hắn sẽ không cần ta bồi thường đồ vật bị hư, trong lòng hơi thả lỏng một chút, cũng quyết định không truy cứu hắn vì đã gọi ta là ngu ngốc sai lầm.

Hắn đối tốt với ta, ta đương nhiên với hắn hảo.

Đêm đó, ta bồi hấn ăn cơm thật ngon.

Tiểu Vương gia sắc mặt vẫn không được tốt lắm, thỉnh thoảng chỉ nhìn ta cười cười.

“Ngọc Lang, tối nay ánh trăng mê người, không bằng cùng ta uống vài chén?”

Nói đến ánh trăng mê người, ta liền nhớ lại hần lần trước đem ta đá xuống hồ nước qua đêm. Bất quá tiểu Vương gia hôm nay đối ta tốt như vậy, nói cái gì cũng là không thể nhỏ mọn tư thù được. Ta liền bồi hần uống ngay hai chén, hơn nữa còn kể rành mạch từng thứ, từng thứ vì sao bị ta làm hư.

Tiểu Vương gia nghe được cười ha ha, xem ra tuyệt không hề tức giận ta.

Trăng đã lên cao, ta cũng mệt nhọc, vốn nghĩ muốn chạy trở về phòng ngủ. Trần bá thừa dịp lúc đi lên đưa rượu và thức ăn trộm nói với ta: “Hạ công tử, người hôm nay bồi chủ tử giải buồn đi. Chủ tử ra ngoài một chuyến, trở về trong lòng có điểm không thoải mái mà.”

Tiểu Vương gia ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Cư nhiên có người dám làm cho hần khó chịu?

Ta trộm xem sắc mặt tiểu Vương gia, quả thật ẩn ẩn có điểm gì là lạ.

Trong lòng bỗng nổi lên sự thương cảm.

Ta vì thế lại bồi hần uống ngay hai chén.

Hai chén rất nhanh thay đổi thành bốn chén...

Kết quả, chúng ta uống tới ngã lăn ra trên giường. (O_o nguy ời, nguy ời!!!)

33. Chương 33

Uống rượu đến ngã lăn ra trên giường còn chưa tỉnh, còn muốn toàn thân xương cốt đều đau nhức.

Ta ngày kế tỉnh lại đau đến nghiêng răng trợn mắt, mơ hồ nhớ tới hôm qua cơ thể mình cùng tiểu Vương gia ma sát đụng chạm vô cùng khoái hoạt, còn có những tiếng rên rỉ dâm loạn vừa nghĩ đến đã muốn đỏ mặt, tiểu Vương gia thì cường ngạnh loạn động suốt đêm.

Biết mình lại dần dần tự động đưa dê vào miệng sói, ta khóe miệng động động, cơ hồ phải lớn tiếng khóc kêu oan.

“Cũng là người tốt nhất, Ngọc Lang.” Còn chưa kịp há mồm, tiểu Vương gia hai tay đã đem ta gắt gao ôm lấy, thở dài: “Trên đời nếu có nhiều người như người vậy, thiên hạ há chẳng phải vô cùng thái bình sao? Vừa nhìn gương mặt, đã có thể ít nhiều đoán biết được tâm tư.”

Hần ngũ khí thê lương, hại ta muốn khóc lên oán khí đành phải càu nhàu một tiếng nuốt trở lại vào bụng.

Tên hồn đản này, đã ăn được ta thì hẳn phải là dào dạt đặc ý mới đúng chứ?

Còn ở đó ai thán cái gì?

Ta ở trong lòng ngực tiểu Vương gia giương mắt nhìn hắn. Quả nhiên, sắc mặt hắn rất không ổn, giống như gặp phải chuyện gì vô cùng phiền lòng. Nhưng hắn có năng lực như vậy thì làm gì có ai có thể gây khó dễ cho hắn được chứ? Trên đời còn có người hội so với ta phiền phức hơn sao? (O.o tưởng tự hào cái gì...chậc!)

Tiểu Vương gia thân mình trần trụi ôm ta vào lòng, buồn không lên tiếng, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ta tuy rằng cảm thấy không được thoải mái lắm, nhưng hắn hôm nay đặc biệt kỳ quái, đành phải mặc hắn ôm.

Cứ như vậy qua hết một buổi sáng, ta cứ nhiên không có cơ hội thống thống khoái khoái khóc lên thật lớn cho hắn biết mặt.

“Ngọc Lang, người có hy vọng cả đời cùng ta như vậy hay không?” Tiểu Vương gia ôm ta đã lâu, rốt cục cũng hoạt động một chút, lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa cái trán của ta.

Ta ngẩng đầu nhìn, môi của hắn, ánh mắt của hắn, đều phi thường xinh đẹp. Tiểu Vương gia nhìn bộ dáng của ta, có chút sốt ruột. Ta từ nhỏ rất thích những thứ xinh đẹp, hắn vừa mở miệng hỏi, ta cơ hồ muốn gật đầu đáp ứng.

Tiểu Vương gia chăm chú nhìn ta, đôi mắt như có lửa.

Ta vừa muốn gật đầu, bỗng nhiên nghĩ vấn đề này không thể tùy tiện đáp ứng. Cả đời là một khái niệm dài đằng đẳng. Nếu đáp ứng rồi, kia cùng với chung thân làm nô tài của hắn có gì khác biệt? (ây, bậy,bậy hết sức, *vợ* với người hầu seo có thể giống nhau được!)

“Ôi, ” nháy mắt thần trí đã thanh tỉnh lại, không để vẻ đẹp của tiểu Vương gia mê hoặc, ta kiên định nói: “Không hy vọng.”

Trên đỉnh đầu, gương mặt tiểu Vương gia thoáng cái đã biến sắc. Ta khẩn trương bắt lấy tay tiểu Vương gia để tránh hắn tức giận, ta phản kháng không kịp.

“Không hy vọng?”

Lòng ta như có tảng đá to đè nặng xuống, quay đầu, nhỏ giọng nói: “Không hy vọng.....”

Tiểu Vương gia lạnh lùng nhìn ta một hồi, da mặt căng thẳng giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nứt vỡ. Lòng ta càng loạn hơn, một bên nghĩ thầm nên ứng biến như thế nào.

Trong phòng không khí dần dần ngưng trọng.

Sau một lúc lâu.....

“Ta sớm nên biết người hội nói như vậy....” Tiểu Vương gia phun ra một câu trầm thấp, đường cong trên mặt chậm rãi nhu hòa xuống, vỗ vỗ khuôn mặt của ta nói: “Bộ đáng người như vậy, chưa bao giờ hội sửa.”

Ta thấy hắn không có phát hỏa, nhẹ nhàng thở ra, ngạc nhiên nói: “Vì cái gì phải sửa? Tính tình của ta không tốt sao?” Bản nhân tự nhận thiện lương thành thực (O_o what?), không có cần phải sửa đổi gì cả (vậy seo?).

“Không, như vậy là tốt rồi. Ta nghĩ người cả đời cũng không cần sửa.”

Ta xem xét gương mặt tiểu Vương gia, nói: “Tiểu vương gia, người có phải hay không gặp chuyện gì không tốt? Vì sao lại kì quái như vậy?”

Tiểu Vương gia bỗng nhiên nở nụ cười, tựa hồ tâm tình tốt lên không ít: “Thật không? Người mà cũng quan tâm ta sao? Ta nhớ người nói người ghét ta nhất mà. Ngọc Lang, người vì cái gì cứ gọi ta là tiểu Vương gia?”

“Không gọi tiểu Vương gia, chẳng lẽ muốn ta gọi người chủ tử? Thật ghê tởm.” Ta hướng hắn nhún mặt nhún mũi.

“Kia...” Tiểu vương gia đem thanh âm phóng nhẹ, ôn nhu nói: “Gọi ta là Sanh nhi.”

Ta nghe hắn dùng cách nói ôn nhu kia, nhất thời xương cốt đều hư nhuyễn tám chín phần, đem việc đem qua bị hắn cường ngạnh ném lên chín tầng mây.

“Sanh nhi...” Ta cười hắc hắc, thú vị kêu to. (ôi, cuối cùng cũng tới ngày này, thật đáng mong chờ a~)

Tiểu Vương gia cười ha ha, vỗ tay nói: “Kêu đặc hảo, tái kêu, tái kêu.”

Phi, ta cũng không phải cầu của người mà người bảo cái gì phải làm cái đó! (à, lại xấu tính rồi!:()

Ta quay mặt đi, giật nhẹ chăn, chuẩn bị xuống giường.

Còn chưa rời khỏi chăn, phía sau đột nhiên một trận mạnh mẽ đánh úp lại, tiểu Vương gia đem ta áp đảo xuống giường.

“Ngọc Lang, Ngọc Lang, ta rất thích ngươi.” Tiểu Vương gia thanh âm bỗng nhiên trở nên tràn ngập thống khổ, làm cho trong lòng ta chợt run lên: “Ngươi nghìn vạn lần đừng chê cười ta, ta thật sự thích ngươi.”

Chê cười? Thích ta thì thích ta, có cái gì đáng chê cười đâu?

Ta đây là một người cực kì đáng yêu, thích ta là chuyện đương nhiên. (chảnh khiếp =.=)

Tiểu Vương gia khí lực quá lớn, cảm xúc kích động, gắt gao đem ta ôm vào trong ngực. Ta cố gắng dùng mọi cách, đều không thể đem hắc đá văng ra khỏi người mình.

“Được rồi, ngươi buông ta ra đi.”

“Ngươi có thích ta không?” Tiểu Vương gia bỗng nhiên cầm lấy bả vai của ta, nhìn chăm chú gương mặt của ta, nghiêm trang đặt câu hỏi.

“Này....” Đáp thích ta không cam lòng, đáp không thích..... ta lại sợ hắc phát hỏa trút lên người của ta.

Ta thân thể đêm qua mới bị gây sức ép, hôm nay trăm triệu lần không thể bị hắc chà đạp thêm một lần nào nữa.

Không khỏi do dự.

Tiểu Vương gia thấy ta ấp a ấp úng, thần sắc buồn bã, bàn tay trên vai ta hơi thả lỏng: “Ta biết, ngươi không thích ta.”

Nghe hắc nói như vậy, trong lòng ta bỗng có điểm khổ sở, một loại tư vị nói không nên lời dày vò trong lòng ta. (yêu ời đấy!:>)

Ta buồn bã nói: “Còn muốn ta thích ngươi? Cũng không nhớ ngươi đã từng đối với ta như thế nào sao? Ta cũng không phải cầu, đánh một chút cho khúc xương liền lay động cái đuôi!”

Ta nguyên vốn tưởng rằng tiểu Vương gia hội phát hỏa. Hắc phát hỏa hoàn hảo một chút, ta còn biết nên ứng phó như thế nào. Không ngờ hắc ngay người, tựa hồ bị ta mắng sưng sốt, cư nhiên nói với ta: “Nguyên lai ngươi còn ghi hận. Tốt lắm....” Hắc đột nhiên đứng lên, đem ta kéo lên đứng ở trên giường: “Ta bồi tội, ngươi đánh ta, ngươi phạt ta đi.”

Người này hôm nay rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng biết bị cái gì nữa!

“Người có thể dùng roi quất ta, ” tiểu Vương gia bắt đầu nói năng lộn xộn: “Người có thể tát ta...cũng có thể....”

Ta nhìn dáng vẻ khấn trương của hắn, cũng sợ hãi không ít, liên tục khoát tay nói: “Hảo,hảo, cho là ta sợ người đi. Ta thích người, thích người, vậy là được rồi chứ gì. Van cầu người không cần làm ta sợ như vậy đâu.”

“Người thích ta?” Tiểu Vương gia không dám tin nhìn ta chăm chú, nở rộ ra một nụ cười an tâm: “Người thích ta, người cũng thích ta? Ha ha, nguyên lai người cũng thích ta, lão thiên gia phù hộ.” Hắn ôm ta một cái, đem ta chặt chẽ giam cầm vào trong ngực.

Bị hắn ôm như vậy, tư vị quả thật không tồi. Ta bỗng nhiên cảm giác được tiểu Vương gia thật sự thực để ý ta, không khỏi trong lòng âm thầm cao hứng.

“Lão thiên gia phù hộ, người cuối cùng cũng thanh tỉnh trở lại. Xuất môn một chuyến, chẳng lẽ gặp tà?”

Tiểu Vương gia mặc kệ lời ta nói thầm, hưng phấn mà ôm ta.

Hắn lẩm bẩm nói: “Chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, ta sẽ không đem người giao cho Nhị ca. Ta nhất định không đem người đưa cho Nhị ca.....” (đấy, nguyên nhân của việc ảnh *khìn khìn* như vậy đấy)

Ta ngạc nhiên nói: “Chuyện này với Nhị vương gia có cái gì quan hệ?”

Tiểu Vương gia cả người nhất thời cứng lại, lắc đầu nói: “Không có vấn đề gì, nơi này không có chuyện của Nhị ca. Người không cần lo lắng. Ngọc Lang, cũng đã đến trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Hắn tránh đi vấn đề của ta, đem ta từ trên giường kéo xuống, hai người một phen kích động đi ăn cơm.

34. Chương 34

Chuyến xuất môn lần này của tiểu Vương gia đối với ta mà nói là chuyện tốt, bởi vì hắn sau khi trở về thái độ hoàn toàn khác hẳn, quả thực là hữu cầu tất ứng, bảo ta thật sự có điểm thụ sủng nhược kinh.

Ta cuối cùng cảm thấy được bên trong có điểm kỳ quái, chính là mỗi lần hỏi tiểu Vương gia, tổng bị hắn dùng chuyện thú vị mà lãng tránh. Rốt cục sau vài lần hỏi han đều thất bại ta cũng không nhắc tới nữa.

Một ngày, giờ cơm chiều, ta muốn đến đình lý ở tiểu viện đích mở tiệc, cùng với tiểu Vương gia cùng nhau đợi ngắm trăng vừa ăn cơm. Chờ lúc ánh trăng ló dạng, mới phát hiện thời tiết này, phương vị này căn bản không thể thấy trăng. (hai cái đùa này == dở hơi thật)

Nhìn không tới ánh trăng, chúng ta giống nhau rất có tư vị ăn uống.

“Không ngờ thời gian này cứ nhiên còn có thể có được cá phần ngon như vậy (thú thật hem bik con này tròn méo ra sao nữa:”>).” Tiểu Vương gia một bên tán thưởng, một bên gấp miếng cá đặt vào trong bát của ta.

Ta cúi đầu lảng tránh, gật gật nói: “Không tồi, quả thật ăn ngon.” Vì thế liền gấp thêm mấy miếng, tiếp tục ăn lấy ăn để.

Tiểu Vương gia tỏ ra không để ý chuyện ăn uống lắm chỉ là lẳng lặng nhìn ta ăn.

“Ăn a, Sanh nhi, ngươi cũng ăn một chút.” Ta vì hắn gấp một khối, đặt vào trong bát của hắn.

Tiểu Vương gia cười nói: “Đây là vật phẩm tiến cống của Hồ Bắc. Phải từ từ ăn, mới có thể thưởng thức hết tư vị.” Hắn gấp miếng cá lên, chậm rì rì, rất có dáng vẻ thưởng thức mỹ vị.

Ta xua tay nói: “Cá không phải là cá, chẳng lẽ là cống phẩm, nó liền không giống bình thường? Bất quá là nhìn xem vận khí như thế nào, cùng nhau sống ở hồ nước, chẳng qua có con được tuyển đi làm cống phẩm mà thôi. Cũng giống như hoa hoa công tử cùng với tiện nô chẳng qua chỉ là hơn nhau ở vận số may rủi, chứ cũng từ con người sinh ra cả mà”

“Lời ấy không đúng đâu.” Tiểu Vương gia nghiêm mặt nói: “Có thể làm cống phẩm, tất nhiên là được tuyển chọn trong những thứ đã tuyển chọn nhiều lần. Huyết thống tôn ti, thượng trí hạ ngu, vốn là đạo lý từ xưa.” (anh ơi, *lạc đề* rồi =.=)

Ta nghe hắn nói như vậy, bỏ lại chiếc đũa, cũng nghiêm mặt nói: “Ngươi khẳng định được chọn nhất định so với không được chọn là tốt hơn? Ít nhiều thứ tốt, sinh trưởng ở thâm sơn đại trạch, bị chó hoang ăn, làm sao đến phiên hoàng đế ăn? Như cái đĩa thế này...” Ta xoay xoay cái đĩa (ây, coi chừng lại bể nữa bi giờ), “Mặc kệ có phải hay không cống phẩm, dù sao chính là một đĩa cá. Tái lợi hại cũng không có khả năng so với thức ăn bên trong ngon hơn.” (nói hay, bé...được lắm!)

Ta nói vài câu miệng lại bắt đầu muốn ăn (O_o), nắm lên chiếc đũa tiếp tục hướng đĩa rau gấp cho vào miệng, không kiên nhẫn nói: “Tốt lắm, bất hòa ngươi nói cũng đã nhàm chán rồi. Ta hỏi ngươi, ngươi chừng nào thì cho ta đi ra ngoài ngoạn?”

Cái này mới là vấn đề quan trọng.

Hiện tại, ta cứ nhiên còn không có quyền lợi ra khỏi đại môn Vương phủ, đương nhiên phải tận hết sức lực tranh thủ.

Tiểu Vương gia sắc mặt buồn bã.

Mỗi lần ta hỏi vấn đề này, hần đều sắc mặt buồn bã. Mỗi lần hần lộ ra cái dạng này, ta liền mềm lòng vô pháp chống lại.

Bất quá, ta quyết định lần này tuyệt đối không mềm lòng.

“Nói, ta khi nào thì có thể đi ra ngoài ngoạ?” Ta lớn tiếng ồn ào: “Ta là khách của Vương phủ, người không thể nhốt ta như vậy a.”

“Vì cái gì nhất định phải đi ra ngoài? Trong Vương phủ thiếu cái gì?”

“Trong Vương phủ cái gì cũng không có thiếu,...” ta trầm ngâm cúi đầu, chớp mắt nói: “Bất quá khi người không cho ta tùy ý xuất nhập, ta vẫn là cảm thấy được chính mình không có tự do.”

Tiểu Vương gia chậm rãi để đầu xuống, cúi đầu trầm ngâm.

“Ngọc Lang, nếu ta cho người lệnh bài tùy ý xuất nhập...” Tiểu Vương gia từ trong lòng ngực lấy ra cái thẻ nhỏ dài đã lâu: lệnh bài xuất nhập, ta cao hứng đưa hai tay ra đón lấy.

“..... vậy người cũng không thể vì ta mà không cần nó?”

Ta ngạc nhiên: “Vì cái gì không cần?”

Tiểu Vương gia nhẹ nhàng cười, dựa vào ta: “Kinh thành hiểm ác, ta không nghĩ người có đủ kiến thức để tự nhiên đi lại nơi này. Không bằng ở trong Vương phủ sống thanh tịnh, qua ba tháng mùa xuân, ta mang người đến Dương Châu chơi.”

Hần tiếng nói trầm thấp, hết sức lọt tai, ta nghe được mơ mơ màng màng cười rộ lên, gật đầu nói: “Hảo.”

Tiểu Vương gia ôm ta, đối ta hôn ngọt ngào, đắm say.

Buổi tối lại là càn quấy một đêm.

Ta bị tiểu Vương gia hết hôn lại sờ soạng, khí lực hoàn toàn không có, cả người như nhũn ra. Mấy ngày nay, mỗi tối đều làm việc này, cứ nhiên dần dần không cảm thấy chán ghét, sợ hãi như ngày xưa, ngược lại cảm thấy thực thoải mái. (ồ ồ)

Tiểu Vương gia làm xong chuyện xấu (em cũng thích mà gọi là *chuyện xấu* kái j???), ở trên lưng ta thấp giọng thì thảo, vừa nói vừa dùng đầu lưỡi liếm mút khắp nơi.

Ta hữu khí vô lực, đá hấn một chút, bất mãn nói: “Vì cái gì ta đều phải nằm dưới? Mệt mỏi quá.”

Tiểu Vương gia hỏi: “Vậy ngươi muốn như thế nào?”

“Mặc kệ, ta cũng muốn thương ngươi.”

Yêu cầu này ta cơ hồ mỗi lần trên giường đều đã đưa ra, đáng tiếc không có một lần được chấp thuận.

Không ngờ tối nay, tiểu Vương gia cư nhiên gật đầu nói: “Hảo, ta đáp ứng ngươi.”

Sự tình đột nhiên lại thành như vậy, ta thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, trừng to mắt nhìn tiểu Vương gia, xem hấn có hay không lại trêu cợt ta.

Tiểu Vương gia vẻ mặt thật sự nghiêm túc, đem ta từ phía dưới nâng dậy, chính mình lại nằm phía dưới.

“Ngươi có thể?”

Ta trừng mắt cứng lưỡi, nhìn tiểu Vương gia nhịp nhàng phối hợp, nhất thời quên lúc trước cả người không khoả, long tinh hổ mãnh đứng lên: “Có thể, ta đương nhiên có thể!” Ta hưng phấn vô cùng.

Tiểu Vương gia ở dưới thân của ta thực ngoan ngoãn, thật đúng là mỹ lệ vô cùng, làm cho dục vọng ta khê động.

Tục ngữ nói, chưa ăn qua thịt heo cũng gặp qua heo chạy. Ta tuy rằng không có ăn nằm với người khác, bất quá căn cứ kinh nghiệm đã từng bị thương mà nói (đã có thể rút được *kinh nghiệm* rồi seo??? Làm nhiều thế rồi cơ à *cười râm tà*), nhất định có thể thành công.

Một đêm thở hổn hển hư hư cố gắng, lại có tiểu Vương gia chủ động trợ giúp (O_o), rốt cục đạt thành tâm nguyện.

Ta lúc hưng phấn tiến vào, bị tiểu Vương gia chặt chẽ quấn lấy cơ hồ phải kêu lên, ôm thật chặt tiểu Vương gia nói: “Sanh nhi... Sanh nhi....”

Tiểu Vương gia đầu cũng đầy mồ hôi, sức chịu đựng của hấn coi như khá tốt, không giống ta mỗi lần bị tiến vào liền khóc lớn đại oán, chỉ là cắn môi nói: “Nhanh lên a, cọt xát cái gì?”

Được hấn nhắc nhở, ta nhanh thực hiện hành động. Một trước một sau, học bộ dáng ngày thường của hấn xoa xoa, nắn nắn.

Các loại tư vị này cùng với ngày thường thật bất đồng, không thể tinh tế thuyết minh.

Rốt cục đến cuối cùng, ta thật dài thở ra, toàn bộ cơ thể đều thả lỏng, ôm tiểu Vương gia thật chặt.

Tiểu vương gia giống như sống qua một hồi hình phạt, hô hấp rốt cục bình thường trở lại, lau đi cái trán đầy mồ hôi, xoay người đem ta ôm vào trong ngực, hỏi: “Cái này khả vừa lòng?”

Ta thật sự mệt đến ngất ngư, không có dư thừa khí lực tỏ vẻ, khẽ gật đầu, khẩn cấp tiến vào mộng đẹp.

“Ngọc Lang, nếu có người có thể cho người xiêm y, vật phẩm thượng đẳng, càng nhiều thú vui để ngoạn, người khả hội cùng hần?” Mồ hôi của tiểu Vương gia chảy dài trên cổ của ta, hần trên trán đều ướt đầm: “Người phải nhớ kỹ, bọn họ có lẽ cái gì cũng có thể cho người, cũng sẽ không vì người...”

Nói tới đây, ta đã muốn ngủ phân nửa, lúc sau hần nói cái gì cũng đều không có nghe thấy. Chỉ loáng thoáng gặp một câu xuôi tai:

“Chớ quên ta...”

Sáng sớm hôm sau, ta cảm thấy mỹ mãn tỉnh lại, vừa mở mắt thấy tiểu Vương gia tươi cười tràn ngập cung chiều, nhìn xuống ta nói: “Hôm nay thời tiết không tốt, sợ hội chuyển lạnh, người vẫn là nên ngủ thêm một lát.”

Ta nhìn hần cười rạng rỡ, khẽ ôm thắt lưng của hần: “VẬY còn người?”

Tiểu Vương gia sầm mi khổ kiếm: “Ta còn biết làm sao? Ta hôm nay phải xuất môn có việc, nhất định phải đi.” Hần hung hăng ôm ta một chút: “Ngọc Lang, ta hiện tại một ngày không có người đều không được, không nhìn thấy người, ta nhất định ăn không ngon ngủ không yên.”

Trong lòng ta đột nhiên vô cùng thỏa mãn, tự hào, ái ý cũng nhanh chóng dâng lên. Nắm chặt tiểu Vương gia, hung hăng hôn hần một cái, mới lùi vào trong chăn, xua xua tay ra vẻ dương dương tự đắc: “Được rồi, đi sớm về sớm.”

(đc rồi, để xem em vui vẻ dc bao lâu nhá!)

Lại tìm chu công đi. (tức là ngủ tiếp ấy)

Mặt trời lên cao, ta mới rốt cục uể oải xóc chăn lên, lắc lắc lắc lắc đứng lên. Ánh mắt vừa chuyển, cư nhiên trên chăn có nhiều điểm đỏ.

Ngày hôm qua lại bị tiểu Vương gia lộng thương?

Ta sờ sờ chính mình, quả thật không có gì cả.

Bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, hô to không tốt. Đêm qua là lần đầu tiên của tiểu Vương gia, ta mạnh chân mạnh tay, khẳng định đem hắc lộng bị thương.

Thật tệ quá! Xong việc ta cứ nhiên liền như vậy ngủ say mà chẳng để ý gì cả.

Lúc này cảm thấy áy náy cực độ, vội vàng mặc xiêm y đi ra.

Vừa ra tiểu viện, đã gặp phải Trần bá, ta cầm lấy hắc hủ hành tung của tiểu Vương gia.

“Chủ tử sáng sớm đã đi ra ngoài, nói là trong cung phái đi.”

Đi ra ngoài có việc, kia chẳng phải là kỳ mã bốn ba?

Ta một bên đau lòng, một bên lén lút hỏi: “Hắc hôm nay lúc đi ra ngoài, có phải hay không thân thể không tốt?”

Trần bá lẳng lẳng nhìn ta, hiển nhiên không biết ta muốn ám chỉ cái gì?

Ta không thể nói thẳng, dậm chân nói: “Chân có hay không khập khiễng và vân vân vài thứ tựa tựa như vậy?”

Trần bá biến sắc: “Ngọc Lang.... Không không, Hạ công tử người.... Người lại đá... Đá....”

“Ta tuyệt đối không có đá hắc. Vấn đề này không liên quan đến chuyện đá...” Ta bỗng nhiên mặt đỏ tới mang tai, lắc đầu nói: “Bất quá là sợ hắc bị bệnh mà ta không biết.”

“Nga...” Trần bá thật không hổ là nhất đẳng trung nô, thấy ta vì tiểu Vương gia lo lắng, lại tỏ ra vẻ mặt vui mừng cảm thán ta rốt cục biết hảo hảo phụng dưỡng tiểu Vương gia. Hắc hồi tưởng một hồi, nói: “Hôm nay lúc chủ tử ra cửa vẫn rất hảo, chính là sắc mặt có điểm trắng bệch. Ta hỏi làm sao vậy, chủ tử nói đại khái là tối hôm qua ngủ bị cảm lạnh, không có gì đáng ngại. Hạ công tử yên tâm, ta cố ý lấy thêm áo choàng cho chủ tử rồi mới thỉnh chủ tử lên ngựa.”

Nghe Trần bá nói, ta đã biết tiểu Vương gia không có bị đại thương, nhẹ nhàng thở ra: “Vậy là tốt rồi.” Một bên nói thầm tiểu Vương gia thật sĩ diện, một bên né tránh ánh mắt nghi vấn của Trần bá.

Từ ngày đó, mỗi ngày trôi qua đều đặc biệt chậm. Ta vẫn ngồi xổm cạnh hồ nước ngắm bọn cảm lý trồng trong hồ, không ngừng ngẩng đầu nhìn sắc trời, phỏng chừng tiểu Vương gia khi nào thì trở về. (nhớ *chàng* rồi đây:))

Rốt cục, khi đám cầm lý tiểu Vương gia hao tiền tốn của mua do ta làm gãy trước đây đã mọc lên cây mới, tiểu vương gia cuối cùng đã trở lại.

Ta xa xa nghe thấy thanh âm các nô tài thỉnh an, còn nghe thấy tiểu Vương gia vô cùng hứng khởi hỏi: “Lang nhi?”, nhất thời trong lòng căng thẳng.

Nương a, ta mỗi ngày thấy hần, chưa từng nghĩ tới nghe thanh âm của hần hội khẩn trương như vậy.

Trong lỗ tai truyền đến thanh âm cước bộ gấp gáp của hần. Ta đột nhiên có một loại xúc động, nghĩ muốn nhảy dựng lên tìm một chỗ, đem mình giấu đi. Đưa tay xua đám cá trong hồ nước, ta xoay người, đã thấy khuôn mặt tươi cười của tiểu Vương gia.

Hần cười lên thật đẹp, cái mũi ánh mắt, mỗi một cái lông mi đều đối ta cười đến sáng lạn.

“Ngọc Lang, nhìn người, càng làm hồ nước thêm sinh động a.”

Ta cũng muốn bưng bình quay về phía hần cười một cái, chính là miệng ngậm chặt lại, cứ nhiên không chế không được, bổ nhào vào trong lòng ngực tiểu Vương gia oa oa khóc lớn lên.

Ta không ngừng đem nước mắt nước mũi cọ vào bả vai hần (dơ quá a~), hần không ngừng vuốt ve tóc ta, cười hỏi: “Làm sao vậy? Rốt cuộc làm sao vậy?”

Ta nâng mặt lên, khóc sụt sùi nói: “Ta không bao giờ nữa... muốn thương người....”

Tiểu Vương gia tỏ vẻ rất không hiểu.

Ta một bên dụi mắt, một bên dứt quãng nói tiếp: “Xem ra vẫn là ta đau một chút cũng được rồi, như vậy tốt hơn là lòng ta đau. Dù sao ta cũng không đi ra ngoài làm việc, cũng không ký mã...” (xong rồi, bé đã tự nguyện làm *thụ* O.O)

Tiểu Vương gia bàn tay đặt trên vai ta bỗng nhiên khí lực tăng lớn, giống như có một áp lực tình cảm rất lớn dồn vào đó. Hần hít sâu một hơi, đối ta mắng: “Thật là ngu ngốc mà.”

Một câu nói kia, hiện tại không thể khơi gợi ý chí phản kháng của ta.

Ta âm thầm quyết tâm, đem chuyện xấu trước kia của tiểu Vương gia toàn bộ quên hết, kiếp này không hề nhắc tới.

Trong Vương phủ mọi người hiện giờ đều đem ta trở thành chủ tử thứ hai (*Vương phi* tương lai:)), thái độ cung kính phi thường. Lúc tiểu Vương gia không có ở trong phủ, ta chính là vương.

Vương phi cùng vài ca ca của tiểu Vương gia lâu lâu ngẫu nhiên cũng tới, bắt quá ta đối những người này không có ấn tượng tốt, cho nên bọn họ mỗi lần đến, ta đều giả như không thấy, chính mình tìm cái góc đi chơi.

Hôm nay, Trần bá cầm hai phong thư của người nhà gửi cho ta.

Ta nhanh như chớp đi leo lên cây, đem phong thứ nhất mở ra. Nguyên lai mẫu thân không có lương tâm kia còn nhớ rõ đứa con trai này.

Nội dung như sau:

”Ngọc Lang con ta,

Thân thể vẫn hảo chứ? Cửu vương gia đối đãi ngươi có tốt không? Có hay không gây khó dễ cho ngươi?

Gia gia, phụ thân, mẫu thân đều ngày ngày cầu khẩn, mong ngươi sớm ngày có tiền đồ.

Hảo hảo làm bạn Cửu vương gia, đừng để lời nói và việc làm không tốt, làm cho Cửu vương gia không vui. Nếu phụ thân bên này việc quan cần cất nhắc, chúng ta còn muốn cầu Cửu Vương gia mà.

Nguyện cầu cho ngươi sớm được Cửu vương gia ban cho tiền đồ sang lạn.

Mẫu thân.”

Thật là chỉ nghĩ đến tư lợi!

Ta vô tình, đem thư nhét vào trong lòng ngực. Lại mở ra phong thư thứ hai, là gia gia tự tay viết:

”Ngọc Lang tiểu súc sinh:

Ngày ấy chủ tử ngăn cản, ta không có thể đánh gãy chân chó của ngươi. Đang yên đang lành, như thế nào chúng ta một nhà đều bị chủ tử đuổi đi? Điều tại ta đi dưỡng lão quá sớm, không có đem chuyện Hạ gia nhiều thế hệ hầu hạ chủ tử hảo hảo dạy dỗ ngươi.

Chủ tử đối Hạ gia chúng ta nhiều thế hệ có ân. Ngươi đừng tưởng rằng chủ tử cho chuộc thân là ân điển, ngươi tốt nhất nên hảo hảo hầu hạ chủ tử cho ta. Làm cho hấn vui vẻ, đợi lúc hấn cao hứng, cầu hấn đem chúng ta cả nhà một lần nữa thu hồi, như vậy mới là tròn hiếu đạo.

Gia gia của ngươi, tử cũng là quý của Cửu vương phủ.

Không cần nói người nhất định không được học theo thói của phụ thân người, ta làm sao lại dưỡng ra một đứa con vong ân phụ nghĩa như thế chứ? Thiết nghĩ chủ tử thật là tốt, cho dù người có cho chuộc thân cũng không cần phải vui mừng như thế chứ. Lên làm quan, liền vong ân bội nghĩa! (nãy giờ là đang chửi cha bạn Lang a~)

Người hảo hảo nhớ kỹ cho ta, không được học phụ thân người thái độ vô lễ như vậy! Nếu không, quái tượng của ta sẽ không kách khí đâu!

Gia gia.”

Này phong thư càng không thể nghe theo. Ta tiếp tục vô tình đem thư nhét vào trong lòng ngực.

Đang ngẩn người, chợt nghe được dưới tàng cây kêu to một tiếng:

“Ngọc Lang!”

Ta đột nhiên chấn động, cơ hồ suýt rớt khỏi cây, lấy hai tay ôm chặt cây bình ổn trở lại, mới hướng dưới tàng cây vừa nhìn, quát: “Ai làm cho ta giật mình thế hả?”

Phía dưới, một người mặc bộ xiêm y màu tím hồng, ngửa đầu cười tủm tỉm nhìn ta.

“Kim muội!” Ta nhãn tình sáng lên, vội vàng leo xuống, lôi kéo nàng cười nói: “Quả nhiên là người! Không phải theo Vương phi vào trong vương cung hầu hạ sao, tại sao đã trở lại? Lão chủ chứa kia có đối với người không tốt?”

Kim muội liên tục lấy tay đặt ở bên miệng muốn ta im lặng, nhìn tả hữu, hì hì nói: “Nhĩ hảo lớn mật, cư nhiên nói nương nương như vậy. Ta tốt lắm, cũng không có cái gì không tốt. Ta ngày thường ở chỗ nương nương cũng khá nhàn hạ. Nay nương nương muốn tới cứu Vương phủ, thị nữ bình thường đi cùng vừa vặn bị bệnh, ta lại nhớ người, liền cầu nương nương cho ta theo tới hầu hạ.”

Ta cao thấp đánh giá, thấy nàng khí sắc không tồi, quan tâm hỏi: “Trên người của người thương tích đã tốt chưa?”

“Đã sớm khỏi, ” Kim muội vén tay áo lên cho ta xem: “Nhìn này, chỉ còn một chút tiểu dấu. Làm nô tài ít nhiều gì cũng một hai lần bị đánh mà.”

Nhớ tới ta cố ý chọc giận nàng, nàng còn có thể khi đó lao tới thay ta bị đánh, trong lòng ta liền chịu khổ sở.

“Kim muội, là ta không tốt, làm phiền hà người.”

“Nói bậy bạ gì đó? Cái này gọi là nhân họa đắc phúc, không phải người, ta không thể tiến cung thị hầu nương nương mà. Hiện tại tiền tiêu hàng tháng hơn một nửa bạc, ăn mặc đều tốt hơn nhiều.” Kim Muội tựa hồ nghĩ tới một chuyện, lôi kéo ta đến một bên ngồi xuống: “Ngọc Lang, người phải đi sao?”

Ta ngạc nhiên nói: “Đi? Ta đi tới chỗ nào?” Chẳng lẽ chuyện tiểu Vương gia phải mang ta đi Dương Châu chơi đùa, cứ nhiên lọt vào đến trong cung?

“Không phải nói phải thả người đi ra ngoài, ban cho người một chức vị sao? Ta còn nghĩ chúc mừng người, cuối cùng hết khổ, người cũng thật không dễ dàng.”

Phóng ta ra ngoài, ban cho ta chức vị? Chẳng phải chính là hợp ý mẫu thân sao?

Ta không muốn bỏ lại tiểu Vương gia, liên tục khoát tay nói: “Làm sao có thể? Sanh nhi... à không..... Tiểu Vương gia hắn một ngày cũng ly không được ta. Nếu ta đi, hắn khẳng định ăn không ngon ngủ không yên. Hắn như thế nào sẽ cho ta ra ngoài nhận chức vị?”

35. Chương 35

Ta không muốn bỏ lại tiểu Vương gia, liên tục khoát tay nói: “Làm sao có thể? Sanh nhi... à không..... Tiểu Vương gia hắn một ngày cũng ly không được ta. Nếu ta đi, hắn khẳng định ăn không ngon ngủ không yên. Hắn như thế nào sẽ cho ta ra ngoài nhận chức vị?”

“Chính là, ta quả thật nghe thị nhân bên người nương nương nói, chủ tử phải điều lệnh. Nói đây là điều lệnh, vốn Đại vương gia cũng muốn như vậy, kết quả là hai vị chủ tử cãi nhau, còn suýt xảy ra chuyện đáng tiếc nữa. Nương nương đã biết, trước tiên là nói về chủ tử không nên dây vào những chuyện vụn vặt như thế, sau lại còn nói: cũng tốt, sớm đuổi tên tiểu tử Hạ gia kia đi.” Kim Muội cau mày nói: ” Tiểu tử Hạ gia, trừ người ra còn có ai?”

Ta nghe nàng nói như vậy, lập tức khẩn trương, nhảy dựng lên kêu to: “Nói bậy! Người nói bậy bạ gì đó? Nhất định là người nghe lầm.”

Kim Muội sắc mặt hơi chuyển, cẩn thận xem xét ta, bỗng nhiên ánh mắt chớp chớp, hai tay chấp trước ngực nói: “A di đà phật, xem ra cuối cùng chủ tử thiệt tình, cũng cầu được của người thành tâm.” Nàng túm túm tay áo của ta, xem thần sắc của ta, chặc chặc nói: “Đúng là khó khăn vô cùng, chủ tử thật tình mất, người cũng coi như có phúc khí. Nếu không phải người gặp phải hắn, hoặc hắn gặp phải người, trời đất không nên tạo nên một đôi như vậy.”

Nghe nàng nói khoa trương như vậy, ta so với ăn mật còn ngọt hơn, toàn thân xương cốt đều nhẹ hẫng.

Không khỏi nhăn nhó một chút, ta chỉ hảo giả bộ hung ác để chữa thẹn: “Uy, ta khả là nam nhân, cái gì trời đất một đôi?”

Kim Muội nở nụ cười một hồi, nói nhỏ: “Nam nhân có cái gì không tốt? Nếu ngươi là nữ nhân, cùng chủ tử thân mật, có thể làm cho ngươi vào cửa làm Vương phi sao? Bất quá lại là sinh lý tử biệt. Nam nhân có thể trở thành thư đồng cùng chủ tử bên nhau cả đời, ngày sau cho dù cứu Vương phi nhập môn, cũng không dám tùy tiện nói cái gì.”

Ta sửng sốt một chút, thật chưa từng nghĩ tới nam nữ lại có bất đồng đãi ngộ.

Không tồi, nam nhân cùng nam nhân tuy rằng không thể thành thân, nhưng là ta nhất định có thể cùng tiểu Vương gia vĩnh viễn cùng một chỗ. Ở trong Vương phủ làm khách cả đời cũng tốt. (ảnh mà nghe đc lời này chắc vui phát điên mất)

Ta nghĩ đến cả đời cùng tiểu Vương gia cùng một chỗ, thẳng đến lúc râu tóc đều bạc trắng, hắc hắc cười rộ lên.

Ngốc, cười cái gì?” Kim Muội phát tay trước mắt ta.

Ta bắt lấy tay nàng, kêu lên: “Kim Muội, ta nghĩ thông rồi, cả đời này, cho dù ở lại Vương phủ cũng không sao cả.”

“Ngươi không trốn? Nhớ ngày đó, ai mỗi ngày leo lên cây đánh giá địa hình?”

“Lúc này bất đồng ngày xưa.” Ta lấy ra lệnh bài: “Xem này, ta chính là có thể xuất nhập tùy ý, không chịu quản thúc.”

Kim Muội kinh ngạc nói: “Cái này cư nhiên cũng...” (...có thể đưa cho bé~ anh Vương gia *dại* lắm òi em ời)

Ta gật gật đầu, khoe ra nói: “Như thế nào, không tồi đi?”

Kim Muội bình tĩnh nhìn lệnh bài trong tay ta, trong mắt hiện lên quang mang trong suốt, ngăn người một hồi lâu, không biết đang suy nghĩ gì.

Ta cảm thấy được kỳ quái, đang muốn đem lệnh bài thu hồi trong lòng ngực xem nàng làm sao vậy. Nàng bỗng nhiên bắt lấy lệnh bài của ta, ngay cả tay của ta cũng cầm thật chắc.

“Ngọc Lang, cầu ngươi một việc.” Kim Muội nắm làm tay của ta đau, giống như ra sức nắm chặt một cứ tinh. Nàng hàm răng nghiến chặt, hơn nửa ngày mới nói: “Dùng lệnh bài này, mang ta ra Vương phủ một chuyến.”

“Cái gì?”

“Nương nương phải sau cơm trưa mới hồi cung, còn có thời gian. Ta ngày thường đều không thể ra cung, chỉ có cơ hội hôm nay. Người dẫn ta ra ngoài Vương phủ, ta muốn gặp một người.”

Nhìn thấy bộ dáng Kim Muội như vậy, ta cũng không hỏi nhiều, lập tức gật đầu.

“Hảo, ta mang người đi ra ngoài.”

Tuy rằng đáp ứng tiểu Vương gia không cần lệnh bài xuất môn này, ta rốt cuộc vẫn là bội tín.

Ta mang Kim Muội theo, đem lệnh bài hướng trông cửa nhoáng lên một cái, nghênh ngang bước ra khỏi đại môn.(buồn cười wá, cứ như trẻ con ấy)

Kim Muội đi phía trước dẫn đường, bước chân của nàng đi thực gấp, giống như tiễn(mũi tên) vậy. Ta vội vàng đi theo nàng xuyên qua mấy cái ngõ tắt nhỏ, sợ lạc mất Kim Muội. Bị mất thị nữ của Vương phi cố nhiên không phải việc nhỏ, hơn nữa ta đối với đường xá kinh thành dốt đặc cán mai, vạn nhất lạc đường thực khó coi.

Kim Muội quen thuộc đường đi, rốt cục ở trước một loạt tiểu phòng, kinh ngạc nhìn phía trước.

Ta nhìn theo ánh mắt của nàng, phía trước một thiếu niên thanh tú đang đem một đồng cỏ khô cột lại. Hắn giơ tay áo lên cao lau mồ hôi ướt đầm trên trán, hồn nhiên bất giác có người ở chân tường nhìn hắn.

Kim Muội liền sau chân tường, né tránh nhìn hắn một hồi lâu.

Thiếu niên đem cỏ khô toàn bộ cột lại xong, lau mồ hôi, xoay người lại, vừa vặn nhìn về phía chúng ta.

Kim Muội vội vàng nép sau bức tường, ta nhìn kỹ thiếu niên kia, mặt mày cư nhiên cùng ta có tám chín phần tương tự.

“Nếu muốn gặp người ta, liền qua đi a.”

Kim Muội không để ý tới ta, chỉ si ngốc đứng nhìn.

Thiếu niên kia hảo nhân lực, xoay người một cái đã thấy bóng dáng Kim Muội chột lóe, cư nhiên hướng chúng ta đi lại.

Đi tới trước mặt, ánh mắt của hắn chỉ nhìn chằm chằm Kim Muội, môi giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì, lại rốt cục cái gì cũng không có nói.

Quang cảnh này, có ai còn đoán không ra được?

Ta nghĩ đây nhất định là một đôi tình nhân, nhìn thần tình học nhìn nhau, thoáng chốc da gà đều nổi lên. Vội vàng xoay người bước đi thông thả ly xa họ một chút để tránh làm lỡ chuyện tốt của hai người.

Kim Muội cũng thật đáng thương, xuất nhập không được tự do. Ngày đó ở Vương phủ có lẽ còn có cơ hội ngẫu nhiên đi ra gặp gỡ một chút, vào cung rồi thì đó là không thể.

Khó trách nàng cầu ta mang nàng đi ra. Như vậy cũng tốt, về sau nàng mỗi lần theo Vương phi đến Vương phủ, ta đều mang nàng đi ra.

Chính là đang tán dương chính mình tâm địa thiện lương, ta quay đầu vừa thấy, thiếu niên kia cứ nhiên đã muốn xoay người đi rồi.

Không thể nào? Cứ nhiên từ đầu tới đuôi một câu cũng không nói lời nào?

Kim Muội cắn môi, tựa hồ run rẩy không đứng vững. Trong tay khăn lụa đã bị nắm nhăn nhúm. Đến khi tên thiếu niên kia vào cửa, nàng mới hơi bình phục lại một chút, sâu kín hít một hơi, đứng bất động tại chỗ, thật lâu không nói gì.

Ta xem ra không thích hợp, cần thận quan sát sắc mặt Kim Muội.

Kim Muội nhẹ nhàng nói: “Tốt lắm, cũng coi như đi ra một chuyến. Chúng ta trở về đi.” Quay người lại, cũng không quay đầu nhìn một lần lại thẳng bước mà đi. Ta vội vàng đuổi theo sau lưng nàng.

Ai, đúng thế gian đích nam nữ si tình a.

Ta theo sát Kim Muội, dễ dàng vào Vương phủ bằng cửa sau, thuận tay bắt lấy một tên hộ vệ, hỏi hẩn tiểu Vương gia đã về chưa.

Chủ tử còn chưa có trở về. Nương nương cũng đang ở bên trong chờ mà.”

Ta yên lòng, cao hứng vì tiểu Vương gia sẽ không biết ta lén đi ra ngoài, nếu không sẽ có rất nhiều phiền toái. Nhớ tới Kim muội, vội vàng lấy tinh thần đi an ủi nàng.

Ta tuy rằng biết nàng tâm tình không tốt, nhưng là an ủi người khác điều quan trọng nhất là phải biết rõ chân tướng sự việc (nhiều chuyện thì có =.=). Lần này đến lượt ta đem Kim Muội kéo ngồi xuống bên cạnh.

“Kim Muội, ” ta chân thành nói: “Nói thực ra ta và ngươi là bạn tốt. Ngươi gặp phải chuyện gì, bị cái gì

ủy khuất, cứ việc nói cho ta biết. Không cần như vậy buồn không lên tiếng, thật kỳ dị.”

Kim Muội không nói lời nào, thùy hạ lông mi.

Ta vò đầu, đành phải nói: “Như vậy đi, ta hỏi người đáp. Người có phải hay không thích tên tiểu tử kia?”

Ta nhìn chăm chú Kim Muội nửa ngày, nàng rút cục khẽ gật đầu.

“Kia.... Người có phải hay không bởi vì một số nguyên nhân, không thể cùng hắn cùng một chỗ? Chỉ có thể như vậy không lên tiếng nhìn nhau một cái rồi bước đi?”

Kim Muội lại gật đầu.

Không nghĩ tới ta cư nhiên biết rõ lòng người như vậy, lại giải đoán nữa.

Lại một phen ca ngợi chính mình (O_o), ta lại hỏi: “Vì cái gì không thể cùng một chỗ? Người chưa gả hắn chưa lập gia đình? Là hai nhà thân thể không hợp?”

Kim Muội lần này không có gật đầu cũng không có lắc đầu, mở miệng nhẹ nhàng nói: “Chúng ta cùng nhau lớn lên, cùng bị chính mình cha mẹ mình bán vào trong Vương phủ làm nô tài.”

“Kia cũng coi như bạn cùng chung hoạn nạn a, vì cái gì....”

” Mùa hè năm nay, hắn bị phái đến thư phòng hầu hạ văn chương.”

“Nga, thư phòng...” Ta gật gật đầu, đột nhiên phát hiện không ổn, mở to hai mắt: “Vậy hắn... hắn...”

“Sau đó, hắn liền đặc biệt trầm mặc. Đến cuối cùng ta đã biết.” Nước mắt như hạt đậu theo hốc mắt Kim Muội tràn ra, lại vô thanh vô tức: “Chính là hắn nói, đừng lo, chủ tử không có bắt buộc hắn, là hắn tự nguyện. Cùng chủ tử đấu ai cũng không có kết quả tốt. Đây đã là quy củ trong Vương phủ, chủ tử thân cận với ai, thì ngày sau cũng sẽ chán, vì thế ngoan ngoãn nghe lời thì sau này sẽ được thả ra ngoài. Nếu là hắn có phúc đi ra ngoài, sẽ hội kiếm được tiền, giúp ta chuộc thân.”

Ta huyết thái dương run rẩy đến phát đau, ánh mắt đã bắt đầu mờ mịt (vì ghen), miễn cưỡng nói: “Vậy hắn hiện tại....”

“Người đến, chủ tử liền phái hắn đi ra ngoài. Cho hắn chuộc thân, cũng coi như có cái kết cục tốt. Bất quá làm việc một tháng, liền hết khổ. Chính là, chúng ta vẫn là không có số mệnh cùng một chỗ...”

“Vì cái gì? Chẳng lẽ Sanh nhi hấn... hấn còn....” Ta nghĩ đến tiểu Vương gia không biết đã ngằm gạt ta phạm bao nhiêu sự tình, lòng đau như dao cắt.

“Không, mặc kệ chuyện chủ tử. Chủ tử là một hảo chủ tử, nô tài chúng ta, có thể gặp được chủ tử như vậy thật sự là có phúc khí.” Kim Muội cứ nhiên còn giúp tiểu Vương gia nói tốt.

“Hỗn trưởng! Hấn phạm chuyện như vậy, cứ nhiên còn gọi hảo chủ tử, người như thế nào liền như vậy.... như vậy...”, ta rốt cuộc nói không nên lời, đành phải thở phì phì trừng mắt, hận không thể lập tức đem tiểu Vương gia tóm đi ra xé thành từng mảnh nhỏ. (ghê gớm, ghen dữ dội a~)

Bởi vì tiểu Vương gia không có ở đây, ta chỉ có thể trút lên Kim Muội: “Đi! Ta và người đi gặp Vương phi, cầu nàng đáp ứng cho các người cùng một chỗ.”

Kim Muội vùng khỏi tay của ta, lại ngồi xuống.

Ta xoay người nhìn nàng: “Như thế nào? Người sợ? Không cần sợ, có ta đây.” (*ngon* ha?)

Kim Muội vẫn là không nói lời nào.

Ta không kiên nhẫn, chính mình cũng một bụng tức giận, lại đi nắm lấy tay Kim Muội: “Đi, chúng ta đi.” Lần này ta e sợ cho nàng lại bỏ ra, dùng thật lớn lực đạo bắt lấy nàng.

Kim Muội bị ta kéo, nóng nảy khóc rống nói: “Ta không đi! Ta mấy ngày nữa sẽ bị gả đi!”

“Cái gì?” Ta kinh ngạc buông tay: “Người phải xuất giá? Gả cho ai?”

“Họ hàng xa của Vương phi, làm thiếp....”

“Đây không phải là khi dễ người sao? Đi, ta giúp người phản đối!”

“Người cái gì cũng không hiểu!” Kim Muội rốt cục hướng ta rống to: “Ai giống người? Cái gì cũng không cần bản khoản, liền chiếu theo ý mình mà làm? Ai lại giống người vận khí tốt như vậy, có thể gặp được Cửu vương gia một lòng yêu thương người? Ta bất quá là một tiểu nô tài, có thể tiến cung, đã là rất có phúc khí rồi. Hiện tại lại có thể đi làm thiếp cho một thế gia... Ta cũng không muốn cùng hấn chia lìa, chính là ta còn có cha mẹ, không thể liền như vậy cùng hấn cả đời chịu khổ.”

Kim Muội nói một hơi khiến ta ngây ra như phỗng, ta lẳng lặng nhìn nàng.

Kim Muội khóc rống nói: “Ta biết ta lợi thế, ta không có tình ý, là phụ lòng nhân. Chính là Ngọc Lang, người đã gặp qua bao nhiêu người không giống ta như vậy? Ai chẳng muốn sống theo ý nguyện của mình,

cái gì phong hoa tuyết nguyệt, cái gì đạo nghĩa, đến lúc khẩn yếu, có còn là gì?”

Ý thức ta có điểm hồ đồ, từ từ gật đầu, lẩm bẩm nói: “Đúng, chẳng vì cái gì, chỉ vì mạng sống. Một đứa ngốc giống như ta vậy, thế gian vốn sẽ không nhiều. Chính là, người nếu phải gả, cần gì phải lại đi nhìn hắn?”

Kim Muội bỗng nhiên đứng lên, mở to hai mắt nhìn ta, cả người kích động đến phát run. Ta nín thở chờ nàng nói chuyện, đáng tiếc nàng dần dần dịu đi, giống như đã tiêu hao toàn bộ sức lực, ủ rũ nói: “Nương nương cũng sẽ sớm hồi cung, ta phải đi.”

Ta lẳng lặng nhìn nàng từng bước một rời đi, trong lòng tràn ra một tư vị đau xót.

Chậm rãi trộn lẫn rất nhiều sợ hãi. Chẳng lẽ trên đời này ai cũng sẽ lựa chọn như vậy?

Còn ta thì sao?

Ta chẳng lẽ là dị nhân?

Hay là điều ta vẫn cho rằng đúng, thật ra là sai?

Ta sợ hãi nhảy dựng lên, dưới tàng cây đi tới đi lui, dụng quyền đẩy liên tục lên cây. Rốt cục đem tức giận đều chuyển tới trên người tiểu Vương gia, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: đều là do hắn sai, không phải hắn ngày đó ức hiếp nô tài, nơi nơi phong lưu, làm sao ta có thể gặp được nhiều thảm sự như vậy? (tiêu anh rồi, chờ về em nó *xả* cho mà thấy)

36. Chương 36

Tiểu Vương gia đến tận khuya mới trở về, mang theo một thân toàn mùi rượu.

Ta im lặng không lên tiếng, cầm trong tay một cây gỗ lớn uy phong lẫm lẫm đứng ở cửa phòng. Tuy rằng đều đã là chuyện lúc trước, nhưng ta không hung hăng đánh hắn một cái liền không cam lòng.

“Ngọc Lang, người đang đợi ta?” Hắn say khướt tới gần, lớn giọng hỏi.(aaaaaaaaaaaaa nguy hiểm, nguy hiểm a)

Ta lạnh lùng đợi hắn ngẩng đầu lên sẽ hướng trên đầu của hắn đánh (bật hết sức, anh đã *dại* lắm rồi, đánh nữa thì thành *đần thối* lun à???). Nhưng đối mặt với ta là gương mặt tươi cười của tiểu Vương gia, trong lòng bỗng nhiên nhũn cả ra.(vì *dại* trai)

Cây gỗ bắt giắc lừng lơ giữa không trung. (hok bik nên đánh xuống hay hạ xuống *tử tế*:))

“Người vì cái gì đứng ngoài cửa? Không lạnh sao?” Trên mặt hắn là nụ cười ngây ngô vì say rượu, so với ngày thường hơn ba phần hàm hậu đáng yêu, dắt tay của ta hướng vào trong: “Hôm nay Tam ca mời khách, ta chạy không khỏi, bị ép uống quá chừng.” Hắn lôi kéo tay của ta vừa đi vừa kéo lên miệng thối thối, giống như sợ ta lạnh, một tay tham nhập trong lòng ngực, cứ nhiên lấy ra một món đồ vật gì đó: “Nhìn xem, có thích không? Đầu bếp trong Tam Vương phủ quả thật lợi hại, vật nhỏ này cứ nhiên cũng điều đặc nhập thần. Ta nhìn thấy nó liền nhớ tới người, liền đem về đây cho người xem.

Ta tập trung nhìn vào, cứ nhiên chỉ dùng một cây cải củ đỏ khắc thành hình con thỏ nhỏ, xem ra là đã tốn không ít công phu. Quả nhiên điều công nhất lưu, sinh động nhập sinh, đáng yêu phi thường.

Ta vốn đầy một bụng tức giận, giờ phút này trong lòng ngược lại tê dại, vừa bực mình vừa buồn cười. Kỳ thật Kim Muội chính bản thân cũng không không chịu thua kém, nàng muốn vinh hoa phú quý không cần cố nhân, như vậy cũng đâu phải là tốt?

Cây gỗ trên tay rơi thẳng trên mặt đất, ta tiếp nhận con thỏ từ tay tiểu Vương gia đưa tới, hung hăng xem xét hắn liếc hắn một cái, lại thật to thán một hơi.

“Làm sao vậy? Điều này mà cũng khóc?” Tiểu Vương gia dựa vào người ta. Hắn uống rượu say, động tác khó tránh khỏi chệch choạng, giúp ta lau nước mắt: “Người không thích sao? Nga, ta không nên dùng con thỏ so với người. Ngọc Lang ngọc thụ lâm phong, phải là rồng mới đúng.(anh khi quân wá ời đó, hèm sợ à??) Ai, người tổng là như thế này, rất nhiều chuyện, thay đổi liên tục làm người ta không biết phải làm sao.”

Ta liếc hắn một cái, nếu là ngày thường, ta đã sớm một quyền đánh hắn rồi. Đáng tiếc tối nay hắn say thành như vậy, ta có đánh cũng thấy không quang minh chính đại gì, đành phải chịu đựng nắm chặt tay lại.

Tiểu Vương gia ngồi bên cạnh ta hoảng hốt nói nửa ngày, ta phá lệ nghe xong nửa ngày.

Cuối cùng, hắn nói: “Tuy rằng người một thân đầy tật xấu, nhưng ta là ta yêu thích nhất những cái tật xấu đó của người, cũng không phải là đời trước mắc nợ người hay sao? Người cũng không cần thay đổi, nhất định không được thay đổi....”

Ta bị hắn cầm chặt tay đến mất cả kiên nhẫn, đành phải gạt đầu nói to: “Hảo, ta không thay đổi, ta tuyệt đối sẽ không thay đổi.”

Vừa nói xong, tiểu Vương gia đã nhẹ nhàng buông tay, thẳng lưng ngã xuống giường, cứ nhiên ngủ ngay lập tức.

Người này....

Ta nhẹ nhàng dụi mắt, lưỡng lự trước giờ phút này đem hắt gọi tỉnh dậy bắt hắt rửa mặt thay xiêm y là khó khăn quá lớn. đành phải giúp hắt cởi quần áo, giày, kéo hắt nằm ngay ngắn lại trên gối. Chính mình cũng cởi quần áo, chui vào bên người tiểu Vương gia.

Nghe tiếng tim đập tiểu Vương gia, ta trong bóng đêm nhìn chăm chú hắt một lúc lâu, lòng bỗng nảy sinh một suy nghĩ ác độc: hừ, nếu người còn dám gọi kẻ khác vào thư phòng một lần nữa, ta sẽ không để người yên!

Lập đi lập lại lời nói thầm đến nửa đêm, ta mới dụi vào lòng tiểu Vương gia ngủ.

Tiểu vương gia tuy rằng say rượu, tỉnh dậy cũng rất sớm. Ngày mới lên, đã nghe thấy hắt ở bên tai tỉnh thần rạng rỡ nói: “Hôm nay xem ra trời đẹp đây, sao không dậy sớm một chút xem ta luyện kiếm?”

Hắt đem qua ngủ thực thoải mái, như thế nào so được với ta ưu sầu ảo não? Mặc kệ hắt, ta tiếp tục vùi đầu vào chăn ngủ thêm chút nữa.

Tiểu Vương gia dùng tay vuốt ve khắp người ta, không ngừng quấy rầy. Ta đã muốn trở thành thói quen được vuốt ve như vậy (O.o), không chút nào nhúc nhích mặc hắt làm, bỗng nhiên lại nghe thấy hắt nói: “A, trên nền nhà cứ nhiên sao lại có một cây gỗ lớn? Người lại luyện côn thuật à?”

Không đúng, cái đó vốn là phải đánh người.

Bất quá ta đại nhân đại lượng quyết định tha thứ cho người, cũng không nói nhiều, hàm hồ “ân” một tiếng.

Chờ ta ngủ đủ, từ trên giường đứng lên, tiểu Vương gia đã mặc y phục chỉnh tề, đứng đợi thật lâu.

“Mau mặc quần áo, ăn sáng rồi thu dọn đồ đạc.”

“Thu dọn đồ đạc?”

Hắt cười thần bí: “Ngày hôm qua ta cầu hoàng a mã, phái ta ra ngoài tuần tra Giang Nam. Thu dọn đồ đạc xong, là có thể mang người theo đi chơi.”

“Thật sự?” Ta hưng phấn mà nhảy dựng lên, ôm tiểu Vương gia kêu: “Tới Giang Nam tuần tra? Kia không phải thành khâm sai đại thần à? Thực ngoan, thật sự uy phong a. Thú vị thú vị.”

Vì thế chạy nhanh thay đổi quần áo, cùng tiểu Vương gia thương lượng xem nên đem thứ gì theo.

Ta đem bộ xiêm y mới mà tiểu Vương gia tặng cho ta ra, luống cuống tay chân nghĩ còn thiếu cái gì không, lại suy nghĩ phải viết thư cho mẫu thân, nói cho nàng Ngọc Lang cuối cùng cũng có tiền đồ, làm khâm sai

đại thần (=.=) —. Như vậy ít nhất có thể kiềm chế mẫu thân tặc trách một phần, không cần nàng ba ngày viết thư đến muốn ta hảo hảo đòi được phái đi.

Đương nhiên cũng có thể viết thư cho gia gia vì hần đã nói ta phải hảo hảo phụng dưỡng chủ tử của hần, ta cứ nhiên không sợ gian khổ(O_o) đi tuần tra các tỉnh cùng với tiểu Vương gia.

Cầm lấy bút viết vài câu, càng viết càng cảm thấy được chính mình giống như Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh, tự vô đầu bút tai như thế nào có thể quan trọng hảo lên như thế cơ chứ.

Trần bá đột nhiên đứng bên ngoài bẩm báo: “Chủ tử, Nhị vương gia bỗng nhiên đi vào phủ, hiện giờ đang ở trong tiền thính.”

Nhị vương gia tựa hồ thân phận đặc biệt quý trọng, trừ bỏ lần trước bị đánh, ta không một lần nào nữa thấy hần tự mình đến Vương phủ. Khi Trần bá nói ngữ khí vừa cẩn thận vừa sợ hãi, tiểu Vương gia vốn ở một bên xem ta viết thư đắc oai một bên bật cười, nghe thấy Trần bá nói, lập tức ngưng tụ lại khuôn mặt tươi cười, trầm ngâm nói: “Ta lập tức phải đi tiếp đón, ngàn vạn lần không thể chậm trễ.”

Hần đối với Nhị ca này phi thường cung kính, vội vàng ăn mặc chỉnh tề, dặn dò ta hai câu “Ngàn vạn lần không được chạy loạn, cứ ở yên trong này.” Ném ta ở lại một mình rồi vội vàng đi mất.

Ta đem thư viết hảo, cảm thấy được trong lòng phiền muộn, nhớ tới Trần bá từng nói với ta Nhị vương gia nhi tử Hoàng Thượng chỉ định kế vị, kia tương lai chẳng phải là Hoàng Thượng?

Không khỏi trong lòng ngứa ngáy, phải thừa dịp này hảo hảo nhìn cẩn thận bộ dáng hoàng thượng tương lai. Vì thế kích động hướng phía tiền thính đi đến.

Đi vào ngoại thính, ta trộm liếc nhìn vào, quả nhiên tiểu Vương gia cùng Nhị vương gia đều ở đó, hai người ngồi ở trên ghế chạm rai thưởng thức trà.

“Cửu đệ nếu như không chịu, cũng không sao cả, nói rõ là được.” Ta vừa mới trốn xuống cuối hành lang, chợt nghe được Nhị vương gia thanh âm lạnh lùng.

Tiểu vương gia vội vàng buông bát trà, đứng lên chấp tay nói: “Không phải, không khăng, thật sự là hần quá mức khó có thể dạy dỗ, ta sớm tìm cách đưa hần phái ra kinh thành, để tránh hần tái đắc tội các vị ca ca. Người không có ở trong này, Nhị ca bỗng nhiên đến đòi, ta như thế nào có thể cho? Một tháng trước Nhị ca hỏi, hần đã bị ta đuổi đi, như thế nào hôm nay lại đến Vương phủ hỏi?”

“Không tồi a, một tháng trước ngươi đã nói hần nhận được lệnh điều đến biên cương, ta nguyên bản cũng tính toán liên cứ như vậy.” Nhị vương gia ngạo nghễ động thân, thần nhiên nói: “Bất quá ngày hôm qua, thật có người thấy hần nghênh ngang ở kinh thành, đây là có chuyện gì?”

“Này.... Này....” Tiểu Vương gia gương mặt luôn luôn tràn đầy tự tin, cứ nhiên có điểm kích động.

“Đây chính là ta tận mắt gặp, ta hỏi người rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Nhị vương gia đột nhiên biến sắc, khiến tiểu Vương gia cả người run lên, sau lại khẽ cười một tiếng, một lần nữa mang trà lên uống, thần nhiên nói: “Không phải là Nhị ca muốn bức người. Lúc trước ta hỏi người, người nói một tiếng từ chối ta là được, Nhị ca cũng không phải là kẻ không có đại lượng như vậy (vậy sao??). Ta chỉ trách người vì cái gì vì một tiểu nô tài mà dám gạt ta? Chẳng lẽ một tên tiểu nô tài, so ra còn hơn cả tình nghĩa huynh đệ của chúng ta?”

Tiểu Vương gia vẫn khoanh tay đứng, hần suy nghĩ nửa ngày, cắn răng nói: “Nhị ca, Ngọc Lang hần không phải nô tài. Ta đã cho hần chuộc thân.”

Ta tránh ở bên cửa sổ nhẹ nhàng “A” một tiếng, nguyên lai Nhị vương gia cứ nhiên hướng tiểu Vương gia muốn ta.

Phi! Thật đáng ghét! Trong bụng loạn mắng một trận, lại chịu đựng tiếp tục nghe lên.

“Nga?” Nhị vương gia hơi hiện ngạc nhiên, lại nói: “Không là nô tài của người, càng không đáng vì hần tổn hại đến hòa khí (ặc) của huynh đệ chúng ta. Ta bất quá là cảm thấy được hần khá thú vị, muốn mời hần qua phủ làm bạn vài ngày, chẳng lẽ còn có thể ỷ hần? Người liền lo lắng thành như vậy? Uống cho ta ngày thường ở trước mặt hoàng a mã khen người, lúc còn nhỏ biết đại cục là thế, như thế nào hiện giờ trở nên hồ đồ như vậy, ai, ta còn ngóng trông tương lai người trợ giúp ta một tay, hảo hảo phụ trợ hoàng a mã tả hữu mà.”

Tiểu vương gia nghe được Nhị vương gia nói đến hoàng thượng, thần sắc lại càng khó coi, gương mặt anh tuấn một mảnh trắng bệch, cắn môi không lên tiếng.

“Cửu đệ, việc này mặc dù là việc nhỏ, nhưng tích tiểu thành đại, nhờ vậy mà giúp ta nhìn ra tình cảm thật sự giữa huynh đệ chúng ta. Lúc trước người đến phủ Nhị ca, nhìn tiểu quan của ta vài lần, ca ca lập tức đem hần đưa đến Cửu vương phủ (O_o trời ạ, Tranh nhi a Tranh nhi~), cũng không có buông một lời phàn nàn đi? Người lại đối với ta như thế nào?”

“Khả Ngọc Lang hần không giống như vậy, lại nói... Hần cũng không hiểu cái gì là hầu hạ, vạn nhất làm phật ý Nhị ca thì biết làm thế nào? Vẫn là ta nên tuyển hai tên nô tài thật tốt...”

“A, người cũng biết rõ tính tình của ta rồi đấy.” Nhị vương gia cắt ngang lời tiểu Vương gia, chậm rãi nói: “Càng bị phản kháng dữ dội càng hứng thú, người hiện giờ vì kẻ đó mà dám lừa ta, làm ta thật nổi lên ham muốn ngoạn một chút với hần. Bất quá theo bầu bạn với ta vài ngày, mấy ngày sau sẽ trả lại, như thế nào?”

(anh à, đồng ý đi anh, chứ để *nó* cướp cũng vậy à:(~aaaaaaaaa mình thật ko có nghĩa khí mà)

Ta rốt cuộc nghe không vô, nhảy ra hét lớn một tiếng: “Ta không muốn cùng người làm bạn!”

Nhất thời, hai vị Vương gia đồng thời ngẩng đầu, bốn con mắt đều chăm chú trên người của ta.

Tiểu Vương gia đậm chân nói: “Người ra đây làm gì?”

Nhị vương gia nhanh chóng liếc mắt xem xét hắn một cái. Ta giờ mới nhớ ra, cứ nhiên nhảy ra, chẳng khác nào chứng thực tiểu Vương gia đã lừa gạt Nhị vương gia, hối hận mãi không thôi.

Bất quá hiện tại chạy trốn cũng quá muộn rồi, đã hảo ra sân khấu thì phải diễn xướng đến hoàn.

“Người vì cái gì nhất định phải bắt ta làm bạn?” Ta chỉ vào mặt Nhị vương gia (ấy ấy, em gan thía, *chồng* em con chưa dám ấy chứ *cười khổ*) nói: “Chẳng lẽ trong Vương phủ của người, mỗi người đều chán ghét người (trợn mắt), thà chết cũng không chịu cùng người (há mồm)? Nói nhảm, ta cũng biết người đáng ghét(ngất luôn), tuyệt đối tuyệt đối sẽ không đáp ứng cùng người. Phải bồi, ta cũng chỉ bồi hắn!” Ta chỉ vào tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia vẻ mặt lo lắng, lại dẫn theo điểm cười khổ.

Nhị vương gia bị ta mắng lộ ra vẻ thông suốt, chính là hơi hơi dương môi: “Hảo cương tính, vẫn là như vậy quật cường. Thật không uống công ta tìm người vất vả.” Hắn quay đầu đối tiểu Vương gia vui vẻ nói: “Thà không từ mà biệt. Hắn hiện tại lại ở trong này, người vẫn là khẳng định không chịu?”

Ta trừng mắt nhìn tiểu Vương gia, sợ hắn sẽ đồng ý.

Tiểu Vương gia nhìn ta một lúc lâu, lại xem xét Nhị vương gia, khẽ nhú mày. Ta cũng biết, đắc tội trước mặt vị hoàng đế tương lai này, không chừng phải trả giá rất đắt, tiểu Vương gia nhất định khó sống.(Tranh nhi à, anh bá đạo vậy sao? ;">)

Bất quá hắn nếu khẳng định tống xuất ta đi, ta tất sẽ dùng cây đánh đầu của hắn.

Hô hấp không khỏi trở nên trầm trọng.

Tiền thính, chỉ có Nhị vương gia là kẻ tối thành thạo, chờ nghe câu trả lời.

Hồi lâu, tiểu Vương gia trong mắt hiện lên tia sáng, giống như đã hạ quyết định. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Nhị vương gia, chấp tay cúi đầu nói: “Nhị ca, Ngọc Lang hiện tại đã không phải là nô tài của Cửu vương phủ, hắn ở trong này là khách của ta. Về phần có hay không đi qua Nhị vương phủ, ta nghĩ vẫn là nên xem ý tứ của hắn.”

Nhị vương gia thoáng ngạc nhiên, hắn không ngờ được tiểu Vương gia cứ nhiên lại đáp như vậy. Cái đó và giáp mặt từ chối hắn không có gì khác biệt.

Ta lập tức lớn tiếng nói: “Ta không đi, ta tuyệt không muốn đi. Người mặc dù là Vương gia, khả cũng không có thể bức ta làm khách. Ta không phải nô tài.”

“Không tồi, ta không thể bức người làm khách.” Nhị vương gia nhẹ nhàng gạt đầu, cư nhiên không có tiếp tục bức ép, xoay người đối tiểu Vương gia nói: “Nếu đã làm rõ như vậy, ta cũng không thể tiếp tục yêu cầu đòi người. Chuyện ngày hôm nay đình chỉ (đình chỉ thôi nhé, hok fải *chấm dứt* đâu:”>) tại đây, ta đi về trước.”

Tiểu Vương gia thần sắc nghiêm túc, lôi kéo ta đưa đến đại môn Vương phủ, cung kính thỉnh Nhị vương gia lên ngựa.

Nhị vương gia ở trên ngựa cao nhìn chăm chăm ta một lần nữa, đối tiểu Vương gia nói: “Việc này đã chấm dứt, Cửu đệ không cần để ở trong lòng. Chúng ta là huynh đệ, có cái gì cởi mở với nhau thì tốt hơn.” Lại bày ra bộ dáng ca ca ôn nhu dặn dò vài câu, hô tiền ủng hậu đi mất.

Chúng ta nhìn bọn họ một hàng dần dần rời đi, chỉ còn cuộn cuộn bụi mù, không hẹn mà cùng thở ra thật mạnh.

Ta quay đầu nhìn tiểu Vương gia, bỗng nhiên cười nói: “Coi như người không tồi, không có đem ta tặng cho Nhị ca người. Ta biết người tốt với ta rồi.”

“Người ngày hôm qua ra ngoài Vương phủ?”

Ta nghĩ đến ước định lúc trước, le lưỡi, chột dạ gạt đầu.

Tiểu Vương gia không có mắng ta, chỉ nói: “Đây đều là có mục đích nhất định cả rồi. Nhị ca thân phận tôn quý, rất ít khi ở kinh thành, như thế nào liền cố tình đụng vào người?”

“Hiện tại cuối cùng giải thích mở, tổng so với gạt hấn cường.”

Tiểu vương gia định nhìn ta một lát, mỉm cười nói: “Không tồi, như vậy gạt cũng không phải biện pháp. Cuối cùng cũng chấm dứt.” (chưa đâu anh, chỉ mới bắt đầu thui:(haizzz)

37. Chương 37

Chúng ta trở lại tiểu viện, tuy rằng ngoài miệng nói không có việc gì, kỳ thật trong lòng mỗi người đều có chút nặng nề.

Ta chạy nhanh đi chuẩn bị đồ đến Giang Nam, nghĩ muốn mau chóng cùng tiểu Vương gia rời khỏi kinh thành. Tiểu Vương gia rầu rĩ ngồi ở một bên nhìn ta chạy tới chạy lui trong phòng.

“Sanh nhi, người muốn đem cái gì đi đây?”

Tiểu Vương gia khẽ cười nói: “Bất quá chỉ là xiêm y thôi, nhìn đáng vẻ của người, tựa hồ ngay cả cái Vương phủ này cũng muốn đem đi.”

“Vây cũng tốt, tốt nhất là đem Vương phủ dọn đến Giang Nam đi, chúng ta mỗi ngày ngắm trăng ở Tây hồ.”

“Tốt.” Tiểu Vương gia thuận miệng đáp.

Ta biết hẳn chỉ nói cho có lệ, nhìn thần sắc hẳn, nhất định còn đang lo lắng chuyện Nhị vương gia. Bất quá, tiểu Vương gia cũng là Vương gia, Nhị vương gia dù có lợi hại, cũng không thể ngay cả huynh đệ của mình cũng dễ dàng gây khó dễ? (a, sai lầm rồi, sai lầm rồi:)

Ta xoa xoa tay của tiểu Vương gia an ủi: “Không phải sợ, có ta đây. Đến đây, trước hết để ta giúp người đem hành lý chuẩn bị thật tốt.”

Nói xong lập tức kéo tiểu Vương gia đi thu thập hành lý.

Đêm đó tiểu Vương gia hung hăng ở trên người ta dùng toàn sức tiến nhập, cơ hồ muốn đem ta xé thành mảnh nhỏ. Cũng bởi chuyện ban sáng, ta không muốn tái làm cho hắn phiền lòng, cắn răng tìm mọi cách phối hợp lại. (=((tội em wá, càng ngày càng ra dáng *vợ hiền*! Sanh nhi anh như vậy là ko đc đâu à)

Tiểu Vương gia lo lắng, sợ hãi cùng không thể tiết chế như vậy, cứ nhiên làm ta liên tưởng đến sinh lý tử biệt. (em nói gở wá!:)Sau khi xong việc, ta càng nghĩ càng sợ, giống như cảm thấy được tiểu Vương gia bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

“Sanh nhi!” Ta đột nhiên ở trên giường ôm lấy tiểu Vương gia, cúi đầu không nói.

“Làm sao vậy?”

“Ta... Ta...” Nếu đem nguyên nhân này nói ra nhất định rất đáng xấu hổ, ta khẽ nhìn xung quanh một chút, muốn tìm một biện pháp có thể khiến mình yên tâm.

Ta rốt cục nghĩ ra một biện pháp, nắm lên thảm hoa dưới nền phòng xé đôi ra (O_o), gấp gấp lại thành một sợi dài.

Tiểu Vương gia nhìn ta cẩn thận dùng mảnh vải này đem cổ tay hai người chúng ta trói lại với nhau, không khỏi bật cười.

“Như thế nào? Người còn sợ ta nửa đêm chạy trốn?”

Ta hung hăng dùng sức siết chặt ở cổ tay của hắn, đáp: “Mặc kệ, dù sao ta cũng thích.”

“Hảo, tùy người thích, đáng tiếc tấm vải thêu tinh xảo này, chính là do tay nghề trong cung chế tác.” Tiểu Vương gia nhìn mảnh vải trên cổ tay hai chúng ta, lay lay hai cái nói: “Thật giống tơ hồng của nguyệt lão.”

“Dốt nát, tơ hồng nguyệt lão là cột ở chân cơ.” (O.O??? ơ, em tưởng ở tay mà?)

“Tốt lắm, đêm mai đến phiên ta buộc, sẽ buộc ở chân.”

Chúng ta nói đùa với nhau một lúc, tâm tình tốt lên không ít, ôm nhau ngủ thật say.

Trời vào đông lạnh giá, ta vẫn là không thể dậy sớm (ôi dào,em có bao h dậy sớm đâu mà bày đặt lí do lí trấu, vẽ chuyện!), vẫn là không thể so với tiểu Vương gia từ nhỏ đã dưỡng thành thói quen tốt. Hắn vô luận là có thiếu ngủ hay không, tổng có thể sáng sớm thức dậy vô cùng tỉnh táo, xuất ngoại luyện kiếm một lúc mới tái trở vào phòng giúp ta rời giường.

Ngày hôm đó khi ta tỉnh dậy, bên người chỉ còn là khoảng không, tấm chăn bên cạnh còn vương một ít hơi ấm.

Mảnh vải trên cổ tay vẫn còn, chính là phần bên cạnh đã được tháo ra. Tiểu vương gia lại thừa dịp ta ngủ say đào thoát.

Cũng không thể trách hắn, ai có thể kéo theo một món đồ lười biếng đi ra ngoài luyện kiếm chứ? (cũng biết nữa a)

Ta ở trên giường vằn vằn thất lưng, thị nữ Vương phủ bưng nước ấm tiến vào hầu hạ.

“Sanh nhi sáng nay luyện kiếm đã xong chưa? Hắn ăn sáng ở nơi nào, ở hậu viện à?” Ta tùy ý hỏi vài câu.

Thị nữ nói: “Chủ tử sáng nay vốn định luyện kiếm, nghe quản sự tiền viện nói, hình như trong cung triệu kiến, đã ra ngoài từ lâu.”

Trong cung triệu kiến?

Nhớ tới Nhị vương gia ngày hôm qua mất hứng trở về, trong lòng ta có điểm không thoải mái, gật gật đầu. Nguyên dự định tái ngủ một chút nữa, cũng không còn tâm tư. Biếng nhác rời khỏi giường, kêu Trần bá vào hỏi một chút phát sinh chuyện gì.

Không đợi Trần bá tiến vào, tiểu Vương gia đã từ hoàng cung trở về.

Ta nghe thấy tiếng vang bên ngoài, liền chạy ra, tiểu Vương gia thấy ta, đối ta giật nhẹ khóe miệng, bước thẳng vào phòng.

“Làm sao vậy? Trong cung đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Vương gia đặt mông xuống ghế, tiếp nhận chén trà nóng từ thị nữ đưa lên thối thối vài cái, cười cười nói: “Không có chuyện gì đâu. Bất quá bảo ta tu tâm dưỡng tính, hảo hảo đọc sách.”

“Vậy là tốt rồi.” Ta cũng đặt mông ngồi ở ghế bên cạnh, xoay xoay cái chén, nghe rằng nói: “Ta còn tưởng rằng có người tìm người gây phiền toái. Thật là, nếu có người khi dễ người, ta sẽ dùng gậy đánh đầu của hắn!” (O_o)

Tiểu Vương gia cười ha ha: “Còn pháp của người chỉ như mèo gào, còn muốn đánh đầu của ai chứ?”

Ta ở dưới bàn đá hấn một cái, quát: “Không cần quản ta, Hạ Ngọc Lang đã nói ra là phải làm được.”

Hừ, từ xưa đến nay có việc gì ta nói ra mà không làm được đâu.

Thị nữ theo lệ thường ở hậu viện trải khăn lên bàn chuẩn bị dọn bữa sáng.

Ta cùng tiểu Vương gia qua hậu viện phơi nắng và dùng điểm tâm. Ta từ trước đến nay rất không thích ăn sáng, tiểu Vương gia vừa ăn, một bên từng múng từng múng dứt cho ta.

“Đúng rồi, cái này trả lại cho người.” Ta ăn đến một nửa, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, từ trong lòng ngực lấy ra lệnh bài xuất nhập đưa cho tiểu Vương gia.

“Vì sao đưa ta?”

“Trả lại người, để tránh ta lại đi ra ngoài gây chuyện.” Ta thành thật nhìn tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia nhìn ta một lát, cười nói: “Ngốc tử, bây giờ có lo cũng vô dụng, người giữ đi.” Hấn nhét lệnh bài trở vào trong ngực của ta.

Ta hỏi: “Sanh nhi, người vì sao phải lừa Nhị vương gia nói ta đã rời khỏi kinh thành?”

“Người không biết thái độ làm người của Nhị ca ta rồi. Người nếu không có ở đây hắn mới hết hy vọng, người nếu là ở đây, lại bị ta từ chối, hắn sẽ càng cố chiếm được người.”

“Chính là hiện tại hắn đã biết sự thật, không phải càng khó đối phó sao?”

“Ta ngày đó quả thật thỉnh điều lệnh, nghĩ muốn phái người đi ra ngoài nhận một chức quan nhỏ.”

Ta mở to hai mắt: “Thật sự có điều lệnh?” Kim Muội không có gạt ta.

“Không tồi.”

“Vậy người vì sao không nói cho ta?”

Tiểu Vương gia cúi không đáp, chú mục vào món điểm tâm.

Ta bỗng nhiên hì hì cười: “Ta biết, người nhất định là đổi ý, không chịu để cho ta rời đi, ha ha.”

“Hừ, thiên nhai nơi nào không có cây cỏ. Ta không thể ly người được sao?”

“Vậy người vì sao không cần điều lệnh? Dù sao ta đã hội chọc người tức giận, sớm đem ta vứt ra bên ngoài, như vậy không phải tốt hơn sao?” Ta bực mình nói.

Tiểu Vương gia không có tiếp lời, đôi mắt đen nhánh sâu kín nhìn chăm chăm ta.

Ta bị hấn nhìn chăm chú, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

“Ngọc Lang, ” hấn nhích lại gần dựa sát vào ta. Tiểu Vương gia mặt đối mặt, nhìn ta thản nhiên nói: “Không cần chuẩn bị hành lý, chúng ta không đi Giang Nam.”

“Vì cái gì?” Ta một trận thất vọng.

“Nói thật với người, ta gần đây không thể ra phủ.”

Ta nhảy dựng lên: “Cái gì?”

“Chuyện được phái đi đã bị hủy bỏ rồi, hoàng a mã muốn ta tu tâm dưỡng tính, hảo hảo đọc sách, tạm thời không được rời khỏi Cửu vương phủ. Chuyện tuần tra Giang Nam, tự nhiên có người bên ngoài đi làm.”

Tiểu Vương gia tuy rằng nói thực đơn giản, trong lòng ta lại bỗng nhiên xẹt qua một trận cảm giác đau xót.

Ta cắn răng, hung tợn nói: “Nhất định là Nhị vương gia hướng Hoàng thượng nói xấu người, hừ, ta đi giáo huấn hấn!” (ngon ha ;))

Ta bực mình xắn tay áo lên ra chiều muốn đập Nhị vương gia một trận ra trò.

“Cần gì phải đích thân hấn nói, hấn chỉ để ý sắp xếp một chút là được, kẻ thay hấn làm việc có rất nhiều mà.” Tiểu Vương gia cười khở, xoay người phân phó thị nữ ở ngoài cửa: “Trời lạnh, đem chậu than vào đây.”

Hấn luôn luôn tiêu điều tự tại, điều ngoa ương ngạnh, hiện giờ bỗng nhiên trở nên trầm mặc ít nói, trong lòng ta khó chịu cực kỳ, vô đầu bút tai muốn tìm điểm mới mẻ chọc cho hấn cao hứng.

“Sanh nhi, ta giúp người bóp chân a.” (o.o)

“Sanh nhi, ta giúp người đầm lưng được không?” (o.O)

“Ta xướng một khúc nhạc cho người nghe nha?” (O.O)

“.....”

Dù ta cố lộng phá tiểu Vương gia như thế nào đi nữa, đều không thể giúp hấn lấy lại hứng thú.

Chậu than được thị nữ cẩn thận đưa vào, tiểu Vương gia cầm lấy tay ta nói: “Hảo hảo ngồi ở đây sưởi ấm, những ngày như thế này, đừng chạy loạn lên kéo chảy mồ hôi sẽ thấy rất lạnh đấy.”

Ta chỉ còn biết ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hấn đưa tay đặt ở hỏa thượng hơi hơi cho ấm, lại từ trong ngực lấy ra một mảnh giấy ném thẳng vào chậu than.

Ta cúi đầu nhìn, trên mảnh giấy là dòng chữ: “Đông Nam tuần phủ tai phương lược”. Tờ giấy vừa rơi vào chậu than, lập tức bị lửa cháy một mảnh, ta không khỏi ta thán một tiếng, cúi người định nhặt ra.

(tớ thực ko giải nghĩa đc hết chỉ biết đây là tấu chương bạn Vương gia muốn đưa lên nhờ hoàng thượng phê chuẩn cho đi tuần tra khu vực Đông Nam-chắc là có Giang Nam trong đó thôi-sr vì mình *ngu lâu đốt bèn khó đào tạo* hehe)

“Người muốn làm gì?” Tiểu Vương gia đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, bắt lấy tay của ta: “Điên rồi sao? Cẩn thận phỏng tay.”

“Cái tờ giấy đó!” Ta chỉ vào mảnh giấy đã gần như bị cháy thành tro nói không nên lời: “Cái tờ giấy đó...”

“Giấy là do ta viết, cũng là ta muốn đốt, người muốn lấy nó làm gì?”

Ta nghiêm mặt nói: “Ta đi Giang Nam là muốn ngoạn, người lại nghĩ đi làm việc. Người nói thực đi, rốt cuộc có phải do ta hại người không được phải đi có phải không?(còn ai trồng khoai đất này?:)) Nếu thấy không thoải mái, có gì buồn bực ở trong lòng, cứ nói hết ra sẽ tốt hơn, người hiện giờ đốt đi tâm huyết của bản thân mình...” Ta càng nói càng kích động: “Rốt cuộc là đốt cho ai xem?”

Tiểu Vương gia rất là đau đầu, nhìn chung quanh, lại vò đầu, vỗ vai ta khuyên nhủ: “Ta là ngại cái này viết vẫn chưa tốt, đốt đi viết lại một lần nữa rồi mới đưa hoàng a mã xem, người từ khi nào bụng dạ hẹp hòi nghi thần nghi quỷ như vậy? Đến đây, chúng ta ra bên ngoài hít thở không khí một chút cho thoải mái, ta luyện kiếm cho người xem.”

Hắn lôi kéo ta đi ra ngoài, quả nhiên ở phía sau đình viện bắt đầu múa kiếm, lại tự mình ở bên trong chiêu thức bỏ thêm rất nhiều động tác buồn cười như là Tôn Ngộ Không đá mông Thái Bạch lão nhân, bạch cốt tinh đối Đường Tăng yêu thương nhưng nhớ, bắt chước vô cùng tài tình cũng thực buồn cười.

Ta cười ha ha một trận, sớm đã quên lúc đầu vì cái gì tức giận.

~hai, mệt mỗi cả tuần, đã vậy dạo gần đây còn thiếu ngủ nữa chứ:(Ai~~~~mệt hok chịu đc

đã vậy càng gần đến mấy chương ngược tớ càng oải (sr tớ hok thích đọc ngược) đã vậy phần ngược lần này kéo dài kéo dài~~~như vô tận a (*khóc không ra nước mắt*)

Chương tới sẽ có trong thời gian sớm nhất, vậy nha mọi người ;)

38. Chương 38

Từ đó về sau, tiểu Vương gia quả nhiên mỗi ngày ở trong Vương phủ, không bước ra ngoài nửa bước.

Ta mừng rỡ cao hứng, muốn hẳn lúc nào cũng khắc khắc bồi bên người ta: “Dù sao trong Vương phủ cũng không thiếu ăn thiếu mặc, lại có nhiều người hầu hạ như vậy, lại không cần làm việc. Sanh nhi, nơi này giống như thế ngoại đào nguyên rồi còn gì, có đúng hay không?”

Tiểu Vương gia cười nói: “Đúng, đúng, quan trọng nhất là trong Vương phủ có một thiên hạ đệ nhất anh dũng là Hạ Ngọc Lang a.”

(nhìn hai đứa này khanh khanh ta ta, tình chàng ý thiếp đến phát ghét a~ tui thân wá đi!!!!!!!)

Hắn đã nhiều ngày luyện kiếm cho ta xem, may mắn mùa đông ánh mặt trời không gay gắt, nếu không khi

mặt trời đã lặn, đầu tiểu Vương gia nhất định sẽ bị cháy mắt.

Ta nhìn hắn khi cười lộ lên ánh mắt như tỏa sáng, khẽ lay lay cánh tay hắn: “Sanh nhi...”

“Ân?”

“Người hiện tại ở lại trong Vương phủ tu tâm dưỡng tính, như vậy cũng có nghĩa là không cần ra ngoài làm công vụ, đúng không?” (thật sự *lo lắng*)

“Đúng.”

“Vậy người cũng không cần sáng sớm kỳ mã xuất môn, đúng không?” (vẫn đang *lo lắng*)

“Đúng.”

“Kia...” Ta chớp mắt, giữa đầu nói: “Ta cũng có thể thượng người một lần nữa?” (lời đuôi hồ ly rùi đấy~*ngoe ngoáy*)

“Thượng ta?” Tiểu Vương gia cũng chớp mắt, giống như nghe không hiểu lời ta nói.

Cư nhiên dám ở trước mặt ta giả bộ hồ đồ?

Ta sầm mặt, hung hăng đánh vai của hắn, gằn nhẹ nói: “Đúng vậy, thế nào? Không chịu sao? Người cũng thật không hiểu đạo lý, cũng không nghĩ xem ta ngày thường... A nha...”

Lời còn chưa dứt, đã muốn bị tiểu Vương gia đè xuống mặt bàn.

Nụ hôn mang đầy mùi vị quen thuộc, lập tức châm lên dục hỏa trong lòng của cả hai.

Ngày hôm đó lại được đáp ứng như ý nguyện, ta cao hứng rất nhiều, đối tiểu Vương gia thật cẩn thận, nhất định phải bù lại lần trước đã không làm tốt. (O_o)

Chúng ta cũng hôn vô số lần, thỉnh thoảng còn ngâm nga vài tiểu khúc cho hắn nghe (O.O),tận lực làm cho tiểu Vương gia không cảm thấy chính mình chịu thiệt. (.=)

Mây mưa qua đi, tiểu Vương gia tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng thấy ta bọc chăn bắt chước diễn điệu bộ hoa đán đi đi lại lại thật là thú vị, không khỏi cười ha ha.

Như thế vui vẻ suốt một ngày, buổi tối lại tiếp tục chuyện ban sáng, hoan lạc cả đêm.

Khi chân trời lộ một chút tia sáng, mọi việc đã xong xuôi.

Ta tựa vào vai tiểu Vương gia, tuy rằng mệt mỏi, lại chưa muốn ngủ, trợn tròn mắt trong bóng đêm nhìn xung quanh.

“Sanh nhi? Người chưa ngủ sao?”

“Không có.”

“Người đang suy nghĩ cái gì?”

“Nhớ bộ dáng diễn tuồng của người hôm nay.” Tiểu vương gia khẽ bật cười.

Ta nhắc chân, lại nhớ tới hần hôm nay vừa mới hạ sinh một lần, hiện tại thân thể không nên nhận quyền đâm cước đá, đành phải rút trở về.

Ta nói: “Người có biết ta đang suy nghĩ cái gì?”

“Ta biết, người sợ ta thương tâm, lúc này cố gắng cùng ta bầu bạn giúp ta tìm quên.”

“Phi, ai mua vui cho người tìm quên? Ta vốn chính là thực cao hứng.” Ta ở trên giường trở mình, nằm sấp lên người tiểu Vương gia cùng hần nhìn nhau: “Ta đã nói với người, ta tính toán cùng Nhị vương gia đấu cho tới nơi tới chốn, vì hần mà cả đời không thể ra Vương phủ thì không thể chấp nhận được. Người khả ngàn vạn lần không cần vì ta, đến thời khắc quan trọng cứ đem ta nhượng cho hần cũng không sao.” Ta uy hiếp hần.

“Người tính hay phá phách, nhượng người xuất đi Nhị ca cũng sẽ không tha ta.” Tiểu Vương gia cười trên nói: “Người còn nói mình là một bảo bối, hần bắt quá giận ta vì đã dám phản đối hần mà thôi. Không cần gấp, những chuyện như thế này vốn cũng nhiều mà, đóng cửa đọc một chút thư, đến khi được thả ra thì lại là huynh đệ. Người không cần phải quan tâm ta.”

Ta nghe lời này tựa hồ có điểm bức mình, rốt cục vẫn là kiềm chế ở trước mặt tiểu Vương gia không nên quyền đâm cước đá đành phải xoay người ngủ.

Mấy ngày qua đi, tin tức bên ngoài đối với ta mà nói từ trước đến nay vẫn là bị phong tỏa. Trần bá tiên xuất xuất, hành động lúc này so với ngày thường thật không giống nhau, thập phần giới giang, giống như đến thời khắc mấu chốt phải hảo hảo biểu hiện một phen.

Tiểu Vương gia dường như vẫn nắm rõ mọi chuyện ở bên ngoài. Ta nhìn hắn cùng Trần bá nói nhỏ, sắc mặt cũng không có khó coi, liền lười đến hỏi sự việc như thế nào.

Mấy ngày liền như vậy qua đi.

Ở trong Vương phủ vài ngày, tiểu Vương gia đã học được cách leo cây. Hắn bắt đầu học là vì muốn ngoạn với ta ở trên cây, sau cứ nhiên không muốn xuống dưới nữa, muốn ta bồi hắn ở trên cây ngồi một chút, nói như vậy có thể nhìn thấy bao quát Vương phủ. Thế nên, hiện tại thị nữ Vương phủ muốn tìm hắn cũng đã quen ngẩng đầu nhìn lên cây. (=.=")

Ngày hôm đó Trần bá lại tới tìm ta, đem thư nhà cho ta.

Ta vừa thấy chữ viết, biết lại là lão nương, phỏng chừng vẫn là luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại. Đem thư cất vào trong áo, leo lên cây từ từ xem.

Nội dung thư như sau:

Ngọc Lang con ta:

Thân thể vẫn khỏe?

Nghe nói Cửu vương gia không như ý, nương không muốn người lưu lại chỗ thị phi đó nữa, nhanh chào từ biệt, về nhà là thỏa đáng nhất, về phần phái đi, về sau tái cầu người khác.

Nếu Cửu vương gia không chịu để cho người từ biệt, đừng ngại làm ra một ít tiểu họa, bị người đuổi ra Cửu vương phủ cũng tốt.

Nhớ lấy nhớ lấy.

Tái bút: Thư này không thể để cho ai biết, nhất là gia gia.

Mẫu thân.

Ta chớp mắt một cái đem thư xem hoàn, tức giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Thiên hạ cứ nhiên có mẫu thân như vậy dạy con, muốn ta mặc kệ tiểu Vương gia sao?

Bất quá, không nghĩ tới tin tức ở kinh thành cứ nhiên có thể truyền đi xa như vậy, ngay cả phụ mẫu ta đang ở tỉnh ngoài cũng biết được tình cảnh tiểu Vương gia không ổn.

Không khỏi thở dài.

“Tìm hoài không thấy đâu, cứ nhiên một mình leo lên đây ngoạn?”

Tiểu Vương gia hét lớn một tiếng, làm ta sợ nhảy dựng.

Hắn đã muốn leo đến một nửa, sắp leo đến bên cạnh ta. Ta luống cuống tay chân nhét đại thư vào trong ngực áo.

Ta cẩn thận đỡ hắn, giúp hắn cùng ngồi với ta. Tiểu Vương gia hỏi: “Như thế nào không gọi ta? Đi ra đây cũng không nói cho ta biết. Người nói xem, trên cây này có trứng chim hay không?”

“Hiện tại mùa đông, làm gì có trứng chim?” Ta thật không rõ, hắn tinh thông tứ thư, ngũ kinh so với phụ tử còn lợi hại hơn gấp nhiều lần, như thế nào lại có điểm dốt nát như vậy.

Chúng ta nói một hồi, thị nữ ở dưới bước đến, nâng đầu cấp tiểu Vương gia thỉnh an, nói: “Chủ tử, nương nương tiến Vương phủ, thỉnh chủ tử đến tiền thính.”

Chúng ta nhìn nhau, đều nhìn ra ý vui mừng. Từ lúc tiểu Vương gia vào cung chịu giáo huấn, không có bất kì ai viếng thăm Vương phủ. Chẳng những vài vị Vương gia không thấy bóng dáng, ngay cả Vương phi thương yêu tiểu Vương gia nhất cũng không thấy xuất hiện.

Vương phi thân ở trong cung, giờ phút này xuất hiện, xem ra là đem đến tin tức, sự tình có điều chuyển biến tốt đẹp, mới dám công nhiên (công khai+tự nhiên) đăng môn.

Đạo lý kia ta vốn không hiểu, là ngày hôm qua tiểu Vương gia nói cho ta biết. Hắn nói: “Chỉ cần hoàng ngạch nương đến xem ta, như vậy nghĩa là sau cơn mưa trời lại sáng.”

Hiện tại Vương phi xuất hiện, nhất thời ở trong mắt ta bỗng chốc trở thành thiên nữ.

Tiểu vương gia cười nói: “Ta thay đổi xiêm y xong sẽ đến tiền thính vấn an hoàng ngạch nương.” Nói xong liền cao hứng ôm ta một chút, mau chóng nhảy xuống, thân hình một hồi liền biến mất ở sau giả sơn.

“Sau cơn mưa trời lại sáng...” Ta lấy ra lá thư giấu trong ngực, lẩm bẩm: “Lão nương viết lá thư này, khẳng định vừa muốn ta hảo hảo lưu lại lại hảo hảo đòi phái đi.”

Vốn định đem lá thư xé nát, bất quá ngẫm lại, vẫn là nên cất lại trong ngực áo. Đợi ngày sau lão nương sửa miệng, sẽ đem lá thư này trút giận với nàng một chút.

Ta thật sự là bất hiếu tử...

39. Chương 39

Ngồi một mình không thú vị, chẳng bằng đi nghe một chút xem Vương phi cùng tiểu Vương gia nói chuyện gì.

Ta leo xuống, lại chạy đến cuối hàng lang của tiền thính, vênh tai nghe lén.

Tiền thính ngoại trừ Vương phi cùng tiểu Vương gia, còn có rất nhiều hạ nhân. Vương phi tọa ở ghế giữa, đang ở quả trách tiểu Vương gia.

“Vì thứ người như vậy mà đắc tội Nhị ca người, rốt cuộc người muốn ta nói như thế nào đây?” Vương phi mỗi một câu nói, trên đầu châu sai (viên châu đính trên mũ í ;)) liền đình đương rung động: “Người cũng đã không còn nhỏ nữa. Ngạch nương thật vất vả mới nuôi người bình an lớn lên, hiện chỉ còn chờ nhìn người thành gia lập nghiệp.”

Tiểu Vương gia vẫn cung kính đứng ở một bên nghe, nếu không thì dâng trà cho Vương phi uống. (để có sức chửi típ ;))

Wương phi cúi đầu thổi trà trà, lại tiếp tục nói: “Tên Ngọc Lang đó, theo ta thấy cũng không phải là hảo bộ dáng gì, tại sao không thể bỏ? Thế gian làm gì có Vương gia nào như người không để ý đến đại cục? Tương lai ít nhất cũng cầm binh đánh giặc, hoặc là quản lý nhất phương, người lại đi mê luyện một kẻ không ra gì là như thế nào (là vậy đó, người ta yêu, bà hok đc yêu, tức hả ;))? Ta nghĩ người hẳn phải biết, kẻ đam mê sắc dục vốn không bao giờ có thể ngẩng cao đầu (hok làm đc việc lớn í, chứ hok phải nhục wá hok dám nhìn thiên hạ đâu). Sanh nhi, nghe ngạch nương đi, tới chỗ Nhị ca giải thích rõ ràng, huynh đệ hòa hảo. Còn tên Ngọc Lang kia, phải đi ra ngoài cũng tốt, tặng người cũng tốt, dù sao không cần tái đặt ở trong Vương phủ.”

Thực hồn trưởng, lại còn nói cứ như thể ta ta là cái áo bông cũ, đưa cũng tốt ném cũng tốt.

Ta dựng thẳng mi.

Tiểu Vương gia khom người nói: “Hoàng ngạch nương, Ngọc Lang kỳ thật là một người rất thiện lương, người cứ thử thân cận một lúc sẽ biết. Lại nói, toàn bộ kinh thành cũng biết đã xảy ra chuyện gì, nếu đem Ngọc Lang tặng cho Nhị ca, Sanh nhi làm sao còn mặt mũi gặp ai?”

“Nói nửa ngày, người vẫn là không muốn đem hần tống xuất đi?” Vương phi dựng thẳng lông mi: “Không cần viện lý do nữa, ta biết, người là bị hần chuốc bùa mê rồi. Người nếu nghĩ cho hần, cũng nên đem hần tống xuất đi, ở tại chỗ này làm cho Nhị ca người không vui, về sau hần có thể có kết cục tốt? Sớm một chút đưa qua đi, cũng chiều thượng một chút, tương lai có thể có hy vọng hơn rất nhiều. Hần là nam nhân, đừng nói là còn muốn bảo trụ trinh tiết đấy chứ?” (mụ này ăn nói bặt mạng gớm!)

“Ngạch nương giáo huấn rất đúng.” Tiểu Vương gia thâm trầm hồi đáp: “Vì một nam nhân làm cho tình huynh đệ rạn nứt, vốn là không nên. Nhưng cũng xin ngạch nương hiểu cho, ta là thật tâm thực lòng đối Ngọc Lang yêu thương, Nhị ca biết rõ, hẳn là yếu nhân của ta (người wan trọng nhất). Tục ngữ nói ”quân tử bất đoạt nhân sở yêu” (người quân tử không đoạt người yêu của kẻ khác), Nhị ca làm như vậy, rốt cuộc đúng hay không đúng? Thỉnh ngạch nương giúp ta phân xử.”

Wương phi không ngờ rằng tiểu Vương gia nói ra lời này, sắc mặt khê biến, buông bát trà trong tay, trầm ngâm không nói.

Ta thâm nghĩ tiểu Vương gia cũng coi như thông minh, biết lấy tình lý để nói, tranh thủ tình cảm của ngạch nương hẳn.

Không ngờ Vương phi cúi đầu sau một lúc lâu, bỗng nhiên vẫy lui tả hữu.

Người hầu hai bên đều lui ra, tiền thính nhất thời an tĩnh lại. Ta lại đem lỗ tai dựng thẳng lên thật cao.

“Ta cũng biết ngươi là thực tình, bằng không cũng sẽ không cùng Nhị ca ngươi chống chọi.” Vương phi nhuộm thanh (mềm giọng) nói: “Ta cũng biết Nhị ca ngươi là gặp người nẩy lòng tham, tới tay bắt quá đùa giỡn thượng mấy ngày, không có tính toán lâu dài. Cho dù hẳn không đúng, khả ngươi có thể cùng hẳn chống chọi sao? Mặc dù nói các ngươi là huynh đệ, hẳn ở trong lòng hoàng a mã ngươi có vị trí bậc nhất, ngươi không phải không biết.”

“Sanh nhi luôn luôn đối Nhị ca cung kính, chưa bao giờ dám mạo phạm. Bất quá lần này....”

“Bất quá lần này lại không được? Ngươi thật ngốc, ngươi một thân một mình có thể tác động bao nhiêu người? Ta ở trong cung, khi về già liền phải trông cậy vào ngươi, ngươi chẳng lẽ nhẫn tâm vì một tên nam nhân làm cho ngạch nương lâm lão cơ khổ? Cho dù ngươi không vì mình, không vì ngạch nương, cũng vì hẳn ngấm lại. Nhị ca ngươi trước sau gì cũng sẽ kế vị, thiên hạ người nào đắc tội Hoàng Thượng có thể có ngày lành để sống? Đối phó ngươi còn phải cố kỵ thanh danh hại đệ vài phần, đối phó hẳn lại có cố kỵ gì?”

Tiểu vương gia cúi đầu, mày rậm càng nhíu chặt.

Wương phi nhìn phản ứng tiểu Vương gia, nói tiếp: “Ngươi hiện tại chỉ muốn hai người cùng một chỗ thực khoái hoạt, sau này có khổ sở gì lại chỉ có một mình hẳn gánh chịu, chẳng lẽ ngươi lại nhẫn tâm như vậy? Không bằng hảo khuyên nhủ hẳn, bảo hẳn tạm thời để cho các ngươi chịu ủy khuất vài ngày, chờ cho Nhị ca ngươi hết giận, ngày táng sau này cũng chẳng cần lo. Chờ việc này qua đi, ta lập tức giúp ngươi tác thành. Hạ Ngọc Lang kia sẽ ở trong Vương phủ có danh có phận đẳng hoàng, ta tự mình tác chủ, không người nào dám nói xấu. Như thế nào?”

Thực nguy hiểm, Vương phi cứ nhiên đối tiểu Vương gia từng bước phản công. Ta nghe nàng nói đến ” Sau này có khổ sở gì lại chỉ có một mình hẳn gánh chịu, chẳng lẽ ngươi lại nhẫn tâm như vậy?” Khi, tiểu Vương gia chân mày hơi hơi nhảy dựng, ta thâm kêu không ổn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta vốn đang đứng im, nghe vậy liền vội xông vào tiền thính. (O.o lại nữa? lần trước chưa đủ tai vạ sao???)

“Không cần phải nói nữa.” Ta lớn tiếng nói.

Đại sảnh hai người giật nảy mình. Vương phi nhìn thấy ta, sắc mặt càng khó xem vài phần.

“Ngọc Lang?”

“Thật ngại a, ta lại nghe lén rồi.” Ta đối tiểu Vương gia cười hắc hắc, còn nói: “Những gì các người nói, ta đều nghe thấy được. Sanh nhi, những điều Vương phi nói, kỳ thật cũng có đạo lý.”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Hai người đồng thời kêu lên kinh ngạc. Tiểu Vương gia là không thể tin được, Vương phi là vừa mừng vừa sợ.

Ta đi đến trước mặt tiểu Vương gia, lấy ra lá thư giấu trong lòng ngực, đưa cho hắn nói: “Người xem đi, đây là ý tứ của mẫu thân ta.”

Tiểu Vương gia một chút đem thư xem hoàn, nâng mắt nhìn ta.

Ta hỏi: “Như thế nào?”

“Nàng là mẫu thân của người, cũng không có thể trách nàng.”

“Vậy là được rồi.” Ta hoàn toàn không để ý Vương phi ở bên, vỗ tay nói: “Cái đó và Vương phi là cùng một ý nghĩ, đều muốn con mình bình an là tốt rồi. Các nàng nào biết được chuyện của chúng ta? Những lời của mẫu thân, ta căn bản không thềm quan tâm đến lý lẽ, người cần gì phải để ý Vương phi?”

Chúng ta đối diện nhìn nhau, ánh mắt nhất thời nhất tề sáng ngời, tràn đầy tâm ý tương thông chi hỉ. (vui mừng vì tâm ý có chung một suy nghĩ~*đồng vợ đồng chồng* a~:”>)

Vương phi ở một bên tức giận đến giương mắt nhìn, cả người phát run.

Tiểu vương gia thấy ta nhăn mặt, chịu đựng một bụng muốn cười, đối Vương phi đứng đắn thi lễ, cung kính nói: “Hoàng ngạch nương đối Sanh nhi có tâm ý, Sanh nhi hoàn toàn hiểu được. Thỉnh hoàng ngạch

nương yên tâm, Sanh nhi tự có biện pháp xử trí.”

“Người có biện pháp xử trí? Người có cái biện pháp gì? Thiên gia không có xương thịt(hem hiểu ý này lém:”>), người nếu có chuyện gì, bảo ngạch nương cùng ai khóc đây?”

“Ngạch nương, ” tiểu Vương gia một tay nắm chặt tay ta, thật sâu nhìn Vương phi, tràn đầy vẻ cầu xin: “Nếu ngạch nương còn thương Sanh nhi, liền cầu ngạch nương phóng ta cùng Ngọc Lang một cái lộ (lộ: đường đi). Ai cũng đều bức ta, chẳng lẽ ngạch nương cũng nhẫn tâm bức ta?”

“Sanh nhi...”

“Ngạch nương.....” (đoạn này sến súa jống trong cái lương wá! X())

Wương phi rút cuộc cũng là Vương phi, tức giận nửa ngày, sắc mặt cuối cùng cũng dịu đi. Lẳng lặng xem xét ta nửa ngày, lại chăm chú nhìn tiểu Vương gia, thở dài: “Ta xem như đã biết tính tình của người, cư nhiên so với mẹ ruột người còn quật cường nữa là. Người mặc dù không nghe lời, ta cũng không thể không để ý người. Khi ta hồi cung, sẽ ở trước mặt hoàng thượng nói tốt, trước thả người ra Vương phủ, tái giúp người được phái đi. Mấy ngày này ta đã tốn rất nhiều công phu, đã có điểm khả quan hơn, người chờ nhận chỉ thị đi. Người cần phải dụng tâm làm, cho ta giữ được thể diện, cũng vì chính thể diện của người. Chờ Nhị ca người biết đệ đệ hần có bản lĩnh như thế nào, cũng sẽ không vì cái nam nhân làm khó dễ người. Còn nữa người....” Nàng lại xoay mặt đối ta phân phó: “Không cần nơi nơi chạy, cũng không cần gây chuyện. Người nếu là vì Sanh nhi suy nghĩ, liền hảo hảo ở trong Vương phủ, không cần đi ra ngoài rêu rao.”

Nói xong, Vương phi chân thành đứng lên, có chút mệt mỏi.

Ta cúi đầu, không nghĩ tới nàng đối tiểu Vương gia quả thật không tồi. Nếu là ta chọc giận lão nương như thế, chỉ sợ đã bị lão nương đóng cửa lại ra sức đánh. (>___< ặc, đã man)

“Ta muốn hồi cung. Thực đáng thương cho tâm tình người làm phụ mẫu trong thiên hạ, con cái không nghe lời, thật làm trái tim người làm mẹ này tan nát.” Nàng lại thán một tiếng, hướng phía cửa tiền thính rời đi.

Tiểu Vương gia trong lòng không đành lòng, vội vàng chạy đuổi theo, một bên dùng lời hay trấn an Vương phi.

Ta biết Vương phi kỳ thật không thích ta, vì ta phải tỏ vẻ đối nàng có kính ý, đành phải ở tiền thính cách xa nàng một chút, mắt thấy bọn thị nữ chờ đợi bên ngoài hầu hạ Vương phi mặc áo choàng hồi cung.

Tiểu vương gia đưa Vương phi xuất môn thật lâu, nghĩ đến Vương phi trước khi đi lại dặn dò không ít. Đợi hần trở lại tiền thính, cư nhiên qua hơn nửa canh giờ.

“Ngọc Lang, ” hần nhất khóa cửa, liền đầy mặt hồng quang (ánh sáng hồng???~sến rện)một phen ôm chặt ta, yêu thương nói: “Vẫn là bảo bối Ngọc Lang đáng yêu của ta có năng lực phi thường, cư nhiên thuyết

phục được tâm hoàng ngạch nương ta, thiên hạ không không một ai có thể làm cho ta thích như ngươi.”

“Ha ha, đương nhiên.”

“Nếu hoàng ngạch nương ở trước mặt hoàng a mã vì ta cầu tình, xem ra rất nhanh sẽ có kết quả. Chúng ta hai ngày này cứ thỏa sức chơi đùa cái đã.”

“Hảo, ” ta đề nghị nói: “Thừa lúc mấy ngày nay ngươi chưa cần ra khỏi cửa, tái cho ta thượng.....”

“Mơ tưởng!” Tiểu Vương gia một hơi từ chối, nhân châu – xoay động: “Ta có ý khác hay hơn.”

“Cái gì mà hay hơn?”

Hắn thần bí như vậy đem ta kéo đến thư phòng, từ trong một ngăn bí mật lấy ra một cuốn thư, trong nháy mắt nói: “Đây là cao thủ đông cung đồ (cái nì chắc ai cũng biết hen:”>), trông rất sống động (=.=), đa dạng chồng chất, thực sự sẽ vô cùng khoái nhạc. Mấy ngày này hưng trí thiếu thiếu, chưa từng vận dụng. Chúng ta tối nay liền thử như thế nào?”

“Ngươi mấy ngày nay làm sao hưng trí thiếu thiếu? Ta xem ngươi thật long mã tinh thần.”

Ta lật xem thư cuốn, quả nhiên phấn khích, lập tức “hưng trí bùng bùng”.

Đêm đó trưởng hạ, không cần phải nói, tất nhiên là xuân sắc mãn giường, hai người câu hoan.

40. Chương 40

Chúng ta đem đông cung đồ kia lần qua lộn lại nghiên cứu thật thấu triệt, vài ngày như vậy, ngay cả cơ thể làm bằng sắt cũng chịu không nổi.

Những ngày này, ngay cả tiểu Vương gia cũng không có sáng sớm ra hậu viện luyện kiếm, chỉ cùng ta ôm nhau cuộn trong chăn ấm.

“Chủ tử, chủ tử....” Trần bá xoa xoa hai tay gần như đã bị đông cứng, khẽ kháng bước đến nhẹ giọng nói: “Chủ tử, mau tỉnh lại.”

“Ân?” Tiểu Vương gia mơ mơ màng màng mở mắt ra, hắn nhẹ nhắc tay của ta ra, ta cũng bị gọi tỉnh, ở một bên dụi dụi mắt.

“Chủ tử, tỉnh rồi giường. Trong cung cho người đến, truyền ngài đi vào cung.” Trần bá sắc mặt vui mừng, quỳ xuống dập đầu nói: “Chúc mừng chủ tử, được Vương công công tới nói, chắc chắn là chuyện tốt.”

Tiểu Vương gia vừa nghe đã hiểu, đột nhiên từ trên nhảy xuống, tinh thần chấn động: “Thật sự?”

“Thật sự, Vương công công còn ở tại tiền đình chờ chủ tử ban thưởng mà.”

Tiểu Vương gia một bên vội vàng đứng lên thay xiêm ý, một bên vừa cười nói: “Hảo, ban thưởng! Người đi đến trưởng phòng(hok bik phòng j chắc là phòng chuyên lo việc quà cáp), lựa vài thứ thượng đẳng ban cho cho hần.”

“Vâng ạ!” Trần bá thuận thực cúi đầu tuân lệnh một tiếng, cước bộ lanh lợi đi ra ngoài.

“Muốn vào cung?” Ta cũng tỉnh ba phần, quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài, mới tờ mờ sáng, theo cửa sổ nhìn ra, cứ nhiên có một chút điểm màu trắng gì đó không ngừng phiêu phiêu rơi xuống.“Oa, tuyết rơi.”

“Suốt cả buổi tối, người ngủ như chết ấy, nên giờ mới biết được.” Tiểu Vương gia mặc xiêm y xong, lại tới giúp ta đắp lại chăn.“Ta phải tiến cung, hoàng ngạch nương nói nhất định sẽ có kết quả tốt mà. Người hảo hảo nằm, nếu không có mặc quần áo tử tế thì đừng có nơi nơi chạy, cẩn thận cảm lạnh.”

“Đã biết rồi mà, còn sợ ta có thể bị đông chết sao?” Ta lại có chút lo lắng: “Không biết Nhị vương gia có thể hay không nhân cơ hội ở trong cung hại người. Ta cùng người đi thì tốt hơn.”

“Hoàng cung có thể tùy người đi vào sao? Thật là dốt nát.” Tiểu Vương gia xoa đầu ta một chút, đem tay của ta một lần nữa nhét vào trong chăn, cười nói: “Ta đi.”

Ta nhìn hần đi ra ngoài, cảm thán cuối cùng vũ quá trời trong (sau cơn mưa trời lại sáng), lại chui trở vào chăn ngủ.

Vừa lúc trở vào giấc mộng, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng động lớn xôn xao.

Một trận tiếng bước chân dồn dập trước cửa.

Phanh một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị đá văng ra.

“Trối lại!”

Tai nghe một tiếng hét thật lớn, ta còn không có biết chuyện gì đang xảy ra, liền mơ mơ màng màng bị trối kéo đi, bị mấy đại hán áp đến đại sảnh.

Ngoài phòng đang có tuyết rơi, ta từ trong chăn bị tha ra ngoài. Một đường tới thẳng đại sảnh, môi đã muồn lạnh run.

Trong đại sảnh không thấy thị nữ, nhưng thật ra lại đứng hai hàng thị vệ trong cung uy phong lẫm lẫm.

“Rốt cuộc vẫn là gặp mặt. Ngọc Lang, biệt lai vô dạng?”

Ta ngẩng đầu liếc mắt một cái, Nhị vương gia cười dài đứng ở trước mặt.

Đại sự không ổn. Nhị vương gia điều tiểu Vương gia kia vốn là tiểu lão hồ rời núi, sau đó tới bắt con thỏ ta đây.

“Người đúng là kẻ dễ tiện, vô sỉ, bỉ ổi, nhảm chán!(ặc, chữ khiếp O.o) Người dựa vào cái gì mà trói ta lại? Hừ! Người mặc dù là ca ca của Sanh nhi, cũng không có thể tự tiện xông vào Cửu vương phủ bắt người!” Dưới tình thế cấp bách, ta thật rất có can đảm, cư nhiên rống đặc dữ tợn, đạo lý mười phần: “Người đây là làm việc thiên tư phạm pháp! Ta muốn cáo người tự tiện xông vào tư trạch (nhà riêng của người khác), đùa giỡn lương dân!”

Nhị vương gia vẫn giữ khuôn mặt tươi cười: “Trói người không phải ta. Ta cũng không phải tự tiện xông vào Cửu vương phủ. Ha ha, ta là bị người mời tới.”

“Phi! Ta cũng không có mời người!” Tiểu vương gia càng không thể có thể thỉnh hấn.

Phía sau, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

Lại nói, thanh âm này lần đầu tiên xuất hiện, cũng chính là lúc ta bị trói giống như vậy.

“Đúng vậy, là ta thỉnh đấy.”

Ta giống như nghe thấy sét đánh bên tai, đột nhiên xoay mặt. Vương phi được hai thị nữ đỡ đi vào, thướt tha đi đến ghế giữa, ung dung đẹp đẽ quý giá ngồi xuống.

“Vương phi?”

Nhị vương gia xen vào nói: “Không tôi, là nương nương mời ta tới.”

Ta nhìn bộ dáng Vương phi cao cao tại thượng, mờ mịt nói: “Người không phải nói muốn giúp Sanh nhi sao? Người lừa hấn?”

“Ta tự nhiên yêu thương hần so với bất kì ai khác đều hơn hần, tự nhiên biết như thế nào đối với Sanh nhi là tốt nhất. Hần hôm nay vào cung, ta sẽ hảo hảo giúp hần thanh lý môn hộ.”

Ta nhìn gương mặt nàng đoan chính thanh nhã, bỗng nhiên đau lòng không thôi.

“Người lừa Sanh nhi! Hần yêu người tin người, người cư nhiên lừa hần!” Ta giận tím mặt, giống như chính mình bị người yêu sâu đậm lừa gạt: “Người đúng là lão chủ chứa! Người đúng là đồ ác độc...”

Mắng đến một nửa, miệng đã bị nhét đầy vải bố.

Ta cắn giận bất bình, chỉ có thể trong miệng ô ô loạn minh, trừng mắt Vương phi.

Hai bên thị vệ không lộ vẻ gì, Vương phi sắc mặt thực khó coi, chỉ có Nhị vương gia cảm thấy được trường hợp này rất thú vị, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Vương phi nói: “Người ở Vương phủ vô pháp vô thiên cũng đã nhiều ngày, Sanh nhi tuổi còn quá nhỏ, khó tránh khỏi bị người lừa gạt. Hôm nay ta đến, không phải muốn làm khó dễ người. Ta cũng vậy, là người đầy lòng từ thiện,(gớm!) chỉ cần người nhận thức cái sai, đáp ứng sẽ không tiếp tục dụ dỗ Sanh nhi, ta chẳng những không đánh người, còn ban cho người nhiều lợi lộc. Bất quá vì phòng người đổi ý, người phải đáp ứng ta tới Nhị vương phủ ngụ vài ngày.”

Nàng lại quay đầu đối Nhị vương gia nói: “Còn cần phải thỉnh Nhị vương gia lo lắng nhiều.”

Nhị vương gia mỉm cười gật đầu: “Nương nương yên tâm. Cửu đệ là đệ đệ bổn vương yêu, đương nhiên sẽ làm hết sức.” Dứt lời, xoay mặt dùng ánh mắt quỷ dị cười đánh giá ta.

Ta nhất thời rùng mình một cái.

“Hạ Ngọc Lang, người có chịu không?” Vương phi từ từ nói: “Đáp ứng liền gật đầu. Người nơi này đều làm chứng, ta khả không có...chút nào bức người, liền xem chính người có thể hay không sửa đổi.”

Phi! Đem ta trời gô như vậy, uy hiếp cảnh cáo, cư nhiên còn có mặt mũi nói không có bức ta.

Đáng tiếc không thể chửi ầm lên, bằng không ta nhất định mắng nàng lòng dạ lang sói, ba năm cũng không dám nhìn mặt ai.

Về phần trả lời, ta đương nhiên là cực lực lắc đầu.

Miệng tuy rằng không nói được, đầu vẫn là có thể lay động.

Vương phi thấy ta lắc đầu, cười lạnh nói: “Hảo, có cốt khí. Ta cũng không đánh người, khiến cho người bình tĩnh một chút sẽ hỏi lại người.” Nàng giơ ngón tay thật dài (như mụ Simla) chỉ ra cửa “Người đâu, để cho hắc quỷ bên ngoài hưởng chút gió đi.”

Trần bá sớm bị cho đòi tới đứng ở một bên lo lắng suông, thấy Vương phi muốn giáo huấn ta, đi đứng cẩn thận lui về phía sau, từng bước một thối lui ra khỏi phòng, vừa muốn chạy mau, bỗng nhiên nghe thấy Vương phi âm xốt xa nói: “Lão Trần.”

“Vâng!” Trần bá kinh hô một tiếng, vội vàng quý xuống.

“Người muốn báo tin cho chủ tử, có phải hay không?”

Trần bá mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liên tục dập đầu nói: “Nô tài không dám, nô tài không dám....”

“Hừ, ” Vương phi giờ phút này thật sự là uy phong: “Nơi này trong ngoài đều bị người của ta coi chừng, ruồi bọ cũng không vào được. Người hầu hạ Cửu vương phủ nhiều năm như vậy, không cần đem mình chịu tội. Biết không?”

Đúng vậy, nô tài hiểu được.”

“Đứng sang một bên.”

“Vâng ạ.” Trần bá vội vàng đứng dậy, che dấu sự thương cảm liếc ta một cái, vội tùm một góc trốn vào.

Vài tên thị vệ như lang như hổ ầm ầm tiến lên, đem ta kéo ra ngoài.

Vừa ra tới cửa, gió lạnh lập tức đập vào mặt, ta cả người run run, thầm than vì sao lúc ngủ không mặc hai kiện quần áo.

Sớm biết có hôm nay, hẳn là đem chăn bông quấn ở trên người mới đúng.

Lúc này hối hận cũng vô dụng.

Ta bị ngoài sân phạt quỳ, bầu trời bỗng tuyết nho nhỏ trắng phiêu phiêu rơi xuống, tiến vào trong cổ, hóa thành nước đá, theo cổ áo tỏa hơi lạnh.

Lạnh quá!

Ta chậm rãi thở, lại chậm rãi hít không khí vào, thở ra một đoàn nhiệt khí.

Chỉ mong tiểu Vương gia nhanh quay về để cứu ta. Bất quá Vương phi cùng Nhị vương gia liên thủ, tiểu Vương gia trở về chỉ sợ cũng chỉ có sốt ruột mà thôi. Sợ nhất là ngay cả tiểu Vương gia cũng bị chộp tới phạt quỳ, vậy cũng thực thành một đôi đồng mệnh uyên ương. (hai em mệnh thật khổ a~:())

Gió lạnh mang theo bông tuyết bắt đầu tàn sát bờ bãi, quất vào trong da thịt của ta; mới đầu còn đau đến chết đi sống lại, dần dần nỗi đau cũng như chết lặng.

Không biết từ khi nào, Vương phi cùng Nhị vương gia đã đi đến trước mặt của ta.

Nhị vương gia trên người áo choàng da, mang đôi giày da dê thật dày.

Vương phi vỗ về lò sưởi trong tay (khúc này hem hiểu lắm~bả bưng lò sưởi à?), hỏi: “Hiện tại cũng biết sai lầm rồi?”

Sai?

Trên đầu đã lạnh đến mức kết thành băng.

Ta chớp chớp lông mi đánh tuyết, dùng sức lắc đầu. Cổ vừa động, nghe thấy thanh âm “rắc rắc”, nguyên lai cả người đã bị bao phủ bởi một lớp băng mỏng.

Vương phi sưng sốt, tựa hồ không nghĩ tới ta còn dám lắc đầu. Nàng nhăn mặt nhíu mày: “Người đã muốn tìm cái chết, ta cũng không có cách nào khác. Tiếp tục bị đông lạnh đi.”

Nàng ung dung quay về đại sảnh sưởi ấm.

Nhị vương gia cũng chưa đi, ở bên cạnh ta đi vài vòng xem xét, không ngừng cười khê.

Ta hận hận hận đến tận xương, hung hăng trừng hấn, đáng tiếc lực đạo không đủ, thần tình cũng không đủ sắc bén.

Nhị vương gia phân phó nói: “Hôm nay này tuyết rơi thật đẹp. Ta muốn mượn nơi này của Cửu đệ thưởng tuyết đi. Người đâu, ở trong này đốt lò sưởi lên.”

Nhị vương gia ra lệnh một tiếng, chậu than lập tức đưa. Lửa ấm hừng hực ngay trước mặt, đáng tiếc ta chỉ có thể bị ai chịu đông lạnh. Ta một bên nghiêng răng nghiêng lợi một bên trừng mắt Nhị vương gia.

“Chắc chắc, tuyết mặc dù hảo, chính là ngày vẫn có chút lạnh a.” Nhị vương gia hơ hơ tay trong chậu than, giương mắt nhìn chăm chăm ta.

(anh em nhà này đều bá đạo nhỉ?;) Bạn Sanh nhi thì uống rượu để em Lang ngâm trong hồ nước lạnh, còn bạn Tranh nhi thì ngồi sưởi ấm để cho em nó quỳ dưới tuyết~cả cái Hoàng tộc chết dẫm!)

Ta mắng không được đánh không được, đơn giản nhắm mắt lại, để tránh nhìn bộ dáng hăn kiêu mà sinh tức giận.

Phải chi cũng có một chậu than như vậy.

“Hảo, còn không để ý ta.” Nhị vương gia rời khỏi chậu than, nhích lại gần.“Lạnh thành cái dạng này, môi đều biến sắc.....”

Bàn tay thô ráp của hăn (ủa em tưởng Tranh nhi *mềm* lắm mà?) nâng cằm của ta lên, tuy rằng mang đến sự ấm áp cho ta, chính là lại làm cho ta ghê tởm cực kỳ. Ta nổi giận đùng đùng dùng ánh mắt ý bảo hăn buông tay, không ngờ đem tới càng nhiều phiền toái.

“Băng tuyết môi đỏ mọng, sao nữ không thương tiếc?” Nhị vương gia nói xong, lấy miếng vải bỏ trong miệng của ta ra, cứ nhiên cúi đầu liền hôn môi ta.

Va chạm vào làn môi nóng của hăn, ta chợt giãy giụa.

Này tính cái gì?

Ta khí cực công tâm, cộng thêm đói khổ lạnh lẽo, trước mắt đột nhiên tối sầm. Bất quá rất nhanh lại tỉnh táo lại, phát hiện Nhị vương gia lưỡi đã muốn chui tiến vào tùy ý cướp đoạt.

“Ô ô! Ô ô...”

Thật vất vả mới được hăn buông ra. Ta thô suyễn không thôi, phát một trăm lẻ tám cái thệ muốn đem hăn chặt làm trăm mảnh.

“Đông lạnh lâu như vậy, cũng không chịu thua. Nếu đông chết, cũng không còn gì để chơi. Người tái cốt nát, cũng biết thiên hạ to lớn, hoàng quyền là lớn nhất, tại sao còn đắc tội ta? Người đối với Cửu đệ cũng không hảo.(bây, hai em nó yêu nhau đến ngày đêm luyện đông cung đồ luôn kia:)) Đến đây, người nói một câu chịu theo ta, chuyện lúc trước xem như quên hết. Ta sẽ cứng chiều người.”

Hắn buông tay, chờ ta nói chuyện.

Ta lạnh đến hàm răng cũng run rẩy, ngay cả khí lực hô hấp cũng đều không có, đừng nói đến chuyện có thể nói được.

“Nhìn xem, làm gì tự mình chuốc lấy cực khổ.” Nhị vương gia chắc chắc hai tiếng, cầm lấy một bình hảo rượu đổ vào miệng ta.

Ta cau mày thống khổ không thôi, đáng tiếc bị người ẩn không thể phản kháng. Non nửa bình rượu rót cả vào bụng ta, Nhị vương gia mới buông.

Ta ho khan liên tục, chính là ẩm áp không ít.

“Nói đi, người nói một câu, liền lập tức tiến Nhị vương phủ, so với người ở trong Cửu vương phủ tốt hơn nhiều.”

Ta trừng mắt nhìn Nhị vương gia, chợt nhớ tới tiểu Vương gia từng nói với ta rất nhiều.

Hắn từng sợ ta có được những thứ tốt hơn liền sẽ quên hắn.

Thật là ngốc tử mà, thiên hạ có ai so với hắn tốt hơn được cơ chứ?

Ta biết Nhị vương gia nghĩ muốn nghe cái gì, tuy rằng ta luôn luôn nhất gan sợ bị đánh, hôm nay cũng không nghĩ sẽ đổi lòng miễn cưỡng đồng ý.

“Ta muốn người nói.” Nhị vương gia có điểm không kiên nhẫn.

“Ha ha, ” rượu của hắn ban tặng, rang của ta rốt cục cũng không còn run lên, không khỏi hào hứng thái quá: “Hảo tuyệt, thật sự là hảo tuyệt!” Ta ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, tiếng cười dần chết lặng đi, ta xoay mặt đối Nhị vương gia thản nhiên nói: “Người vẫn là nên đông chết ta đi...”

41. Chương 41

“Ha ha, ” nhờ rượu của hắn ban tặng, rang của ta rốt cục cũng không còn run lên, không khỏi hào hứng thái quá: “Hảo tuyệt, thật sự là hảo tuyệt!” Ta ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, tiếng cười dần chết lặng đi, ta xoay mặt đối Nhị vương gia thản nhiên nói: “Người vẫn là nên đông chết ta đi...”

“Hảo! Hảo! Quả nhiên quật cường.” Nhị vương gia vỗ tay cười to, hắn chậm rãi thu khuôn mặt tươi cười, thản nhiên nói: “Nếu là như thế, người cứ tiếp tục quỳ dưới tuyết đi.”

Ta vốn định lớn tiếng kêu oan, bất quá vừa mới tỏ vẻ anh hùng, lập tức chửi ầm lên không khỏi tổn hại hình tượng.

Vài tên thị vệ như lang như hổ kéo ta đến nơi khác có đóng tuyết nhiều hơn(nhiều tuyết hơn~>để chết hơn:()), vài tên khác đem dây thừng trên người ta buộc càng chắc hơn.

Đầu gối quỳ trên mặt tuyết, lập tức đau như bị kim đâm. Ta hô to mắc mưu, sớm biết rằng không nên uống nửa bình rượu kia để cho cơ thể ấm lên, ban đầu đã muốn đông cứng không có cảm giác, nay hội lại bắt đầu rét lạnh đến xương.

Nhị vương gia vẫn như cũ ngồi ở hỏa lò, thỉnh thoảng bưng lên bình rượu ấm áp uống một hơi.

Ta quỳ một hồi, cảm thấy được làm anh hùng thế này thật quá mất mặt, khó được miệng không bị đông cứng, vì cái gì không mắng hấn cho nhục mặt với thiên hạ?(chém theo QT)

Vẫn là phải hảo hảo mắng hấn.

“Uy, mau thả ta ra, thân là Vương tử, cư nhiên dám ngược đãi lương dân? Ta cũng không phải là nô tài của ngươi!”

Nhị vương gia tựa hồ vốn muốn dụ ta mở miệng, vừa nghe thanh âm của ta, lập tức vui vẻ, ung dung nói: “Ngươi cũng biết ta là Vương tử? Trong thiên hạ, đất đai, nhà cửa, hay là người dân. Bất luận có kẻ bán mình hay không, các người đều là nô tài của Vương gia, của hoàng đế...”

“Phi! Phi! Không biết xấu hổ!” Không đợi hấn nói xong, ta rống to: “Ngươi không biết xấu hổ! Nói hươu nói vượn!”

Nhị vương gia biến sắc, đe dọa nói: “Bằng lời này của ngươi, là có thể định ngươi cái tội danh vũ nhục Vương gia rồi.”

Gió lạnh thổi tới, nhẹ nhẹ thấu tận xương.

Cùng hấn tranh luận dưới loại tình huống này thật sự là rất không khôn ngoan, tiểu Vương gia cũng không biết ở trong Vương cung làm gì, cũng không nhanh lên đến anh hùng cứu anh hùng.

Ta run rẩy thật sự lợi hại, cùng Nhị vương gia cãi một hồi, đành phải dừng lại nghỉ.

Nhị vương gia dào dạt đắc ý nói: “Như thế nào, ta biết ngươi sớm không chịu được. Tái như vậy bị đông cứng, cứu sống cũng là phế nhân, chỉ sợ lúc đó, Cửu đệ cũng sẽ không muốn ngươi.”

“Người như ta, làm sao hấn có thể...không muốn?” Vô mồm dần dần cũng cứng ngắc, đầu lưỡi ta cùng hấn đầu vô mồm có chút khó khăn, thật vất vả mới nói được một câu.

“Ha hả, người có cái gì hảo mà hần không thể bỏ người? Người có năng lực về văn? Hay về võ? Tư sắc bình thường, tính tình bình thường, bản lĩnh bình thường, theo ta thấy, chỉ sợ kỹ xảo trên giường cũng bình thường.” (ặc =. cái này sốc nha anh) Nhị vương gia đi tới, dùng cây quạt nâng cằm của ta lên, từ trên cao nhìn xuống nói: “Thành thật nhận sai, ta sẽ tha cho người, cũng sẽ yêu thương người. Nói, người có muốn đứng lên mặc quần áo ấm, sưởi ấm, ăn cái gì không?”

Ta đương nhiên nghĩ muốn đứng lên mặc quần áo ấm, sưởi ấm, ăn một chút gì đó, nếu không như vậy, mạng nhỏ Ngọc Lang chỉ sợ phải bỏ tại đây.

Ta hữu khí vô lực nói: “Ta muốn sưởi ấm ăn cái gì, đối với người không có liên quan.”

Nhị vương gia cười lạnh một tiếng, cây quạt ở trên mặt ta đột nhiên ấn xuống một chút, đau đến cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

“Hừ, người trong thiên hạ đều là như thế này, vừa bán thân làm kỹ nữ, vừa muốn lập đền thờ. (ý là làm chuyện thấp hèn mà vẫn muốn người ta tôn trọng) Làm sao có chuyện tốt như vậy? Nếu không giáo huấn, người sẽ không biết thế nào là đạo lý.”

Trước mắt cảnh vật bắt đầu lắc lắc lắc lắc.

Ta mấp máy môi, dứt quang nói: “Ta muốn lập đền thờ, nhưng ta không phải kỹ nữ..... Chính người là kỹ nữ mới xem ta cũng như vậy....”

Ngực đột nhiên đau nhức, cư nhiên đã trúng một cước hung hăng của Nhị vương gia.

Ta rớt cuộc quỳ không được, cả người chao đảo ngã xuống nền đất đầy tuyết.

Cảnh vật trước mắt càng ngày càng mờ nhạt, rất nhanh một mảnh tối đen.

Không ổn không ổn, Ngọc Lang ta nếu bị đông chết. Sanh nhi nhất định thật sự thương tâm, bất quá cũng không có cách nào khác, ai bảo hần dốt nát như vậy trúng kế điệu hổ ly sơn?

Ta rớt cục khép mắt lại.

Mới trước đây thôi, gia gia từng dắt ta đến lò rèn, nơi đó đều là lửa nóng hùng hực đến nung chảy sắt, có thể đem người thiêu rụi. Hôm nay, ta rớt cục nhìn thấy, hơn nữa, là cảm giác ở trong lò rèn a.

Hảo nóng a, đem ta toàn thân đều nung cháy.

Nhiệt, nhiệt đến không thể nói thành lời.

Ta liều mạng dùng tất cả khí lực, cũng không thể thoát ra khỏi cái lò thiêu này, chỉ hy vọng có thể đem một ít khí lực còn sót lại cử động lông mi.

Lông mi vẫn bất động, nơi nơi một mảnh tối đen.

“Còn chưa tỉnh?” Một bàn tay nữ tử sờ soạng cái trán của ta, rất nhanh lại rút trở về: “Vẫn là rất nóng.”

“Sợ là vẫn chưa tỉnh lại. Ta nghe nói, hắc đã quỳ rất lâu ngoài trời tuyết.”

Cám ơn trời đất, ta còn chưa chết.

Ta chỉ biết, hạ Ngọc Lang sẽ không đoán mệnh như vậy.

Ta dùng hết khí lực, đột nhiên xóc mí mắt lên, tròng to mắt.

Ánh sáng, bỗng nhiên xuyên qua hắc ám, mạnh mẽ rọi thẳng vào.

“Trời ạ!”

Hai thị nữ trước mặt này nhất định chưa quen thuộc thói quen của ta, bị hù đến phải lui vài bước, hồi lâu mới cẩn thận bước qua.

Hai người đều ăn mặc giống thị nữ Vương phủ.

Một bàn tay trắng nõn giơ ra hươ hươ trước mặt ta, thử hỏi: “Ngươi tỉnh?”

Tiểu nữ nhân nhất gan còn lại vội nép vào bên người thị nữ kia, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, ánh mắt hắc như thế nào lại lập tức tròng lớn như vậy? Có phải hay không đã chết, xác chết vùng dậy đây?”

“Ha hã...” Nghe nàng hỏi thật buồn cười, ta khẽ động da mặt, làm cái mặt quỷ.

Không ngờ cái này không dọa được các nàng, ngược lại làm cho các nàng thở phào một hơi.

“Thật sự đã tỉnh.” Đại thị nữ lắc đầu nói: “Bị bệnh nhiều ngày như vậy, vừa tỉnh liền chọc ghẹo nhân. Lưu Ly, nhanh đi nói cho chủ tử.”

“Đã biết.” Tiểu thị nữ kêu Lưu Ly lên tiếng, chạy nhanh chạy ra cánh cửa.

Tiểu vương gia trở về khi nào?

Xem ra hắn coi như không tồi, ở thời điểm tối nguy cấp gấp trở về cứu ta. Không biết có hay không cùng Nhị vương gia tên hỗn đản đó đánh nhau hay không.

Ta khàn khàn cổ họng hỏi: “Tiểu vương gia có hay không động thủ đánh tên hỗn đản đó?”

Toàn thân cao thấp đau giống như bị sét đánh. Bất quá từ khi vào Vương phủ, nếm mùi đau khổ không ít, ta cũng có chút thành quen.

Đại thị nữ tựa hồ không có nghe rõ ràng: “Ai? Vương gia sao? Vương gia động thủ cái gì? Người nào hỗn đản?”

Thị nữ này bộ dáng tương đối hảo. Ta hỏi nàng một vấn đề, nàng lại phản tặng ta bốn.

“Chính là.... tên hỗn đản đã khi dễ ta.”

Thị nữ thần tình nghi vấn, còn chưa kịp trả lời, đã có người giúp nàng tiếp lời.

Thanh âm theo ngoài cửa bay vào.

“Tên hỗn đản đó đã kịp đi đúng lúc, không có bị động thủ.” Ngoài cửa xuất hiện một cái thân ảnh nam nhân quen thuộc.

Ta nghe được thanh âm, đã biết không thích hợp.

Thanh âm kia chậm rãi nói tiếp: “Không chỉ như thế, hắn còn đem một tiểu ngu ngốc cấp mang đi trở về Vương phủ của mình.”

(tĩnh ra chưa em?:(ôi tội em wá!)

Quả nhiên, đi tới chính là Nhị vương gia. Mặc áo long cừu màu trắng, đầu đội mũ lông đính ngọc, quý khí bức người.

Hắn đi đến trước mặt của ta, lấy tay vuốt vuốt cái miệng vì kinh ngạc (và ức không chịu được) mà không thể khép lại của ta: “Người đã ngủ chín ngày. Ta đã tính toán hảo, nếu người ngày thứ mười còn không tỉnh, sẽ đem người ném tới hóa nhân trang đốt, miễn cho lãng phí của ta hảo được liệu. Như thế nào? Nói không nên lời? Chính là thôi đi, não loạn lâu như vậy, lại bị đánh, lại bị đông lạnh, rốt cuộc không phải đã đem được người tới chỗ của ta rồi sao? Quạt cường thì có ý nghĩa gì nữa?” (để tránh *thất thân* với anh chứ sao ;))

Ta thực sự kinh hoàng, ta còn nghĩ không ra phải nói cái gì, ngậy người một lát, cảm giận nói: “Ngu ngốc! Ngu ngốc!” Hận đến mức cầm lấy thảm trong phòng xé thành mảnh nhỏ.

Nhị vương gia âm xốt xa nói: “Đã ở trong tay của ta, còn dám mở miệng mắng ta? Chờ khi ta đối phó với ngươi, nhìn ngươi như thế nào cầu xin ta tha thứ.”

Ta vội vàng làm sáng tỏ: “Không phải chứ, ngươi là hỗn đản, không phải ngu ngốc. Ta mắng Sanh nhi cái tên dốt nát kia, tại sao không có đúng lúc quay về cứu ta? Đúng là đồ ngu!” Lại cúi đầu thì thảo gầm nhẹ vài câu.

Này hội đến phiên Nhị vương gia há to miệng kinh ngạc. Hắn tám phần chưa từng dự đoán được con người của ta thị phi rõ ràng như thế, không nên mắng sẽ tuyệt đối không loạn mắng.

42. Chương 42

Này hội đến phiên Nhị vương gia há to miệng kinh ngạc. Hắn tám phần chưa từng dự đoán được con người của ta thị phi rõ ràng như thế, không nên mắng sẽ tuyệt đối không loạn mắng.

Nhị vương gia chậm rãi đánh giá ta, nói: ” Xảo quyết(chỗ nào chứ?) như thế... Ta thật muốn biết Cửu đệ là như thế nào bắt người phục tùng.” Hắn nhất vén vạt áo lên, ngồi xuống ở bên giường.

Có giáo huấn trước kia ở Cửu vương phủ, ta biết không chỉ nữ nhân, cho dù là nam nhân tới gần giường nam nhân cũng là rất nguy hiểm.(a, kinh nghiệm xương máu a~) Ta vừa mới hơi hơi lui một chút, cũng đã bị Nhị vương gia bắt lấy.

“Không phải sợ, dựa vào tư sắc bực này của ngươi, có cho ta cũng không cần.”

Nhất thời, ta trừng hắn hung hăng liếc mắt một cái, gầm nhẹ nói: ” Tư sắc của ta rất kém cỏi sao?”

“Không phải.” Nhị vương gia mỉm cười: “Miễn cưỡng đập vào mắt, cũng không phải là khó coi. Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi nói cho ta biết, ngươi là như thế nào đem Cửu đệ mê đến thần hồn điên đảo? Lại là như thế nào xúi giục hắn làm trái ý của ta? Hảo hảo đáp, nếu không... nói thừa, dĩ nhiên là cho ngươi nếm thử một chút giáo huấn của hình phòng trong nhị vương phủ.”

Ta cực hận cái khẩu khí tục đại ấy của hắn, sau khi quay ặt đi chỗ khác, nói: “Ngươi hỏi ta sẽ đáp? Ha ha, hình phòng của ngươi có cái gì phải sợ? Nghiêm hình tra tấn, không phải hảo hán.” Chợt nhớ tới câu này trước kia đã từng nói qua với tiểu Vương gia.

Ai, không biết tiểu Vương gia hiện tại như thế nào.

Trong lòng đau xót, không có tâm tư cùng Nhị vương gia đấu võ mồm, sâu kín hít một hơi.

Cầm bỗng nhiên tê rần, nguyên lai đã bị Nhị vương gia nắm chặt.

“Về mặt tương tự như thế, đang suy nghĩ đến ai a?” Hắc nguy hiểm hỏi.

Ta thành thật đáp: “Sanh nhi, Cửu đệ của ngươi.” (Shock chưa anh? Cho đáng đời!)

Nhị vương gia lập tức biến sắc, giống như lời của ta đã giáng cho hắc một cái tát, cho hắc thật lớn đích vũ nhục, tay càng dùng sức mạnh hơn, cơ hồ muốn đem cầm của ta bóp nát.

“Ngươi thật lớn mật, cư nhiên dám ở trước mặt ta nghĩ đến hắc?”

Đau!

Ta giãy giụa, lấy tay phản kích, bất đắc dĩ khí lực không bằng người.

“Nghĩ đến hắc thì sao? Vì cái gì không thể ở trước mặt ngươi nghĩ đến hắc?” Ta đau đến nhe răng trợn mắt, lại thủy chung nhìn chăm chăm thẳng vào mặt Nhị vương gia.

“Cũng không nhìn xem hiện tại tính mạng của ngươi ở trong tay ai, ngươi dám không làm cho ta vui?” Hắc di chuyển aty xuống nắm lấy cổ ta, tuy rằng không phải thực dùng sức, lại làm cho ta không thể động đậy.

Ta càng thêm kỳ quái, trừng mắt hỏi: “Ta vì cái gì phải làm cho ngươi vui? Chẳng lẽ ta ở trong tay ai, sẽ phải làm cho người đó vui lòng sao?”

Nhị Vương gia tựa hồ cảm thấy được lời của ta thật sự ngu ngốc, vì thế cười rộ lên, dần dần buông cổ của ta ra, vuốt mặt của ta nói: “Kia đương nhiên, ai cho cầu khúc xương, cầu liền giúp kẻ đó trông cửa.”

Ta nhìn chăm chăm hắc: “Nguyên lai ngươi đến nhân, cầu cũng chẳng phân biệt được, đáng tiếc cho ngươi một hảo bộ dáng. Uy, không được sờ ta...”

Chưa kịp cảnh cáo xong, gương mặt Nhị vương gia đã kề sát lại, giống như ác lang nhau cắn khoe môi của ta, không ngừng hút.

“Ô ô... Ô ô...”

Bản nhân bệnh nặng chưa lành, chỉ ô ô hai tiếng, lần thứ hai trước mắt tối sầm.

Hôn mê.

Lúc tỉnh lại, Nhị vương gia đang đứng ở đầu giường.

Ta ánh mắt đột nhiên tròng lớn.

Hắn cùng với kẻ khác lần đầu tiên thấy ta tỉnh lại đều giống nhau, như thường lệ sợ tới mức lui hai bước về sau. Rất nhanh ra vẻ trấn định bước trở về, bắt tay sau lưng.

Những thứ khác không quan trọng, ta sờ sờ quần áo trên người, trước hỏi một câu: “Người không có đem ta làm cái gì đây chứ?”

Nhị vương gia không nghĩ tới ta lại hỏi thẳng thắn như vậy, nhãn châu khê động động, trào phúng nói: “Thịt ở trên thớt gỗ, cho dù làm người như thế nào đi nữa, thì đã làm sao?”

Ta thông minh vô cùng, lập tức khoát tay nói: “Lời ấy sai rồi. Người đã nói tuyệt đối không cưỡng bạo với ta, nếu người cưỡng bạo, chính là nuốt lời; người là ca ca của Sanh nhi, người nuốt lời, Sanh nhi sẽ không còn mặt mũi; Sanh nhi không còn mặt mũi, ta cũng sẽ không còn mặt mũi.”

Nhị vương gia nghe ta nói quanh nói co, cư nhiên đem hắn làm cho rối loạn, sắc mặt không khỏi lúc xanh lúc trắng. Hắn trầm ngâm một lát, lạnh lùng nói: “Chỉ là chút tài mọn, bất quá là sợ ta cưỡng bạo người thôi. Hừ, chẳng lẽ trong Nhị vương phủ còn thiếu luyện đồng? Hảo, bổn Vương gia sẽ cùng người ngoạn, thế nhưng người phải cam tâm tình nguyện tùy ý ta.”

Nghe hắn vừa nói như thế, ta thở phào một hơi, lập tức thả lỏng người.

“Người hiện tại cho dù phát giận, cũng không thể thuận tiện hôn ta, giả trò, hơn nữa không được đánh ta. Kỳ thật, người vốn không nên tùy tiện đùa giỡn lương dân. Ta là người tự do, không phải nô tài, người có hiểu hay không?”

“Ta nói không thương người, nhưng cũng không nói không thể thân người, hôn người, hơn nữa chỉ cần người không nghe lời ta. Ta tuyệt đối có thể đánh cho người chết đi sống lại.” Nhị vương gia lạnh lùng tiếp lời, nhìn ta kinh ngạc theo dõi hắn, tiếp tục nói: “Bất quá nếu làm chuyện đó, ta nhất định muốn người phải cam tâm tình nguyện cầu ta.”

Ta giận dữ: “Người không thể như vậy! Người không có quyền lợi đối với ta như vậy! Ta không phải nô tài!”

Nhị vương gia nghe ta rống lên nửa ngày, bỗng nhiên cười ha ha: “Ở trước mặt Vương gia nói không thể, nói quyền lợi, buồn cười! Con người vừa sinh ra liền có cấp bậc, Hoàng Thượng là một bậc, các Vương tử là một bậc, mặt khác vương thân quốc thích lại là một bậc, các người những kẻ dân thường là một bậc, nô tài lại thấp hơn một bậc. Ta...vừa vặn so với người cao mấy cấp như vậy, cũng đủ sai sử người có thừa.”

Hắn xoa xoa mặt ta, nhỏ giọng nói: “Cũng chỉ có Cửu đệ kia của ta bị người mắng ngu ngốc, cũng bị người dạy thành cái dạng như vậy.”

Ta nhìn ánh mắt của hắn, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười ngày thường của tiểu Vương gia, không khỏi cảm thấy may mắn vì nơi lúc đầu ta bước vào chính là Cửu vương phủ, chứ không phải Nhị vương phủ.

Đột nhiên cảm thấy được tâm tình bình phục, căn bản không có cái gì hảo phần nộ.

“Nhị vương gia...” Ta nhìn chằm chằm hắn, chậm rì rì cười nói: “Ta sai lầm rồi.”

“Àn?” Nhị vương gia kinh ngạc nhìn ta.

Ta nghiêm trang, ăn ngay nói thật: “Sanh nhi không phải ngu ngốc, người mới là ngu ngốc.”

Bàn tay hung tợn liên tục đập vào mặt, không nhẹ không nặng một cái rồi lại một cái. Ta hai mắt đã muốn thấy sao Kim, phát hiện gương mặt hắc ám kia lại kẻ sát.

Vì cái gì ta cuối cùng là bị người ẩu đả rồi lại bị hôn?

Người thành thật như ta vì cái gì cứ bị chèn ép, bức hại?

Phu tử, ta xin lỗi người, người dạy gì ngày đó ta đều đã quên sạch sẽ.

Khả kẻ này đọc rất nhiều thư, cũng không thấy so với ta hiểu biết đạo lý hơn.

43. Chương 43

Sự thật đã chứng minh, ta khi ở trên giường tỉnh lại đã nếm đủ tư vị cả người đau nhức. Thật không biết có phải hay không Vương gia nào cũng thích cư xử với phạm nhân như vậy, dù sao đi nữa ta vẫn cảm thấy tên Vương gia nào cũng đều thích đối ta quyền đâm cước đá. (tội:)

Thời điểm ta tỉnh lại, trời đã muốn sáng. Ta phỏng chừng có lẽ lại ngủ hai ba ngày, cho nên khi thấy ta tỉnh lại, thị nữ tức trực ở bên cạnh đều cao hứng kinh hô lên một tiếng, phi như bay ra ngoài bẩm báo chủ tử.

Ta nhìn nàng nhẹ nhàng lướt đi, trong lòng không khỏi thở dài.

Không xong rồi, nàng vừa báo tín, tám phần đem Nhị vương gia đến đây.

Biết thế giả vờ hôn mê tiếp cho yên chuyện.

Quả nhiên, tiếng bước chân ở ngoài cửa vang lên.

Ta tích tụ khí lực cả nửa ngày, cuối cùng chuẩn bị hoàn hảo một cái ánh mắt sắc bén, không ngờ quay đầu lại thật là dự kiến.

Người tới không phải Nhị vương gia, mà là một gã trung niên tướng mạo tầm thường. Người này thân hình thấp bé, hành động cũng lưu loát, chính là ánh mắt lại không mấy hảo, thấy ánh mắt sắc bén của ta một chút phản ứng cũng không có, tiến sát đến gần đầu giường, vươn tay sờ cái trán của ta, gật đầu nói: “Không tồi, quả nhiên là đã tỉnh, cũng đã hết sốt.”

“Người là ai?”

“Ta?” Hắc cười hắc hắc: “Ta là quản gia trong Vương phủ này, người từ hôm nay trở đi do ta trông nom. Ta họ Tôn, người gọi ta là Tôn quản gia là được.”

Ta cao thấp đánh giá hắc một cái, cũng cười hắc hắc: “Kỳ quái? Ta vì cái gì phải do người trông nom?”

“Hắc hắc, ta nói cho tiểu tử ngươi hay.” Hắc phì phì vạt áo, tỏ vẻ uy phong nói: “Ta là quản gia của Nhị vương phủ, nô tài trong Nhị vương phủ dĩ nhiên là do ta trông nom.”

Nghe khẩu khí kiêu ngạo của hắc, ta đặc biệt phát cáu.

Trần bá tuy rằng cũng là quản gia, bất quá cho tới nay chưa từng kiêu ngạo như thế.

Ta bắt chước điệu bộ của hắc: “Hắc hắc, ta nói ngươi hay lão tiểu tử kia, nhờ ta hiên ngang lẫm liệt dạy bảo Cửu vương gia nên hắc đã thông minh ra mà cho ta chuộc thân sau, ta đã không phải là nô tài. Không mượn ngươi xen vào việc của ta.”

Tôn quản gia tức giận đến cái mũi phập phồng lên, âm điệu đột nhiên vút cao(cỡ quãng 8:)): “Ngươi, tiểu tử này thật muốn bị đòn mà!” Lập tức vung tay xông xộc về phía ta.

Không xong không xong, ai kêu ta hiện tại thân thể yếu đuối đến trốn cũng trốn không thoát. Xem ra là bị đánh chắc rồi...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trên mặt sứt bị đánh thì ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng uy nghiêm: “Dừng tay...”

Tay của Tôn quân gia không cần phải nói chắc chắn là lập tức thả xuống, cả người tựa hồ cũng nhũn ba phần, run run lui sang một bên.

Vốn thời khắc nguy hiểm có người hô to dừng là chuyện tốt, bất quá ta cũng đã mắc mưu nhiều lần, nhớ năm đó bị lão Vương phi yêu tinh kia hô to dừng, rốt cuộc thì sao, chẳng phải là càng tệ hơn à?

Cho nên vừa nghe đến thanh âm này, ta chẳng những không hề thả lỏng cảnh giác, ngược lại lập tức tinh thần chấn hưng, tích cực chuẩn bị cho chiến tranh có thể xảy ra.

Quả nhiên, Nhị vương gia từ tốn bước đến, đối ta nhe răng cười, ngược lại đối với Tôn quân gia sắc mặt trầm xuống: “Ai bảo người đối hấn động thủ hử?”

Tôn quân gia cái trán lập tức ào ạt chảy ra mồ hôi lạnh, nơm nớp lo sợ nói: “Vâng ạ... Nhưng mà.. Chủ tử, là hấn thật sự...”

“Còn dám tranh luận?” Nhị vương gia nhẹ nhàng một câu làm cho Tôn quân gia sợ đến lập tức ngậm miệng. Hấn tựa hồ thật cao hứng trước thành quả dạy dỗ nô tài của chính mình, dùng ánh mắt xem xét ta một chút, rồi hướng Tôn quân gia nói: “Ta đã nói rồi, tuy rằng hấn là nô tài, khả người chỉ có thể trông nom, không thể đánh. Nếu người dám dă thương hấn, xem ta đem người chôn sống như thế nào.” (a, Tranh nhi bá đạo a~)

“Vâng, thưa chủ tử” Tôn quân gia gật đầu nhanh như đảo tỏi. (ôi, Lộng tĩ so sánh thật là...)

Ta nghe một hồi, cảm thấy được có điểm không thích hợp: “Ai là nô tài? Người không nên nói vậy, ta không phải nô tài!”

“Ta cũng đã đoán biết được người sẽ hội tranh cãi mà.” Nhị vương gia mỉm cười xoay người, đối ta chớp mắt: “Không cần cãi, ta chính là Vương gia, tuân theo pháp luật mà hành sự. Người bán mình vào Vương phủ làm nô tài, chính là giấy trắng mực đen có chứng cứ hấn hoi.”

Ta cảm thấy thực kì quái: “Bán mình làm nô?”

“Ha hử, ” Nhị vương gia thông thả ngồi trên ghế, đối Tôn quân gia nháy mắt: “Lão Tôn, đem ”vật đó” tới cho hấn xem.”

“Vâng ạ.” Tôn quân gia vội tuân lệnh, một đường chạy thẳng ra ngoài.

Không bao lâu, lại một đường chạy thẳng vào phòng, cầm trong tay một cuốn sổ lớn.

Tôn quân gia trong tay cầm quyển sổ, gấp rút mở ra, giống như tra tìm cái gì. Ta trộm nhìn một chút, trên mặt bìa viết Danh sách khế ước nô bộc, trong lòng lo lắng một chút, tự nhiên linh cảm được có điềm xấu.

“Chủ tử...” Tôn quản gia đem quyển sổ dâng lên, nhỏ giọng gọi Nhị vương gia.

Nhị vương gia ánh mắt cũng không chuyển dù chỉ một chút, nhìn ra ngoài cửa sổ, cất tiếng nói: “Đọc lên đi!”

“Vâng ạ. Tôi Hạ Ngọc Lang, vốn tiền tài khó khăn, tự nguyện bán mình vào Nhị vương phủ làm nô, định giá bạc là một trăm lượng. Thanh toán tiền bằng ngân phiếu. Từ nay về sau làm nô hầu hạ, không có nào câu oán hận, chủ tử không cho phép, không được chuộc thân. Kí tên đồng ý: Hạ Ngọc Lang. (điều ghê gớm O.o)” Tôn quản gia cất cao giọng đọc.

Quả thực là điên đảo Càn Khôn!

Ta ánh mắt trừng trừng, quát lớn: “Bậy bạ! Người ăn nói bậy bạ!”

“Cái gì bậy bạ? Người xem đi, trên này còn có dấu tay của người.” Tôn quản gia cười hì hì đem quyển sổ hướng ta giương lên, mặt trên quả nhiên có một dấu tay đỏ tươi.

Ta lại nghiêng răng nghiêng lợi, đỏ mắt: “Đê tiện! Là các người thừa dịp ta hôn mê ấn vào, ta muốn đi cáo quan!” (O_o cáo ai???)

“Cáo quan?” Nhị vương gia cười xòa một tiếng, thở dài lắc đầu: “Người đúng là một hài tử ngốc nghếch. Người tới chỗ nào cáo quan đây? Thiên hạ ai dám thẩm vấn ta? Huống chi trên đây còn có dấu tay của người. Cho dù người bẩm báo Hoàng Thượng đi nữa, cũng chỉ có thua thôi.”

“Người...” Ta siết chặt nắm đấm, dùng hết khí lực từ trên giường đứng dậy, lại đột nhiên ngực đau nhói, ngã xuống.

Hận a! Đúng là một tên tiểu nhân đê tiện dơ bẩn mà!

Ta nghiêng chặt răng, trừng mắt nhìn Nhị vương gia.

Nhị vương gia nhìn hai mắt của ta, đứng lên phân phó: “Hảo hảo tĩnh dưỡng, suy nghĩ quay về Cửu vương phủ từ nay coi như đã chết, lúc nào rảnh rồi, ta tự nhiên sẽ đến chiếu cố người. Lão Tôn...”

“Chủ tử, nô tài ở đây.”

“Đối đãi người này thật tốt cho ta, không được bỏ đói, không được đánh, không được trói, chỉ cần hần không ra Vương phủ, có việc gì cũng phải chiều hần.”

“Vâng ạ. Không bỏ đói, không đánh, không trói, nô tài sẽ đem hần xem như nửa chủ tử.”

“Không, làm một chủ tử hân hoi. Người ta ở trong Cửu vương phủ, chính là so với chủ tử còn có uy thế hơn mà.” Nhị vương gia khẽ nhếch khóe miệng, tinh tế đánh giá ta một lát: “Người hảo hảo ở lại đây. Kể thức thời mới là trang tuần kiệt, Cửu đệ có thể cho người cái gì, ta đều có thể cho người...”

Ta hung hăng nhìn hắn, lại chỉ làm cho Nhị vương gia ha hả cười lớn.

Hắn thoải mái ung dung ly khai khỏi phòng.

44. Chương 44

Nhớ tới chính mình tân tân khổ khổ tìm cách trở thành người tự do phút chốc lại trở về xuất phát điểm ta không khỏi ở trên giường khóc lớn một hồi, một bên khóc một bên liên tục ho khan.

Tôn quân gia sợ ta khóc quá sẽ có chuyện, ở bên cạnh gấp gấp xoa xoa tay của ta: “Hạ ca(O_o) à, người khóc cái gì chứ? Chuyện tốt như vậy đâu dễ có được, ta còn phải đối đãi với người như chủ tử mà.”

“Ta không cần người trông nom! Ta muốn khóc! Ô ô.....”

Ta mặc kệ hắn, khóc càng kinh thiên động địa, thống khoái qua đi, lại nghĩ tới ta như thế nào lại số khổ như vậy, như thế nào có thể sống vì sự khoái hoạt của người khác? Mặc kệ nói gì, ta vẫn cảm thấy được sống ở trong Nhị vương phủ này không an bình chút nào.

Dẫu sao núi cao không sợ không có củi đốt.

Ta nghĩ nửa ngày, cảm thấy được chính mình thật trí tuệ hơn người lại nhiều mưu kế, vì thế đem nước mắt nước mũi hướng lên trên tấm lụa thượng đẳng lau lau, chà chà, ngẩng đầu ồn ào: “Ta đói bụng.”

“Hảo, hảo.” Tôn quân gia tinh thần cũng phấn chấn lên, dương cổ họng hô to: “Dem hảo cơm hảo thực lên đây, mau a, nhanh tay nhanh chân một chút, không được chậm trễ!”

Trong phòng lập tức bày ra một bàn toàn thức ăn ngon, ta nhúc nhích một chút, lập tức có hai người thị nữ đi lên, động tác nhanh nhẹn giúp ta mặc xiêm y, rồi ta đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Hắc hắc, cũng không tệ lắm, xem ra đúng là đãi ngộ như chủ tử.

“Hạ ca à, đồ ăn có vừa miệng không?” Tôn quân gia cũng ngồi bên cạnh, cùng ta pha trò.

Ta nhìn cả bàn toàn cao lương mỹ vị, mặt không chút thay đổi gật gật đầu.

“Ai nha, ta nói người nghe cái này.” Tôn quân gia nói: “Kỳ thật chúng ta làm nô tài cũng không dễ dàng gì, cũng giống mấy món ăn này, phải xem có hợp ý chủ tử hay không. Người hợp tính tình chủ tử chúng ta liền một bước lên cao, có đúng hay không? Khó được phúc khí như vậy. Ta cầu người a, hảo hảo dưỡng thân mình, không cần tái gây phiền toái cho ta.”

Hắn thao thao bất tuyệt nửa ngày, ta một chữ cũng nghe không lọt tai, ánh mắt chuyển tới một mâm Bát Bảo đậu hủ nóng hôi hổi, ngăn người thật lâu. Nhớ ngày đó tiểu Vương gia cũng thích nhất sai người làm món này cho ta ăn, còn thường xuyên tự tay dứt ta, còn thường thưởng một bên dứt một bên thừa cơ “ăn đậu hủ” (ý chỉ dê xồm, sờ mó lung tung)của ta.

Khả hiện tại, hắn đã chạy đi đâu?

Cho dù muốn tìm người dứt Bát Bảo đậu hủ, cũng... Ta xem xét gương mặt Tôn quân gia, trông như mã hầu (khỉ vs ngựa~thật khinh người mà!:(), thật to thở dài một tiếng, càng nghĩ càng thương tâm, cái mũi đau xót, lại đột nhiên gục xuống bàn ăn khóc lớn lên.

“Ô ô... Ô...”

“Ai nha! Tại sao lại khóc?”

Tôn quân gia sàu mi khổ kiểm, nhảy lên nhảy xuống an ủi ta một lúc lâu, thấy một chút hiệu quả cũng không có, đành phải xoa huyết thái dương ngồi xuống chờ ta khóc xong.

Vài cái thị nữ bên người người nhìn sang ta, ta nhìn sang người, đều trộm che miệng cười.

Như bình thường, thời gian ta khóc lớn duy trì không được bao lâu, khóc một hồi, cảm thấy được vẫn là nên ăn cơm,so sánh trọng yếu, lại thu thanh âm, đem nước mắt lau lau, cầm lấy đôi đũa.

Tôn quân gia thở mạnh một hơi, lại lộ ra khuôn mặt tươi cười nói: “Khóc đủ rồi à? Tiểu tử tông, coi như ta cầu người, nhanh ăn cơm xong đi. Người cứ như vậy một hồi lại một hồi khóc nháo lên, để cho chủ tử biết còn tưởng rằng ta đem người làm cái gì.”

Đúng là tên vô lương tâm, cứ nhiên chỉ lo lắng bản thân sẽ bị Nhị vương gia mắng.

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, lập tức buông đũa đánh “cạch” một tiếng.

“Lại làm sao vậy?”

Ta lười biếng nói: “Đồ ăn lạnh, không thể ăn.”

“Người...” Tôn quản gia ánh mắt trừng, đứng lên.

Ta lạnh lùng xem xét hẳn.

Trong phòng lập tức im lặng, bọn thị nữ đang che miệng cười đều đứng ngay ngắn lại.

Tôn quản gia cùng ta giằng co một lát, gương mặt căng thẳng chậm rãi trầm tĩnh lại, gắng gượng tươi cười: “Hảo, đi hâm nóng, đi hâm nóng, người đâu, đem tất cả đồ ăn đều hâm nóng lại!”

Hắn lau lau cái trán, một lần nữa ngồi xuống.

Đồ ăn rất nhanh được hâm nóng lại, bọn thị nữ lũ lượt bưng lên.

Ta nhìn cả bàn nóng hổi hấp, cầm lấy chiếc đũa, rút cục gấp một miếng nấm hương bỏ vào miệng.

Tôn quản gia cười hì hì nói: “Thế nào, đủ nóng rồi chứ? Nếu là không đủ nóng, tái hâm lại lần nữa, hắc hắc, quản gia ta cả ngày hôm nay sẽ hầu hạ người ăn cơm.” (quản thấy ớn)

“Đủ nóng.” Ta ăn ba miếng nấm hương, lại ăn vài miếng cơm, đem chiếc đũa nhất phóng, ngáp dài: “Ta muốn ngủ.”

“Cái gì?” Tôn quản gia lấy làm lạ hỏi: “Một bàn đồ ăn lớn như vậy, người chỉ gấp vài miếng mà đã ăn no? Thực sự là đã no?”

“Ăn xong rồi. Chưa ăn no thì chờ ngủ dậy tái ăn tiếp.” Ta đứng lên chỉnh lại thắt lưng, đá văng đôi giày, tiến vào chần nằm.

Dựa vào gối đầu mềm mại, ta đột nhiên hỏi: “Tôn quản gia, ta muốn hỏi người một việc, người cũng không nên nói dối ta.”

“Chủ tử có lệnh, xem Hạ ca như chủ tử. Người hỏi, ta dám nói dối sao?”

“Ta đến Nhị vương phủ đã hai ba ngày, Cửu vương gia có hay không đến tìm ta?”

Tôn quản gia xoay người trả lời: “Chúng ta là nô tài, hành tung của Vương gia làm sao mà biết? Thật sự là không biết.”

Không cần hỏi, này lão Tôn hầu tử đang gạt ta.

Ta ngây ngô ha hả cười: “Người không phủ nhận, vậy hẳn nhất định là đã tới. Ha ha, ta thật thông minh.”

“Có hay không, Hạ ca à, người cũng không thể suy diễn lung tung, ta cũng chưa từng nói Cửu vương gia đã tới...”

Nằm trong chăn thật là thoải mái, cả một phòng đều mở to hai mắt xem xét ta, ta cũng không để tâm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, lại thấy tiểu Vương gia ở Dương Châu cùng ta leo cây, thấy tiểu Vương gia khua chiêng gõ trống tới đón ta trở về, đương lúc ấy lại nghe thấy Tôn quản gia nói với ai đó:

“Ta đây hội đi không được, chủ tử nói, phải hảo hảo nhìn, không thể sơ sót.”

“Tôn quản gia, rất nhiều chuyện đang chờ người phân phó, như thế nào lại phải ở đây xem tiểu tử này?”

“Ai nha, đây là chủ tử đã phân phó, ta có thể không nghe sao? Lại nói, tiểu tử này khiến chủ tử đặc biệt thích thú, thân phận nô tài, cư nhiên so với chủ tử còn chủ tử hơn...” Tôn quản gia thanh âm đề thấp một chút: “Ta phi, làm gì có chuyện như vậy? Chờ chủ tử thấy chán, còn không giao hẳn cho lão Tôn ta, đến lúc đó xem ta trị hắn như thế nào!”

“Nhìn tiểu tử này diện mạo cũng không tệ, chờ chủ tử chán hẳn hình như hơi khó. Cửu vương phủ bên kia nháo ngất trời, còn không phải là vì hắn, xem ra hắn bản lĩnh thật không nhỏ.”

“Nói nhảm, người không biết tâm tính của chủ tử chúng ta sao chứ? Mỹ nhân xinh đẹp như thiên tiên bất quá cũng chỉ ba ngày (O_o). Đừng nói chỉ là thứ như hắn, người đi phân phó gia đình hộ viện đi, canh chừng cẩn thận các cánh cửa, ngàn vạn lần không thể để cho tên tiểu tử này đi ra ngoài, cũng không thể để tạp nhân tiến vào.”

“Tôn quản gia, chủ tử trong lòng rốt cuộc nghĩ muốn thế nào? Sủng nịch hắn như vậy nhưng lại giam hắn trong này...”

“Hắc, người chẳng phải cũng biết chim nếu bị nhốt ở trong lồng một hai tháng, khi thả ra cũng sẽ không thể bay đi. Đây là chủ tử chúng ta cao minh, chẳng mấy chốc hắn sẽ nghe lời thôi.”

“Đúng đúng, vẫn là chủ tử cao minh...”

Ta dần dần tỉnh, đột nhiên mở to mắt, trong phòng không có một bóng người, thanh âm theo tấm liềm bên cạnh truyền tới. Hai bóng người ở giữa màn hình mơ hồ chớp lên.

Ta hô to một tiếng: “Tôn quản gia.”

Bên cạnh lập tức an tĩnh lại, đến khí thanh cũng không có.

Một hồi, Tôn quản gia bước ra từ tấm liêm, cười tủm tỉm nói: “Yêu, tỉnh rồi à? Hạ ca ngủ ngon chứ?”

“Ta lại đói bụng.”

“Hảo, vậy chúng ta trở lại bàn thức ăn ngon.”

“Không cần, ta muốn ăn cháo hồng thược (thược là con chim khách~còn hồng thược thì mình hem hiểu lắm~chim khách màu đỏ???)”

“Lập tức sẽ đi làm!” Tôn quản gia lại hô to truyền cháo hồng thược.

Cháo hồng thược đưa lên, ta tựa vào đầu giường ăn no một chén. Có lẽ mấy ngày hôm thật sự bệnh đặc lợi hại, thân thể suy yếu, ăn xong lại bắt đầu cảm thấy mệt nhọc.

Ta chập lười, nằm xuống.

Tôn quản gia luôn ở bên cạnh ta, thấy ta nằm xuống, nhỏ giọng hỏi: “Hạ ca à, lại muốn ngủ sao?”

“Ân.” Ta nhắm mắt lại.

“Tốt, như vậy không lâu nữa, thân thể có thể tốt lên.”

“Tôn quản gia, kỳ thật người có một câu nói sai rồi.” Ta nằm lệch qua gối thấp giọng thì thào: “Ăn ngủ, ta không phải chim chóc, ta là heo.”

Chung quanh nhất thời một mảnh im lặng, nghe không được có tiếng gì đáp lại.

Nửa ngày, ta nghi hoặc địa mở to mắt, phòng không có một bóng người.

Hắc, cứ nhiên bỏ chạy à...

Tiểu Vương gia nhất định sẽ tới cứu ta, chỉ là không biết khi nào thôi. Còn nhiều thời gian, có lão hầu tử cùng cái “lồng sắt” này cũng tốt.

Ta ha hả cười, trở mình, lại chìm vào giấc ngủ.

45. Chương 45

Nhiều ngày liên tiếp sau đó, đều không có nhìn thấy bóng dáng Nhị vương gia.

Tôn quân gia vẫn bám chặt lấy ta, thật không lúc nào nhàn rỗi được một chút.

Những thứ quý giá trong Vương phủ khỏi cần phải nói dĩ nhiên là đều bị ta phá cho tan nát, sau một thời gian nghiên cứu kĩ lưỡng, ta lại nhắm vào mấy cái bồn hoa mà nghe đâu là tâm can bảo bối của Nhị vương gia.

Lúc mới bắt đầu, vô luận ta lộng phá cái gì, Tôn quân gia đều chảy mồ hôi lạnh phất người đi báo cho Nhị vương gia biết, thế mà chỉ nhận được hai chữ: “Tùy hấn.”

Dần dần Tôn quân gia mặt dày hẳn ra, lộ vẻ càng thêm láu cá, ta phá đồ, hấn cư nhiên còn ở một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Hảo Hạ ca à, nghe thanh âm đổ vỡ thật là hay a.”

Làm nửa ngày, ta phát hiện người trong Vương phủ này so với trong Cửu vương phủ càng điên hơn, cũng không có hồ nháo, càng nói ra lời khiến người ta vô cùng mất hứng.

Thân thể cuối cùng cũng hảo lên, hôm nay, ta tâm trạng khá vui vẻ, túm lấy Tôn quân gia hỏi: “Tôn quân gia, Cửu vương phủ cách nơi này xa không?”

“Hạ ca, ngươi còn muốn trở lại Cửu vương phủ? Nơi này có chỗ nào so ra kém Cửu vương phủ? Trừ bỏ hoàng cung, nơi này chính là...” Hấn đối ta giơ lên ngón tay cái: “Đệ nhất Vương phủ trong kinh thành, khiến cho các Vương gia khác đều ao ước. Chính là ta cho ngươi biết a, tuy rằng cách nhau không bao xa, khả ngươi muốn đi về, chính là nghĩ muốn cũng không thể làm. Chỉ có thể nói là gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt, ngươi có từng nghe qua chưa? Hảo hảo ở trong này đợi đi, chủ tử chúng ta đối đãi ngươi như vậy, chính là hiếm có lắm rồi. Nhìn đi, ngươi hôm nay lại lộng phá hủy bình phong trang trí trong hậu viện...”

Ta nghe được một nửa, liền chuồn ra ngoài.

Tôn quân gia phụng mệnh Nhị vương gia lập tức chạy đuổi theo ta.

Ta lên đến hậu viện, hết nhìn đông tới nhìn tây, cốt tìm một chỗ cao cao, rớt cuộc leo lên một cây cổ thụ cạnh cái đình.

“Ai, ta nói cái này, ngươi leo cao như vậy làm cái gì? Mau leo xuống đi!” Lúc Tôn quân gia đuổi tới, ta đã leo lên đến đỉnh.

Thân thể vẫn là không được tốt, mới leo một chút, cả người liền vô lực. Ta vừa thở, vừa phóng tầm mắt nhìn bốn phía, từ trên cao nhìn xuống, hẳn là có thể nhìn thấy Cửu vương phủ đi.

Cửu vương phủ, ta muốn trông thấy Cửu vương phủ.

Ta cúi đầu hỏi Tôn quản gia đang đứng dưới tàng cây: “Cửu vương phủ ở bên nào?”

“Người mau xuống đi! Tiểu tử tông, người nếu chẳng may ngã xuống, chủ tử sẽ không dễ yên cho ta đâu, mau xuống đi a.” Tôn quản gia gấp đến độ như kiến bò trong chảo nóng.

Sớm biết hẳn hội sẽ gấp gáp như vậy, ta tám ngày mười ngày trước đã làm rồi, so với ném chén đĩa quả thật hiệu quả mạnh hơn nhiều.

“Người không nói cho ta biết Cửu vương phủ ở đâu, ta sẽ không leo xuống! Nói mau nói mau, bằng không ta buông tay tự mình ngã xuống nga.” Ta ta cười hắc hắc thập phần đắc ý.

“Hảo hảo, ” Tôn quản gia giơ tay lên đầu hàng: ” Đồng tòa nhà lớn ở phương Bắc kia chính là Cửu vương phủ, người xem nhanh rồi lập tức leo xuống đi.”

Ta vội vàng nhìn về hướng phương Bắc, quả nhiên có một đồng tòa nhà lớn. Nhị vương phủ tọa ở trên sườn núi, địa thế khá cao, chính vì vậy từ trên cây có thể quan sát toàn cảnh Cửu vương phủ. Rất xa, mơ mơ hồ hồ, rất nhiều nóc nhà cùng với ngọn cây rậm rạp vươn lên.

Tiểu vương gia ở nơi nào?

Hắn ở nơi nào?

Ta dùng hết nhãn lực, có thể thấy một số thân ảnh đang di động, nhỏ như con kiến. Tựa hồ có một nam nhân mặc hảo quần áo, thân hình thập phần giống tiểu Vương gia. (O_o kinh, mắc cú mèo à???)

Cách xa quá xem không được rõ, ta đơn giản ở trên cây đứng lên, ngưỡn cổ ngóng ra.

Xoay qua đây, xoay qua đây, ta muốn nhìn thấy mặt người.

Người nọ đứng ở thành hồ nửa ngày không nhúc nhích, bộ dáng ấy đã nói lên tất cả. (tội Sanh nhi quá:())

Rốt cục, hẳn động, đi vài bước về phía trước mới xoay người, khuôn mặt hơi lộ ra một chút.

Tiểu vương gia, nhất định là tiểu vương gia, tuy rằng cách rất xa, mắt, mũi, miệng đều không thấy không

rõ, nhưng thân hình này...

Ta cảm giác không thở nổi.

Bỗng nhiên, tầm mắt bị đại thụ trong Vương phủ che chặn. Thân ảnh quen thuộc, liền khuất sau tàn cây, không còn thấy đi ra.

Cái cây đáng chết! Cái cây đáng chết! Chết tiệt cái cây!

“Đồ cái cây chết tiệt!” Ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta muốn nhìn tiểu Vương gia!

Tôn quân gia dưới tàng cây thật cẩn thận nhìn ta: “Nên xuống thôi, Hạ ca ngươi coi chừng té.”

Lo cái gì? Ta leo cây còn dễ hơn ăn cơm ấy chứ.

Mặc kệ Tôn quân gia, toàn bộ buổi chiều ta đều ở trên cây, hy vọng tiểu Vương gia trở ra đứng ở hồ nước, chỉ có nơi đó, nhánh cây mới không ngăn trở ta nhìn hắn.

Chính là, hắn vẫn không xuất hiện.

Trời tối dần, Cửa vương phủ xa xa càng trở nên mờ lung hơn, ta mới thật to thở dài một tiếng, leo xuống.

Tôn quân gia ngồi dưới tàng cây, vội vàng đứng lên: “Ai nha, Hạ ca, ngươi hôm nay cả ngày leo cây, hại cổ của ta cứ như bị chặt đứt.”

“Ngày mai sẽ còn đi.” Ta nói qua loa, liền hướng phòng mình mà đi.

“Cái gì? Còn đi?” Phía sau truyền đến tiếng quái kêu của Tôn quân gia.

Vào phòng, trên bàn cơm đã chuẩn bị sẵn đồ ăn nóng hổi chờ ta.

Ta đặt mông ngồi ở bên cạnh bàn cơm, mới phát hiện trong phòng hơn một người.

Nhị vương gia chính là mỉm cười, lặng lẽ ngồi ở một góc, nhìn dáng vẻ của hắn, chỉ sợ đã ngồi rất lâu rồi.

Ta hoảng sợ, theo ghế trên nhảy dựng lên: “Người tới để làm chi?”

“Tôi thăm người một chút.” Nhị vương gia ánh mắt ở trong phòng vừa chuyển, đã thấy nguyên bản nhiều đồ cổ quý giá bài trí trên tủ hiện tại hầu như đã trở thành khoảng không trống rỗng, khóe môi cong lên: “Xem ra người thật rất tự tại, phóng túng. Đồ vật trong Vương phủ chắc cũng bị người ném không sai biệt lắm, hai ngày nữa, ta sẽ mua những thứ mới, cho người chậm rãi ném.” (a, cao thủ a~)

“Ta không cần ném đồ vật này nọ! Ta muốn quay về Cửu vương phủ!”

“Người là nô tài của ta, sao có thể quay về Cửu vương phủ?” Nhị vương gia thanh âm xót xa cười nói: “Đừng nói người không thể rời khỏi đây, cho dù người chạy trốn tới Cửu vương phủ... Một nô tài đã chuyển giao nguyên chủ như người, Cửu đệ chắc chắn sẽ đuổi về đây.”

Ta đập bàn, lớn tiếng kháng nghị: “Ta không phải nô tài!”

“Hảo, chúng ta không nói chuyện này. Xem đi, ta có mang đến đây một thứ rất tốt cho người.” Nhị vương gia cứng chiều chìm đắm nhìn ta, hai tay vừa động, không biết từ nơi nào lấy ra một cái chuông hảo tinh xảo, đáng yêu.

Thật khá đích ngoạn ý, mỗi khi lắc lắc, còn tí tách vang. Chuông thì Cửu vương gia cũng có, trước kia đặt ở trong phòng tiểu Vương gia, sau lại bị ta phá hư. Cái này, so với cái của tiểu Vương gia còn đáng yêu, dễ nghe hơn rất nhiều.

Ta vốn không thể cưỡng lại những thứ mới mẻ, hảo ngoạn, lập tức “A” một tiếng, vội vàng bước đến.

“Thật khá.” Ta lấy tay sờ sờ.

“Đây là do trong cung làm ra. Nay Cửu đệ không có đi?”

Ta vừa mới đem ánh mắt quan sát cái chụp bằng thủy tinh, cái chuông đột nhiên vang lớn một chút. Dem ta hù nhảy dựng, cơ hồ té xuống đất. Một con giả điều tự động đánh mở cửa đi ra, kêu vài tiếng, lại rụt trở về. (a, hiểu ời, chuông gió đây mà:))

Ta cười ha hả, vỗ tay nói: “Ha ha, quả nhiên thú vị! So với cái kia của Sanh nhi càng thú vị hơn.”

“Người cuối cùng cũng đã biết, trong Cửu vương phủ không có cái gì so được với Nhị vương phủ cả.” Nhị vương gia an vị ở bên cạnh ta, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy ta.

Tay hắn vừa duỗi ra, ta lập tức toàn thân cảnh giác, dùng sức li khai. Khả Nhị vương gia tám phần cũng cùng tiểu Vương gia giống nhau từ nhỏ luyện cung kiếm, cánh tay rắn chắc khiến người ta phải sợ hãi, cứ nhiên đem ta toàn bộ ôm vào trong lòng ngực của hắn.

Không xong không xong, lại tự mình chui vào miệng hổ.

Quên đi, kỳ thật ta sớm đã ở trong miệng hổ rồi.(vu oan quá nha, Tranh nhi có *ăn* em cái nào đâu à~?)

Hơi thở Nhị vương gia phả nhẹ vào mặt của ta, cất tiếng cười trầm thấp: “Đừng sợ, ta nói rồi phải là do người cam tâm tình nguyện, cũng không thể bá đạo thượng người được.(chứ anh bắt *vợ* nhà người ta là hok *bá đạo* sao hả???) Chúng ta sẽ chậm rãi thông qua từng cái một. Đến, Ngọc Lang, người cho ta hôn một cái, người muốn cái gì ta đều cấp cho người.”

Ta bị Nhị vương gia gắt gao đặt tại trên đùi, nghĩ trước đây cường ngạnh đối kháng liền bị tiểu Vương gia ăn sạch sẽ còn bị đánh nữa, chứ không được dịp như bây giờ nói chuyện điều kiện, giống mẹ của ta từng nói, cũng nên hiểu chút đạo lý cò kè mặc cả.

Lại nghĩ tới Trần bá cùng Kim muội cũng từng nói qua ta là người rất cứng nhắc, nếu chẳng may gặp họa, chết cũng không oan uống.

Cho nên, dù rất khó khăn, ta vẫn quyết định chịu thiệt một chút, cùng Nhị vương gia ra giá.

“Người nói cho người hôn một cái, cái gì cũng đều cấp cho ta?”

“Đối, người muốn bảo bối gì, cứ việc nói ra. Cái gì Hoàng đế tìm được, ta đều có thể tìm tới cho người.”

Nghe hần cam đoan như vậy, ta nhất thời cảm thấy được đàm điều kiện có cơ hội, vì thế tinh thần chấn hưng, hưng trí bừng bừng nói: “Tốt lắm tốt lắm, chúng ta hôn một cái hôn một cái.” (dù chính là em có lợi cũng đừng gấp gáp như vậy chứ, hèm sợ Sanh nhi buồn sao??? ;))

Nhị vương gia vô cùng ngạc nhiên, hần tám phần chưa từng dự đoán được ta lại hợp tác như thế.

Thừa dịp hần ngẩn người, ta hai tay ôm lấy cổ của hần, ở trên mặt hần cọ cọ, dù sao hần cũng không xấu, hương vị cũng rất tốt, ta liền ủy khuất hôn hần một chút.

“Hôn xong rồi.” Ta buông Nhị vương gia ra, nhìn hần, cười nói: “Vậy người nhanh lên đem lệnh bài Vương phủ ra cho ta đi, thứ ta muốn chính là cái đó!”

46. Chương 46

Người nói cho người hôn một cái, cái gì cũng đều cấp cho ta?”

“Đúng, người muốn bảo bối gì, cứ việc nói ra. Cái gì Hoàng đế tìm được, ta đều có thể tìm tới cho người.”

Nghe hẳn cam đoan như vậy, ta nhất thời cảm thấy được đảm điều kiện có cơ hội, vì thế tinh thần chấn hưng, hưng trí bừng bừng nói: “Tốt lắm tốt lắm, chúng ta hôn một cái hôn một cái.” (dù chính là em có lợi cũng đừng gấp gáp như vậy chứ, hem sợ Sanh nhi buồn sao??? ;))

Nhị vương gia vô cùng ngạc nhiên, hẳn tám phần chưa từng dự đoán được ta lại hợp tác như thế.

Thừa dịp hẳn ngăn người, ta hai tay ôm lấy cổ của hẳn, ở trên mặt hẳn cọ cọ, dù sao hẳn cũng không xấu, hương vị cũng rất tốt, ta liền ủy khuất hôn hẳn một chút.

“Hôn xong rồi.” Ta buông Nhị vương gia ra, nhìn hẳn, cười nói: “Vậy người nhanh lên đem lệnh bài Vương phủ ra cho ta đi, thứ ta muốn chính là cái đó!”

Khuôn mặt tươi cười của Nhị vương gia lập tức bay biến đến chín từng mây. Hoàng, bạch, thanh, lam, tử (vàng, trắng, xanh lá, lam, đỏ tía~ __ __) các loại màu sắc kỳ quái là đều lần lượt xuất hiện ở trên mặt hẳn.

Ta thấy hẳn nửa ngày không đáp lời, vội hươ hươ tay (xòe tay xin đồ XD) nhắc nhở: “Người sẽ không tính toán nuốt lời đi? Người tương lai là hoàng đế a, như thế nào có thể nói không giữ lời?” Ta chính là thập phần chịu nhục hôn hẳn mà. (phải dzậy hok?:))

Trong phòng lập tức yên tĩnh đến đáng sợ, khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Nhị vương gia dùng ánh mắt như ngân châm nhìn chăm chú ta một lát, rồi mới từ từ gạt đầu, một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói nhỏ: “Thú vị, quả nhiên thú vị, trách không được Cửu đệ luyện tiếu.” (xí, người ta là yêu đó~ đồ phá hoại gia can X())

Ta trừng to mắt nhìn Nhị vương gia, lúc lắc lòng bàn tay trống trơn, nhắc nhở hẳn nhớ rõ lời hứa của mình.

“Hảo, ta cho người.” Nhị vương gia nở nụ cười sau một lúc lâu, quả nhiên bỏ tay vào trong áo tìm kiếm.

Lệnh bài nặng trĩu bỏ vào trong tay của ta.

Ta nhân tình sáng lên, cười đến nheo mắt lại, từ trên đùi Nhị vương gia nhảy dựng lên, vừa muốn nhanh chân chạy ra ngoài lại bị Nhị vương gia giữ chặt.

“Chậm đã, nếu lệnh bài đã ở trong tay người, thì người cứ bình tĩnh ngồi xuống ăn bữa cơm với ta, như thế nào?”

Hẳn hỏi thật có lễ nghĩa, ta cũng ngại cự tuyệt, hướng chỉ trong long ngực còn cất cái lệnh bài hẳn vừa cấp

cho, cùng hân ăn bữa cơm cũng chẳng sao cả.

Ai, ta đúng là kẻ mềm lòng, tuy rằng hân từng đem ta ném xuống đồng tuyết, lại đánh ta, lại đá ta... Ta rốt cuộc vẫn là ngồi xuống.

“Đến, chúng ta ăn cơm.” Ta nhắc đôi đũa lên, đầu tiên gấp hai mảnh chân giò hun khói, trong lòng ước gì sớm một chút ăn xong bữa cơm này, có thể sớm một chút trở về nơi ở của tiểu Vương gia.

Nhị vương gia xem xét ta cẩn thận, chậm rãi ngồi xuống, cũng cầm lấy đôi đũa, hạ xuống đĩa rau.

Ta lang thôn hổ yết (ăn nhanh như sói, mạnh như hổ), nhanh hơn tốc độ bình thường, lửa ba cái đã đem một chén cơm nuốt cả vào bụng (X(ăn với chả uống!)), ngẩng đầu nhìn, lại thấy hân lẳng lặng vừa ăn vừa nhìn ta.

“Người ăn a, ăn nhanh lên, nhìn ta làm gì? Không hổ là huynh đệ, cả ăn cũng giống y chang Sanh nhi.” Ta miệng đầy đồ ăn, phình phình cái miệng nói.

“Lần đầu tiên cùng người tọa cùng nhau ăn cơm như vậy, cảm giác thật sự mới mẻ vô cùng.”

“Này có cái gì mới mẻ đâu? Ta cho người biết, hàng xóm của nhà ta có một phú ông thích nuôi chó, hân cùng cầu một bàn ăn cơm, kia mới có thể kêu là mới mẻ.” Ta ngửa đầu cầu nhàu kêu một tiếng rồi uống ngay một tách trà lớn, nuốt toàn bộ xuống bụng, quăng vội đôi đũa xuống, đứng lên: “Hảo, ta ăn xong rồi. Bữa cơm này ăn được thật là thoải mái, ta phải đi. Đúng rồi, cảm ơn lệnh bài của người.”

Nhị vương gia có chút ý bất mãn, cau mày nói: “Nhanh như vậy?”

“Đã chậm lắm rồi, ta đã vội muốn chết. Sau này còn gặp lại nga. Cáo từ cáo từ.” Ta vừa chấp tay, ra khỏi phòng, nhanh chân liền hướng đại môn Vương phủ chạy.

Lệnh bài quả nhiên là hàng thực, Tôn quản gia vội vàng đuổi tới đại môn, thấy lệnh bài trong tay ta thì lập tức trợn mắt há hốc mồm, thật muốn bỏ lăn ra đất mà cười.

Bất quá hiện tại không phải lúc, chờ ta gặp tiểu Vương gia rồi sẽ cười sau.(__ __)

Bọn hộ viện nhìn lệnh bài, mở cửa. Ta nhanh như chớp chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đường ở kinh thành ta còn chưa quen thuộc, ngày đã muốn tắt nắng, phương hướng ta đại khái nhớ rõ, một đường chạy một đường hỏi người khác: Cửu vương phủ ở đâu?

Trong lòng nghĩ: tiểu Vương gia nhìn thấy ta, hội biến thành bộ dáng gì.

Chạy trốn cơ hồ muốn tắt thở, giương mắt nhìn, cứ nhiên trông thấy đại môn quen thuộc của Cửu vương phủ.

Chính là nơi này! Chính là nơi này!

Ta cơ hồ phải kêu to lên, vọt tới đại môn Vương phủ đèn đuốc sáng trưng hô to: “Mở cửa mở cửa! Sanh nhi, ta đã trở về! Ngọc Lang đã trở lại! Trần bá, người mở cửa a!” Ta một mặt kêu to, một mặt liều mạng gõ cửa gỗ màu son thật lớn.

Vài tên thị vệ đứng ở bên ngoài Vương phủ ngăn ta lại.

“Đang làm cái gì vậy?”

“Nửa đêm, dám đến Vương phủ nháo sự? Cẩn thận gia gia ta đá lủng bụng người!”

Ta rống to: “Buông, mở cửa nhanh lên, ta muốn gặp Cửu vương gia.”

Một cái thị vệ cười nói: “Muốn gặp Cửu vương gia? Người có thánh chỉ của hoàng thượng? Cửu vương gia bị Hoàng Thượng hạ lệnh bế môn tự vấn, không có thánh chỉ không được gặp bất luận kẻ nào. Người muốn gặp hân? Lấy thánh chỉ đến a!”

“Các người là ai? Thánh chỉ gì chứ?”

Chung quanh vang lên một trận cười châm chọc, có người đáp: “Chúng ta? Gia gia của người là phủ nội vụ, biết cái gì là phủ nội vụ không, chính là chuyên môn giúp Hoàng Thượng trông nom Vương gia đấy. Cửu vương gia của người, hiện tại đang bị Hoàng Thượng giam giữ mà.”

Ta nhìn kỹ tên thị vệ kia, quả nhiên cùng thị vệ Vương phủ hoàn toàn khác biệt, nhất thời hoảng sợ. Lần trước tiểu Vương gia tuy rằng cũng có nói bị Hoàng Thượng phạt bế môn tự vấn, chính là không có thị vệ thủ ở ngoài cửa, xem ra tình huống lần này nghiêm trọng hơn.

Ta hỏi: “Trông nom? Vì cái gì phải trông nom? Phải ở trong đó bao lâu? Một tháng sao?”

“Cút đi, chuyện của Vương gia tiểu tử người cũng dám tùy tiện hỏi?”

Ta bị một tên thị vệ đẩy ra.

Tên thị vệ tính có tính người một chút, trả lời ta: “Chừng vài ngày thôi, Vương gia này cũng không biết phạm vào tội xấu gì, cứ nhiên chạy đến Nhị vương gia nháo sự, người có biết Nhị vương gia là ai không? Dĩ nhiên là phải bị trách phạt rồi?”

Ta ngăn người, nguyên lai tiểu Vương gia đã đi Nhị vương phủ nháo loạn, đối với ta ở tận bên trong, một chút tiếng gió cũng đều không nghe thấy.

“Mặc kệ, ta muốn đi vào!” Ta hướng đại môn cố lách qua, lại bị bọn họ túm lôi ra.

“Đi vào? Đi vào chính là ngồi tù, có tiền không có ra. Người cút ngay, đừng cản trở các gia gia làm việc!”

Một trận giãy giụa, trên người không khỏi trúng vài quyền. Ta choáng váng, thở gấp té trên mặt đất.

Đại môn Cửu vương phủ ngay tại trước mắt, khả vì cái gì không thể vào được?

Ngạo mạn chậm đứng lên, nghĩ phu tử đã dạy qua: có tiền có thể sai thần khiến quỷ, liền cho tay vào lòng ngực tìm kiếm, trừ bỏ lệnh bài, cái gì cũng không có. Cúi đầu nhìn, chỗ vạt áo có hai khối ngọc bội. Ta một tay lấy ngọc bội kéo xuống, đây là ngọc bội tốt nhất trong Nhị vương phủ, hẳn là giá trị không ít tiền đi, tuy rằng ta thích đồ vật xinh đẹp, bắt quá...

Ta đem ngọc bội đưa lên đi: “Như vậy đi, các người cùng ta đánh một trận, sau đó đem ta làm phạm nhân vì tội ẩu đả đi vào, có được không?”

Vài cái thị vệ thấy ngọc bội, ánh mắt đều sáng lên.

“A, đây chính là ngọc bội thượng hạng nhất...”

“Lại nói, ta xem tiểu tử này thực quen mặt a?” Một tên thị vệ bỗng nhiên nhìn chằm chằm ta, cao thấp đánh giá.

Ta vội vàng gật đầu nói: “Đúng đúng, ta chính là cùng Cửu vương gia phạm tội nháo sự, không không, kỳ thật ta là thủ phạm, hẳn là tông phạm. Dù sao người không đem ta nhốt vào, chẳng những không có sai, hơn nữa thật có công to, thật có công to.”

Đang muốn tiếp tục du thuyết (dụ dỗ, thuyết phục) bọn họ, một tên thị vệ bỗng nhiên kêu lớn lên: “Đúng rồi, ta cũng nhớ rõ mặt tiểu tử này, bức ảnh (vẽ tay ấy mà) của hắn không phải ở trong danh sách nô tài của Nhị Vương phủ đăng trên thông cáo sao?”

“Cái gì?” Ta thất thanh sợ hãi kêu.

“Đúng rồi đúng rồi, người vừa nói như thế ta cũng nhớ ra. Là nô tài của Nhị vương gia, hắc hắc, tiểu tử người là của Nhị vương gia, chạy đến Cửu vương phủ làm gì?”

Mấy người hướng ta vây quanh lại.

Nhị vương gia chết tiệt, chẳng những hãm hại ta làm nô tài, còn đem sự tình cộng thêm bức họa chiêu cáo thiên hạ?

Ta đem ngọc bội ném xuống đất, quát: “Bậy bạ! Ta không phải nô tài!”

“Nhất định là nô tài bỏ trốn, bắt lại, chúng ta tìm Nhị vương gia đòi phần thưởng đi!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi, cho tên đứng phía trước nhất một quyền vào đầu: “Hỗn đản!”

“Ôi, tiểu tử này còn dám đánh người. Các huynh đệ, động thủ!”

Lập tức, mọi người đều sáp lại, nắm tay túi bụi đâm tới. Ta không đếm được chính mình ăn bao nhiêu quyền, chỉ cảm thấy bóng người đầy trời, sau đó là đầy trời sao Kim.

Toàn thân đau đớn, giống bị đàn ngựa ở trên người giẫm lên.

Cuối cùng, ta ngã lên bậc thềm của Cửu vương phủ.

Có người tiến lại bắt lấy tay ta, dùng dây thừng trói lại, ta dù sao cũng không còn khí lực, cũng chỉ để mặc hấn buộc.

“Nhìn này, tiểu tử này ăn cắp lệnh bài.” Lệnh bài bị bọn họ lấy ra.

Có người nói: “Đi, đem về đưa cho Nhị vương gia, chúng ta đi lĩnh thưởng.”

Phải về nhị vương phủ? Đầu đang ong ong đau nhức tựa hồ thanh tỉnh một chút.

Ta dùng hết toàn thân khí lực kêu to lên: “Không cần không cần đem ta đến Nhị vương phủ, các người đem ta đưa Cửu vương gia, có rất nhiều rất nhiều tiền thưởng!”

Bọn họ căn bản không có để ý tới ta, kéo lê ta trên đường.

Ta khóc lớn lên: “Không muốn không muốn! Ta muốn đến Cửu vương phủ! Sanh nhi! Sanh nhi a! Người mở cửa a!” Ta nhìn đại môn màu son, hấn ở bên trong, ngay tại bên trong phiến đại môn kia.

Ta gọi là đến thanh âm khàn khàn, lại chỉ có thể nhìn đại môn Cửu vương phủ ly ta càng ngày càng xa.

Ta biết, mấy ngày trước đây, Sanh nhi cũng là như thế này ở đại môn Nhị vương phủ hô to tên của ta,

chính là ta tuyệt không biết, chỉ nghĩ đến như thế nào ném đồ vật này nọ, như thế nào trêu cợt Tôn quân gia.

Đại môn dần dần rời xa, bọn thị vệ cao hứng phấn chấn, tiếng nghị luận luôn luôn bên tai vang lên.

Ta đã không còn thanh âm, nước mắt lại không ngừng được mà rơi xuống. Tiểu vương gia từng nói, ta trước kia không phải như vậy khóc, ta khóc đều là oa oa khóc lớn, thống khoái qua sẽ không còn chuyện gì nữa.

Đứng xa xa nhìn chiếc đèn lồng lớn trước đại môn Cửu vương phủ, nhìn đại thụ thân quen vươn cao vượt khỏi tường, ta bỗng nhiên hiểu được cái gì là gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt....

47. Chương 47

Đường từ Cửu vương phủ đến Nhị vương phủ là một đoạn mơ hồ không rõ khoảng cách. Ta cảm thấy được nó rất xa, giống ngăn sông cách biển vậy; lại tựa hồ như rất gần, còn đang dần dần độn độn, ngẩng đầu đã muốn nhìn thấy đại môn Nhị vương phủ.

Đại môn màu son giống nhau, đèn lồng cao cao giống nhau.

Bọn thị vệ đi lên bậc thang còn chưa có nhắc tay gõ cửa, đại môn liền “Nha” một tiếng mở.

Tôn quân gia mang theo vài tên hộ vệ từ bên trong nghênh ngang đi ra, tinh thần lạnh lẽo đối với mọi người vừa chấp tay cười, vừa cao giọng nói: “Các vị đại ca phủ nội vụ thật vất vả a, trễ như thế còn có việc gì?”

Thị vệ dẫn đầu đem ta đẩy về phía trước: “Tôn quân gia, người xem xem, tên này có phải hay không là quý phủ đích trấn nô? Vừa vặn để chúng ta bắt được, cũng may là nhận ra, liền gấp mang trả về cho Nhị vương gia.”

“Ai nha, vậy cũng phải hảo hảo cảm ơn các vị đại ca, người đâu, đem tiền thưởng ra đây.” Tiền thưởng sớm đã chuẩn bị tốt được bụng ra, bạc đến tay kẻ nào cũng tươi cười rạng rỡ. Tôn quân gia cùng bọn họ nói vài câu, cầm trong tay lệnh bài bọn thị vệ giao cho hắn, đi đến trước mặt ta, khanh khách nở nụ cười: “Ta nói Hạ ca à, đêm nay như thế nào lại khổ sở chật vật như vậy? Ha ha, ta nói, lệnh bài lệnh bài, chủ tử cầm mới là lệnh bài, nô tài cầm, có thể dung vào việc gì? Chủ tử sủng người, người liền ba phần nhan sắc khai khởi phường nhuộm.(hem hiểu cái này lắm, thấy nhiều òi, mờ hem thấy ai giải thích hít:(, chắc có lẽ là trăn tráo, tráo trở á) Người đâu, mang hắn vào gặp chủ tử!” (ta là ta ghét tên Tôn mắc toi này lắm a~)

Bọn hộ vệ tề ứng với hắn một tiếng, đem ta kéo kéo, lúi lúi, vừa hét vừa đẩy một đường kéo đến thư phòng Nhị vương gia.

Thư phòng đèn đuốc sáng trưng, ta đi vào, lập tức bị bọn hộ viện ấn quỳ trên mặt đất.

“Đã trở lại?” Một giọng nam trầm trầm tĩnh ôn hòa truyền tới.

Ta ngẩng đầu nhìn, Nhị vương gia đang ngồi giữa bàn, chuyên tâm cúi đầu viết cái gì đó. Giấy của cửa hàng Tuyên Thành trải rộng trên bàn, cả phòng đều là mực hương. (chắc là giấy ướp hương?)

“Tại sao không nói gì?” Nhị vương gia viết xong một chữ to, nghiêng đầu nhìn ta. Chồng lại ánh mắt tràn ngập lửa giận của ta, mỉm cười, buông bút, chậm rãi đi đến trước mặt ta: “Người cũng không phải dốt nát, biết dụ ta lấy lệnh bài. Chính là người cầm lệnh bài, cũng đi không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta, này... Người cũng không ngờ đúng không?”

Ngũ tạng lục phủ đều là oán khí, đau đớn ả ả hỗn loạn, bị lửa giận làm cho tâm vận vẹo khó chịu. Ta cần phải đứng lên hung hăng cắn hấn một cái, chỉ vừa mới cử động, lập tức bị bọn hộ viện phía sau dùng sức ấn, giống như muốn đem bả vai của ta chặt đứt vậy.

Ta kêu lên một tiếng đau đớn, dùng ánh mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng Nhị vương gia.

Nhị vương gia đứng trên cao nhìn xuống xem xét ta, lạnh lùng nói: “Cơn tức thật đúng là không nhỏ. Người nghĩ có thể dễ dàng như vậy quay về Cửu vương phủ?”

Yết hầu ta khô khốc đến đau đớn, một lúc lâu mới khàn khàn nói: “Người vì cái gì muốn hại ta? Ta cùng Sanh nhi thì đụng chạm người cái gì? Người vì cái gì nhất định phải tách chúng ta ra?”

Nhị vương gia bên môi vẽ lên ý cười, thoải mái ngồi xuống ghế, bắt chéo chân, bộ dạng thực thong dong. Ta còn chưa hiểu được, hai tên hộ viện tả hữu đã đem ta đẩy về phía trước, quỳ dưới chân Nhị vương gia.

“Người là ai? Ta đường đường Nhị vương gia phải tổn tâm tư hại người?(chảnh gúm)Cửu đệ là huynh đệ của ta, ta tại sao phải hại hắn?” Nhị vương gia ở trên bàn tùy tay cầm lấy một bản thước, nâng cầm ta lên nói: “Hai người các người vốn thật không có đụng chạm ta cái gì, các Vương gia trong triều đình dưỡng vài cái nam hài tử ở trong phủ, cũng là chuyện tầm thường.”

“Vậy người vì cái gì...”

“Bởi vì người xúi giục huynh đệ chúng ta bất hòa!” Nhị vương gia đánh gãy lời của ta, bỗng nhiên biến sắc, bạo quát: “Bởi vì người đem huynh đệ của ta phá hư! Bởi vì hắn dám vì người cái tên tầm thường làm trái lời ta! Ta nhốt người, là muốn hắn biết sai, là muốn hắn sửa!” (shock chưa? Có bạn nào đỡ nổi cái *lí vo* của ảnh hok?:))

Hắn bộ mặt nháy mắt trở nên dữ tợn, đột nhiên túm lấy ta lôi lên, hoảng loạn khiến ta cảm thấy choáng váng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nếu ngay cả một tên tiểu nô tài cũng thu phục không được, ngay cả đệ đệ của mình đều thu phục không được, tương lai như thế nào thống trị ngàn dặm giang sơn?” (_ _)

Ta chỉ cảm thấy đầy trời sao Kim, ngực vô cùng đau đớn, trong lỗ tai bị tiếng rống giận làm cho đầu óc ong ong cả lên.

Nhị vương gia càng rống càng tức giận, đem ta đẩy ngã trên bàn, cúi đầu liền cắn. Tiếng thở của hắn dồn dập làm cho ta cả người chấn động, trên cổ một trận tê dại đau đớn, lực cắn cùng sự tức giận của hắn cắn bản có mối quan hệ trực tiếp.(Tranh nhì ngày càng hoang dã* a~)

Ta hét lớn một tiếng, cổ hết sức đâm mạnh vào bụng Nhị vương gia.

“A...” Nhị vương gia bị đau, lập tức lui về phía sau.

Sự tình phát sinh như vậy, ngay cả hai tên hộ vệ đứng một bên cũng không kịp phản ứng.

Ta lập tức chống hai tay lên bàn chống đỡ cơ thể, cố gắng trụ vững, vừa muốn mở cánh cửa bỏ chạy, bỗng nhiên ngực một trận đau đớn, không biết có phải đã lỡ đụng vào miệng vết thương hay không, lập tức toàn thân vô lực, ngã ở trên bàn.

“Hỗn trưởng!” Nhị vương gia tỉnh táo lại, hùng hùng hổ hổ tiến tới, túm lấy áo của ta, thấy ta yếu ớt không phản kháng, ngược lại nghi hoặc, ngừng tay hỏi: “Người làm sao vậy?” Lại nâng cằm của ta lên tỉnh tể đánh giá, trong mắt hơi chần chờ.

“Người mới hỗn trưởng!” Ta rống giận tiếc rằng sức lực không đủ, yết hầu đau đớn, lập tức phun ra một ngụm máu to.

Trên bàn, giấy Tuyên Thành lập tức bị nhiễm ra loang lổ vết máu.

Nhị vương gia lấp bắp kinh hãi, tất cả dữ tợn trên mặt đều biến mất hết, giống như hồi phục thần trí, quay đầu lại giận dữ hỏi: “Hắn làm sao vậy? Tại sao có thể như vậy?”

Hai tên hộ vệ nào biết đâu rằng chủ tử hội bỗng nhiên giận dữ, đều sở hãi, quỳ xuống thanh minh: “Nô tài không hề động đến một sợi tóc của hắn, sợ là hắn đã bị thị vệ phủ nội vụ đánh đập?”

“Hỗn trưởng! Bảo các người đem hắn trở về, ta có cho phép các người động thủ sao?”

Tiếng rít gào của Nhị vương gia chấn động toàn bộ nóc nhà, ta lại nghe được thanh âm tựa hồ dần dần ly xa ta. Cái bàn giống như biến thành một con thuyền nhỏ, chở ta ở trong nước lảo đảo.

Trong thư phòng ánh nến cũng chậm chậm ảm đạm, ta mệt mỏi nhắm mắt lại, bốn phía hết thấy đều một mảnh tối tăm.

Màn đêm buông xuống ác mộng liên tục chui ra, yêu ma quỷ quái đều chạy vào trong mộng truy ta đến cùng. Ta không ngừng trèo cây, hết cây này đến cây khác, nhưng như thế nào cũng trốn không thoát.

Mỗi khi bị đuổi đến nơi, ta liền hô to: Sanh nhi! Sanh nhi!

Kết quả quỷ quái phía sau kia lập tức thay đổi sắc mặt, lại biến thành bộ dáng Sanh nhi, đứng ở một chỗ sắc mặt nhợt nhạt cười hỏi ta: Gọi ta làm gì?

Thật sự là ác mộng.

Ta trên trán chảy thật nhiều mồ hôi, thật vất vả giãy giụa tỉnh lại, ánh mắt vừa hé mở, nhìn thấy đầu tiên chính là Nhị vương gia.

Nhị vương gia đứng ở đầu giường của ta, lấy ra khăn tay giúp ta lau lau cái trán, nói: “Tỉnh rồi? Ta cũng đang nghĩ ngươi sắp tỉnh.”

Ta không biết hắn trong hồ lô lại bán cái gì được, lăm lăm theo dõi hắn.

Nhị vương gia thấy vẻ mặt đề phòng của ta, lắc lắc đầu: “Ta biết ngươi trong lòng nghĩ cái gì. Không tồi, đêm hôm đó ta quả thực rất tức giận, chỉ thiếu điều quên mất lời hứa với ngươi trước đây.”(í là cái vụ *ăn* í) Hắn vén áo choàng ngồi xuống, đối ta hòa nhã nói: “Ta tuy rằng sai người đem ngươi trở về, cũng chưa từng nghĩ đến ngươi hội bị thương, đám nô tài kia cứ chờ đó, ta sẽ phạt bọn chúng cho ngươi nguôi giận. Người người này a... Cửu đệ gặp ngươi, cũng không biết là oan nghiệt hay là phúc khí...”

Về mặt ôn hoà đến bậc này của hắn, thật sự cổ quái, mắt của ta nhất thời thất thần, không thể giấu nổi vài phần kinh ngạc.

“Ngọc Lang, chúng ta tâm sự?”

Có cái gì hảo mà tán gẫu? Ta nghĩ Nhị vương gia kia thật sự không biết đến nửa câu đạo lý thì chẳng buồn nghe, bất quá ta hiện tại giống như cương thi nằm một đống ở trên giường, trên người còn không biết có bao nhiêu cái xương cốt là gãy hay chưa gãy,(ghê quá! X()) thật sự không tốt đưa ra phản đối, đành phải nhàm chán nghe hắn ở bên giường nói ầu nói tả.

” Những chuyện lúc ngươi ở trong Cửu vương phủ, ta đều đã nghe người ta nói. Phẩm tính thái độ làm người của ngươi, rất có phong thái của cổ nhân, “phú quý bất năng dâm, uy vũ bất năng khuất”, ai, đáng tiếc lại là một nô tài.”

(câu của Khổng Tử, nguyên văn: “Phú quý bất năng dâm. Bần tiện bất năng di. Uy vũ bất năng khuất”)

Ta trừng mắt, hừ một tiếng thật to.

Nhị vương gia tự biết nói lỡ, vội vàng trấn an nói: “Chính là tinh thần này còn cần phải có người thưởng thức a, đừng giống như Cửu đệ kia của ta. Người muốn tìm một kẻ tri âm, thật khó vô cùng.” Hắn thở dài một tiếng: “Huống chi tất cả vẫn còn là Vương tử, muốn gặp được một người có thể thiết tình phó thác, hội càng khó. Kỳ thật, ta cũng không phải người xấu, chỉ là chúng ta bắt đầu nhận thức nhau gặp phải trường hợp không hay ho lắm. Ngọc Lang, ta nghe nói, người ở trong Cửu vương phủ, cũng chịu không ít ủy khuất, cũng đã bị đánh, trải qua việc nặng, còn bị nhốt lại, nghe nói... Cửu đệ ngày đó, còn đối với người cường bạo (cường bức X()), đúng không?”

Ta đỏ mặt lên, cả giận nói: “Mắc mớ gì tới người? Kia đều là quá khứ, chẳng lẽ còn nghĩ muốn châm ngòi ly gián chúng ta?”

Nhị vương gia thần tình mang ý cười, khoát tay nói: “Hảo hảo, không liên quan chuyện của ta. Ta nghĩ, Cửu đệ có thể thành tâm sửa đổi hảo hảo đối đãi người, cho người tình cảm thật lòng. Hắn có thể làm được, ta vì sao không thể? Sau này người ở tại Nhị vương phủ, chỉ biết so với ngày đó ở Cửu vương phủ khoái hoạt hơn gấp trăm lần. Ngọc Lang, ý của ta, người khả hiểu được?”

Ta cả đầu vẫn còn ong ong đau nhức, quả nhiên có điểm không hiểu được. Ta nhú mày nghĩ nghĩ, giống như chợt nảy ra một cái gì, hỏi: “Người không phải nói phải hảo hảo giáo huấn Sanh nhi, phải hảo hảo giáo huấn ta, phải thu phục hai người chúng ta hay sao?”

“Không tồi.”

“Vậy người là vui hoan với ta, muốn đối tốt với ta hơn nữa? Vẫn là...”

“Ta đối với người hảo, cũng hy vọng người có thể hảo hảo đối ta. Người có thể tha thứ tất cả chuyện do Cửu đệ gây ra, nói vậy cũng có độ lượng tha thứ ta đối với người làm những chuyện không tốt. Cửu đệ lấy nhân nghĩa lễ tín lấy lòng của người, ta tự nhiên cũng có thể.”

Ta cười khẩy nói: “Người đây là muốn cùng tiểu Vương gia so đo? Hay là thích ta?”

“Thích người, bên trong cũng có điểm ý tứ như vậy.”

“Thực làm ta không hiểu...”

“Làm người không hiểu?” Nhị vương gia xích lại gần một chút: “Người còn không rõ ý của ta?”

Ta tức giận nói: “Hiểu được, ta phi thường hiểu được! Ý tứ của người chính là dù cứng rắn đến đâu đều có thể dùng ngọt ngào dụ dỗ, đánh gãy cánh tay cho một thanh kẹo là xong.” Ta liếc nhìn Nhị vương gia một cái.

Nụ cười trên môi Nhị vương gia chợt tắt, bỗng nhiên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống trừng mắt với ta, sau một lúc lâu lại chậm rãi ngồi xuống (quốn thấy ớn), thở dài: “Ta cuối cùng cũng biết rõ thứ Cửu đệ

hàm dưỡng quả thật không tồi. Hảo! Hảo! Ha ha.” Cự nhiên hơi hơi khoa khoa tay, hân hoan không thôi.

Tất cả Vương gia, hình như đều thật sự không có lấy một chút bình thường.

Ta lạnh lùng nhìn Nhị vương gia nở nụ cười nửa ngày, chán nản, quay đầu đi.

Nhị vương gia lại nói: “Ta biết ngươi hiện tại đối ta tự nhiên oán khí khó tiêu, nhưng ngày sau, ngươi sẽ biết tâm ý của ta. (chỗ nào?) Xem, vì hảo hảo chăm sóc ngươi, ta đã đem kẻ không thể tỉnh đến cho ngươi.” Tiếp theo lại chỉ ngón tay về hướng cửa đối diện.

Cái gì gọi là kẻ không thể tỉnh?

Chẳng lẽ hẳn thật sự vì để làm cho ta cao hứng, đem tiểu Vương gia đều cấp kêu đến?

Lòng ta bắt đầu vui vẻ, ở trên giường cử động nửa thân trên, kiểm chế nội tâm bắt đầu háo hức không ngừng hướng ra ngoài nhìn...

48. Chương 48

Cái gì gọi là kẻ không thể tỉnh?

Chẳng lẽ hẳn thật sự vì để làm cho ta cao hứng, đem tiểu Vương gia đều cấp kêu đến?

Lòng ta bắt đầu vui vẻ, ở trên giường cử động nửa thân trên, kiểm chế nội tâm bắt đầu háo hức không ngừng hướng ra ngoài nhìn...

Ngoài phòng một người thướt tha đi tới, châu hoa mang trên đầu đều là hàng thượng đẳng, xiêm y trên người cũng là thứ hảo hạng, kiểu dáng xiêm y cũng là kiểu dáng của thị nữ. Nàng vào phòng, đối Nhị vương gia thoáng quỳ xuống thỉnh an, mày rậm khẽ chau, trông mắt như thủy hướng ánh nhìn về phía ta.

Ta thất vọng rất nhiều, há mồm cứng lưỡi: “A?... Kim... Kim Muội?”

Nhị vương gia gật đầu nói: “Không tồi, ngày sau tại đây, trong vương phủ, đều phải cần nàng tới chiếu cố ngươi.”

Ta bỗng thấy kỳ quái: “Ngươi không phải gả cho cháu họ xa của Vương phi làm Thiếu nữ sao? Như thế nào lại đến Nhị vương phủ làm thị nữ?”

Kim Muội không lên tiếng, nhìn Nhị vương gia liếc mắt một cái, lại cúi đầu.

Nhị vương gia đáp: “Ta biết người ở trong phủ Cửu vương gia vẫn là được nàng chăm sóc, nên cố ý đến chỗ Vương phi mượn nàng tới đây. Có nàng ở đây, người cũng cảm thấy thoải mái một chút. Ta còn phải giải quyết vài công vụ, các người chậm rãi trò chuyện đi.” Nhất vén áo choàng, đứng lên, đi ra cửa.

Trong phòng còn lại ta cùng Kim muội.

Ta lẳng lẳng nhìn Kim muội, nàng vẫn đứng, không lên tiếng, cũng không ngẩng đầu lên.

Ta nghĩ đến lần nói chuyện đó (lần phát hiện *bồ* em Muội là luyện đồng của anh Cửu:)), không khỏi có điểm không được tự nhiên, ho khan hai tiếng, nhẹ giọng hỏi: “Kim Muội, người còn chưa có xuất giá sao? Cũng là người hồi hận, còn muốn người kia?”

Kim Muội khẽ hạ lông mi, từ phía dưới chăm chú nhìn ta, rốt cục đi tới, đem ta nâng dậy tựa vào đầu giường, tựa ở bên cạnh ta nhẹ nhàng nói: “Ta đã xem đó là quá khứ, cũng không có chọn ngày. Họ hàng xa của nương nương đưa hai tên gia đình đến, đem theo một cỗ kiệu, theo cửa hông nhập môn.”

“Cái gì? Đơn giản như vậy? Không phải có cỗ kiệu đỏ thắm cùng pháo đốt sao? Còn có bái thiên địa nữa?”

“Ta là nô tài, là qua làm thiếp, sao có thể cùng chính thê so đo?” Kim Muội cười khổ.

Trong lòng ta càng thấy không thoải mái, tâm giống như bị một thứ dơ bẩn gì đó bám lấy.

“Kia... Trọng phu(chồng) đối với người được không?”

“Hào...”

“Vậy người như thế nào còn tới nơi này làm nha hoàn? Người muốn làm nha hoàn, quay về Cửu vương phủ là được, đến Nhị vương phủ làm gì?”

Ánh mắt đen nhánh của Kim Muội liếc nhìn ta một cái, buồn bã nói: “Ta đây có thể tác chủ sao? Nhị vương gia đến đó, hẳn vừa mở miệng, lão gia nhà ta hận không thể đem ta đưa lại đây nịnh bợ. (khiếp O_o, thẳng chồng khốn) Một cái tiểu thiếp có thể đổi ít nhiều ưu đãi a. Ai... Ta cũng hiểu rõ ràng, một ngày là nô tài, cả đời cũng không mong được người ta xem trọng. Đây là số mệnh của nô tài chúng ta.”

Nghe tiếng thở dài quỉ mị của nàng, ta bỗng nhiên cả người rét run, tựa hồ nơi mạch máu lưu không phải nhiệt huyết, mà là khối khối vụn băng.

Ta bỗng run rẩy, trách mắng: “Người không nên nói bậy nói bạ! Cái gì mà số mệnh của nô tài chúng ta?”

Người nhận thức mình là nô tài, ta cũng không nhận thức!”

Kim Muội bỗng nhiên bị chấn động một chút, không tiếp tục nói chuyện nữa, cúi đầu cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngày xưa cùng nàng cãi nhau, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy bộ dáng ủ rũ nản lòng như thế.

Ta ghen nửa ngày, rầu rĩ hỏi: “Kim Muội, người làm sao trở thành cái bộ dạng này? Nhớ lúc trước, người không phải như vậy. Lòng của người hảo, thời điểm đó, còn vì ta lao ra nhận đòn roi của tiểu Vương gia. Người nói cho ta biết, đây rốt cuộc là vì cái gì?”

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, bên ngoài một làn gió se lạnh len vào, cũng rất mau hòa tan ở với hơi ấm trong phòng. Bên cạnh, hỏa lò đang cháy thật vượng, ta lại cảm giác bất an trong lòng cũng như ngọn lửa đó, nhìn Kim Muội giống như đầu gỗ ngồi trơ ra đó, cơn tức của ta đột nhiên bốc lên, hét lớn: “Đây rốt cuộc là vì cái gì? Người nói a!”

Kim Muội bị hù đến sững sốt, lập tức toàn thân hơi hơi phát run, nước mắt cũng lăn xuống dưới, đột nhiên ngẩng đầu, cất cao giọng nói: “Ta làm sao biết? Ta làm sao biết thế này là làm sao? Dù sao nô tài là nô tài, chủ tử là chủ tử, mệnh đã bắt đồng từ trong bụng mẹ. Ta có thể không nghe theo sao? Đây là việc ta bị buộc phải làm, chủ tử muốn ta làm cái gì thì ta phải làm cái đó, cho dù là gả cho ai đó, chỉ cần một câu phân phó, ta đã bị tặng cho kẻ khác. Tính người so với ta tốt, khả năng lại có kết cục tốt? Cửu vương gia đối với người hảo, nhưng chính hắn cũng không thể bảo vệ được mình; còn người, không phải bị người lời thề đến Nhị vương phủ tùy người ta khi dễ? Ta thay đổi, chẳng lẽ người có thể không thay đổi? Ngọc Lang, thật lòng mà nói, ta khuyên người nên nghe theo đi, hảo hảo nghe lời Nhị vương gia, hắn muốn người như thế nào, người liền như thế ấy. Người không vì mình, cũng vì Cửu vương gia. Chẳng lẽ người lại nhẫn tâm để hắn bị giam ở trong Vương phủ cả đời hay sao?”

Kim Muội một hơi trút ra hết những suy nghĩ trong lòng, ta nghe xong gần như toàn thân hóa đá, đến nửa ngày mới lẩm bẩm nói: “Hắn muốn ta như thế nào, ta liền như thế ấy?” Ta toàn thân mệt mỏi, không biết phải dựa vào cái gì để chống đỡ cơ thể, đành phải bắt lấy tay Kim Muội, mờ mịt nói: “Khả... Khả tiểu Vương gia cũng là Vương gia, hắn không phải nô tài, ta cũng không phải nô tài, chúng ta vì cái gì không thể cùng một chỗ? Nhị vương gia kia, hắn căn bản không phải thật tình thích ta, hắn bắt quá nghĩ muốn ra vẻ ta đây, nghĩ muốn hàng phục ta mà thôi... Khom lưng uốn gối... Như vậy, làm người còn có ý nghĩa gì?”

“Tương lai nếu là Nhị vương gia đăng cơ, cho dù Cửu vương gia cũng phải nhìn sắc mặt Nhị vương gia mà sống. Ngọc Lang...” Nước mắt Kim Muội rơi tí tách trên tay của ta, nóng hổi. Nàng thắm thía nói: “Cánh tay không dài quá đùi a!” (hok hiểu lắm, chắc đại thể là có những chuyện đã là hiển nhiên, ko thể nào thay đổi đc)

“Cánh tay không dài quá đùi?” Ta trước kia từng nghe qua những lời này, hôm nay nghe xong lại như bị sét đánh, lẩm bẩm nói: “Cánh tay không dài quá đùi...”

Cả ngày, ta đều mệt mỏi nằm ở trên giường, không có tâm tư nghĩ đến cái gì cả.

Cái câu kia ” Cánh tay không dài quá đũa.”, giống như ruồi bọ ở trong đầu ta bay tới bay lui.

Kim Muội luôn luôn ở bên người ta chăm sóc, lo trước lo sau, ta nhớ rõ lúc trước ta ở trong Cửu vương phủ bị thương, cũng là nàng như vậy ân cần hầu hạ.

Ngày cứ lẳng lặng mà theo hướng sơn tây hạ xuống, Kim Muội tự mình nấu cháo thịt nạc đút ta ăn, mới vừa buông bát, Nhị vương gia đã trở lại.

Nhị vương gia mặc một tấm áo choàng dày, vừa xoay người đóng chặt cửa phòng, Kim Muội đã vội vàng thỉnh an, hẩn khoát tay nói: “Đứng lên đi, đã ủy khuất người rồi. Vốn là thiếu nãi nãi của gia đình giàu có, lại bị kêu đến làm nha đầu.”

Kim muội khoanh tay nói: “Vốn chính là nha đầu, không gì ủy khuất.”

“Đúng vậy, cũng không cần phải ủy khuất.” Nhị vương gia cười cười, đi đến đầu giường ngồi xuống, nói: “Tương lai chờ hẩn tốt lên, ta sẽ hảo hảo ban thưởng người, bảo lão gia người đối đãi với người như chánh phòng. Lời của ta, hẩn tổng sẽ nghe thôi.”

Kim Muội liên tục xua tay: “Chủ tử không cần giễu cợt, ta là nô tài, làm sao có được phúc khí này?”

“Chắc chắn, cái gì mà phúc khí? Chủ tử để ý người, đó chính là phúc khí của người.”

Ta buồn bực nghe xong câu này, trong lòng giống bị mấy cái đinh đóng chặt, đột ngột mở miệng nói: “Kim Muội, người mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đi.”

Kim muội cổ quái nhìn ta, lại dùng ánh mắt ấy nhìn Nhị vương gia.

Nhị vương gia nhẹ nhàng gật đầu: “Người đi đi.”

Kim muội lại thỉnh an, lúc này mới cung kính nhẹ nhàng rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại ta cùng Nhị vương gia. Hẩn dựa vào thành giường, nhẹ giọng hỏi: “Hôm nay khỏe chưa? Có chỗ nào không tốt không? Ta hôm nay làm việc đều nghĩ đến người, trong lòng luôn không an ổn.”

Ta hôm nay bị Kim Muội nói nói làm loạn cả lên, trừng hẩn một cái, chính mình đem chăn trải ra, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhị vương gia tựa hồ đứng bất động, cũng không tức giận, ôn nhu hỏi ta: “Hôm nay ta phái người đưa tới vài thứ, người có thích không?”

Ta mở to mắt, giữa trưa quả thật có kẻ đem tới vài thứ tân kỳ, tất cả đều đặt trên bàn, quả thật kiện kiện tinh xảo, nhưng cho tới bây giờ, ta đối với những thứ này dần dần không còn hứng thú.

“Có phải không thích hay không? Nếu không thích, ta ngày mai sẽ cho đem đến những thứ khác. Hôm nay đã không còn sớm, người nghỉ ngơi đi, ngày mai ta cố dành chút thời gian, hảo hảo cùng người, nếu người muốn đi ra ngoài, ta cũng có thể mang người ra phủ.” Nhị vương gia nói xong, một bên nhìn chăm chăm ta, một bên đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn vừa mới xoay người, ta đã mở miệng nói: “Nhị vương gia?”

“Cái gì?”

“Cánh tay... Thật sự không dài quá dài sao?”

Hắn quay lại cười nói: “Như thế nào? Bỗng nhiên tiến bộ? Ngay cả đạo lý này đều đã hiểu? Ha ha, thật đáng mừng a.” Hắn mang theo ngữ khí vui mừng nói: “Người ngộ tính cao (O_o), cũng không uống công ta đối với người tốn nhiều tâm huyết như vậy.”

Ta một lần nữa nhắm mắt lại, xoay người, cổ rướn tay thẳng ra dọc trên đùi.

Ta nói: “Chính là... Ta vẫn nghĩ muốn thử một lần.”

“Người...” Ngữ điệu Nhị vương gia bỗng nhiên cao lên vài phần, rồi lại một mảng im lặng, sau một lúc lâu, hắn bỗng dịu lại, ghé sát vào cổ ta nhẹ nhàng hôn vài cái, thoải mái nói: “Hảo hảo, người thử đi. Nhưng ta phải nói cho người biết...”

Hắn cố ý kéo dài câu nói, ta vểnh tai nghe.

“... Nếu cứ cố như vậy thì tay sẽ gãy chứ không thể dài hơn được đâu.” Hắn cười hắc hắc, ở trên người của ta sờ soạng một phen.

Trong phòng lại bắt đầu yên tĩnh không một tiếng động, ta nghĩ đến ngày đó ở trong Cửu vương phủ, cùng tiểu Vương gia ôm nhau đi vào giấc ngủ, thời điểm đó, chỉ cảm thấy được buổi tối thật sự quá ngắn, hồ nháo vài lần, tái trò chuyện, trời cũng đã sáng.

Hiện giờ mới thấu hiểu được, đêm mùa đông, thật lạnh, thật dài...

49. Chương 49

Trong phòng lại bắt đầu yên tĩnh không một tiếng động, ta nghĩ đến ngày đó ở trong Cửu vương phủ, cùng tiểu Vương gia ôm nhau đi vào giấc ngủ, thời điểm đó, chỉ cảm thấy được buổi tối thật sự quá ngắn, hồ nháo vài lần, tái trò chuyện, trời cũng đã sáng.

Hiện giờ mới thấu hiểu được, đêm mùa đông, thật lạnh, thật dài...

Ta buồn bực đến cực điểm, cứ cảm thấy trong người có điểm không khỏe.

Giúp ta xem bệnh chính là một đại phu cực kì nổi tiếng trong thành, thủ đoạn quả nhiên cao minh, chỉ chừng hai chén được, bệnh tình đã muốn tốt lên rất nhiều.

Ta không ngừng sai khiến Tôn quản gia cùng thuộc hạ của hần làm cái này cái kia, đã làm chết tất cả cá trong vương phủ, để xống mất tất cả vệt cùng bỏ câu Nhị vương gia dưỡng... Dù sao chuyện xấu làm vậy cũng coi là thành công đi, ta hiện giờ chỉ có thể nháo Nhị vương gia đến thất điên bát đảo, đem ta thả lại đi thôi.

Không ngờ Nhị vương gia chẳng những không tức giận, ngược lại thái độ của hần cùng bọn thuộc hạ trong vương phủ thái độ hảo đến mức khiến ta tức chết đi được.

Ta tổn sức phá như vậy là vì cái gì?

Ta biết, Nhị vương gia là muốn đem ta nhốt ở trong vương phủ đến nghen chết.

Ta tình nguyện để cho hần đánh một chút, đem ta gây sức ép một chút, cũng so với tình cảnh vô thanh vô tức này tốt hơn rất nhiều.

Cho nên, ta đem tất cả nghen uất đều dùng trên bọn hạ nhân, Kim Muội lắc đầu nói: “Tính tình này của ngươi, tới chỗ nào cũng một bộ dáng như vậy. Lão thiên gia phù hộ, may mắn ngươi gặp gỡ hai vị Vương gia đều là tâm địa Bồ Tát, còn đều cưng chiều ngươi.”

Nhị vương gia mỗi lần nghe Tôn quản gia run sợ báo cáo “thành tích” của ta, đều từ từ mỉm cười: “Không tồi không tồi, thân thể tốt hơn nhiều, sinh long hoạt hổ.”

Lời của hần làm cho ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Tựa hồ tâm tư tên này được đúc từ sắc hay sao ấy.

Còn có thể sinh long hoạt hổ bao lâu? Nghĩ vậy, ta liền ần ần sợ hãi. Ta cả đời này, chưa từng có sợ hãi như vậy.

Ta nhớ tiểu vương gia, vô luận khi nào ta cũng đều nhớ tới hần.

Ta càng ngày càng phiền táo, không ngừng kêu gào nháo sự, Nhị vương gia chỉ giống như xem náo nhiệt, thỉnh thoảng còn “góp vui”.

Có đôi khi, nhìn gương mặt Nhị vương gia tương tự như tiểu vương gia, nghe thấy hắn đối ta nhẹ nhàng nói chuyện, tâm tư bỗng nhiên đau đến không biết nên làm thế nào cho phải.

Ban đêm vẫn là rất lạnh rất lạnh, lúc ta ngủ đều là nửa mê nửa tỉnh, nghe thấy động tĩnh Nhị vương gia ngồi ở bên giường, cứ nhiên sinh ra cảm giác muốn đem hắn kéo vào trong chăn.

Chính mình giật nảy mình.

Với ta mà nói, nghĩ về tiểu vương gia là một loại hình phạt đáng sợ nhất. Nhị vương gia đối chuyện này làm thật hoàn hảo, ta hoàn toàn không có bất cứ tin tức gì về tiểu vương gia, ngay cả một tia phong thanh cũng đều không có lọt vào.

Mà ta, dần dần có điểm ngoài mạnh trong yếu.

Trong phòng, một mâm rồi lại một mâm đưa lên đều là những thứ quý hiếm, lại càng ngày càng nhiều.

Tôn quân gia mỗi lần tới đều cười đến nheo lại hai mắt, nói: “Hạ ca à, người nhìn một cái đi, tất cả đều là thế gian đích hiếm vật, đều đến tay người cả. Ngoan ngoan nào, người cũng thật đúng là chủ tử đích duyên phận.” Lại đánh giá thần sắc của ta, “Hạ ca, hôm nay chủ tử đã thấy mấy cái trống trong hậu viện bị thủng mấy lỗ to tướng, ngài còn cười nói rằng người thực sự có tinh thần mà. Có tinh thần là tốt rồi a.” Kia trong giọng nói đều là châm chọc, khiến ta hận đến nghiến răng.

Ta tựa vào bên giường, trừng mắt nhìn mấy thứ hiếm lạ trên bàn.

Ta còn có bao nhiêu khí lực để mà phá phách đây?

“Tôn quân gia, ta hỏi người một chuyện, người nói cho ta biết, ta đem những thứ này đưa người.” Ta từ trên giường bước xuống, đi đến bên cạnh bàn, bốc lên một viên hồng ngọc có khắc hình Quan Âm trong đó.

Tôn quân gia nhận tình sáng lên, khả lập tức lại cúi đầu, cung kính trả lời: “Hạ ca có chuyện, ta nếu có thể nói, nhất định sẽ nói. Không dám nhận phần thưởng, những thứ này... đều là chủ tử tặng cho Hạ ca mà.”

Điều ta muốn hỏi, hắn hoàn toàn không thể nói.

Ta yết hầu nghẹn cứng, đem tất cả khí bên trong chậm rãi nuốt xuống, buông xuống viên ngọc Quan Âm.

Tôn quân gia nhanh nhẹn lui ra khỏi phòng.

Ta ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay tiết trời có điểm ấm áp hơn mọi ngày. Ta nhớ rõ ngày đó bị lôi đến Nhị vương phủ, mặt đất đều phủ một tầng tuyết dày, cơ hồ đem ta đông chết.

Kim Muội bưng nước ấm lên: “Rửa mặt đi này. Hôm nay thái dương lộ rõ, người càng có thể hồ nháo.” Nàng cầm khăn mặt, ở bồn nước chà xát, nước rất nóng đến phỏng tay ấy chứ.

Ta nhìn Kim Muội, trong thoáng như được trở về Cửu vương phủ, tựa như cái gì cũng chưa từng phát sinh, tâm có một chút lơ lửng đến một miền vô định nào đó.

Rồi lại đột nhiên ngã trở về.

“Nhìn cái gì? Lại ở đó làm điệu bộ ngốc nghếch như vậy là sao?” Kim Muội cầm khăn mặt nóng hằm hạp áp lên mặt ta.

Phảng phất có cái gì khó chịu, nuốt mãi không trôi.

Không được! Khó chịu quá!

Ta bỗng nhiên đứng lên, lao ra khỏi phòng.

“Ngọc Lang! Người đi đâu?” Kim Muội đuổi theo phía sau hô to.

Ta cũng không quan tâm, cứ liều mạng chạy.

Chính là, có thể chạy đi nơi nào? Cánh cửa Nhị vương phủ ta vĩnh viễn cũng không được tới gần. Thị vệ trông cửa sẽ không thương ta, bọn họ chỉ biết thật cẩn thận đem ta đuổi về phòng.

Mồ hôi đầm đìa chạy đến cái cây trong đình ở hạ viện, cũng không thở một tiếng, lập tức leo lên.

Ta muốn thấy Cửu vương phủ.

Ta nhìn thấy kia nóc nhà cao cao xinh đẹp, sư tử đá khắc tinh xảo vào mái hiên, còn có đại thụ trăm năm xanh um tươi tốt.

Tựa như cố tình, vẫn là không thấy bóng dáng tiểu vương gia. Hẳn rõ ràng ngay tại trong vương phủ, có lẽ ngay ở dưới bóng của đại thụ.

Kim Muội cũng thở gấp chạy tới, ngưỡng cổ hô to: “Cho dù muốn leo cây, người cũng phải ăn cơm trước a.”

Ta bỗng nhiên cúi đầu, lẳng lẳng nhìn Kim muội, trong mắt mờ mịt muốn nàng cứ đứng yên đấy. Kim Muội lập tức ngừng thanh âm, khẩn trương nhìn ta.

Sau một lúc lâu, nàng nhẹ giọng kêu: “Ngọc Lang, người xuống đi. Người làm sao vậy? Ai nha, ta thật tình nguyện nhìn người ngày thường nghịch ngợm gây sự thật là tốt.”

Ta nghe xong lời nói của nàng, leo xuống, ngơ ngác ngồi phịch dưới tàng cây.

Kim Muội dựa vào ta, xem xét mặt của ta hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy? Ngày hôm qua không phải còn hảo hảo sao?”

“Kim Muội, người nói ta hiện tại... Xem như nô tài hay là chủ tử?”

“Này hỏi có ý gì? Ta còn không biết nên như thế nào đáp.”

“Cái gì là chủ tử? Có người hầu hạ có hảo ý hảo thực?” Ta nhẹ nhàng thở dài: “Nhị vương gia thật ác độc, ta tình nguyện giống năm đó, bị tiểu vương gia đánh, bị tiểu vương gia khi dễ, cũng tốt hơn như vậy ghen đến chết. Ta... Ta muốn nhìn thấy hắn.” Nói tới đây, liền giống như lũ tràn bờ, ta bổ nhào vào trong lòng Kim Muội oa oa khóc lớn lên.

Ta khóc đến vài canh giờ, làm cho thanh âm cổ họng đều bị tắt nghẹn. Kim Muội tay chân luống cuống ngồi với ta, cũng rất không ít nước mắt. Sau khi khóc xong, tinh thần trở nên uể oải, ta đứng lên, cùng Kim Muội một trước một sau trầm mặc hướng về phòng.

Vừa đến cửa đã thấy Tôn quân gia chờ sẵn bên trong, trưng vẻ mặt cười nịnh thông thường, chỉ vào đồ đạc trên bàn nói: “Hạ ca à, lại tới chỗ nào gây sự đây? Ha ha, nơi này lại một mâm đồ hiếm lạ cho người đập hư này.”

Ta đến, nhìn một đồng châu báu tỏa sáng khí thế, đứng bất động.

Bên trong có một khối ngọc ngay ngắn, ánh sáng tinh thuần, ta cũng coi như xem qua không ít thứ trân quý, biết đây là thượng phẩm, lấy ra đặt ở lòng bàn tay xem xét.

Ta đem khối ngọc này nhét vào trong áo.

Tôn quân gia vốn đang ngẩng cổ chờ xem ta ném nó. Thấy ta bắt nó cất vào, lập tức tròn mắt, giống như thấy quỷ.

Ta nói: ” Khối ngọc này thật khá.”

“... A? Đúng đúng, xinh đẹp.” Tôn quân gia trong miệng như ngậm phải trứng chim, mơ hồ không rõ.

Sau khi Tôn quân gia rời khỏi, Kim Muội ở một bên mới hoàn hồn lại, kỳ quái hỏi: “Người hôm nay rốt cuộc làm sao vậy? Ta càng ngày càng nhìn không hiểu...”

“Có cái gì nhìn không hiểu? Còn không phải như vậy.”

Kim Muội kinh ngạc nhìn ta, bỗng nhiên nói: “Kỳ thật, người không phải là đang chậm rãi thay đổi đấy chứ?”

Ta không đáp lời nàng, lấy viên ngọc kia ra, bắt đầu thưởng thức.

Nhị vương gia biết ta thu cái gì đó thì cao hứng không thôi. Buổi tối hưng trí bưng bưng vào phòng, cười nói: “Như thế nào? Hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao? Ha ha, thật hiếm có a, nhiều thứ như vậy, người liền ngàn chọn vạn tuyển mới chọn nó. Giống như... Ta ngàn chọn vạn tuyển mới chọn được người.”

Ta không giống như thường lệ sinh long hoạt hổ, cũng không có hung tợn trừng mắt nhìn hắn. Chính là đem ngọc ở trong tay nắm đến ấm áp thả lại trong ngực áo.

“Nhị vương gia...”

“Àn?”

50. Chương 50

Ta không giống như thường lệ sinh long hoạt hổ, cũng không có hung tợn trừng mắt nhìn hắn. Chính là đem ngọc ở trong tay nắm đến ấm áp thả lại trong ngực áo.

“Nhị vương gia...”

“Àn?”

“Ta nhận thua, người cho ta gặp Sanh nhi đi.” Lần đầu tiên trong đời, ta vô tình cúi đầu nhận thua.

“Như thế nào? Người nhận thua?”

“..... Làm cho ta thấy hắn.”

Nhị vương gia nở nụ cười, ngay cả trong ánh mắt đều lóe sao: “Cho người thấy hấn chẳng phải dễ dàng lắm sao? Ta một câu phân phó là được. Vậy người, nên như thế nào báo đáp?”

Lòng giống bị người lấy tay nắm chặt, đau đớn. Dần dần lại có cảm giác ngứa ngứa, giống như có mấy con mèo con ở trong lòng cào loạn.

Ta bỗng nhiên đứng lên, bước tới vài bước, quỳ gối thật mạnh dưới chân Nhị vương gia.

“Ta nhận thức, ta là nô tài, ta là nô tài của Nhị vương phủ!” Lần đầu cảm thấy được vô lực, trong đầu chỉ có hình ảnh tiểu vương gia giống như càng ngày càng mơ hồ. Trên đời đích hết thấy, từng mảnh tối đen, từng mảnh đè nặng tâm ta, giống ta trước kia nhận định thiên lý đã không còn tồn tại nữa, giống Kim Muội nói cho ta biết hết thấy đều không thể do mình định đoạt. Ta khóc ròng nói: “Ta không đấu nữa! Cầu người cho ta thấy hấn, ta không đấu nữa.”

Nhị vương gia ở trước mặt ta chậm rãi ngồi xuống, bưng chén trà nóng Kim Muội đưa lên tinh tế nhấp, nghe ta dứt quãng nói: “Ta không đấu... Ta nghe lời người nói... Xin người cho ta gặp hấn...”

Ta chỉ muốn gặp tiểu vương gia, cho dù Nhị vương gia muốn mạng của ta, chỉ cần cho ta nhìn thấy tiểu vương gia dù chỉ là liếc mắt một cái, cũng đủ lắm rồi.

“Cũng chưa có đem người làm cái gì, liền đã hiểu thông? Xem ra vẫn là ta có thể thu phục nhân thôi.” Nhị vương gia thản nhiên buông bát trà, xoay người đem ta nâng dậy, làm cho ta ngồi ở trên đùi hấn: “Ta còn nói người có bao nhiêu quật cường, nhất vô dụng hình nhị không đe dọa, liền mềm nhũn. Ha ha, ai nói rằng vĩnh viễn không thể khuất phục người a?” Hấn một mặt nói, một bên chạm vào cằm của ta, cẩn thận đánh giá ta khóc đến lê hoa đái vũ.

Ta hơi hơi nhắm mắt lại, run rẩy để mặc cho tay hấn ở trên người chậm rãi du động.

Nhị vương gia cười khê hai tiếng, ôn hòa nói: “Hôm nay quả có nhiều tin tốt. Người không cần sợ, ta là thành tâm đối đãi người. Ngày sau, bọn hạ nhân cũng là đối đãi người như chủ tử, ăn ngon hảo mặc cộng thêm hảo đồ chơi, ta cũng sẽ bớt thời giờ bồi cùng người. Hai ngày nữa ta cho người gặp Cửu đệ, người nên cùng hấn nói rõ, từ nay về sau chỉ biết cuộc sống so với ở Cửu vương phủ khoái hoạt hơn rất nhiều.”

“Ân.” Ta trên cơ bản chỉ nghe thấy một câu cuối cùng, giống như toàn bộ thỏa hiệp cùng ủy khuất đều đến cùng một lượt, cắn môi, thật mạnh gật đầu.

Nguyên lai thiên hạ chúng sinh, đều có thời điểm bất đắc dĩ mà phải cầu toàn.

Năm đó mẫu thân nói ta sớm muộn gì cũng có một ngày phải hạ mình cầu một cái gì đó, thật đúng là có điềm báo trước.

Nhị vương gia cũng là kẻ háo sắc, ôm ta chiếm không ít tiện nghi, phân phó Kim Muội hảo hảo chăm sóc

ta, rất có phong độ rời khỏi.

Ta trầm mặc qua hai ngày im lặng, Kim Muội tổng lo lắng ta gặp chuyện không may, thật cẩn thận đi theo ta.

Nhị vương gia cũng quả thật thủ tín, một ngày vào buổi trưa, Tôn quân gia tiến vào nói: “Hạ ca, Cửu vương gia đến phủ rồi, chủ tử gọi người ra.”

“Thật sự?” Ta đang định ngủ trưa, đột nhiên từ trên giường bật xuống, kích động đến cổ họng đều nghẹn lại.

“Ta còn dám mạo hiểm giả danh chủ tử sao?” Khuôn mặt tươi cười của Tôn quân gia, quả thật có điểm khó coi.

Ta hoang mang rối loạn nhanh chóng thay đổi xiêm y, bước ra khỏi cửa, lại lập tức bước trở về.

”Ngọc của ta.” Ở dưới gối đầu đem viên ngọc ấm áp móc ra, đặt vào trong ngực áo.

Một đường chạy thẳng đến tiền thính, ngẩng đầu nhìn, nơi ghế dành cho khách có một người đang ngồi. Nhị vương gia ngồi ở chính giữa, bên cạnh người nọ, tuy rằng cũng mặc cẩm y hoa phục, đầu đội tương ngọc mao mũ, gương mặt ngày xưa phần điêu ngọc trác giờ lại hết sức tiêu tụy, mang theo nỗi không nên lời đích ưu thương áp lực.

“Sanh nhi!” Ta quát to một tiếng, nước mắt rồi cuộc không thể kìm nén tuôn ra.

Tiểu vương gia nghe thấy tiếng kêu của ta, đột nhiên chấn động, ánh mắt chăm chú nhìn ta, đã muốn sáng long lanh như bầu trời đầy sao.

Hắn cùng ta giống nhau, cả người run rẩy không ngừng.

Này một tháng ngắn ngủn, so với mấy trăm năm còn muốn gian nan, khổ cực như ngậm phải hoàng liên đan trong miệng.

Vừa muốn bổ nhào vào trong lòng tiểu vương gia, Nhị vương gia đã từ tốn đứng lên, một phen kéo lấy ta: “Như thế nào như vậy gấp gáp? Cũng không nên quên thân phận.”

Gương mặt Tiểu vương gia, ở phía sau Nhị vương gia, từ cực độ kích động đích màu đỏ, chậm rãi chuyển thành tái nhợt.

Ta nhìn khuôn mặt tươi cười của Nhị vương gia, rốt cục nhớ tới chính mình đã đáp ứng cái gì, lấp bắp cầu

nói: “Nhị vương gia, cầu... Cầu người để cho ta cùng hần nói chuyện.”

“Người gọi ta cái gì?”

Ta vội vàng sửa miệng: Đúng vậy, phải.. Chủ tử, chủ tử.”

Nhị vương gia vừa lòng nhếch môi, xoay người đối tiểu vương gia liếc mắt một cái, ôn hòa nói: “Cửu đệ, Ngọc Lang hiện tại đã là nô tài của ta. Các người có lời gì, đều có thể nói.”

Hần buông, một lần nữa ngồi xuống nhắc chân bắt chéo.

“Sanh nhi...” Bị Nhị vương gia cản lại như vậy, chúng ta vừa mới gặp mặt đã thấy xa cách như nghìn trượng thác nước. Ta tận lực hướng về phía trước, dùng ánh mắt chăm chú nhìn gương mặt quen thuộc kia.

Gầy, trong ánh mắt đều là tơ máu, bất quá bị người nhốt tại Cửu vương phủ, hần vẫn là một Vương gia chủ tử, như thế nào hội biến thành cái dạng này?

Tiểu vương gia nhìn ta, đang muốn nắm tay của ta, bỗng nhiên nghe thấy Nhị vương gia ở bên cạnh ho khan hai tiếng, động tác lập tức dừng lại. Hần thu tay về, lại chăm chú nhìn ta, trong ánh mắt vừa có bi thương lại vừa tuyệt vọng.

Chúng ta ngây ngốc nhìn nhau hồi lâu, giống như đều không biết phải nói với nhau điều gì.

Tiểu vương gia cười gằn nói: “Như thế nào không lên tiếng? Người chưa từng có lúc nào im lặng như vậy đâu.”

Ta cả mặt đều đỏ lên, xấu hổ nói: “Ta... Ta thực xin lỗi người. Ta đã là nô tài của Nhị vương gia.”

Hần giống như trúng phải một kích thật mạnh, cúi đầu nói: “Vậy thì có gì mà phải xin lỗi? Nhị ca hần... Hần nguyên bản so với ta hảo hơn rất nhiều.” (ây, cái j em hok chắc chứ tính anh hảo hơn *thềng cha* kia đó ;))

Ta nhẹ nhàng đáp: “Nhưng ta đã đáp ứng với người, cả đời cũng không thay đổi, rốt cuộc vẫn là thay đổi.”

“Trên đời này, nguyên bản sẽ không có người nào cả đời không thay đổi.” Tiểu vương gia sâu kín thở dài, suy sụp ngồi xuống: “Thay đổi cũng tốt, người nếu không thay đổi, chỉ sợ ta cũng chống đỡ không được, ta thực xin lỗi người...” Hần cười khổ, lại hỏi: “Người ở trong này có được không?”

“Tốt lắm.” Ta lấy ra trong lòng một miếng ngọc cho hần xem: “Đây là hần cho ta đấy, đẹp không?”

Tiểu vương gia nhìn thoáng qua, cười chua chát: “Hảo, thật tốt. Trong vương phủ của ta, cũng tìm không thấy thứ thượng đẳng như vậy.”

“Trong Nhị vương phủ có thứ tốt hơn Cửu vương phủ thì sao? Hiện tại ngọc này đã là của ta.” Ta vói tay, đem viên ngọc đính trên mũi tiểu vương gia xuống. Hắc kinh ngạc nhìn ta hoàn hảo cầm trên tay hai khối ngọc.

Ta chỉ vào mũi hắc hỏi: “Ngọc của ngươi cho ta, có được không?”

Hắc mờ mịt gật gật đầu, nói: “Cũng tốt, xem như lưu làm kỷ niệm.”

Ta lại đem viên ngọc đã ầm lên do nhiệt độ cơ thể ta nhét vào trên tay hắc: “Cái này ngươi cầm đi. Coi như là tín vật đính ước của chúng ta.”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Lời vừa nói ra, tiểu vương gia cùng Nhị vương gia trầm miệng một lời kêu lên. Nhị vương gia lại phun ra hết ngụm trà vừa mới hớp. (bản quá X())

Ta tỏ vẻ đương nhiên: “Dĩ nhiên rồi, ta cho ngươi một khối, ngươi cho ta một khối, tuy rằng hiện tại mới đưa đã là hơi chậm, nhưng vẫn có thể tính là tín vật đính ước mà.”

“Khả... Khả ngươi không phải đáp ứng làm nô tài của Nhị ca sao?”

“Ta sẽ hảo hảo hầu hạ hắc, ngày ngày quét rác, giặt quần áo, bưng trà rót nước, tuyệt đối không dám phá hư đồ vật nào hết, ngoan ngoãn nghe hắc phân phó, hắc chỉ đông ta không hướng bắc, hắc chỉ bắc ta tuyệt đối không hướng đông...” Ta một hơi nói hết viên cánh làm nô tài mà ta đã hình dung ra, sau đó còn thật sự chăm chú nhìn tiểu vương gia, nhẹ giọng nói: “Khả ta vẫn chỉ thích ngươi mà thôi.” (:))

“Khả... Khả...”

Nhìn bộ dáng do dự của hắc, ta vẻ mặt cầu xin hỏi: “Ngươi không phải muốn nói làm nô tài là không thể thích ngươi đi? Ta đây vì cái gì mà phải làm nô tài như thế này?” Ta nghĩ chính mình bị hàm oan uất ức, lại thấy bộ dáng hắc giống như không thể tin được, há hốc miệng nói không nên lời, càng nghĩ càng giận, nắm chặt tay găm nhẹ: “Ta chẳng qua chỉ là vì để có thể gặp ngươi mới đáp ứng làm nô tài của người ta!”

Tiểu vương gia sững sốt một hồi lâu, toàn bộ gương mặt nháy mắt như sáng rực lên, so với ánh dương ngày hè còn rực rỡ hơn gấp trăm nghìn lần. Hắc đột nhiên lao đến, ôm chặt ta, như thể không bao giờ muốn buông tay ra nữa, cười to nói: “Ta biết mà! Ta biết mà! Ngươi sẽ không bao giờ thay đổi!”

Ta như thế nào lại không thay đổi, không phải đã trở thành nô tài sao? Sau này còn phải đối Nhị vương gia khúm núm, chờ đợi sai phái.

Tiểu vương gia vẫn ôm ta, không ngừng hoan hô, thật là trẻ con quá mà.

Ấm áp,...

Được hân ôm như vậy thật ấm áp, cái lạnh của mùa đông cũng như không còn hiện hữu nữa. Ta cũng cười thật tươi.

“Loảng xoảng”!

Chợt một tiếng vang thật lớn, mang theo phần nộ cực đoan cắt đôi tiếng cười vui của chúng ta.

Chúng ta quay đầu lại nhìn, thấy Nhị vương gia gương mặt âm trầm, biến sắc.

Hắn thở hổn hển, âm u nhìn chăm chăm chúng ta.

Tiểu vương gia lập tức đem ta kéo ra sau lưng, cẩn trọng nói: “Nhị ca, người đều đã nghe thấy hết, hắn vẫn là thích ta. Người tốt bụng, thả hắn đi.”

“Tốt, hợp nhau đến mức xem ta như hầu tử đem ra đùa giỡn.” Nhị vương gia thần tình tối đen, lạnh lùng nói: “Cửu đệ, ta có thể hưởng trong cung cầu tình đem người phóng xuất, cũng có thể đem người tái nhốt trở về.”

“Chủ tử, ” ta ở phía sau tiểu vương gia nhô đầu ra, nghiêm túc nói: “Ta không có đùa giỡn người. Ta sẽ làm nô tài của người, chỉ cần người cho ta cùng Sanh nhi mỗi ngày gặp mặt, ta nhất định sẽ làm tốt nô tài.”

Nghe xong cam đoan của ta, không biết vì cái gì, sắc mặt Nhị vương gia càng kém vài phần. Cả mặt đều đen lại, run rẩy giống như tích phải máu đen.

“Ngọc Lang...” Tiểu vương gia lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười, đem ta kéo trở về phía sau hắn.

“Người là nô tài của ta, người còn dám muốn mỗi ngày cùng hắn gặp mặt?” Nhị vương gia tổn hơi thừa lời, chỉ vào tiểu vương gia nói: “Người còn dám giao trái tim hướng về hắn?”

Ta càng lúc càng cảm thấy khó hiểu, thành thật nói: “Ta quả thật đáp ứng làm nô tài của người rồi. Khả vì cái gì không thể giao trái tim hướng về hắn?”

“Người còn dám hỏi? Lòng của người là của ta!”

“Trên khế ước bán mình chỉ có ghi bán thân, chứ đâu có ghi bán tâm.” Ta rống to.

Tiểu vương gia lại duỗi tay, đem ta ấn quay về phía sau hắn, đối Nhị vương gia uy phong lẫm lẫm nói: “Nhị ca, chúng ta tâm là kết cùng một chỗ, người không thể chia cắt hai chúng ta.”

Trong lòng ta ấm áp, tiểu vương gia ở trong mắt ta trở nên ngọc thụ lâm phong, anh tuấn bất phàm.

“Hỗn trưởng!” Nhị vương gia rống cục rống to lên, diên tiết đập bàn quát: “Người đâu, đem hai người bọn họ tách ra cho ta! Còn gì là thể thống nữa? Tách ra! Tách ra!”

51. Chương 51

Trên khế ước bán mình chỉ có ghi bán thân, chứ đâu có ghi bán tâm.” Ta rống to.

Tiểu vương gia lại duỗi tay, đem ta ấn quay về phía sau hắn, đối Nhị vương gia uy phong lẫm lẫm nói: “Nhị ca, chúng ta tâm là kết cùng một chỗ, người không thể chia cắt hai chúng ta.”

Trong lòng ta ấm áp, tiểu vương gia ở trong mắt ta trở nên ngọc thụ lâm phong, anh tuấn bất phàm.

“Hỗn trưởng!” Nhị vương gia rống cục rống to lên, diên tiết đập bàn quát: “Người đâu, đem hai người bọn họ tách ra cho ta! Còn gì là thể thống nữa? Tách ra! Tách ra!”

Nhị vương gia vừa ra lệnh, bọn thị vệ nhất tề xông vào, bốn phương tám hướng vây lấy chúng ta.

Chúng ta ra sức chống cự, tiểu vương gia lại dũng mãnh phi thường vô cùng, liên tiếp đánh ngã vài tên thị vệ, kéo ta ra khỏi vòng vây. Đáng tiếc mãnh hổ nan địch quần hùng, chưa kịp chạy ra đến cửa, đã bị trúng mấy quyền.

Cuối cùng, chúng ta vẫn là bị tách ra.

“Người không tuân thủ lời hứa! Người dê tiện vô sỉ!” Ta hướng Nhị vương gia rống to: “Ta đã đáp ứng rồi, người còn muốn thế nào?”

Nhị vương gia tát ta một cái, lạnh lùng nói: “Ta dê tiện vô sỉ? Người là người của ta, lòng của người cũng là của ta!” (_ _)

“Nhị ca! Sao phải cố chấp như vậy? Người hấn thích chính là ta, sao ngươi lại động tay động chân với hấn, có động thì động ta đây này!” Tiểu vương gia ở bên, không ngừng giãy giụa rối rắm.

Nhị vương gia bỗng nhiên xoay người, trừng mắt nhìn tiểu vương gia. Ta thực sợ hấn sẽ động thủ với tiểu vương gia, vừa muốn mở miệng, Nhị vương gia đã lạnh lùng nói: “Ngươi là huynh đệ của ta, ta không bao giờ động thủ với huynh đệ luyện của mình.” Càng nói giọng càng có thêm phần nản lòng, quát khê: “Người đâu, đem Cửu vương gia hảo hảo đưa về phủ, không được chậm trễ.” Rồi hướng tiểu vương gia nhẹ giọng nói: “Nhị ca vốn nghĩ ngươi đã được giáo huấn, cũng sẽ hiểu được một chút đạo lý. Ai... Hôm nay khả bị các người làm cho thương tâm. Đi thôi, không cần gây chuyện, hảo hảo tỉnh lại. Có rảnh thì đến đây chơi một chút.”

Mắt thấy bọn họ muốn đem chúng ta kéo ra xa, tiểu vương gia giãy giụa càng thêm lợi hại, không ngừng hô to: “Đem Ngọc Lang trả lại cho ta! Ngọc Lang! Ta không đi!”

Thời khắc mấu chốt, ta so với tiểu vương gia khôn ngoan hơn nhiều, biết chắc chắn không thể chống cự, lại nhớ tới tình cảnh ngày đó gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, đành phải đối tiểu vương gia kêu to: “Sanh nhi, chặt cây! Chặt cây!” (bố ảnh cũng hok hiểu =.)

“Cái gì?”

Chẳng những tiểu vương gia, những kẻ ở đó đều bị ta làm cho hồ đồ.

Ta giậm chân mắng: “Sao lại ngốc như vậy? Người kêu người đem tất cả cây trong vương phủ chặt hết đi!”

Tiểu vương gia tuy rằng không rõ, cũng vội trả lời: “Hảo, ta nghe lời ngươi!”

Hai ánh mắt chăm chú nhìn thật sâu, bên trong ẩn chứa biết bao tình ý cùng quyết tâm.

Nhị vương gia ở một bên cảm tức nhìn, cũng giậm chân nói: “Còn thất thần cái gì? Thịnh Cửu vương gia trở về!”

“Vâng ạ!” Bọn thị vệ cùng kêu lên trả lời, quả nhiên một đường áp tiểu vương gia ra tới cửa.

Ta ngưỡng cổ nhìn tiểu vương gia bị người áp chế dần dần biến mất, ngay cả ánh mắt cũng không thể quay lại nhìn ta một chút, trong cổ họng như bị nghẹn lại, không thể phát ra thanh âm gì.

Nhị vương gia đi tới, nổi giận đùng đùng đánh mạnh lên đầu của ta, đau đến khiến ta nức nở một tiếng.

“Hừ, ta làm chủ từ nhiều năm như vậy, thật đúng là chưa từng thấy qua có nô tài nào như ngươi vậy. Cư nhiên còn dám nói bán thân không bán tâm.” Hấn nắm lấy bả vai của ta, dùng sức ấn xuống, cười lạnh nói: “Ngươi nghĩ ta thật sự không dám giáo huấn ngươi?”

Ta bị hấn ấn cơ hồ trở nên yếu đi, cơn tức cũng vọt lên, hướng phía hấn kêu to: “Ta không phải nô tài!”

“Ha ha, tối hôm qua còn quỳ cầu xin ta mà, hôm nay liền đổi ý? Trên đời có chuyện dễ dàng như vậy?”

“Không làm nô tài, ngươi không cho ta cùng hấn cùng một chỗ; làm nô tài, ngươi cũng không cho ta cùng hấn cùng một chỗ.” Ta kêu to: “Này căn bản là không công bình! Ta mặc kệ!”

Nhị vương gia tức giận đến cơ mặt nhăn nhúm lại: “Cái gì? Ngươi mặc kệ?”

Hấn tựa hồ từ khi sinh ra đến nay đều chưa từng nghe qua câu “Ta mặc kệ” này, trong lỗ mũi thở hổn hển, chỉ vào ta nửa ngày, rốt cục nghiêng răng phun ra một chữ:

“... Đánh...”

Hấn nghĩ một lát, hô hấp thông thuận rất nhiều, lại gân cổ quát: “Người đâu, đánh hấn thật mạnh cho ta!”

Ta lập tức bị đẩy ngã xuống đất, vài tên thị vệ tiến lên đem tay chân của ta đè lại. Tôn quân gia cầm ra một cái roi, nghênh ngang đi tới, ngồi xổm xuống ở ta bên tai ta cười nói: “Hắc, tiểu tử, ta sớm đoán được ngươi sẽ có hôm nay. Ngươi cái này gọi là không biết xấu hổ, trời sinh tính tình thích bị ngược đãi.”

Ta biết hấn muốn thừa dịp hôm nay trả thù, không khỏi tiên hạ thủ vi cường, ngẩng đầu, hướng trên mặt hấn phun một cái thật mạnh, phồng theo anh hùng bất khuất cổ kim trung thần, mắng: “Phi, ngươi là đồ không biết liêm sỉ, lấy việc công trả thù cá nhân đích tiểu nhân!”

Lời tuôn ra giống như tổ ong vò vẽ, Tôn quân gia trên mặt thanh một khối tử một khối, đột nhiên đứng lên giơ roi.

“Ba”!

Trên lưng như bị lửa thiêu đốt, ta giống như cá cổ trôi lên phía trên, lại bị bốn phía thị vệ ấn trở xuống.

Roi lại liên tiếp quát xuống, hơn mười roi qua đi, trên lưng giống như bị nước sôi tạt qua, không có chỗ nào không đau đến tận xương.

“Mười bảy, mười tám...”

Tôn quân gia một bên quát, một bên thở gấp đếm số, hiển nhiên một cũng không ít.

Ta ban đầu vẫn cắn răng, nghĩ thầm rằng vừa mới mới giả trang trung thần tiết liệt bất khuất, cũng không

thể lập tức khóc lóc. Chính là chờ Tôn quân gia đếm tới “Hai mươi lăm”, ta cũng giống như những lần khác, cảm thấy được làm anh hùng như vậy thật không đáng giá, không khỏi từ bỏ kiên trì, bắt đầu oa oa khóc lớn.

“Ô ô... Người không có tính người... Ô... Sát hại trung lương... A!...” Ta một bên khóc một bên mắng, kêu thảm thiết liên tục, cùng roi huy hạ khi đích vù vù tiếng gió.

Tôn quân gia cẩn thận dò xét Nhị vương gia vẫn đang bất động thanh sắc, ra sức quát ta, lạnh lùng nói: “Câm miệng! Chẳng lẽ không đánh chết người sẽ không im?”

Ta như thế nào khăng câm miệng, mắng càng dữ: “Người hiệp đáp kẻ yếu, chia rẽ uyên ương”. (:”>)

Bên người một tên thị vệ đang ẩn giữ ta, nhin không được bật cười khúc khích, vội vàng thu thanh âm, kinh hoàng nhìn sắc mặt Nhị vương gia.

Nhị vương gia trừng ta thật lâu, khóe môi tựa hồ dần dần nhếch lên, cũng nở nụ cười.

Nhất thời, mọi người vẫn đang chịu đựng tất cả khinh khê nở nụ cười.

Chỉ có ta, trên lưng huyết nhục mơ hồ, cười không nổi.

Này một lũ hỗn trướng không có lương tâm!

“Không cần đánh.” Nhị vương gia cười xong, đối Tôn quân gia vẫy tay một cái.

Tôn quân gia vội vàng đem roi thu lại, chạy đến trước mặt Nhị vương gia, nghiêng lỗ tai hỏi: “Chủ tử có gì phân phó?”

“Ta xem roi vô dụng, người có biện pháp gì có thể dạy dỗ hắn?”

Tôn quân gia mắt ti hí như mắt chuột liếc về phía ta, hắc hắc cười như thú nói: “Chủ tử nhìn hắn như vậy da thịt non mềm, dùng roi có điểm đáng tiếc. Không bằng liền hạ chiếu như lần trước đối phó tên tiểu quan không biết nghe lời, đem hắn thưởng cho đám nô tài ở dưới, làm cho bọn chúng lòng trò hay, cấp chủ tử đẹp mắt.”

Hảo nham hiểm đích chủ ý.

Trên lưng miệng vết thương nóng bỏng giống như bị gió lạnh thổi qua, tâm lập tức co lại.

Ta bỗng nhiên ngừng đầu, khiếp sợ nhìn chằm chằm Tôn quân gia.

Nhị vương gia bắt gặp ánh mắt phẫn nộ của ta, giống như nhìn thấy cái gì thú vị, vuốt cằm, hơi hơi nở nụ cười.

Hắn trầm ngâm một lát, hướng ta bước tới, ngồi xổm xuống đùa nghịch mặt của ta: “Quả nhiên là hảo bộ dáng, chỉ sợ đám nô tài của ta vừa nhìn đã thêm thuồng.”

Ta bị nỗi sợ hãi vô hình nắm lấy yết hầu, cả người run rẩy.

“Người muốn thế nào?” Ta khàn khàn yết hầu hỏi.

52. Chương 52

“Ta xem roi vô dụng, người có biện pháp gì có thể dạy dỗ hắn?”

Tôn quân gia mắt ti hí như mắt chuột liếc về phía ta, hắc hắc cười như thú nói: “Chủ tử nhìn hắn như vậy da thịt non mềm, dùng roi có điểm đáng tiếc. Không bằng liền hạ chiếu như lần trước đối phó tên tiểu quan không biết nghe lời, đem hắn thưởng cho đám nô tài ở dưới, làm cho bọn chúng lòng trở hay, cấp chủ tử đẹp mắt.”

.

.

.

.

Hắn trầm ngâm một lát, hướng ta bước tới, ngồi xổm xuống đùa nghịch mặt của ta: “Quả nhiên là hảo bộ dáng, chỉ sợ đám nô tài của ta vừa nhìn đã thêm thuồng.”

Ta bị nỗi sợ hãi vô hình nắm lấy yết hầu, cả người run rẩy.

“Người muốn thế nào?” Ta khàn khàn yết hầu hỏi.

Nhị vương gia cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng hừ một tiếng, hỏi ngược lại: “Người nói ta muốn như thế

nào? Chắc chắc, nhìn cái dạng này của người, thật giống tiểu lang bị làm cho kinh hoảng, làm cho người ta phải trù mến. Đáng thương như vậy, lại đây người là huyết...” Hắc sắc mặt âm trầm, làm cho ta cảm thấy bất an không yên.

“Lão Tôn, ” Nhị vương gia quay đầu, cười hỏi: “Nếu để cho Cửu đệ đến xem trò hay này, người nói như thế nào?” Hắc cười đầy ác ý cùng ngạo mạn.

Tôn quân gia nịnh hót xoay người nói: “Khó có được chủ tử để tâm đến Cửu vương gia như vậy, sự tình tốt như thế này cũng không quên phần ngài ấy. Bất quá...” Hắc trang mô tác dạng nhú mày: “Bất quá sợ Cửu vương gia chịu không nổi, tức giận tự làm hại bản thân.”

“Người cũng biết hắc sẽ tức giận tự làm hại bản thân?”

“Này...” Nghe ra ngữ nghĩa của Nhị vương gia có điểm không tốt, Tôn quân gia lập tức cúi đầu, chần chờ không biết xu nịnh thế nào.

Nhị vương gia biến sắc, hừ lạnh nói: “Người cũng biết Cửu đệ hội tức giận, cư nhiên còn dám đưa ra chủ ý ngu xuẩn như vậy?”

Nhị Vương gia đột ngột thay đổi thái độ như vậy cũng khiến ta một phen giật mình.

Tôn quân gia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run giọng nói: Đúng vậy, là nô tài vô dụng, đưa ra chủ ý ngu xuẩn.” Vội vàng tự tát miệng mình hai cái.

Nhị vương gia nhìn ta chằm chằm, buồn bã nói: “Đem người phá hủy, nếu Cửu đệ thương tâm một hai tháng liền cho qua, bất quá chỉ là hủy đi một tiểu tử quật cường. Nếu Cửu đệ thương tâm cả đời, chẳng phải đã hủy đi một Vương gia? Hủy đi một thân đệ đệ của ta?”

Hắc từng chữ từng chữ nói ra lời thật trong lòng.

Nhị vương gia hít một hơi thật sâu, lắc đầu nói: “Đem hắc dẫn đi, miễn cho ta nhìn đến là lại tức giận. Các người... đều đi xuống đi.” Bóng dáng cư nhiên hiện ra vài phần chua xót tịch tịch.

Ta cả người huyết nhục mơ hồ bị mang về phòng, Kim Muội đứng ở cửa, xa xa nhìn thấy cả nhóm người đưa ta về, lại thấy rõ ràng bộ dáng của ta, bị hù nhảy dựng lên, cấp tốc bước lên phía trước hỗ trợ đem ta dìu đến giường.

“Tại sao có thể như vậy?” Nàng nhẹ tay nhẹ chân giúp ta lau vết máu nơi khóe miệng, khóc ròng nói: “Thật đáng thương, bệnh cũ lại tái phát đây mà. Người... Người không bị đánh liền cảm thấy không thoải mái sao?”

Ta cau mày, không ngừng nhẹ nhàng rên rỉ, nghe nàng nói như vậy, gật đầu nói: “Không tồi, hôm nay bị đánh, còn cảm thấy thoải mái hơn mấy hôm trước buồn đến chết khiếp. Nói cho người biết, ta nhìn thấy Sanh nhi, cả người giống như được sống lại.”

Kim muội khoe miệng căng thẳng, trên tay lưu loát chạm vào miệng vết thương một chút.

“A yêu! Đau!”

“Người không phải cảm thấy được thống khoái? Ta khiến cho người thống khoái!” Nàng giống như hồi phục năm đó đích mạnh mẽ, tay chống hông nói: “Sao trên đời lại có loại người như người chứ? Cũng không nghĩ đến khiến người xung quanh đau lòng...” Thanh âm dần dần hạ thấp xuống, nước mắt lại tí tách rơi.

Nàng chăm sóc vết thương cho ta thật cẩn thận, cũng không có tái làm đau ta. Sau khi băng bó thỏa đáng xong, nàng thỉnhTôn quân gia đến, muốn phòng bếp chuẩn bị một chén cá chuối thang. (chắc là canh cá chuối nấu với vị thuốc nào đó???)

Tôn quân gia giả lả cười nói: “Ôi, ta nói này Kim Muội, người nghĩ trời đang lạnh thế này, chạy đi đâu tìm cá chuối thang?”

“Tôn quân gia, nơi này đường đường là vương phủ, đừng nói cá chuối thang, những thứ khó tìm hơn nữa cũng có thể tìm ra. Người kêu phòng bếp làm là được.”

“Hắc, người nói không sai, khả cũng phải nhìn người uống xứng hay không xứng?” Tôn quân gia lấy ánh mắt xem xét ta, lạnh lùng nói: “Người cho rằng hần hiện tại vẫn là chủ tử? Phi, kế ước nô tài của hần còn nằm trong tay của ta mà. Hần hôm nay đắc tội chủ tử, nói không chừng buổi tối phải ngủ ở sài phòng đi. Đến lúc đó, Kim muội người cũng phải nhắc chân chạy lấy người.”

“Người...” Kim muội tròn tròn mắt, bỗng nhiên đứng lên.

Tôn quân gia trêu tức nói: “Như thế nào, người muốn thể hiện? Cũng không nhìn xem đây là nơi nào? Người lúc trước cũng bắt quá là nha hoàng của Cửu vương phủ, hiện giờ gọi người vào Nhị vương phủ, đã là cất nhắc cho người lắm rồi.”

Kim Muội cắn răng, đứng nửa ngày. Rốt cục râu rĩ tức giận nuốt xuống yết hầu, một lần nữa ngồi xuống.

“Ngài chậm rãi chờ cá chuối thang đi, lão Tôn ta không hầu hạ.” Tôn quân gia cười rạng rỡ, lúc lắc đầu (như con bò) nghênh ngang mà đi.

Ta nằm úp sấp ở trên giường, nhìn Kim Muội thần tình nan kham, không biết tại sao, lại cảm thấy được có điểm buồn cười, mở miệng khuyên nhủ: “Đừng tức giận, loại nô tài này có cái gì hảo tức giận?”

Không ngờ một câu này vừa vắn đưng đến nỗi lòng Kim Muội.

“Ta cũng là nô tài.” Nàng oán hận trừng mắt liếc ta một cái, chung quy không đành lòng, đứng lên chà xát hai tay nói: “Tự mình đến phòng bếp nấu cháo đi, cũng không thể để chúng ta đói chết.” Rồi lại hấp tấp rời đi.

Ta vốn định ngủ một giấc, nhưng trên lưng thật sự là đau đến không có một khắc đình chỉ, căn bản không thể đi vào giấc ngủ, đành phải nhắm mắt lại chờ Kim Muội mang cháo đến.

Ta nghe như có tiếng bước chân tới gần, chậm rãi, có người xốc lên cái mền trên lưng, lộ ra miệng vết thương bên trong.

“Lạnh...” Ta nói thầm.

Một bàn tay, mang theo một chút hương thơm ngọt ngào của dược cao, ở miệng vết thương của ta cẩn thận xoa.

Một lúc sau, vết thương đau nhức trên lưng như dịu lại.

Ta rên rỉ: “Thật thoải mái...” Mở to mắt, lại đột nhiên chấn động.

“Như thế nào? Nhìn thấy ta thực kinh ngạc?” Nhị vương gia lộ ra nụ cười hiền lành như Bồ Tát, tay vẫn không ngừng giúp ta thoa dược.

“Không sợ hãi mới lạ đó.” Bộ trong Vương phủ này hết người có thể giúp ta thoa dược rồi hay sao mà hần phải làm? Ta nuốt nước miếng, cẩn thận nói: “Người có thể hay không để cho Kim Muội giúp ta thoa?”

“Nga? Vì cái gì?”

Bởi vì bằng tính tình hay thay đổi kia của người, ta e ngại rằng lúc người buồn buồn lại ở trên miệng vết thương của ta xát muối.

Ta đánh giá sắc mặt Nhị vương gia, quyết định vẫn là không cần ăn ngay nói thẳng thật là tốt: “Không tại sao.”

Trải qua vô số giáo huấn thâm khốc, ta cuối cùng cũng biết như thế nào là “Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”, phu tử biết được nhất định sẽ vui mừng đến khóc lớn ba ngày.(bệnh wá đi!!!!)

Nhị vương gia hít một tiếng, hỏi: “Người rất hận ta, đúng hay không?”

Vấn đề này, ta muốn làm tuần kiệt nên tích cực ngâm chặt miệng.

Nhị vương gia tự nói tự đáp: "Ta nghĩ người rất hận ta. Ai... Kỳ thật, ta cũng không phải kẻ ác tâm như vậy, đưa người vào trong vương phủ đã nhiều ngày, cũng không có không tốt với người. Cẩm y mỹ thực, vàng bạc châu báu, tôi tớ mỹ nô, ta cũng chiều người như đối với tình nhân. Ta không rõ, vì cái gì người nhất định phải chộc tức ta, vì cái gì người vẫn là không thể quên được Cửu đệ? Ta đường đường là một Vương gia, tương lai sẽ trở thành thiên tử, đối với người ngoan ngoãn phục tùng, cũng bắt quá... bắt quá là muốn người đối với thực tình mà thôi.

Hắn nói như than thở, ta nghĩ những người khác nhất định chứ từng thấy qua Nhị vương gia thương tâm như vậy.

Đáng tiếc, những lời này nói với ta cũng chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.

Ta ngắt lời hắn: "Nhị vương gia, người muốn tiếp tục đem ta giam giữ, không cho ta gặp tiểu vương gia sao?"

Nhị vương gia đột nhiên ngâm miệng, sắc mặt cũng đổi, hắn nén giận hỏi: "Ta nói nhiều với người như vậy, người nhất định cũng không để ở trong lòng?"

"Có có, ta có để ở trong lòng." Ta thuật lại một câu cuối cùng của hắn: "Người cũng bắt quá là muốn ta phải thực tình với người thôi chứ gì. Bắt quá trên thế giới nhiều người như vậy, người vì cái gì cứ cố tình muốn ta? Ta là của tiểu vương gia, là của Sanh nhi mà thôi."

Hắn nghe đến đây thì thực sự thay đổi nét mặt, thất thần nửa ngày, miễn cưỡng khuyên: "Người còn có cái gì không đủ? Ta cái gì cũng đều cho người, tất cả đều là thứ tốt nhất thế gian, Sanh nhi có thể cấp sao? Hắn có thể kiên nhẫn như vậy đối với người, cũng chiều người, yêu người? Người ở trong vương phủ nhiều ngày như vậy, ta khả chưa từng có miễn cưỡng muốn người. Hắn đối với người hảo, ta có thể đối với người rất hảo, hảo gấp trăm lần, một ngàn lần, một vạn lần..."

Ta khó hiểu nói: "Người đối với ta như vậy lẫn qua lộn lại, rốt cuộc nghĩ muốn cái gì? Ta cũng đã đáp ứng làm nô tài của người, khả người còn không chịu để cho chúng ta cùng một chỗ."

"Ta muốn người thật lòng với ta." Nhị vương gia thở dài một tiếng, đem đáp án cuối cùng thật sự nghiêm túc nói ra.

Đáp án này, cùng với lời nói của tiểu vương gia ngày xưa thật sự có điểm tương đồng, và cũng là lúc tốt nhất để ta thể hiện bản lĩnh, khiến cho người ta phải dở khóc dở cười.

Ta nháy mắt mấy cái, cũng thật to thở dài một tiếng: "Ai, Nhị vương gia... Thật lòng, là phải dùng thật lòng để đổi a."

Câu này vừa ra khỏi miệng, Nhị vương gia giống như Tôn Ngộ Không bị Đường Tăng niệm chú, tức không nói nên lời.

“Người...”

“Ta chưa từng thấy qua có kẻ lấy vàng bạc châu báu để đổi lấy chân ái, ha ha.” Người khác đều nói ta khờ, ta xem Nhị vương gia càng ngốc hơn.

“Người...” sắc mặt Nhị vương gia lúc này trông thật là đẹp mắt, hết đỏ lại tím, (bị thấy ớn). Hắn hét to: “Người làm càn!”

Tiếng rống giận chấn động cả nóc nhà, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng loảng xoảng, ta quay đầu nhìn, cư nhiên là Kim Muội bưng cháo tới bị tiếng hô của Nhị vương gia làm cho sợ tới mức chấn động, toàn bộ đều đánh rơi xuống đất vỡ tan.

Ta còn chưa có mở miệng chê cười Kim Muội, nàng bỗng nhiên ngay cả những thứ bị vỡ trên mặt đất cũng không dọn dẹp, nhào vào phòng quỳ gối dưới chân Nhị vương gia khóc ròng nói: “Chủ tử, thương thể của hần còn rất mạnh, người... Không nên tức giận...”

Nhị vương gia nổi giận đùng đùng nhìn ta, căn bản không hề lưu ý đến Kim Muội đang đau khổ cầu xin dưới chân.

Hiện tại, bên trong phòng chỉ có ta là nhẹ nhàng nhất, vẫn nằm úp sấp trên giường, nghiêng đầu nhìn Nhị vương gia.

Nhị vương gia im lặng nửa ngày, chỉ vào người của ta nói: “Người... Người thật to gan. Người cứ như vậy lãng phí tâm ý của ta?” Bộ dáng của hắn, thật sự là tức giận tới cực điểm.

Kim Muội sợ tới mức mặt trở nên trắng bệch, không ngừng dập đầu nói: “Chủ tử, hần là nghiệt tử, người đừng cùng hần chấp nhặt. Hần ở Cửu vương phủ tính tình đã như vậy rồi.”

Ta cho tới bây giờ, cũng chưa từng nhìn thấy Nhị vương gia bị ta chọc tức đến như vậy, cơ hồ hít thở không thông.

Ta đối Kim Muội cười nói: “Kim Muội, người không cần cầu hần. Người không thấy sao? Ta tuy rằng bị hần giam giữ, bị hần đánh, nhưng hần cũng không có cách có được ta. Ha ha, ta đối với tiểu vương gia thực lòng hần cũng nhất định không có cách ngăn cản...”

Lời còn chưa dứt, một bàn tay lộ gân xanh đã bóp lấy yết hầu của ta.

“Ô ô...” Ta nhất thời nói không ra lời, mặt đỏ bừng.

Kim Muội đứng lên, vội vàng cầu Nhị vương gia buông tay.

Một phòng đích điên cuồng.

Ta nghe Nhị vương gia rống giận cùng Kim Muội ai ai kêu, dần dần cảm thấy ngực khó chịu, đầu cũng còn không linh hoạt.

Bất quá, cho dù chết, ta vẫn là thích tiểu vương gia, hắn vẫn là không có cách chiếm được ta.

Trước mắt cảnh vật bắt đầu mơ hồ, trên lưng bởi vì động tác thô lỗ của Nhị vương gia mà bắt đầu đau xót kêu gào, ta nhắm mắt lại, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Sanh nhi Sanh nhi, ta rất nhớ người.

53. Chương 53

Một phòng đích điên cuồng.

Ta nghe Nhị vương gia rống giận cùng Kim Muội ai ai kêu, dần dần cảm thấy ngực khó chịu, đầu cũng còn không linh hoạt.

Bất quá, cho dù chết, ta vẫn là thích tiểu vương gia, hắn vẫn là không có cách chiếm được ta.

Trước mắt cảnh vật bắt đầu mơ hồ, trên lưng bởi vì động tác thô lỗ của Nhị vương gia mà bắt đầu đau xót kêu gào, ta nhắm mắt lại, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Sanh nhi Sanh nhi, ta rất nhớ người.

.

.

.

Trên đời này cho dù là con gián đánh mãi không chết, cũng còn có phải chịu thua Ngọc Lang ta đây.

Ta từ trong một một mảnh tối đen đột nhiên mở to mắt tỉnh dậy, bên tai truyền đến tiếng khóc Kim Muội anh anh đứt quãng, nghe rất khó chịu.

“Khụ, khóc cái gì? Ta vừa rồi còn chưa có chết mà?” Ta khàn khàn cổ họng, lặng lẽ quơ tay ra, chạm vào Kim Muội đang ngồi bên giường.

Kim Muội bỗng nhiên ngẩng đầu, mắt mở to ngạc nhiên: “Người tỉnh?”

Tựa hồ từ lúc tới kinh thành đến giờ, khi tỉnh lại nàng chỉ hỏi ta mỗi câu này. Có thể thấy được số lần ta bị ngược đãi thật sự rất nhiều. (khổ cho em >.<)

“Nhị vương gia đâu? Hắn tại sao không có đem ta bóp chết?” Vốn ta đã tính toán sẽ anh dũng xả thân.

Bất quá giống như ta vậy, anh dũng rất nhiều lần, đều không thể chính thức xả thân, cũng thống khổ không ít. (thằng này bệnh quá XD)

“Người nói cái gì? May mắn chủ tử nhân từ nương tay, đến cuối cùng vẫn là buông người ra, bằng không, mạng nhỏ của người đừng mong được bảo toàn. Ngọc Lang, người nhưng lại chọc tức chủ tử. Hắn lúc thấy người bất tỉnh, thần sắc trên mặt...thật sự làm cho người ta không đành lòng.”

Mở miệng ngậm miệng chính là chủ tử chủ tử, còn muốn nói được Nhị vương gia không bóp chết ta là thiên đại ân đức thiện tâm.

Ta trên lưng từng đột đau đớn, khó tránh khỏi ngữ khí không tốt: “Kim Muội, ta thấy người vào Nhị vương phủ mới vài ngày, đã lập tức gọi Nhị vương gia là chủ tử thật dễ dàng. Hắc, đối chủ tử thật giống thay quần áo, từng người từng người người đều trung thành và tận tâm.”

“Người...” Kim Muội bỗng nhiên đứng lên, nghiêng răng nghiêng lợi gơ tay xóc chặn của ta lên. Cúi đầu vừa nhìn thấy trên người của ta toàn là thương tích, không khỏi sững sờ một chút, ánh mắt liền mềm nhũn xuống, lửa giận đầy trời không cánh mà bay, lại chậm rãi ngồi xuống.

Ta cũng tự giác biết mình có điểm quá phận, đành phải nhắm mắt lại không lên tiếng, một lát sau, trộm nhìn nàng một cái. Trong ánh nền chập chờn, gương mặt kiên cường xưa nay của nàng điểm một chút bất đắc dĩ nói không nên lời, thật giống bức tranh treo trên tường kia vợ chồng chúc nữ bị Vương mẫu nương nương chia cắt, cả gương mặt chỉ là mây đen, sương mù bao phủ.

“Người đói sao? Ở đây có một nồi cá chuối thang nóng.” Lặng im cả nửa ngày, Kim Muội nhu dụi mắt, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói: “Nói cho người biết, chủ tử hỏi ta vì cái gì chính mình phải đi nấu cháo, ta đem lời nói của Tôn quân gia thêm mắm thêm muối trước mặt chủ tử lặp lại một lần, làm cho chủ tử vô cùng tức giận. Lúc này mặt gã họ Tôn kia hẳn là dễ nhìn lắm đây.” Nàng tự giấu cười cười, nhẹ nhàng cúi đầu, “Kỳ thật nô tài chúng ta có xảy ra chuyện gì, cũng chỉ là đấu tranh nội bộ, ở trước mặt chủ tử vẫn là xu nịnh mà thôi.

Lời nàng nói càng lúc càng nhẹ hẫng, nhưng lại như quặng một tảng đá lớn ở trong lòng của ta.

“Ăn sao?” Nàng bưng nôi cá chuối thang tiến lại.

Ta chân tay luống cuống, mờ mịt gật gật đầu: “Ăn.”

Kim Muội múc một chén, thật cẩn thận ngồi xuống, từng muống từng muống dứt ta.

Cả quá trình, Kim Muội đều không lộ vẻ mặt gì, cả căn phòng đều yên tĩnh, khiến ta thực bất an, sống lưng bỗng thấy lạnh lạnh.

Thật vất vả đem chén thuốc nghiêm chỉnh ăn vào bụng, Kim Muội đem cái chén nhẹ nhàng đặt lại trên bàn, ngồi đưa lưng về phía ta, buồn bã nói: “Ta biết, người khinh thường ta. Người không có mệnh làm nô tài, người không cam lòng làm nô tài... Ta là, ta cam tâm.”

Ta từ trên giường chợt dựng cả người, sốt ruột nói: “Kim Muội...”

“Người cái gì cũng đừng nói.” Kim Muội cắt ngang lời của ta, còn phi thường bình tĩnh chậm rãi nói: “Dù sao ta cũng vẫn phải hầu hạ người, chủ tử bảo ta hầu hạ ai, ta liền hầu hạ người đó. Người nếu không thích ta hầu hạ, cứ nói với chủ tử, ta tự nhiên được trả về.” Không đợi nghe ta nói, nàng thu thập nôi chén, vén rèm bước ra cửa đi mất.

Ta ngơ ngác nhìn hoảng loạn, cảm thấy được việc này so với làm cho Nhị vương gia đánh một chút càng khó chịu hơn. Trợn tròn mắt nhìn sàn nhà đến nửa đêm, rốt cục vẫn là một nhọc, dựa vào gối ngủ quên mất.

Sáng sớm hôm sau, tuy rằng chưa có tuyết rơi, gió đã thổi từng trận từng trận tê tái. Lúc ta tỉnh lại, bên người đã có người đang vô cùng bận rộn, từ ngoài phòng tiến vào mang theo cái chậu rửa mặt đang bốc khói nghi ngút.

Ta vừa thấy, cao hứng kêu lên: “Kim Muội!”

Kim Muội liếc ta một cái, trừng mắt: “Cười cái gì? Cả người đều là thương tích, vậy mà người còn cười được.”

Bị nàng lạnh lùng đâm thọt một chút, ta ngược lại thoải mái không ít, nhất thời đem chuyện tối ngày hôm qua quăng ra sau đầu, cười hì hì nói: “Hảo hảo, ta không cười.” Với một trăm hai mươi phần khả năng (chắc là 120%) hiềm hoi, ta không cần Kim Muội thúc giục, tự động tự giác rửa mặt.

Sơ rửa xong, nằm úp sấp xuống giường để nàng bôi thuốc.

Kim Muội một bên thoa thuốc một bên thở dài: “Đúng là được trong cung thật tốt, mới có một đêm, cư nhiên đã tốt lên bảy tám phần. Ta nghĩ mấy ngày nữa, sợ ngay cả một vết nhỏ cũng tìm không ra. Kỳ thật chủ tử đối với người...” Nàng vừa nói một đoạn lại tự nhiên im bặt.

Sau lưng không có thanh âm, chỉ còn bàn tay Kim Muội nhẹ thoa được.

Ta khẽ cắn môi, nhỏ giọng nói: “Người muốn nói cái gì thì cứ nói, ta biết tối hôm qua là ta không tốt. Khả người nghe cho rõ ràng, ta tuy rằng không thích làm nô tài, cũng không thích làm chủ tử. Ở trong lòng ta, chưa từng có đem người xem như nô tài, cũng không có khinh thường người.”

Phía sau vẫn là im lặng, một lát sau, Kim Muội mới lặng lẽ hỏi: “Người thật sự sẽ không khinh thường ta?”

Ta lớn tiếng nói: “Không sợ người ta khinh thường người, chỉ sợ chính người khinh thường bản thân mình.”

Ta trung khí mười phần rống lên, nhất thời cảm thấy được cả người thư thái, một nỗi vui sướng nói không nên lời, giống như lời này không phải chỉ nói cho Kim Muội nghe, mà là nói cho toàn bộ người trong thiên hạ nghe vậy.

Tay Kim Muội trên lưng ta thoáng dừng lại, ta đoán nàng bị lời của ta cảm động không ít, trong lòng không khỏi âm thầm đắc ý.

Chính vào thời khắc này, bỗng nhiên nghe thấy có người thản nhiên vỗ tay.

Một giọng nam từ ngoài phòng chậm rãi truyền vào, nhã nhặn và phúc hậu: “Nói rất hay, nói rất hay.”

Ta cùng Kim Muội sắc mặt nhất tề biến đổi. Mành bị hai người thị nữ vô cùng cung kính xốc lên, Nhị vương gia thông thả bước đến bên giường của ta.

Nhị vương gia đi đến trước mặt của ta, phất tay kêu Kim Muội lui xuống, tự tay giúp ta thoa được, lại giúp ta mặc áo, thở dài: “Không nghĩ tới người cũng có thể nói ra những lời có đạo lý như vậy, ta ngày thường thật sự đã xem thường người rồi.”

Ta dào dạt đắc ý: “Hừ, cuối cùng người cũng biết. Hiện tại người có biết ta là một anh hùng hào kiệt cho dù có nghiêm hình tra tấn cũng là vô ích, ngày sau ngàn vạn lần không cần làm như vậy nữa.”

“Không tồi, nghiêm hình tra tấn, ngay cả đem người đánh chết cũng không có lợi lộc gì cả. Bản vương không muốn cứ phải giậm chân giậm dứ.” Nhị vương gia gật đầu đồng ý, lại nói: “Ta còn muốn đem người giữ ở bên người, tùy thời nghe người nói chuyện giải buồn thật là tốt.”

Kết quả, hần gọi Tôn quân gia đến.

Tôn quân gia vừa xuất hiện, ta lập tức cười ha ha thật lớn. Hắn ngày thường gương mặt gầy yếu, bây giờ cứ nhiên lại thùng to (sưng lên í mà XD) lên, giống như trong miệng đang ngậm hai cái bánh bao thật lớn, hiển nhiên là bị Nhị vương gia giáo huấn một chút rồi. Không cần hỏi, dĩ nhiên là nhờ Kim Muội ngày hôm qua xúi giục.

Tôn quân gia cảm lạnh cúi đầu nói: “Chủ tử có gì phân phó?” Có lẽ đầu lưỡi đều bị đánh sưng lên, nói chuyện mơ hồ không rõ.

Nhị vương gia vừa mở miệng, ta lập tức cười không nổi.

“Người đi chuẩn bị một cái còng giả vòng trang sức, một đầu có thể khóa chân của hắn lại.” Nhị vương gia chỉ chỉ ta, “Một đầu có gắn móc có thể móc ở chỗ nào cũng được. Chưa từng thấy qua loại còng này? Ta sẽ đưa mẫu cho người làm. Người hãy nghe cho kỹ, từ hôm nay trở đi, chỉ cần ta ở trong vương phủ, người liền bắt hắn khóa lại cho ta. Ta ở thư phòng đọc sách, hắn cũng phải khóa ở thư phòng; ta ở tiền thính uống trà, hắn phải khóa ở tiền thính; ta ở tắm phòng (phòng ngủ), hắn cũng phải khóa ở trong tắm phòng, đúng rồi, từ nay về sau hắn cũng không được trở lại phòng, ở trong tắm phòng của ta an bài một cái giường nhỏ.”

Ta nghe được muốn té ngã trên đất.

Tôn quân gia thật thừa dịp đạt thành ý nguyện, mỗi một câu, liền cao giọng ứng một tiếng. Ánh mắt lạnh lẽo xem xét ta, bên trong lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Nhị vương gia một hơi phân phó xong, nhìn ta bí hiểm cười cười, xoay người định rời đi.

“Chủ tử...” Tôn quân gia gương mặt sưng phù khó coi tươi cười, chạy đến Nhị vương gia nói: “Chủ tử, nô tài tái xin chỉ thị chuyện này.” Hắn liếc Kim Muội đang đứng ở góc phòng một cái, nhỏ giọng hỏi: “Hạ ca bị khóa như vậy, còn cái kẻ hầu hạ kia thì sao?”

Nguy, lão hầu tử này muốn lấy việc công trả thù riêng.

Trong lòng ta rùng mình, vừa muốn mở miệng, Nhị vương gia đã lên tiếng. Hắn lạnh lùng nói: “Người trong lòng lại tính toán ác ý gì? Ta cho người biết, đối hắn như thế nào là chuyện của ta, không đến phiên người xen vào. Nếu để cho ta biết người đối hắn thiếu y thiếu thực, hoặc là hầu hạ không chu toàn, ta sẽ lột da người. Kim Muội vốn vẫn luôn hầu hạ hắn, người ít cùng Kim Muội sinh sự. Không tính tới công lao nhiều năm của người, chỉ chuyện tối hôm qua ta cũng có thể cho người dùng roi đánh người như tử rồi.” (Yêu Tranh nhi quá >.<)

Tôn quân gia bị huấn mặt như màu đất, cơ hồ quỳ rạp trên mặt đất, liên tục dập đầu xin tha tội, cũng không dám hướng ta cùng Kim Muội liếc ngang liếc dọc nữa.

Nhị vương gia thông thả rời đi.

Sau khi Nhị vương gia rời đi, Tôn quản gia đứng dẫn dẫn người đến đo kích thước mắt cá chân của ta, chuẩn bị chế tạo cái còng.

Ta chết sống không chịu, Tôn quản gia ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Hạ ca à, không phải ta không cung kính, đây là chủ tử phân phó, đành phải động tay động chân với ngài vậy.” Phân phó tả hữu đem ta đè lại, dùng nhuyễn thước đo chân ta kĩ lưỡng.

Ta nhìn bóng dáng Tôn quản gia cùng năm tên hộ vệ thân hình cao lớn đứng ở cửa phòng, nghĩ đến ngày sau, bắt lấy Kim Muội khóc lớn nói: “Hắn... Hắn muốn đem ta giống như con khỉ mà khóa lại!”

Kim Muội an ủi: “Không khóc, không khóc, chủ tử không phải là người xấu, người sẽ không làm khó người.”

“Cái này cũng kêu là không làm khó?” Ta trừng to mắt, phi thường kinh ngạc.

“Người không có nghe chủ tử mắng Tôn quản gia sao? Hắn không cho nô tài bạc đãi người, kia đã là thiên đại ân đức, bằng không, cuộc sống của người cũng đừng mong yên ổn.”

Thiên đại ân đức?

Ta choáng váng, ta cố không để thoát ra những lời xúc phạm đến lòng tự trọng của nàng, thật sự là gỗ mục không thể điêu khắc mà. (tức là tệ đến ko thể thay đổi á)

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ta thật to ai thán một tiếng, xem ra chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể một mình ta là chiến đấu hăng hái. Hy vọng Sanh nhi toàn quân chưa bị tiêu diệt, đem ta cứu ra khỏi đây.

54. Chương 54

Ta nhìn bóng dáng Tôn quản gia cùng năm tên hộ vệ thân hình cao lớn đứng ở cửa phòng, nghĩ đến ngày sau, bắt lấy Kim Muội khóc lớn nói: “Hắn... Hắn muốn đem ta giống như con khỉ mà khóa lại!” Kim Muội an ủi: “Không khóc, không khóc, chủ tử không phải là người xấu, người sẽ không làm khó người.” “Cái này cũng kêu là không làm khó?” Ta trừng to mắt, phi thường kinh ngạc. “Người không có nghe chủ tử mắng Tôn quản gia sao? Hắn không cho nô tài bạc đãi người, kia đã là thiên đại ân đức, bằng không, cuộc sống của người cũng đừng mong yên ổn.” Thiên đại ân đức? Ta choáng váng, ta cố không để thoát ra những lời xúc phạm đến lòng tự trọng của nàng, thật sự là gỗ mục không thể điêu khắc mà. (tức là tệ đến ko thể thay đổi á) Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ta thật to ai thán một tiếng, xem ra chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể một mình ta là chiến đấu hăng hái. Hy vọng Sanh nhi toàn quân chưa bị tiêu diệt, đem ta cứu ra khỏi đây.

Tôn quản gia làm việc thực mau lẹ, làm cho ta tức đến nghiến răng nghiến lợi. Chỉ qua một buổi trưa, hắn đã tem cái còng tay giả trang sức tối, như dự đoán được ta nhất định sẽ anh dũng phản kháng, còn dẫn theo hai tên thị vệ cao lớn “phòng vệ”.

“Hạ ca, người sau này mỗi ngày đều phải cùng nó làm bạn. Hắc hắc, đây là loại sắt tốt nhất, người nếu làm cho chủ tử vui, nói không chừng người còn đeo thêm cho người vài cái chuông vàng ở trên.” Tôn quân gia một bên nhìn thị vệ ẩn ta, đem còng khóa ở chân, một bên cười hì hì trêu ghẹo.

Kim Muội đứng ở một bên, lạnh lùng nói: “Tôn quân gia, người vẫn là nên im lặng cho lợi thân. Ngọc Lang cơ thể vẫn còn yếu, nếu người chọc hấn tức đến hộc máu, chủ tử khả sẽ tìm người trị tội.”

Tôn quân gia ngừng cười, oán hận nhìn Kim Muội chăm chú, cố kỵ tính tình Nhị vương gia, vội vàng phát tay kêu tả hữu đem ta buông ra.

“Hạ ca, vòng trang sức đã làm xong. Theo như chủ tử đã phân phó, thỉnh ngài mau dời bước, đến thư phòng đi. Chủ tử buổi chiều phải ở thư phòng làm việc mà.” Tôn quân gia đối ta thỉnh an một cách “quy củ”.

Ta lấy tay dùng sức kéo thử cái vòng trang sức ở chân, nghe hấn nói muốn dẫn ta đến thư phòng, lập tức xoay người ôm giường cứng ngắc rống to: “Ta không đi! Ta không đi!” Đầu lay động nhanh như trống bỏi.

Tôn quân gia trông mắt không ngừng chuyển động, trên mặt lộ vẻ “cung kính vạn phần” nói: “Hạ ca, thời gian không còn sớm, người không chịu đi, này không phải làm khó ta sao? Người đâu, Hạ ca mệt mỏi, các người đưa hấn thỉnh qua thư phòng chủ tử.”

Ta trừng to mắt, nhìn hai thân hình cao lớn tiến gần lại.

“Không cần! Cút ngay! Sanh nhi cứu mạng a!”

Kim Muội không đành lòng nhìn, lặng lẽ từng bước đi về phía trước. Tôn quân gia liếc thấy, âm thanh giả “xót xa” nói: “Kim Muội, đây là phân phó của chủ tử, người cũng chính tai nghe thấy. Như thế nào? Người muốn kháng mệnh?”

Kim Muội dừng cước bộ một chút, ngẩng đầu nhìn ta, lông mi một trận run run. Rốt cục vẫn là rũ xuống không dám nhìn nữa.

Ta thầm than một tiếng, rốt cuộc rốt cuộc... ở trong lòng nàng chủ tử vẫn là lớn nhất.

Ta cả quãng đường đều rống thật to, bị Tôn quân gia cùng thị vệ áp tới thư phòng.

Bọn chúng vừa mới đem đầu còn lại của cái còng gắn vào chân bàn, Nhị vương gia đã tới.

“Người muốn làm gì?” Hấn đứng phía sau ta thăm dò, xem ta đang dùng nghiêng mực của hấn đập liên tục lên mặt còng.

Ta đột nhiên ngừng đầu, đem vật đang cầm trong tay ném thẳng về phía hắn, rống to: “Thả ta ra! Ta cũng không phải cẩu! Người không thể khóa ta như vậy!”

“Tính tình vẫn là ngang bướng như vậy.” Nhị vương gia né người tránh nghiêng mực, cười lạnh nói: “Còn như vậy, ta đem người khóa đứng cho người khỏi phá phách nữa.”

Yết hầu ta như nghẹn lại, nghĩ đến nếu cả người đều bị khóa, như vậy mới thật sự không ổn.

Đành phải im miệng chịu đựng.

Nhị vương gia nhìn ta, bỗng nhiên sâu kín thở dài, nói: “Người không thích vòng trang sức, cũng có biện pháp. Chỉ cần người đáp ứng ở trong vương phủ lúc nào cũng nhất nhất ở bên ta, ta liền sai người đem cái vòng trên chân người tháo ra. Nếu không, chỉ sợ ta vừa tháo vòng, người lập tức sẽ chuồn khỏi thư phòng không còn bóng dáng.”

Ta buồn bã nói: “Người vì cái gì nhất định muốn ta ở cùng người? Ta tuyệt không thích ở cùng người!”

“Ta không quan tâm, ” Nhị vương gia nhẹ nhàng trả lời: “Có người ở bên người, ta tự nhiên cảm thấy an tâm một chút.”

An tâm?

Ta kỳ quái nhìn hắn, ta còn tưởng rằng hắn có ý định gây sức với ép ta nên mới đem ta khóa như vậy.

“Kỳ quái sao? Chờ người cũng có vinh hoa phú quý tốt bậc người tự khắc sẽ hiểu nỗi lòng của ta.” Nhị vương gia bỗng nhiên ngồi xổm xuống, giật nhẹ vòng trang sức, thuận thế cầm lấy chân của ta kéo tới bên người hắn: “Có gì đó càng nhiều, càng khó phân ra thật giả. Nhìn người, ít nhất biết nơi này có một thứ là thật, cũng liền an tâm một chút.”

Lời này nghe thật bí hiểm, ta quyết định không thêm để ý tới. Ta lùi vào trong góc nói: “Người không thấy ta không an lòng, chính là Sanh nhi không thấy ta, hắn cũng sẽ không an lòng.”

“Sanh nhi Sanh nhi, người lúc nào cũng chỉ biết có Sanh nhi!” Nhị vương gia bị ta chọc tức, cả giận nói: “Người tái hô to một câu, ta cho người cả đời cũng không gặp hắn!”

Hảo uy hiếp, ta nghĩ nghĩ, vẫn là đành phải cúi đầu không lên tiếng. Nhị vương gia thấy ta nhượng bộ, tâm tình tốt lên hẳn, cười nói: “Người trước ngồi chơi một chút, ta giải quyết chính sự xong sẽ nói chuyện với người.” Nói xong đứng lên, ngồi vào bàn xử lý công vụ.

Nhị vương gia công việc thật nhiều, thư phòng bên ngoài sớm đã có một hàng dài người chờ gặp mặt. Mỗi người tiến vào, đều mang theo một tấu sớ hay giấy tờ gì đó. Lúc là quan viên tham ô, khi lại là dân đen

gặp khó khăn, cũng có lúc là bọn nhà giàu có thân thích hay thị vệ gây ra chuyện rối loạn dân chúng. (thật ra thì Tranh nhi ca ca làm cái j nhỉ?:s)

Ta nhìn người tới nói liền không dứt, vào cửa thấy ta đều ngốc lăng sững sốt, ánh mắt đều dừng ở cái vòng trang sức thật lâu. Ta không cam lòng yếu thế, nhất nhất trừng bọn họ.

Bọn họ nói cái gì ta cũng đều không hiểu, càng nghe càng nham chán, liền lắc lắc cái vòng trang sức, phát ra thanh âm rồn rảng ồn ào. Tuy rằng tạp âm rất lớn, khả Nhị vương gia ngay cả mảy đều không có nhận lại, chuyên tâm phân phó xử trí thật nhanh sự tình, những người khác cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy, vô cùng cung kính nghe phân phó xong, lập tức rời đi.

Càng về sau, lắc vòng trang sức cũng không có gì thú vị, ta liền lấy ra tín vật đính ước giấu trong ngực áo, chăm chú nhìn nó, vuốt ve nó. Đây là tín vật đính ước của tiểu vương gia và ta, là từ trên mũ hắc gờ xuống. Màu xanh của nó, khiến ta thật nhiều hoài niệm.

Đang không ngừng vuốt ve mặt ngọc, tưởng tượng đủ loại bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu của tiểu vương gia, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Nhị vương gia.

“Hắn cũng quá hồ nháo! Loại tấu chương này cũng có thể viết? Thật là hay, ta thiên tâm vạn khổ giúp hắn ở trước mặt hoàng a mã nói hộ, chỉ bắt hắn đọc sách, hảo hảo tu thân, hắn thật viết tấu chương buộc tội ta! Đệ đệ này của ta thật là... thật là...”

Nhị vương gia vốn thanh âm vô cùng nhã nhặn nay đột nhiên giống như dã thú bạo rống, ta bị hắn hù nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn, bắt gặp Nhị vương gia thần tình âm trầm, cư nhiên xăm xăm đi về phía ta.

Ta còn không biết phát sinh chuyện gì, đã bị hắn tóm lấy cổ áo.

“Đều là người dạy hắn cả. Huynh đệ chúng ta tình nghĩa nhiều năm như vậy, nếu không phải vì người, hắn như thế nào dám làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?” (*sợ vợ* là bản năng của tiểu công mà lị ;))

Ta mờ mịt nói: “Làm sao vậy?”

“Cửu đệ đêm khuya quỳ trước cửa hoàng cung, muốn dâng tấu chương buộc tội ta, nói ta giam giữ người dân vô tội, yêu cầu hoàng a mã tác chủ. Thật là lợi hại a, hắn bản thân cũng không quan tâm, thể diện cũng không quan tâm, huynh đệ cũng không quan tâm, ngay cả hội làm cho hoàng a mã tức giận cũng không màng.”

Ta lúc này mới hiểu được, gật đầu: “Đúng vậy, người là vô cơ giam giữ người dân vô tội. Hắn không làm chủ được, tìm hoàng đế tác chủ cũng đúng thôi.”

“Người...” Nhị vương gia hít sâu một hơi, rốt cục dịu xuống, phát tay kêu những kẻ đang đứng trong thư phòng đều đi ra ngoài, thở dài: “Người thật sự là cái gì cũng đều không hiểu. Cửu đệ ở trong cung đắc ý,

đó là bởi vì huynh đệ chúng ta thật sự hòa thuận, từ trước đến nay một lòng. Hiện giờ hấn cứ nhiên công nhiên buộc tội ta, vốn là huynh đệ tranh cãi, hiện tại biến thành triều đình thượng chuyện. Người làm quan nhiều kẻ sẽ lợi dụng bỏ đá xuống giếng, bên cạnh còn nhiều Vương gia chờ thiên hạ đại vị. Nếu có kẻ muốn thừa dịp này ở trước mặt hoàng a mã hại hấn, ngay cả ta cũng không thể bảo vệ hấn được. Hấn... Hấn như thế nào lại không hiểu chuyện như vậy? Hảo hảo một cái vương tử, cứ nhiên trở thành một kẻ chẳng phân biệt được thị phi!”

Ta tuy rằng không hiểu, nhưng là cũng ần ần nghe ra bên trong có nguy hiểm, không khỏi thay Sanh nhi lo lắng.

“Nhị vương gia, người nhất định phải giúp Sanh nhi.” Ta trái lại cầm lấy tay Nhị vương gia, khẩn trương nói.

Nhị vương gia phần nộ nói: “Ta vì cái gì phải giúp hấn? Từ nhỏ dạy dỗ, trân trọng hấn suốt mười mấy năm, cứ nhiên vì một tên nô tài buộc tội ta... Tình huynh đệ nhiều năm như vậy, so ra kém một ngoại nhân.” Hấn hung hăng nghiêng răng.

Người này thật sự là già mồm át lễ phải. Rõ ràng là hấn không đứng trước!

“Người cùng hấn tình cảm huynh đệ nhiều năm tốt đẹp như vậy, vì cái gì còn muốn tranh giành ta từ tay hấn? Người bắt giữ ta, đã đủ khiến hấn đau khổ rồi, trên đời này có loại ca ca như người sao? Người nhất định phải giúp hấn!” Ta lời lẽ chính nghĩa, nói đến thật kích động, hai tay nắm chặt lấy cổ áo hấn, ra sức lay Nhị vương gia, không nghĩ đến quá kích động, làm cho viên ngọc trên tay lập tức rớt vào trong cổ áo Nhị vương gia.

Nhị vương gia giật mình rút cổ lại, lấy làm lạ hỏi: “Đây là cái gì?” Đưa tay tìm kiếm trong cổ áo, lấy ra, chăm chú nhìn vào, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Ta vội vàng giơ tay muốn lấy lại: “Là của ta, đưa ta.”

55. Chương 55

“Người cùng hấn tình cảm huynh đệ nhiều năm tốt đẹp như vậy, vì cái gì còn muốn tranh giành ta từ tay hấn? Người bắt giữ ta, đã đủ khiến hấn đau khổ rồi, trên đời này có loại ca ca như người sao? Người nhất định phải giúp hấn!” Ta lời lẽ chính nghĩa, nói đến thật kích động, hai tay nắm chặt lấy cổ áo hấn, ra sức lay Nhị vương gia, không nghĩ đến quá kích động, làm cho viên ngọc trên tay lập tức rớt vào trong cổ áo Nhị vương gia.

Nhị vương gia giật mình rút cổ lại, lấy làm lạ hỏi: “Đây là cái gì?” Đưa tay tìm kiếm trong cổ áo, lấy ra, chăm chú nhìn vào, nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Ta vội vàng giơ tay muốn lấy lại: “Là của ta, đưa ta.”

.....

“Trả lại người?” Nhị Vương gia cảm tức nhìn miếng ngọc bội trong tay, tựa hồ có thù không đội trời chung với nó, bộ mặt thay đổi dần, cư nhiên lại lộ ra vẻ dữ tợn, âm lãnh nói: “Tín vật đính ước... đúng là làm trò trước mặt ta, một tên Cửu đệ, giờ lại đến người...” Hắc ngiên rằng nói từng chữ từng chữ: “Một tên lại một tên không đem ta để vào mắt!” Dứt lời, đem khối ngọc hung hăng đập xuống đất.

Chỉ nghe một thanh âm thanh thúy vang lên.

Một viên ngọc tuyệt đẹp, phút chốc vỡ thành ba bốn khối, rơi đầy trên mặt đất.

Ta ngỡ ngàng nhìn những mảnh nhỏ xanh biếc trước mặt, Nhị Vương gia bắt lấy tay của ta, quát: “Người đã thấy rõ? Không còn tín vật đính ước, ai cũng không thể đem ta coi không ra gì! Người không thể, Cửu đệ càng không thể! Thiên hạ này không ai được phép xem thường ta, ta sẽ không cho người gặp hấn, và hấn cũng sẽ không phải nhớ đến người nữa.”

Ta bị hấn rống đến lỗ tai đều ong ong lên, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt những mảnh ngọc vỡ. Nhị Vương gia dùng chân đá các mảnh ngọc văng ra xa.

“Không được nhặt nữa!” Hấn dữ tợn túm chặt cánh tay của ta rống: “Người không được nghĩ đến hấn hấn, người chỉ có thể nghĩ đến ta!”

Thanh âm của hấn quá lớn, cùng hấn so âm lượng ta nghĩ ta không có khả năng đấu lại, cho nên ta cũng không phí sức rống to “thì” với hấn mà nhẹ nhàng nói:

“Kỳ thật nói nửa ngày ta vẫn là không rõ. Người rất cuộc ghen với Sanh nhi, hay là ghen với ta, đừng nói là ghen với cả hai chúng ta nha?” Ta một hơi hỏi một chuỗi vấn đề, cau mày lại thêm một câu: “Hay là... Người thấy chúng ta cùng một chỗ ngọt ngào mật mật, trong lòng ghen tị, nhất định phải tách chúng ta ra?”

Nhị vương gia đang tức giận bỗng nhiên ngừng lại, hung tợn nhìn chằm chằm ta.

Nhìn đến khi cả người ta nổi hết cả da gà lên, hấn mới lạnh lùng nói: “Hừ, dù sao tín vật đính ước cũng không còn, người cùng Cửu đệ duyên phận xem như đã cạn.(_ _)” Hấn vẫn là đệ đệ tốt của ta, người vẫn phải theo hầu ta như cũ.”

Ta dùng ánh mắt nhìn Nhị vương gia như nhìn một kẻ ngốc sau một lúc lâu, lắc đầu nói: “Nhị vương gia, người là khờ thật hay là giả ngốc? Không có tín vật đính ước, chẳng lẽ sẽ không còn tình cảm? Giống người...” Ta chỉ chỉ xiêm y của hấn: “Không có bộ xiêm y tuyệt mỹ này, không có nhân lục bảo trên trán tay, sẽ không là Nhị Vương gia?”

Nhị vương gia bỗng nhiên chấn động, cánh tay giơ lên, hướng mặt cậu ta đánh xuống.

Ta nhắm tránh không khỏi, vội vàng nhắm chặt mắt lại chờ bàn tay hắn đánh xuống, không ngờ qua nửa ngày, trên mặt bị một người nhẹ nhàng ôn nhu vuốt vuốt.

Ta lặng lẽ mở to mắt, phát hiện Nhị vương gia đang tập trung tinh thần sờ loạn trên mắt, mũi, miệng của ta, trên mặt hắn cũng không có vẻ dữ tợn, thật giống như lần đầu tiên phát hiện cái gì thú vị vậy, khoe miệng hơi hơi gợn lên.

Ta cả người choáng váng, không nghĩ tới Vương gia người nào cũng thay đổi sắc mặt lạ như vậy, tiểu vương gia như thế, Nhị vương gia cũng như thế, nghĩ đến lão hoàng đế kia khẳng định càng thêm lợi hại.

“Ngọc Lang, ” Nhị vương gia hí mắt, say mê nói: “Người tính tình như thế này, khiến cho at hứng thú không thôi”

Ta đột nhiên đẩy hắn ra.

“Người chiếm tiện nghi của ta!” Ta chỉ vào mũi hắn mắng to: “Ta cho người biết, tiện nghi của ta chỉ có Sanh nhi mới được có! Người một chút...” Ta hướng hắn nạt lớn, “... Một chút đều không thể chiếm!” (à, thì cái vụ *chiếm tiện nghi* này chắc bạn nào đọc đam mỹ đều biết ha, tức là sờ loạn nì, “dê xồm” nì, thậm chí là XXOO...mừ hok có sự cho phép của “đối tác”:”>)

Nhị vương gia thần tình say mê lập tức không cánh mà bay, ánh mắt một lần nữa lóe lên tia nguy hiểm, hồi phục vẻ khôn khéo thâm trầm ngày thường. Hắn hướng ta lạnh lùng nhìn, ta không khỏi thụt lui vài bước.

“Tiện nghi của người, ta tùy thời đều có thể chiếm, nói nhảm, đừng nói chiếm tiện nghi, cho dù ta muốn người, lại có ai dám lên tiếng?”

Nghe ngữ khí nghiêm nghị của hắn, ta có chút bất an, đá đá dưới cái vòng dưới chân, phát ra thanh âm rổn rảng.

Nhị vương gia cúi đầu nhìn, lại bất đắc dĩ cười cười, lẩm bẩm nói: “Nhưng ta thật không muốn làm như vậy. Chỉ sợ một khi có tình nhân, lại mất luôn đệ đệ điều đó thật không đáng.”

Ta nghe mà cảm thấy hồ đồ, hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm ta, lại nói: “Cửu đệ bất quá nhất thời mê luyện mà thôi, hắn hội sẽ có một ngày biết ca ca so với tình nhân trọng yếu, tự nhiên sẽ cam tâm tình nguyện đem người giao cho ta. Như thế, mới có thể vẹn toàn đôi bên.... Ta... Ta sẽ chờ...”

Tâm tư phức tạp của hắn, ta cuối cùng cũng hiểu rõ một chút.

Ta lại lắc lắc đầu, thở dài: “Chính người cũng biết đây là người si nói mộng, tại sao cứ phải nói ra những

lời lừa mình dối người? Người vừa muốn Sanh nhi là hảo đệ đệ của mình, vừa muốn cướp thứ quý giá của hắn, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy a?” Đối với việc có thể hiểu rõ tâm tư Nhị Vương gia ta thực là phi thường tự hào.

Nhị vương gia không để ý tới lời của ta, ánh mắt lại rơi xuống cái còng dưới chân ta, xoay người mở cửa, gọi Tôn quản gia vào, chỉ vào cái còng dưới chân ta, mắng: “Cái vòng tại sao lại ngắn như vậy, thế này thì nhúc nhích thế nào? Chỉ có thể đứng cố định, hôm này lại lạnh như vậy, người muốn làm cho hắn đứng một chỗ lạnh đến chết sao? Hồn trưởng!”(Cái này người ta gọi là *giận cá chém thớt* a ;))

Tôn quản gia rút cổ, nơm nớp lo sợ nói: “Chủ tử nói là làm giống kiểu dáng chủ tử đưa...”

“Còn dám tranh luận?” Nhị vương gia giơ tay cho Tôn quản gia một cái tát thật mạnh ngay miệng: “Đi, làm một cái vòng khác to hơn, còn dám làm khó hắn, ta sẽ đem người khóa trong nhà xí!” (thú thật thì tớ cũng ko hiểu cái “về ngoài” của cái còng này???)

Tôn quản gia té ra cửa, chỉ chốc lát mang theo thợ rèn cầm rất nhiều dụng cụ, hoang mang rối loạn bước vào phòng. Đo đo, ghi ghi chép chép, không yên bất an quan sát sắc mặt Nhị vương gia, thấy Nhị vương gia nghiêm mặt gật đầu, mới cúi đầu cung kính lao ra cửa.

Hiện tại vòng trang sức dài quá, ta có thể tùy ý ở trong thư phòng đi lại, muốn ngồi cũng không cần ngồi dưới chân bàn nữa.

Nhị vương gia ôn hòa hỏi ta: “Như thế nào? Thoải mái hơn đi? Ta rất ít khi đối người bên ngoài dụng tâm như thế, người cũng nên lộ cái khuôn mặt tươi cười cho ta xem.”

Ta kéo cái vòng, ngồi xuống một cái ghế, quả nhiên lộ ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạn.

“Cười, đương nhiên phải cười!” Ta rung đùi đắc ý nói: “Cứ năm mươi bước ta sẽ cười một trăm bước, thiên hạ cư nhiên có kẻ như vậy thực sự ngu dốt, ta cũng đang mắc cười muốn chết đây.” Dứt lời, ha ha cười lớn lên.

Nhị vương gia sắc mặt đang tốt, quả nhiên trở nên đen như hắc ín.

Kết quả, cái còng vừa mới được làm lớn lên, lại bị Tôn quản gia cùng thợ rèn hỗn hển chạy đến, bận bịu nửa ngày, rút về nguyên dạng ngắn ngắn.

“Hiện tại đã là một trăm bước, người lại có thể tiếp tục cười.” Nhị vương gia lạnh lùng trừng mắt nhìn ta, đem tấm lót da thú ném xuống dưới chân bàn: “Ngồi xuống đây.”

Đệm da thú so với sàn nhà lạnh như băng quả nhiên tốt hơn nhiều. Ta lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, khóe mắt thấy một mảnh xanh biếc, đưa tay sục sạo dưới chân bàn, quả nhiên có một mảnh ngọc nhỏ. Ta đem mảnh ngọc kia áp vào tay, ngáy ngô ha hả cười.

Nhị vương gia nhìn thấy hỏi: “Cái gì vậy?”

“Ngọc nát.” Ta cử giữ ở trong tay, quang minh chính đại cho hắn xem.

Hắn sững sốt một chút, sắc mặt âm tình bất định, sau một lúc lâu chậm rãi hỏi: “Vì cái gì không giấu đi? Người muốn nhớ hắn, trộm nhớ là tốt rồi, tại sao phải làm cho ta tức giận, làm cho ta thương tâm?”

Ta trừng to mắt nói: “Người thật là kỳ quái, vì cái gì phải trộm nhớ? Ta thích Sanh nhi, người không phải đã sớm biết rồi sao?”

Nhị vương gia tức giận đứng lên, đi đi lại lại trong thư phòng, cuối cùng đột nhiên đá văng cánh cửa, đi nhanh ra ngoài.

56. Chương 56

Đệm da thú so với sàn nhà lạnh như băng quả nhiên tốt hơn nhiều. Ta lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, khoe mắt thấy một mảnh xanh biếc, đưa tay sục sạo dưới chân bàn, quả nhiên có một mảnh ngọc nhỏ. Ta đem mảnh ngọc kia áp vào tay, ngậy ngô ha ha cười.

Nhị vương gia nhìn thấy hỏi: “Cái gì vậy?”

“Ngọc nát.” Ta cử giữ ở trong tay, quang minh chính đại cho hắn xem.

Hắn sững sốt một chút, sắc mặt âm tình bất định, sau một lúc lâu chậm rãi hỏi: “Vì cái gì không giấu đi? Người muốn nhớ hắn, trộm nhớ là tốt rồi, tại sao phải làm cho ta tức giận, làm cho ta thương tâm?”

Ta trừng to mắt nói: “Người thật là kỳ quái, vì cái gì phải trộm nhớ? Ta thích Sanh nhi, người không phải đã sớm biết rồi sao?”

Nhị vương gia tức giận đứng lên, đi đi lại lại trong thư phòng, cuối cùng đột nhiên đá văng cánh cửa, đi nhanh ra ngoài.

Nhị vương gia quả nhiên nói được làm được, bất cứ lúc nào ở trong Vương phủ hắn cũng khư khư giữ ta bên cạnh. Tôn quân gia cũng thật là tận trung với chủ, mỗi khi Nhị vương gia xuất hiện ở đâu là lại lúi lúi kéo kéo ta như con khỉ tới đó.

Thật là làm ta tức đến không nói nên lời.

Ta chỉ có thể không nhìn thấy Nhị vương ở ba hoàn cảnh. Một là Nhị vương gia không có ở vương phủ, hai là lúc ta tắm rửa và ba là khi ta thay quần áo. Ba hoàn cảnh này, đều có Tôn quản gia cùng Kim Muội đứng canh, mà cái còng thì vẫn khóa chặt ở chân.

Hôm nay tắm rửa, ta thừa dịp Tôn quản gia giúp ta tháo còng, hươ tay hươ chân sẵn tiện tặng cho hấn vài vết trên mặt, làm cho cái mặt luôn vui sướng khi người gặp họa của hấn hiện rõ năm vết cào rướm máu. Vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị hấn đánh trả, không ngờ hấn không hề động thủ, che mặt, chạy đến chỗ Nhị vương gia khóc lóc kể lể.

Ta trợn mắt há hốc mồm cùng Kim muội nhìn nhau một lát, mới nhớ tới Nhị vương gia từng nghiêm lệnh Tôn quản gia không được khó xử ta. Hảo một tên nô tài biết nghe lời.

Nhị vương gia giải quyết vấn đề mới thực gọi là tuyệt. Ta còn đang nằm hưởng thụ trong mộc dũng ấm áp, Tôn quản gia đã nghe xong Nhị vương gia phân phó và trở lại. Nhị vương gia truyền lời: Hạ Ngọc Lang trảo Tôn quản gia, nhất định là có đạo lý, nếu cao hứng, không ngại trảo thêm vài cái; Tôn quản gia tùy ý đánh mắng, không nên nén giận. (*bó chiếu* >"<)

“Hạ ca, Hạ thiếu gia, ta ngày thường không có mắt, đã đắc tội với ngài.” Tôn quản gia một bên tự vả miệng mình, một bên quỳ bên mộc dũng của ta khóc rống.

Kim muội đứng một bên, nhìn Tôn quản gia làm trò hề, che miệng khúc khích cười.

Ta nhìn sắc mặt hấn hiện giờ thê thảm, lại nhớ tới ngày đó là hấn đã xúi giục Nhị vương gia đem ta thưởng cho mọi người “Diễn một trò hay”, bỗng nhiên trái tim trở nên băng giá.

Mộc dũng ngập đầy nước ấm, tuy rằng ngập qua bả vai, lại không thể “hâm nóng” trái tim.

Tôn quản gia còn liên tục mắng chửi bản thân, thiếu điều muốn đem mặt mình đánh thủng. Ta quay đầu nhẹ nhàng liếc Kim muội một cái, muốn nàng thu tiếng cười. Đối Tôn quản gia lạnh lùng nói: “Người không cần cầu xin tha thứ. Ta không phải chủ tử người, cũng sẽ không đánh người.”

Tôn quản gia thần tình ngạc nhiên, tựa hồ không nghĩ tới ta sẽ đơn giản như vậy buông tha hấn, vội vàng dập đầu đáp tạ, quỳ củ đứng ở bên ngoài phòng chờ ta.

Ta rời khỏi mộc dũng, Kim muội ở bên cạnh đưa qua xiêm y, nhỏ giọng nói: “Ngọc Lang như thế nào không hảo hảo giáo huấn hấn? Tha hấn hấn cũng sẽ không cảm kích, ngày sau nói không chừng còn muốn hại người. Một cậu nô tài như vậy, thượng đội hạ đạp, xảo trá giảo hoạt, xem ra so với cậu còn thấp hèn hơn.”

Ta lắc đầu, nói: “Con người dù thế nào vẫn là con người, không phải cậu và ta cũng không muốn xem hấn là cậu.”

Kim muội mặt đỏ lên, ngượng ngùng quay đầu đi, không hề lên tiếng.

Nhị vương gia tuy rằng đem ta khóa chặt, ngày đêm đều bám dính lấy ta, ngay cả ngủ đều ở cùng một phòng, nhưng nói gì thì nói, hấn so với tiểu vương gia đứng đắn hơn rất nhiều.

Tổng thời gian ở cạnh ta hấn đều cùng ta nói chuyện, chính là mỗi lần đều bị ta làm cho tức chết đi được.

Hấn cũng không động thủ động cước, nhiều nhất là sờ sờ đầu của ta, bóp bóp thắt lưng.... Có đôi khi nhìn mắt của ta thần thái lại trở nên kì quái, khiến ta âm thầm sợ hãi, hấn sẽ không nói một lời quay đầu bước thẳng, nửa ngày sau trở lại thì lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Như thế qua vài ngày, một hôm đang ăn trưa, Nhị vương gia bỗng nhiên nói: “Cửu đệ bị thương.”

Ta lúc ấy đang cúi đầu ăn cơm, nghe vậy cả người căng thẳng, lập tức bị sặc, ho khan nửa ngày mới nhìn chằm chằm Nhị vương gia nói: “Người nói cái gì? Bị thương, hấn như thế nào bị thương? Hấn bị ai hại?”

Nhị vương gia thật sâu nhìn ta, buồn bã nói: “Người sợ cái gì? Cũng chưa có chết.”

“Rốt cuộc làm sao vậy? Người không cần vòng vo!” Ta đem chiếc đũa đập mạnh xuống bàn, đối Nhị vương gia rống to.

Nhị vương gia lạnh lùng nói: “Hấn cứ nhiên ăn vận hắc y lên vào Nhị vương phủ, bị bọn thị vệ phát hiện. Một hồi đánh nhau, mới phát hiện cứ nhiên đã dả thương Vương gia. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, thật sự khiến triều đình chê cười.” Hấn ngữ khí cực lạnh, lại trầm trọng vô cùng, trên mặt bàn đánh mạnh một quyền.

Ta lo lắng đi đi lại lại, chính là dưới chân cái còng khóa chặt, chỉ có thể nhúc nhích vài bước.

“Thương thế của hấn có nguy hiểm không? Nhiều thị vệ như vậy, Sanh nhi nhất định bị thương nặng...” Ta đột nhiên xoay người, chỉ vào mặt Nhị vương gia nói: “Đều tại người! Nếu không phải vì người, Sanh nhi sao có thể như vậy?” Ta không cẩn thận, bị cái còng thít chặt, toàn bộ ngã nhào vào người Nhị vương gia.

Vòng tay ấm áp, ngay cả mùi đều giống đến kì lạ, chỉ có điều vừa ngẩng đầu lên nhìn, lại là gương mặt ta không mong đợi. Trong lòng một trận chua xót, lại thay Sanh nhi lo lắng, không khỏi oa oa khóc lớn lên.

“Đừng khóc, người đừng khóc, không có gì nghiêm trọng đâu.” Nhị vương gia khuyên ta hai câu, tức giận đứng lên, quát: “Không được khóc, ta không muốn người vì hấn khóc!”

Nghe xong ” không có gì nghiêm trọng đâu “, nhất thời trong lòng buông lỏng. Ta tức giận cầm bát cơm, đang muốn ngẩng đầu quát lại hấn, bỗng nhiên một người vội vàng chạy vào, đối Nhị vương gia hành lễ nói: ”Chủ tử, đã xảy ra chuyện, Lương Giang Tổng đốc cho người đưa văn kiện khẩn cấp.”

Nhị vương gia nhíu nhíu mày, lập tức buông ta ra, xoay người ngồi trở lại trên ghế: “Chuyện gì? Sao lại

khẩn cấp như vậy.”

Người nọ dùng ánh mắt cảnh giác liếc nhìn ta, Nhị vương gia nói: “Người không cần lo lắng, người trong thiên hạ ai cũng có thể bán đứng ta, nhưng hắc thì không.”

Trong lòng ta thoáng rung động, chưa bao giờ nghĩ Nhị vương gia cư nhiên thấu hiểu con người ta như vậy, tuy rằng có hơi khác khẩu với nhau, nhưng vẫn một mực tin tưởng rằng ta sẽ không hại hắc.

Không khỏi lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Nhị vương gia lạnh lùng nói: “Ta là nói người dốt nát, căn bản không biết như thế nào bán đứng ta.” Lời của hắc giống như một chậu nước lạnh dội thẳng lên đầu ta, cuốn sạch những suy nghĩ tốt đẹp của ta với hắc, chúng ta lập tức lại trừng mắt nhìn nhau.

Người nọ từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, hai tay trình lên.

Nhị vương gia tiếp nhận, vừa mở ra, sắc mặt lập tức ngưng trọng.

Hắc ngoắc tay bảo người nọ tới gần, nhíu mày hỏi: “Việc này là thật sao?”

“Hồi chủ tử, thiên chân vạn xác, tuyệt vô hư ngôn.”

“Hỗn trưởng!” Nhị vương gia đột nhiên giận dữ, đập mạnh tay xuống bàn, lông mày dựng thẳng, nói: “Thật là hỗn trưởng! Đúng là súc sinh không có quốc pháp thiên lý, ta nhất định phải trị tội hắc.”

Người nọ cẩn thận nói: “Chủ tử chậm đã, muội tử của An quốc cữu (em trai hoặc anh ruột của hoàng hậu hay quý phi) là Dung quý phi hiện tại đang rất được hoàng thượng sủng ái, nếu buộc tội hắc, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ... Với lại...”

“Với lại cái gì nữa?”

“Với lại hiện giờ vẫn chưa rõ thái độ của Cửu vương gia đối với việc này, chủ tử đơn thân buộc tội, chỉ sợ đối phó với quốc cữu cùng quý phi nương nường khó khăn a.”

Nhị vương gia vừa nghe đến tiểu vương gia, nhất thời thở dài, gật đầu nói: “Không tồi, ngày xưa đều là huynh đệ chúng ta bàn chuyện quốc sự. Huynh đệ đồng tâm, việc gì cũng làm được. Khả hắc hiện giờ... bị bệnh...” Hắc sâu kín nhìn chăm chú ta, sắc bén giống như muốn đem ta chém vài nhát mới thỏa.

Sau một lúc lâu, Nhị vương gia mới lại lên tiếng: “Người đi ra ngoài trước đi. Đây là việc riêng của huynh đệ chúng ta, người không cần biết nhiều. Ta bất kể hậu quả, vẫn nhất định dăng sớ buộc tội hắc. Thân là

hoàng thân quốc thích, phụng chỉ tuần tra Giang Nam bị thiên tai, chẳng những không trấn an dân chúng, ngược lại còn tư lợi, bòn rút quan ngân cứu trợ, ức hiếp dân chúng, cường thường dân nữ, khắp nơi ở Giang Nam, dân chúng chết đói la liệt. Kẻ bại hoại như thế, cho dù là người có quan hệ thân thiết với ái phi của Hoàng a mã, ta cũng nhất định phải trừ!”

Ta nghe Nhị vương gia đồng dạc tuyên bố, không khỏi cảm động, vỗ tay nói: “Có chí khí, có chí khí, trách không được ai cũng nói người nhất định sẽ là Hoàng đế, hiện tại ta cũng cảm thấy như vậy. Bất quá, nếu không phải người gỡ trò quỷ, khâm sai tuần tra Giang Nam vốn là Sanh nhi, như thế nào hội thay đổi thành cái kẻ tệ hại đủ điều ấy? Nói đi nói lại vẫn là do người sai a.”, dứt lời lắc lắc đầu.

Nhị vương gia nhìn ta, trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Rốt cục lạnh lùng hừ một tiếng, lại đá văng cửa đi ra ngoài. (chỉ tội cho *em* cánh cửa, cứ bị đá tới đá lui:())

57. Chương 57

Sau một lúc lâu, Nhị vương gia mới lại lên tiếng: “Người đi ra ngoài trước đi. Đây là việc riêng của huynh đệ chúng ta, người không cần biết nhiều. Ta bất kể hậu quả, vẫn nhất định dâng sớ buộc tội hần. Thân là hoàng thân quốc thích, phụng chỉ tuần tra Giang Nam bị thiên tai, chẳng những không trấn an dân chúng, ngược lại còn tư lợi, bòn rút quan ngân cứu trợ, ức hiếp dân chúng, cường thường dân nữ, khắp nơi ở Giang Nam, dân chúng chết đói la liệt. Kẻ bại hoại như thế, cho dù là người có quan hệ thân thiết với ái phi của Hoàng a mã, ta cũng nhất định phải trừ!”

Ta nghe Nhị vương gia đồng dạc tuyên bố, không khỏi cảm động, vỗ tay nói: “Có chí khí, có chí khí, trách không được ai cũng nói người nhất định sẽ là Hoàng đế, hiện tại ta cũng cảm thấy như vậy. Bất quá, nếu không phải người gỡ trò quỷ, khâm sai tuần tra Giang Nam vốn là Sanh nhi, như thế nào hội thay đổi thành cái kẻ tệ hại đủ điều ấy? Nói đi nói lại vẫn là do người sai a.”, dứt lời lắc lắc đầu.

Nhị vương gia nhìn ta, trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Rốt cục lạnh lùng hừ một tiếng, lại đá văng cửa đi ra ngoài.

.....

Rất nhanh Nhị vương gia đã viết xong tấu chương luận tội, hơn nữa còn lập tức tự mình đến hoàng cung để dâng lên. Ta ngồi trên chiếc ghế lót đệm da thú, nhìn những người ở trong thư phòng đi đi lại lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, cứ như thể có cái đại sự gì ghê gớm lắm vậy.

Mấy ngày kế tiếp, thời tiết vẫn lạnh đến thấu xương. Trong Nhị vương phủ nơi nơi đều ẩn giấu sự bất an, khiến không khí càng thêm giá lạnh, cảm giác giống như sắp có đại họa xảy ra với mọi người trong vương phủ.

Nhị vương gia đến, đi thật vội vàng, so với ngày thường càng vội hơn. Lúc ở vương phủ, cũng toàn ngự tại thư phòng. Những ngày này hần đối với ta tuy rằng mặt ngoài hoà thuận, bất quá ta biết trong lòng hần

nhất định có chuyện gì khó chịu lắm, liền phi thường thiện tâm mà không gây sự quấy rối hấn nhiều.

Hôm nay Nhị vương gia vừa vào thư phòng, Tôn quản gia lập tức dẫn theo một vị Thái giám bước vào theo.

“Lâm công công?” Nhị vương gia vừa thấy người cùng đi với Tôn quản gia, động tác hơi chững lại, lập tức hồi phục thái độ bình thường, tiêu sái đứng lên, cười nói: “Trời hôm nay thật lạnh, Lâm công công như thế nào lại đến đây?” Ánh mắt khẽ chuyển, Tôn quản gia thông minh lập tức lách ra ngoài.

Lâm công công phát nhẹ cây phát trần trên tay cất giọng eo éo: “Ai nha, Nhị vương gia, việc lớn không tốt a.” Giọng nói hảo chói tai, ta nghe được cười khúc khích. Hấn lúc này mới phát hiện ta đang ngồi dưới bàn, lập tức ngậm miệng, nhìn Nhị vương gia liếc mắt một cái.

Nhị vương gia khoát tay nói: “Cứ tiếp tục.”

“Đại vương gia liên hợp với rất nhiều đại thần đang cố gắng buộc tội ngài, cũng đã dâng rất nhiều tấu chương lên Hoàng Thượng.” Lâm công công hiển nhiên là “mật thám” do Nhị vương gia an bài ở trong cung, hấn khoa trương nói: “Trong cung hôm qua càng náo nhiệt, Dung chủ tử khóc trước mặt thái hậu, vài vị nương nương còn thay Quốc cữu gia cầu tình, nói dù có phạm sai lầm, cũng không thể thật sự nói giết liền giết. Cư nhiên ngay cả Thục đức nương nương cũng đứng về phía họ.” (Theo như tớ nhớ thì con mụ “Thục Đức” này là mama nuôi của bạn Sanh nhi ;))

Nhị vương gia trầm ngâm một lát, lại hỏi: “Hoàng a mã nói thế nào?”

“Thánh tâm khó dò.” Lâm công công cau mày nói: “Các vị nương nương ấy đem cả những chuyện chẳng hay ho của nhà mẫu thân ngài đều kể ra hết, còn nói ngài tâm địa quá độc ác, thích đuổi tận giết tuyệt. Người cũng biết, Hoàng Thượng là người nhân từ độ lượng. Nhiều gió như vậy hướng Hoàng Thượng thổi không chắc sẽ không lung lay, ta nghĩ... Nhị vương gia cũng nên chuẩn bị tốt mới được.” (Đúng là một lũ đàn bà nhiều sự! >”< tội Tranh nhi quá~)

“Chỉ cần hoàng a mã chưa tỏ rõ thái độ, sự việc vẫn có thể vẫn hồi.” Nhị vương gia cười khổ một tiếng, chậm rãi gật đầu: “Ta đã biết, cảm tạ công công.”

“Thần cũng đã nói hết lời, Nhị vương gia người nhất định phải cẩn thận. Nô tài đi trước.”

“Công công dừng bước.” Nhị vương gia chợt nhớ tới một chuyện, đi lên vài bước, nhẹ nhàng hỏi: “Tấu chương của Cửu vương gia, người có nhìn thấy không?”

Lâm công công lắc đầu: “Nô tài không có nhìn thấy. Nghe nói Cửu vương gia bị bệnh, đại khái tin tức nghe được cũng không chắc chắn, bất quá theo đánh giá của thần tấu chương của Cửu vương gia đêm nay cũng sẽ đưa vào cung. Bất quá, ai~, Nhị vương gia cũng không cần hy vọng nhiều, những chuyện gần...”

“Ta biết.” Nhị vương gia trầm ngâm gật đầu, ngẩng đầu hô to một tiếng: “Lão Tôn mau dìu Lâm công công

ra ngoài, gửi Lâm công công ít ngân lượng đáp lễ.”

“Tạ ơn Nhị vương gia.” Lâm công công cười chấp tay, đi theo Tôn quản gia ra ngoài.

Nhị vương gia đóng cửa lại, cúi đầu cân nhắc sự tình, xoay người chăm chăm nhìn ta, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười nói: “Người cuối cùng cũng đợi được ngày này. Ta sắp gặp nạn, rốt cuộc cũng không thể khóa người bên mình.”

Ta nói: “Người không phải nhi tử mà Hoàng Thượng yêu thích nhất sao? Như thế nào chỉ một vài cái tấu chương cón con mà có thể chinh được người?”

“Càng được Hoàng Thượng yêu thích, càng nhiều người hận.” Nhị vương gia giận dữ nói: “Hiện giờ ngay cả Cửu đệ cũng đứng về phe đối địch với ta, ta còn trông chờ vào cái gì. Chẳng phải, người cũng luôn ngắm trông Cửu đệ mang binh tiến đánh Nhị vương phủ cứu người?”

“Sanh nhi không có dâng tấu chương buộc tội người, người đừng nói bậy, ta vừa nghe tên thái giám kia nói.”

Nhị vương gia cười lạnh nói: “Thục Đức phi đều giúp đỡ đối đầu với ta, ta còn trông cậy vào cái gì?”

Ta ngạc nhiên nói: “Lão chủ chứa đó không phải cùng hội cùng thuyền với người hại ta sao, tại sao lại không giúp người?”

“Cửu đệ mất người chẳng thiết sống chết, nàng vốn định mấy tháng là có thể khoái hoạt. Hiện tại thấy không ổn, đương nhiên phải nghĩ biện pháp đem người kéo trở về, để cho Cửu đệ tránh khỏi những chuyện không hay xảy ra, và cũng là để cho quãng đời sau này của bà ta có chỗ dựa vào.”

“Là vậy sao...” Ta bưng tỉnh đại ngộ: “Nhưng thế này cũng không có thể nói Sanh nhi hại người.”

“Cơ hội này ngàn năm có một, bỏ qua lần này, cũng không còn cơ hội đem người phải đi về.”

“Chính là, hại người người cùng với đem ta cứu trở, căn bản là hai việc khác nhau a. Người không phải là ca ca tốt nhất của hần sao? Hần như thế nào hội bỏ đá xuống giếng?” Ta bực tức nói: “Người a, đúng là không có đầu óc. Người đem ta bắt lại là một chuyện, Sanh nhi buộc tội người là một chuyện khác, người buộc tội quốc cữu là một chuyện khác nữa và cái mục Vương phi gì gì đó vu oan cho người lại là một chuyện khác nữa...Sao có thể mà qui về thành một chuyện, người đúng là hồ đồ. Sanh nhi tuyệt đối sẽ không giống người bất phân thị phi như vậy.”

“Ta không có đầu óc? Ta bất phân thị phi?” Nhị vương gia sắc mặt ảm ảm hiện lên tức giận, lập tức trong mắt tinh quang chợt lóe, giống như xúc động. Hần thật sâu chăm chú nhìn ta, chậm rãi nói: “Người không cần hoa ngôn xảo ngữ, yên tâm đi, Cửu đệ dù có hại ta, ta cũng không nhẫn tâm chặt đứt tình cảm huynh đệ nhiều năm như vậy, nếu ta thua cuộc, tuyệt đối sẽ không mang người chết cùng. Thương thiên ở trên, ta không có tâm địa ti tiện đến bực này.”

Ta nghĩ Nhị vương gia vốn đủ ti tiện, bằng không hấn cũng sẽ không đem ta nhốt trong Nhị vương phủ như vậy, bất quá ở thời điểm này, hấn vẫn có thể xem là một trang tuấn kiệt. Ta cúi đầu,, lẩm bẩm nói: “Sanh nhi, huynh ngàn vạn lần không cần đối Nhị vương gia bỏ đá xuống giếng, như vậy chẳng những khiến ta khinh thường, mà trọng yếu hơn là hấn nhất định sẽ giết người diệt khẩu, ta đây vĩnh viễn sẽ không thể gặp người.”

Nhị vương gia thấy ta tự lẩm bẩm một mình, nhẹ nhàng lắc đầu, lại ngồi vào bàn viết viết gì đó.

Tiểu vương gia quả nhiên cùng ta ý hợp tâm đầu.

Chưa đến ngày thứ ba, trong cung truyền ra tin tức, Cửu vương gia thân vẫn mang bệnh quì gối khẩn cầu Hoàng Thượng nghiêm trị quốc cửu, nói Nhị vương gia xử sự công chính nghiêm minh, không có gì là sai cả.

Quốc cửu bị hạ lệnh tự sát, Dung quý phi dung túng đệ đệ, cũng bị hạ một bậc.

Nhị vương phủ khắp nơi vui sướng, mỗi người trên mặt đều mang thần sắc sáng lạn.

Nhị vương gia từ trong cung trở về, thẳng tiến thư phòng, cười nói: “Ta quả nhiên không có nhìn lầm Cửu đệ. Rốt cuộc gặp chuyện, vẫn đặt Nhị ca lên hàng đầu.” (Vâng, người ta thì như vậy còn anh cư xử thế nào hử hử??? >”<)

Ta liếc nhìn hấn.

Người này hồn nhiên quên chính mình hai ngày trước còn ngờ vực vô căn cứ Tiểu vương gia hội bỏ đá xuống giếng.

Nhìn Nhị vương gia khen ngợi Tiểu vương gia hết lời, ta không kiên nhẫn nói: “Ít ở đó nói ầu nói tả, người biết hấn đối với người hảo, vì cái gì phải khi dễ hấn? Người xem, còn đem ta khóa như vậy.”

Nhị vương gia thu nét cười, nghiêm mặt nói: “Không tồi, ta hấn là nên đối hấn hảo một chút. Bất quá hấn nếu không có quên huynh đệ chúng ta tình cảm nhiều năm, đương nhiên cũng biết trên đời có thể có vô số tình nhân, Nhị ca lại chỉ có một.” Tay hấn nhanh nhẹn mở khóa cho ta. “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không khóa người. Đối Cửu đệ xem như là hồi đáp. Chuyện còn lại tùy thuộc vào thái độ của người.”

Ta được giải thoát, nhất thời tâm tình thư sướng, còn quên gì lời Nhị vương gia nói. Hoan hô một tiếng, chạy trốn ra ngoài.

Một đường chạy qua đình viện, cười to liên tục, tư vị của sự tự do thật sung sướng đến không thể nói thành lời. Ta một hơi chạy đến hậu viện để leo lên cái cây cao nhất.

Cửu vương phủ, Cửu vương phủ, ta muốn thấy đến phát điên rồi.

Phóng mắt trông về phía xa, ta cười ha ha, tất cả cây to quả nhiên không cánh mà bay, toàn bộ Cửu vương phủ bỗng nhiên trở nên trụi lủi, thú vị cực kỳ. (__ ”)

Tiểu vương gia ở đâu? Ta dõi mắt trông khắp nơi, lại như thế nào cũng không nhìn thấy thân ảnh của hắn. Nhưng không cần lo, đã không có mấy cái cây chết tiệt che thân ảnh của hắn, ta trên chân cũng không có còng nữa, mỗi ngày đều đến đây, hội sẽ có lúc nhìn thấy hắn.

Đến lúc đó, ta sẽ làm hai con điều, viết chữ lên đó, để nó bay đến Cửu vương phủ..

Đang muốn hoa tay múa chân, chợt nghe có người ở dưới tò mò hỏi: “Người đang nhìn cái gì?”

Ta cúi đầu nhìn, cư nhiên là Nhị vương gia.

Chẳng lẽ hắn đã biết sở thích của ta?

Ta biết hắn ghen ăn tức ở, nếu biết ta có thể nhìn thấy Tiểu vương gia nhất định sẽ ngăn cản, vừa định tìm cái cơ hồ lừa hắn, Nhị vương gia tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lớn tiếng hỏi: “Người đang nhìn Cửu vương phủ? Người đang nhìn Cửu đệ?”

Ta bị hù đến nhảy dựng.

“Ta đối đãi người như thế, người cư nhiên còn nghĩ trở về nơi ấy? Ta đòi với người ngày đêm chăm chút, chiều chuộng hết lòng, thiệt tình thực lòng...” Nhị vương gia gằng từng chữ, buồn bã nói: “Hạ Ngọc Lang, chẳng lẽ người thật không có tâm sao?”

Ta vô tội nói: “Ta chỉ muốn gặp Sanh nhi, ta không muốn gặp người.”

“Người... Người hỗn trướng!” Nhị vương gia nhất thời nổi trận lôi đình, gọi đến vài tên thị vệ, đem ta đang ở trên cây quăng xuống.

Hắn lại gọi Tôn quản gia đến, hét ra lệnh nói: “Đem tất cả cây trong vương phủ chặt hết cho ta!”

Thật là tốt, cả hai vương phủ đều biến thành trụi lủi. (__ ”)

Ta lại bị khóa trở lại trong thư phòng.

Nhị vương gia ở trước mặt ta bước đi thông thả, trầm giọng hỏi: “Nhớ rõ ta vừa rồi nói cái gì không?”

“Nhớ rõ, ” ta cúi đầu, buồn thanh nói: “Người vừa mới nói: từ hôm nay trở đi, ta sẽ không khóa người.”

Nhị vương gia sững sốt, nổi giận nói: “Người câm miệng!”

Ta nghe lời, ngoan ngoãn câm miệng.

Nhị vương gia lại bước đi thong thả hai vòng, cước bộ lúc nhanh lúc chậm, lại hướng tới trước mặt ta, tận tình khuyên bảo nói: “Ta tự hỏi đối với người đã là toàn tâm toàn ý, người còn muốn ta như thế nào? Người nói thiệt tình phải dùng thiệt tình để đổi, ta đã dùng thiệt tình để đổi. Người nếu muốn ta thả người, cũng có thể, nhưng người phải yêu ta, phải đem ta để ở trong lòng. Ngọc Lang, lòng người khi nào mới có ta? Người như vậy luôn miệng thăm nghĩ gặp Sanh nhi, chẳng lẽ ta không thấy đau lòng? Không thương tâm? Ta thật sự thích người, người cũng biết trong lòng ta có bao nhiêu đau khổ?” Hắn nhẹ nhàng đặt lên bàn tay ta một đôi hoa tai bằng ngọc, thành tâm thành ý nói: “Đây là hoàng ngạch nương đã mất để lại cho ta. Ta cùng Cửu đệ đều là từ nhỏ mất mẹ, cho nên đặc biệt gần gũi. Nếu không phải thật tâm yêu người, ta cũng không muốn cùng đệ đệ này tranh giành. Người cầm nó, quên Cửu đệ đi. Người muốn chân tình, ta có thể vì người làm tất cả mong người đừng phá hỏng. Ta biết từ trước muôn vàn không phải, nhưng người có thể tha thứ Cửu đệ, cũng mong người khoan hoà một chút, cho ta một cơ hội.”(Em yêu Tranh nhi~!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!)

Ta sững sốt nửa ngày, nhìn gương mặt chân thành của Nhị vương gia, lần đầu tiên cảm giác Nhị vương gia thật tâm thích ta.

Những suy nghĩ bướng bỉnh cùng cột nhả phút chốc cũng tan biến hết.

Ngọc trong tay thực ấm áp, giống như tâm của Nhị vương gia. Ta nghĩ đến hẳn ngày đó cảm thán cung đình tịch mịch, cảm thán tình huynh đệ xa cách dễ thay đổi, cảm thán thế gian kẻ thiệt tình quá ít, cảm thán Tiểu vương gia hảo phúc khí, cũng hiểu được phần nào đau khổ trong lòng hắn.

Ta để khối hoa tai ở một bên lại lấy trong túi áo ra một mảnh ngọc vỡ. Nhìn ngắm thật kĩ, một bên xinh đẹp phi phàm, bóng loáng; một bên xấu xí góc cạnh.

Cảm giác kỳ quái, liền giống như đem tâm của hai người phân biệt rõ ràng.

“Nhị vương gia...” Về mặt ta hiện giờ thật hiếm thấy – thật sự nghiêm túc, tới gần hắn, nhìn ánh mắt của hắn, phi thường thành khẩn đối hắn nói: “Không phải người không đủ thiệt tình. Chính là tâm của Hạ Ngọc Lang đã không thể bỏ xuống được khối ngọc kia.”

Ta khẽ hít một hơi, từng chữ nói rõ ràng: “Ngoại trừ Sanh nhi, ta không yêu ai khác.” Ta thở dài, đem đôi hoa tai kia trả về trên tay hắn.

Nhị vương gia bỗng nhiên chấn động, lập tức ổn định thân hình. Hắn cúi đầu nhìn đôi hoa tai trong bàn tay, gắt gao khép chặt lại, không tự chủ mà run rẩy, trong mắt tinh quang rung chuyển, giống như có cái gì vừa tan vỡ.

Ta bỗng thấy sợ hãi, không khỏi chạy trốn dưới chân bàn.

Sau một lúc lâu, hần tái nhợt nghiêm mặt, cắn môi, lạnh lùng nói: “Sanh nhi, Sanh nhi... Chẳng lẽ trừ bỏ Sanh nhi, người trong lòng cái gì đều không có? Không có uy nghiêm của Vương gia? Không có vinh hoa phú quý? Không có cao thấp tôn ti? Tương lai ta chính là vua của một nước, đứng ở bên ta, người có thể đem thiên hạ dẫm nát dưới chân. Đại trượng phu lập thế, không phải vì những điều này?” Hần ngừng một khắc, sắc mặt đã bắt đầu trở nên đáng sợ, “Trong lòng của người, trừ bỏ Sanh nhi, trừ bỏ cái hồ đồ tự cao tự đại, tự tiện làm bậy, còn có cái gì?” Hần gào thét giận dữ, khiến thị nữ hầu hạ ngoài phòng sợ tới mức đều quỳ xuống.

“Còn có cái gì? Còn có cái gì!” Nhị vương gia điên cuồng la hét.

Ta thấy hần thần tình bi phần, cảm thấy được hần thật sự đáng thương, cảm thấy cư nhiên không đành lòng cùng hần cãi lại.

“Nhị vương gia...” Ta lắc lắc cái còng dưới chân, nhẹ nhàng nói: “Có cái này, ta cũng muốn hỏi người.”

Hần bỗng nhiên dừng rống giận, lẳng lặng nhìn chăm chăm ta.

“Ở trong lòng của người, trừ bỏ nô tài cùng chủ tử, còn có cái gì?” Ta cau mày nói: “Có huynh đệ sao? Có bằng hữu sao? Có tình người sao? Ta biết người sẽ nói có, nhưng tận trong tâm người, huynh đệ, tình thân chẳng phải đều quy về một mối chủ tử và nô tài sao? Tất cả chỉ có thể làm theo suy nghĩ của người, nói điều người muốn họ nói, làm điều người muốn họ làm.” Ta ngẩng đầu, đồng tình nhìn hần: “Trong thế giới của người, trừ bỏ nô tài cùng chủ tử, còn có cái gì? Chờ người trở thành Hoàng Thượng, khắp thiên hạ mọi người đều là nô tài của người. Người đối với nhiều nô tài như vậy, mà không có một kẻ thật tình, không cảm thấy buồn sao?”

Giờ phút này, Nhị vương gia thật im lặng, hai tay cũng không tái run rẩy, sắc mặt cũng dần dần dịu xuống. Cũng không biết vì sao, ta lại cảm thấy thật sự sợ hãi.

Hần bắt tay sau lưng, xem sắc trời ngoài cửa sổ, buồn bã nói: “Sắp có bão tuyết rồi. Thế gian vạn vật, đều có lúc không như ý muốn, huống chi làm người? Cho dù đế vương, cũng có lúc gặp chuyện bất đắc dĩ. Ta hôm nay xem như biết tâm ý của người, lòng ta đối với người xem như đã chết. Ta cũng không thể đem người trả lại cho Cửu đệ, hai người các người cùng một chỗ, chỉ có làm ta đau lòng.”

Hần quay đầu nhìn ta, trong mắt lộ vẻ thương tiếc, nhẹ nhàng nói: “Ngọc Lang, chớ có trách ta nhẫn tâm.”

Ta bỗng cảm thấy có điềm xấu, cả người trở nên rét run.

Hần dừng một chút, giơ giọng gọi Tôn quân gia tiến vào: “Đi, thỉnh Cửu vương gia qua phủ cùng Nhị ca ôn chuyện cũ.” Hần đối ta tái liếc mắt một cái, quay đi, nói nhỏ: “Người ở trước tiên thỉnh đóng một cái cọc, đem hần khóa vào đó. Còn chìa khóa... Ném đi.”

Tôn quân gia vừa nghe, nhất thời mặt mày hớn hớn, liếc mắt nhìn ta, nhếch miệng cười cao giọng vang dội.

Nhị vương gia chờ Tôn quân gia đi ra ngoài, đi đến bên cạnh ta, đem đôi hoa tai bằng ngọc kia nhét trở lại vào tay ta, nghiêng răng nói: “Bằng tuyết trắng trong, vẫn là thích hợp nhất với ngươi. Chờ lòng của ngươi đông cứng đến vỡ thành hai mảnh, tự nhiên biết phải chọn khối ngọc nào.”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, nhận ra vài phần giống tiểu vương gia.

Ta hỏi: “Ngươi muốn ta chết?”

“Không tồi.”

“Kia vì sao phải gọi Sanh nhi đến đây? Hắn nhìn thấy, chỉ biết vĩnh viễn hận ngươi, tình nghĩa huynh đệ cũng không còn.”

“Bởi vì...” Nhị vương gia hồi phục vẻ trầm ổn thường ngày, lạnh lùng nói: “Chúng ta là huynh đệ, đương nhiên hắn là đồng cam cộng khổ. Nếu coi trọng cùng một người, cũng có thể đồng thời nhìn hắn đi, ” hắn tổn hơi thừa lời nói: “Đây là ta đích thực tâm.”

Hắn lại nhìn chằm chằm ta, hai mắt dần dần ôn nhuận, đột nhiên quay đầu, hướng ra cửa.

“Nhị vương gia, ” ta gọi là một tiếng.

Hắn chợt dừng lại, đưa lưng về phía ta, miễn cưỡng bình tĩnh hỏi: “Ngươi còn có gì muốn nói? Nếu còn có tâm sự, ta sẽ giúp ngươi chấm dứt.”

“Không cần.” Ta cười nói: “Không ngờ ngươi còn giúp cho ta cùng Sanh nhi gặp mặt lần cuối, ta phải cảm ơn ngươi rồi.”

Nhị vương gia bỗng nhiên chấn động, thân thể tựa hồ không đứng vững. Hắn khó khăn trụ lại, thở hổn hển, rốt cục thất tha thất thểu rời đi...

58. Chương 58

Nhị vương gia, ” ta gọi là một tiếng.

Hắn chợt dừng lại, đưa lưng về phía ta, miễn cưỡng bình tĩnh hỏi: “Ngươi còn có gì muốn nói? Nếu còn có tâm sự, ta sẽ giúp ngươi chấm dứt.”

“Không cần.” Ta cười nói: “Không ngờ ngươi còn giúp cho ta cùng Sanh nhi gặp mặt lần cuối, ta phải cảm

ơn người rồi.”

*Nhị vương gia bỗng nhiên chấn động, thân thể tựa hồ không đứng vững. Hắn khó khăn trụ lại, thở hổn hển,,
rất cực thất tha thất thểu rời đi.*

Cọc gỗ rất nhanh đều được dựng lên. Tôn quân gia còn sốt sắng lựa chọn từng chiếc cọc, đảm bảo nó không bị mục và phải được đóng thật chắc chắn, sau đó đem ta khóa chặt vào.

Dây xích dày và nặng, một đầu khóa ở chân ta, một đầu đóng chặt vào cọc. Có chút giống với xích một con chó không biết nghe lời.

Kim Muội vừa nghe tin, tức tốc chạy tới nhưng chỉ dám nhìn từ xa không dám lại gần.

Trời càng ngày càng lạnh, điệu này chắc sắp có bão tuyết.

“Chủ tử, nô tài đã làm xong điều chủ tử phân phó, chủ tử nhìn thấy thỏa đáng chưa ạ?” Tôn quân gia khép nép hỏi.

Ta quay đầu nhìn, đã thấy Nhị vương gia chậm rãi đi đến chỗ mình. Hai tay của hắn chấp ở sau lưng, tựa hồ đang ngẩn người, gương mặt đột nhiên nhìn thấy ta, nhất thời ngạc nhiên. Nhìn thần sắc hắn, giống như không biết tại sao ta lại bị khóa như vậy. (Tranh nhi chưa già đã *lấn thấn*)

Nhị vương gia hơi thất thần, quay lại liền tát Tôn quân gia một cái.

“Ôi... Chủ tử...” Tôn quân gia không biết mình làm sai cái gì, khuôn mặt tươi cười lập tức biến mất.

“Ai kêu người lập tức khóa hắn lại?”

“Dạ.. Nô tài không dám, nô tài sẽ lập tức thả hắn ra.” Tôn quân gia gục đầu nhận lỗi.

Nhị vương gia tâm tình không được bình thường, tiền hậu bất nhất, lại một cái tát thẳng thùng giáng lên mặt Tôn quân gia, lạnh lùng nói: “Không cần, cứ khóa như vậy đi.”

Hắn đảo mắt, liếc nhìn ta, trong mắt tinh quang lưu chuyển, không biết đang suy nghĩ gì.

Ta cảm thấy được toàn thân rét run, đang định chạy hai vòng quanh cọc gỗ cho ấm người.

“Ngọc Lang...” Hắn hướng ta đi tới.

Ta ngẩng đầu nhìn hấn.

Nhị vương gia hỏi: “Người hận ta sao?”

Dĩ nhiên là như vậy. Ta gật đầu.

Gương mặt hấn hơi giật giật, chậm rãi bước hong thả đến bên ta, lại hỏi: “Người vì cái gì hận ta?” (nhiều khi ta thấy Tranh nhi thật *down* __)

Nguyên nhân nhiều lắm. Ta cúi đầu đếm đếm ngón tay, trong miệng lẩm bẩm, tính toán rõ ràng.

Nhị vương nhìn gương mặt ta, càng không được tự nhiên, không đợi ta trả lời, khoát tay nói: “Quên đi, vấn đề này ngươi không cần đáp. Người... còn có lời nào... muốn nói không?”

“Có.” Ta hỏi: “Sanh nhi hôm nay thật sự sẽ tới sao?”

Hảo, gương mặt hấn thoáng chốc đen kịt.

Hấn gằn giọng: “Đúng.”

“Người thật sự muốn giết ta sao?” Vấn đề này phi thường trọng yếu, ta đương nhiên phải hỏi rõ ràng.

Vẻ mặt của hấn càng thêm khó coi.

“Người không sợ?”

Chết là thế nào? Tiểu vương gia từng muốn bóp chết ta, Nhị vương gia cũng muốn đông chết ta, tựa hồ chết chính là sự trừng phạt ghê gớm nhất, cũng là cách hoàn hảo nhất để trả thù.

Ta tiếp tục hỏi: “Người rốt cuộc có phải thật hay không muốn giết ta?”

Hấn trầm mặc, gắt gao nhìn chằm chằm ta. Nhìn đến mức long trên người ta đều dựng thẳng, ánh mắt của hấn như có lửa.

“Ngọc Lang, người biết không? Nhất ngôn cửu đỉnh, kỳ thật là điều đau khổ của các đế vương.” Hấn gật đầu nói: “Không tồi, ta là thật sự... Thật sự muốn giết người.”

Ngữ khí của hấn nhẹ nhàng như gió thổi qua tai.

Ta im lặng nhìn hắn một hồi.

Hắn hỏi: “Người còn có gì muốn nói với ta không?”

Ta không muốn nói cũng không thể nói một cách dễ dàng bởi gió lạnh lại từng đợt thổi tới, buốt giá, miệng ta cũng tê cóng rồi.

Hắn thật sự hạ nhãn tâm muốn giết ta.

Chết?

Bị đông chết sao?

Cái chết tựa hồ còn ở rất xa rất xa, bỗng nhiên bị kéo đến trước mắt. Ta có thể ngửi được mùi thi thể, kia có lẽ giống mùi lão Hoàng cầu (con chó nhà bạn Ngọc Lang nuôi) năm đó. Tựa hồ cho tới giờ khắc này, ta mới chính thức ý thức được mình phải đối mặt với cái gì.

“Người còn có cái gì muốn nói?” Hắn hỏi lại một lần nữa.

Ta mê mông nhìn hắn, lắc đầu.

Ta hỏi: “Vì cái gì muốn giết ta?” Vấn đề này ta giống như đã biết, nhưng dường như cái gì cũng đều không hiểu.

“Ha hử, ta đã nghĩ người thật sự hiên ngang lắm liệt, nguyên lai là kẻ ngờ nghệch thôi. Người nhất định cho rằng ta đang nói giỡn.” Nhị vương gia lộ ra biểu tình rất vừa lòng, giống như rốt cục thấy thấy được cái hắn mong chờ xuất hiện: “Ngọc Lang, mặt của người sợ tới mức trắng bệch rồi.”

Hắn đưa tay sờ mặt ta.

Ta chấn động một chút, vội vàng quay đầu đi: “Tay người lạnh quá.” Ta nghĩ tới bàn tay của Sanh nhi, ấm áp và thân thuộc.

Nhị vương gia lập tức rút tay về, giống như vừa bị ong đốt.

“Người sợ?” Một lát, hắn lại hỏi.

Ta nghiêng đầu nhìn hắn. Hắn nở nụ cười.

Đôi mắt của ta chắc là tỏ vẻ sợ hãi lắm, cho nên hắn mới cười đến kiêu ngạo như vậy: “Nguyên lai người cũng sợ chết? Người chính là rất dốt nát, không biết phải nín giữ mạng sống. Ngọc Lang, người giờ phút này chỉ cần cầu xin ta tha thứ, ta sẽ lại yêu thương người.”

“Nhị vương gia, chết sẽ như thế nào?”

“Cái gì?”

“Tất cả đều chấm dứt? Không còn được nhìn thấy người mình yêu thương?” Ta lại nghĩ, không ngừng nhẹ nhàng hỏi mình: “Sanh nhi sẽ quên ta sao? Sẽ có người nhớ ta chứ?”

Sắc trời, dần dần tối đen

Gió bắt đầu quất từng cơn giá lạnh.

Nhị vương gia lạnh lùng nhìn ta, mày bỗng nhiên gắt gao nhú lại. Tay hắn không ngừng run rẩy, tựa hồ gió không phải đang quất vào mặt mà là tâm can của hắn.

Ta hoang mang nhìn hắn.

Hắn rốt cục chậm rãi trở lại bình thường, lại mỉm cười nhìn ta.

“Ngọc Lang, không nên hận ta.”

“Như thế nào có thể không hận, người muốn giết ta a.”

Hắn chưa xót nhìn ta, xoay người đi vào tiền thính.

Bên ngoài lạnh thấu xương, ta cũng muốn vào tiền thính sưởi ấm, đáng tiếc cái còng mắc dưới chân...

“Ngọc Lang, ” Kim Muội không biết khi nào đã lên tới bên cạnh ta, nhẹ giọng hỏi: “Người lạnh không?”

“Ừ, lạnh.”

“Người lại đắc tội chủ tử? Hắn muốn trừng phạt người?” Kim Muội nhìn quanh quất, lặng lẽ nói: “Ta đi lấy chăn bông cho người đi, chờ ngày mai người hảo hảo cùng chủ tử bồi tội.”

Ta lắc đầu: “Không cần.”

“Vì cái gì?”

“Không tại sao.” Chúng giống như Nhị vương gia “không tại sao” liền muốn giết ta.

“Kia... Ta đây...”

Ta quay đầu nhìn Kim muội: “Kim muội, người đi đi, vào phòng đi, không cần ra đây. Ngày mai người đã có thể về nhà.”

“Vì cái gì?” Nàng càng thêm kinh ngạc.

“Không tại sao.” Ta nhìn nàng bởi vì đa nghi mà mặt càng ngày càng tái nhợt, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười. “Kim Muội, ” ta lặng lẽ ghé vào tai nàng nói: “Người biết không? Sanh nhi hôm nay sẽ đến.”

“Thật sự?” Nhân tình nàng sáng lên, trên mặt hiện lên nét tươi cười thoải mái, vỗ tay nói: “Ông trời phù hộ, cuối cùng cũng sắp chấm dứt.”

“Người nên vào phòng đi, không nên nhìn.”

“Người thẹn thùng? Hảo, ta đi.” Kim Muội châm chọc nói: “Chủ tử nhất định là phải thả người trở về nên trước khi người đi muốn hảo hảo giáo huấn người. Cũng tốt, miễn cho ngày sau được Cửu vương gia cưng chiều lên trời đi. Đáng lắm!” (Dù vậy ngày sau em nó vẫn được chiều đến hư! ;))

Nàng thoải mái đứng dậy, hướng ta nháy mắt mấy cái, thoáng chốc đã chạy biến mất.

59. Chương 59

Thái dương dần yếu thế, bị ngọn gió lạnh lòng bức đến một góc, hơi đỏ ửng lên một chút, liền chạy trốn xuống dưới chân núi.

“Thắp đèn lên!” Tôn quân gia vẫn cái giọng the thé ngày thường cất lên.

Lập tức, đèn lồng trong Vương phủ đều được thắp sáng lên. Trời rất lạnh, ngay cả ánh đèn nhìn cũng thấy lạnh.

Ta khó nhọc ngồi xuống, dưới mông lá vàng đã khô cứng đâm đâm thực khó chịu; không khỏi nhớ tới tấm đệm da hổ mềm mại ấm áp trong thư phòng Nhị vương gia.

Ấm áp nè, thoải mái nè, đúng là đêm da hổ thương hạng nhất.

Nhị vương gia ngồi tại tiền thính ngắm cảnh. Tôn quản gia cùng hạ nhân chạy tới chạy lui hết dăng cái này đến dăng cái khác với vẻ mặt cầu xin đến tội nghiệp.

Được một lúc, Tôn quản gia lại hung hăng quay sang trừng ta: “Nhìn cái gì? Oắt con, suốt ngày liên lụy gia gia của ngươi. Nếu không phải tại ngươi, chủ tử sao có thể nổi giận đến như vậy?”

Xem ra Nhị vương gia quả thật tâm tình không tốt, những thứ được dăng lên đều không đụng vào, chỉ có Tôn quản gia mặt nhăn mày nhú chạy tới chạy lui.

Lòng ta dĩ nhiên càng không hảo, cười nhạo nói: “Gia gia của ta không có ở đây, ta sao có thể liên lụy ông?”

“Á à!” Tôn quản gia nhướn mày, vén tay áo giơ tay lên, vừa muốn đánh xuống, lại tựa hồ kiêng kị lời nói trước kia của Nhị vương gia, đành phải oán hận rút tay về, đối ta nạt một hơi: “Không cần đắc ý, đêm nay tuyết lớn sẽ đông chết ngươi, đồ tiểu súc sinh.”

Ta chính là đang lạnh đến rớt cổ, vừa nghe hắn nói thế, lập tức trợn tròn mắt căm tức nhìn Tôn quản gia. Hắn tựa hồ cảm thấy hả dạ, hì hì cười hai tiếng: “Không quấy rầy ngươi, ta trở về phòng từ từ sưởi ấm đây.”

Ta hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, bỗng nhiên phi thường hối hận khi đó tha hắn một lần. Kim Muội nói đúng, một kẻ như vậy đối xử tốt cũng không có tác dụng. Sớm biết thế này, ngày đó đã đem hắn khóa trước tiền thính một đêm, thử xem hắn liệu có bị đông chết không.

Gió lạnh lại thổi từng cơn kéo ta về với thực tại tàn khốc.

Sanh nhi khi nào thì đến?

Ta vẫn hướng đến lối đi nơi tiền viện mà ngóng.

Trời rất lạnh, xiêm y trên người cũng lạnh giống như từng khối băng dát mỏng. Đại tuyết còn chưa có hạ, ta chắc đã bị đông chết rồi.

Lạnh quá, lạnh quá.

Ta xoa xoa tay, bắt đầu thực tế nghĩ đến cái chết. Dĩ vãng, cũng đã trải qua nhiều sóng gió, nhưng lần nào ta cũng nhanh chóng bất tỉnh nhân sự, chỉ có lúc này đây, là còn thật sự tỉnh táo đón chờ cái chết đến gần.

Lạnh...

Trời càng lúc càng lạnh, tâm càng lúc càng lạnh.

Ta lại bắt đầu nhớ tới Sanh nhi.

Nguyên lai chỉ cần nghĩ đến Sanh nhi, tâm sẽ tự nhiên ấm lên một chút. Phát hiện được được điều này, ta lập tức toàn tâm toàn ý nghĩ về hắn.

Sanh nhi

Mặt của hắn, miệng của hắn, mũi của hắn, ánh mắt của hắn, ta nhìn thế nào cũng thấy thập phần xinh đẹp. Trước kia không nghĩ nhiều lắm, nhưng hiện tại yên lặng nhớ tới, Sanh nhi thật đúng là thiên hạ đệ nhất anh tuấn. Dù hắn làm gì, chỉ cần là Sanh nhi ta đều cảm thấy rất đẹp.

Lại nhớ đến lúc vừa vào Cửu Vương phủ, ta thực chán ghét hắn, ta lúc ấy sao lại hồ đồ như vậy a? Sanh nhi thật tốt a, dù là đút ta ăn hay thậm chí túm ta từ trên cây xuống đều thật ôn nhu.

Hắn thích ôm chặt ta ngủ, hơi chút buông ra một chút cũng không chịu. Nga, nguyên lai hắn sớm biết rằng ta sợ lạnh.

Sanh nhi, Sanh nhi của ta.

Ta muốn chết, người liệu có vì vậy mà phát điên?

Thật tệ, ta sao lại nghĩ đến cái chết, vừa nghĩ tới, đã bắt đầu cảm thấy lạnh thấu xương. Ta hung hăng trừng mắt nhìn tiền thính đang đóng chặt cửa, Nhị vương gia ở trong đó, nhất định là đang ngồi cạnh lò than ấm áp nhàn nhã đọc sách.

Bất quá nhớ tới bộ dáng hắn thất tha thất thểu khi bị ta từ chối, lại cảm thấy được ả ả có điểm không đúng.

Lạnh, lại bắt đầu lạnh.

Nghĩ đến Sanh nhi, nghĩ đến Sanh nhi, mau nghĩ đến Sanh nhi.

Ta gian nan móc từ trong ngực áo ra mảnh ngọc mà ta luôn nâng niu. Nhìn xem, vật đính ước của ta và Sanh nhi thật đẹp, long lánh như giọt sương đọng trên cỏ cây lúc vào xuân.

Ngón tay cơ hồ không còn cử động được nữa. Ta thử vươn vai.

“Ai da!” Ta kêu lên.

Ta vô ý đã đánh rơi mảnh ngọc xuống đất.

Mi chạy đi đâu rồi?

Ta vội vàng cúi xuống bới móc lá cây tìm kiếm.

Lá cây khô vàng, vốn ta còn ngại nó không đủ nhiều, làm cái đệm không đủ dày, nay lại chỉ ước một cây cũng không có.

“Mi chạy đi đâu rồi? Rõ ràng mới vừa ở đây mà...” Ta cúi đầu, cơ hồ muốn đem cả khoảng đất xới lên.

Dùng đôi bàn tay đã mất hết cảm giác bới móc trên mặt đất, ta như kiến bò trên chảo nóng, chợt lặng người đi khi nghe có tiếng bước chân.

Cả một đám người đang tới.

Ánh lửa lập lờ từ chiếc đèn lồng đỏ chậm rãi hiện ra.

Tâm đột nhiên chấn động.

Nhìn thấy kẻ đang đến, ta lại một phen thất vọng: là Tôn quản gia.

Hắn cười tủm tỉm không ngừng quay đầu nói với người phía sau: “Vương gia, người đi đường xa hẳn là rất mệt, trời lạnh thế này mà, đêm nay chắc sẽ có tuyết lớn.”

Lòng lại rộn lên.

Cầm bào, áo choàng lông thú dày, bên hông giắt một đoản đao bóng loáng tinh xảo, trên đầu đội mũ da hổ nạm ngọc. Sắc mặt tiêu tụy, lại vẫn như cũ tuần lãng phi phàm.

Hắn vừa nhắc đầu, bắt gặp ánh mắt của ta, nhất thời đứng sững ngây ngốc. Một đôi mắt trũng sâu, đen như đáy vực nhìn như muốn nuốt trọn ta.

Đúng thật là Sanh nhi.

Ta dùng hết sức bình sinh lao đến hấn, nhưng vừa đứng dậy đã lại ngã lăn ra đất.

Ngày đông chết tiệt, làm cho tay chân của ta đều không thể cử động được.

Ta cắn răng dùng hết sức đứng lên, nhìn Sanh nhi. Đôi mắt đen thăm thẳm của hấn vẫn dán chặt lên người ta như thể nếu rời đi một khắc ta hội sẽ biến mất.

Ta muốn nói cho hấn biết Nhị vương gia muốn giết ta!

Ta muốn nói cho hấn biết bất luận kẻ khác có tốt như thế nào ta cũng tuyệt đối sẽ không quên hấn!

Ta muốn nói cho hấn biết chỉ có ở bên hấn lòng ta mới cảm thấy ấm áp.

Ta muốn nói cho hấn biết...

Ta há miệng nhưng không thể cất nổi tiếng, cổ họng khô rát cực độ. Ta ngẩng đầu lên nhìn hấn, cố gắng phát ra tiếng nhưng đều không được, nước mắt đã chực chảy xuống.

“Ngọc Lang... Ngọc Lang... Ngọc Lang!” Hấn bắt đầu nhẹ nhàng gọi ta, dần dần biến thành tiếng kêu xé lòng.

Một chút va chạm mãnh liệt, ta lại được đắm mình trong cái ôm ấm áp của Sanh nhi.

Như thể nằm kề bên một lò than rực cháy.

Ấm áp, thật sự rất ấm áp.

“Ừm... ừm...” Tất cả những gì muốn nói với hấn đều nói không nên lời, chỉ có thể cố hết sức khóc rống lên: “Ừm... Sanh nhi... Sanh nhi của ta a! Oa oa...”

“Sanh nhi!”

“Sanh nhi...”

Tiếng khóc và kêu của ta hòa với tiếng gọi ta của hấn hòa vào nhau thê lương.

Tôn quân gia gấp đến độ vò đầu bứt tai, vội chạy tới nói: “Vương gia, chủ tử của ta đang đợi ngài, tên nô tài này...” Chưa kịp nói xong đã bị Sanh nhi tát cho ngã lăn ra ba thước.

“Ai đem người khóa ở đây?” Sanh nhi gào thét dùng sức giật sợi xích trên chân ta: “Nhìn người bị đông lạnh chẳng khác gì khối băng cả...”

Tiếng hét của hắn tuy rằng lớn, lại bị một thanh âm rất nhẹ cắt ngang.

“Chi nha ”

Cánh cửa tiền thính từ từ mở ra.

“Là ta.” Nhị vương gia đứng ở cửa, thản nhiên nói. Hắn toàn thân cao thấp như bị sương mù bao phủ, làm cho ta thấy không rõ lắm hắn rốt cuộc có hay không một chút á náy cùng do dự.

Sanh nhi ôm ghì lấy ta, quay đầu nhìn Nhị vương gia.

“Nhị ca...”

“Cửu đệ, chuyện ở triều đình, ta đã biết tất cả. Ca ca phải tạ ơn người rồi.”

“Nhị ca...”

“Cửu đệ, mau vào tiền thính, huynh đệ chúng ta cùng hàn huyên.” Nhị vương gia hơi hơi cong khóe môi, hiền lành cực kỳ: “Đệ còn nhớ không? Chúng ta năm đó ngồi nghe phu tử giảng dạy cũng cùng hàn huyên giữa cái lạnh như thế này.”

Cánh tay Sanh nhi bỗng nhiên càng thêm dùng sức ôm chặt lấy ta.

“Nhị ca, Ngọc Lang đã đắc tội với người nhưng xin người hãy thả hắn.”

Nhị vương gia thở dài: “Vào đi, bên ngoài rất lạnh, không cần ở đây để bị cảm lạnh.”

“Ta biết một mình cáo trạng Nhị ca, tự xông vào vương phủ, đều là tội của ta, ta lần trước đến Nhị vương phủ chọc tức Nhị ca, cầu Nhị ca không cần lấy hắn để trút giận.” Sanh nhi trầm giọng khẩn cầu.

Nhị vương gia vẫn là thở dài: “Vào đi, người vào đi.”

Không, đây không phải là tội của người. Ta ôm chặt bả vai Sanh nhi. Sanh nhi, đây là tội của ta.

Tội của ta, có phải hay không bởi vì ta quá yêu người, cho nên hắn mới muốn ta chết?

“Nhị ca, cầu người thả Ngọc Lang.” Giọng Sanh nhi càng lúc càng thấp. Ta sợ hắn sẽ khóc, ta biết, hắn rất dễ khóc.

Nhị vương gia lập tức thu tươi cười, từng chữ từng chữ nói: “Người không tiến vào, ta lập tức lấy cái mạng nhỏ của hắn. Có chuyện gì, vào đây huynh đệ chúng ta từ từ nói chuyện.”

Gương mặt Sanh nhi như bị đông cứng lại, hắn ôm ghì lấy ta nhưng rất nhanh liền buông tay.

Ta nhìn hắn đứng lên, lẳng lặng cởi áo khoác choàng lên người ta, nhìn ta thật lâu rồi hướng Nhị vương gia đi đến.

Không được đi, không được đi.

Ta lạnh quá, thật sự lạnh quá.

Có tội chính là ta, ta đã đảo điên cuộc đời hắn.

Với ta, hắn vĩnh viễn là tối trọng yếu.

Ta không sợ chết, ta chỉ sợ...không bao giờ nữa được cảm nhận hơi ấm của hắn.

Ta òa khóc.

Phu tử, có phải người đã từng nói thứ không thuộc về mình thì dù cho có cưỡng cầu cũng không thể có được?

Ta rốt cục đã hiểu.

Không thể cưỡng cầu.

Dù có muốn cũng không thể cưỡng cầu...

Sinh tử, vinh quang; dùng quỳ gối để đổi sinh mệnh, dùng hối hận để đổi quang vinh.

Đem thực tâm của mình giẫm đạp để chạy theo phù phiếm, một ngày kia chính mình cũng khinh bỉ chính mình.

Ta phải làm như thế nào mới tốt đây?

Nước mắt lẳng lặng chảy rồi lẳng lặng ngừng kết ở trên mặt.

“Oa...” Cổ họng một trận nóng lên, ta lấy tay che miệng. Từng giọt máu đỏ tươi rớt xuống lớp lá khô cứng đẹp kì lạ. Như thể những cây héo khô vẫn nở hoa điểm lệ bất chấp cái giá rét.

Ta cúi đầu, bỗng nhiên bắt gặp một khối ngọc trân quý, lẳng lặng nép mình dưới lá khô vàng

Thật trong xanh, ngọc xanh lóng lánh, thật đẹp biết bao

Ta lại nhớ đến tên của ta ngọc thụ lâm phong, lang tài nữ mạo (trao tài gái sắc) Ngọc Lang.

“Ngọc Lang!” Một tiếng kêu thê lương như xé nát không gian.

Cánh cửa tiền thính bị người thô lỗ đá văng ra.

Một bóng người lao nhanh về phía ta.

“Không, không được chết.” Hắn so với ta run rẩy còn lợi hại hơn, lệ của hắn rơi ướt mặt ta, thật ấm áp...

Mắt sáng, mũi cao, gương mặt cả đời ta cũng không sao quên được.

Ở trong lòng ta, không có ai so với hắn trọng yếu hơn, mặc kệ ai yêu thương ta, mặc kệ ai đối ta rất tốt, mặc kệ ai so với hắn càng yêu ta hơn.

Ta cố hết sức vươn tay, nghĩ muốn chạm vào mặt hắn, nhưng cuối cùng cũng không thể.

“Nhị ca! Nhị ca... Ta cầu xin ngươi.” Sanh nhi xoay người bổ nhào xuống dưới chân Nhị vương gia, không ngừng khóc lóc cầu xin: “Cầu ngươi đừng giết hắn. Nhị ca, ta kiếp này sẽ không nghĩ muốn hắn, sẽ không bao giờ gặp lại hắn. Hắn là của ngươi, ta không dám tranh giành với ngươi! Cầu ngươi, Nhị ca. Nhị ca!”

Ta nghe thấy tiếng của hắn xa xa mơ hồ nhưng lại rất dịu dàng, sâu nặng.

“Ta sẽ không bao giờ nữa...muốn hắn.” Sanh nhi: “Hắn là của ngươi.”

Tâm quặn đau.

Ta vịn tay vào cọc gỗ, đột nhiên đứng dậy.

“Cầu người!” Sanh nhi lập tức bổ nhào vào trước mặt ta: “Ngọc Lang, không cần tái đầu, ta cầu người không cần tái đầu.”

“Cầu người.” Đôi mắt của ta bắt đầu tan rã, đã không còn nhìn rõ mặt của hắn, cho nên, ta dùng hết sức mình nắm chặt lấy cổ áo hắn: “Sanh nhi, người năm đó bảo ta không được quên người. Ta cầu người, người cũng không được thay đổi, ngàn vạn lần không được quên ta.”

“Ngọc Lang...” Hắn khóc giống một tiểu hài tử, tuyệt không giống ngày đó ác bá tiểu vương gia thích khi dễ ta.

“Chúng ta không bao giờ xa nhau, được không?” Ta ngửa đầu, lo lắng hỏi: “Được không? Không được quên ta, không được nghĩ muốn rời xa ta, không được không nghĩ đến ta, không được ngừng thương ta...”

Sanh nhi cả người đều run rẩy, nhưng hắn ta càng ngày càng chặt hơn.

Thời gian như ngừng lại.

Trong phút chốc, chúng ta trở lại thuở trước.

Ta ở trong viện trèo cây, tự cho là tung hoành thiên hạ; hắn ở vương phủ đọc sách, nghĩ chuyện quốc gia đại sự.

Ân oán triền miên, cho đến khi chúng ta lựa chọn thay đổi, vậy mới biết cuộc sống này ra sao đều do chính tay ta quyết định.

Ta nghe tim của hắn đập, bắn khoăn không biết mình còn bao nhiêu thời gian.

“Hảo...” Hắn cắn răng, nhẹ nhàng nói: “Hảo.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, cả người mềm nhũn tựa vào ngực Sanh nhi.

Cảnh vật xung quanh đã trở nên mơ hồ, chỉ nghe thấy thét chói tai cùng rống giận.

“Cửu đệ, người đang làm gì? Mau buông đao xuống!”

Xung quanh hỗn loạn, Tôn quân gia cũng hét chói tai lập tức bị Nhị vương gia thưởng cho một cái tát: “Kêu cái gì, cút sang một bên.”

“Nhị ca, ta cả đời đều nghe lời người, nhưng lúc này đây, ta tuyệt đối không thể.”

“Người đường đường là Vương gia, cư nhiên vì một tên nô tài mà tổn hại chính mình? Không cảm thấy quá nhục cười sao?”

“Nhị ca, tôn ti đâu phải là tất cả. Ta là Vương gia, nhưng, ta yêu hắn.”

“Hỗn trưởng! Người... Người... Hắn thật sự đáng giá như vậy sao?!”

“Hoàn toàn xứng đáng.”

“Hạ Ngọc Lang, người nếu yêu Cửu đệ, liền khuyên hắn buông đao xuống! Người muốn nhìn thấy hắn chết sao?” Nhị vương gia đối ta rống giận.

Ta cười, ta không khuyên. Ta yêu Sanh nhi, yêu vẻ ngoài của hắn, cũng yêu cả trái tim hắn nữa.

Trên đời có rất nhiều thứ trân quý, vàng bạc châu báu, quyền cao chức trọng, chính là nếu muốn ta vì nó mà vứt bỏ tình cảm chân thật, ta không làm.

Ta đoán, Sanh nhi cũng không nguyện.

Tiếng thét chói tai tràn ngập Vương phủ, ta cười nghe tiếng kêu thảm thiết hòa lẫn với tiếng rống giận, Vương phủ lộn xộn, ngày mai Nhị vương gia ắt hẳn phải đau đầu vì phải giải thích với Hoàng thượng đây.

Làm nô tài, thật không dễ dàng.

Mắt càng ngày càng mờ, ta đã không thể nhìn thấy cái gì nữa. Xung quanh dần dần một mảnh tối đen.

Bất luận sinh tử, ta đã không còn sợ hãi nữa.

Sanh nhi đã ở bên cạnh ta, hắn sẽ không rời bỏ ta, sẽ không hối hận, sẽ không thôi yêu ta.

Ta rốt cục đã có thể nhắm mắt....

60. Chương 60

Bóng tối lui dần như chưa từng xuất hiện.

.....

Ta mở to mắt, nhìn không thấy một tia sáng.

Trong bóng đêm, nghe thấy rất rõ ràng tiếng tim đập *thình thịch*. Đầu đau nhức, thân thể lại một chút cũng không cử động được.

Rốt cuộc ta đang ở đâu đây?

Một bàn tay ôm chặt lấy ta, hơi ấm cũng từ đó mà len lỏi vào sâu trong lòng ta.

Tiếng tim đập cùng hơi ấm có thể khiến ta an tâm, còn có thể là ai?

Ánh mắt dần dần thích ứng được với bóng đêm, ta có thể thấy mờ mờ kẻ đang nằm bên cạnh. Một gương mặt quen thuộc ta hằng mong nhớ ở gần ngay trước mắt. Lòng mảy rậm, cái mũi cao—Sanh nhi của ta!

Bỗng nhiên trong lòng đều tràn đầy tư vị đau xót.

Hắn ôm ta ngủ thật ngoan ngoãn

Ta vừa muốn khóc vừa muốn cười, nhếch môi, cứ nhiên phát không ra thanh âm.

Đêm đặc biệt tĩnh lặng, tiếng tim đập của Sanh nhi phát ra vững vàng lại dễ nghe.

Ta muốn đưa tay lên sờ mặt hắn, lại cảm thấy lo lắng sẽ làm hắn tỉnh dậy, nghĩ nghĩ, lại thật sự không nhìn được, vươn đầu lưỡi, lặng lẽ ở trên mũi của hắn liếm một chút.

Đầu lưỡi lướt qua cái mũi cao thẳng, thật nhẹ nhàng, thật mềm mại.

Thật tốt, hắn rốt cuộc đã ở bên cạnh ta, ôm ta. Có thể theo bên ta nói chuyện phiếm, cùng ta ăn cơm, cùng ta trò chuyện, cùng ta làm tất cả mọi việc. Ta chỉ muốn có một sợi dây thật chắc để cột ta và hắn lại bên nhau. Không ai có thể một lần nữa chia lìa chúng ta.

Ta lẳng lặng nhìn hắn, nước mắt bất tri bất giác lăn dài.

Thật nực cười, ta-Hạ Ngọc Lang anh dũng uy vũ cứ nhiên cũng giống nữ nhi mà hơi một chút đã khóc?

Ta ha ha cười nhạo chính mình, nước mắt lại nhìn không được rơi càng nhiều.

Sanh nhi tựa hồ nghe tiếng động, lông mày hơi hơi nhú lại.

Trong khoảnh khắc, ta trở nên khẩn trương, nín thở trừng mắt nhìn hấn.

Quả nhiên, hấn thoáng giật giật, theo thói quen đem ta ôm chặt, bắt đầu mở to mắt nhìn.

Chẳng biết tại sao, lòng ta lập tức trở nên kịch liệt, khi nhìn vào đôi mắt Sanh nhi, ta bất giác lại nhú chặt mắt lại.

Cơ hồ có thể nghe thấy tiếng máu xông lên não.

“Nước mắt?” Tiếng hấn phát ra đầy mê vọng, lúc sau lại biến thành hô to kinh ngạc: “Nước mắt?”

Cánh tay ôm ta càng siết chặt hơn, hấn ngồi bật dậy chăm chú quan sát gương mặt ta.

“Nước mắt? Thật là nước mắt?” Hấn cơ hồ cũng muốn khóc lên.

Thật là hỗn đản, cho dù ta chảy nước mắt cũng không cần phải la lớn tuyên dương như vậy chứ?

Ta mở to mắt, tức giận nói: “Đúng là, người chẳng lẽ chưa bao giờ thấy ai khóc sao?”

Nếu hấn hỏi ta vì cái gì khóc, ta nhất định không chút do dự cho hấn một quyền.

Ánh mắt Sanh nhi, nháy mắt trừng lớn hơn cả ta, thần tình có thể nói là mừng như điên cùng không dám tin.

“Ngọc Lang người... người... người...” Hấn một phen ôm lấy ta, cư nhiên khóc lớn lên: “Người thật sự tỉnh!”

Hấn tựa vào vai ta gào khóc, ta há to mồm nói không nên lời, chỉ có thể thừa mặt ra để cho hấn ôm

“Người tỉnh, người tỉnh...”

Hấn vừa khóc vừa cười giống như đã phát điên.

Hai tay ôm chặt ta run rẩy.

Ta bị hấn gây sức ép nửa ngày, tuy rằng nhiệt tình của hấn làm ta cảm động, nhưng ta thật sự chịu không

nổi, lớn tiếng kháng nghị nói: “Không cần lại khóc, ta muốn ăn cơm.”

Tuy nói là lớn tiếng kháng nghị, thanh âm của ta thật sự suy yếu.

Sanh nhi đột nhiên chấn động, cuối cùng tỉnh táo lại: “Đúng, đúng, ăn cơm, người nhất định phải ăn thật nhiều.” Hắn từ trên giường nhảy xuống, chẳng cần khoác thêm áo, cứ nhiên mở toang cánh cửa hét lớn: “Người đâu! Ngọc Lang tỉnh, chuẩn bị cơm, mau lên! Thái y, truyền thái y!” Hét to như vậy, xem ra toàn bộ người trong Vương phủ không còn ngủ được nữa.

“Kêu cơm là tốt rồi, gọi thái y làm gì?”

“Không được, phải gọi thái y đến xem, ta mới an tâm.” Hắn lại hô to: “Thái y! Cho đòi thái y!” Hoàn toàn không có cái phong độ cùng bình tĩnh của Cửu vương gia thường ngày.

Toàn bộ Vương phủ đều oanh động, cơ hồ mỗi phòng đang tối om đều đồng loạt đốt đèn như gặp hỉ sự.

“Tĩnh!”

“Tĩnh! Tĩnh!”

Ta chỉ một lát sau trở thành nhân vật xung quanh bị mọi người nhòm nhòm ngó ngó.

Thái y ba chân bốn cẳng chạy vào. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy ta mở to mắt nằm trên giường, cơ hồ giống như thấy quỷ, ngốc lăng nửa ngày mới giật mình nói: ”Mê man mấy tháng mà tỉnh lại được, đúng là chuyện lạ hiếm có. Tạ ơn hoàng ân nhân từ độ lượng a!

Cái đó và hoàng ân có cái gì quan hệ?

Sanh nhi cười toe toét, phân phó nói: “Mau cẩn thận chẩn mạch, xem xem có phải toàn bộ đều tốt.”

Thái y tiến lên, cau mày xem xét ta thật lâu sau chân mày mới giãn ra: “Cửu vương gia, Hạ công tử thân thể suy yếu, mạch ứ đọng...” Hắn nói một tràng, tổng kết lại chính là ta bệnh nặng không còn, nhưng bệnh nhẹ thì rất nhiều.

Sanh nhi gật đầu nói: “Hiểu rồi, đi xuống kê đơn đi.”

Đồ ăn nóng hồi nhanh chóng được dọn ra đầy bàn mà thị nữ bưng thức ăn người nào người nấy đều nhìn ta cười hớn hỡ.

Ta nằm ở trên giường, kinh ngạc trừng mắt nhìn thức ăn liên tục được bưng vào.

“Thích ăn gì nào?” Sanh nhi nhìn ta chăm chú chờ đợi. Hấn đỡ ta dậy, để cho ta dựa vào hấn, nhẹ nhàng nói: “Ăn nhiều một chút.”

Đậu hủ, mộc nhĩ, cùng nhân sâm nhồi vào trong thịt gà được đưa lên tận miệng ta.

“Không cần nhiều như vậy đâu.”

“Nhất định phải ăn, ngươi nằm ba tháng, nhất định đói bụng lắm.”

Cái gì?!

“Cái gì nằm ba tháng? Không phải chỉ vừa ngủ một giấc sao?” Ta há to mồm kinh ngạc không thôi.

Sanh nhi nhân cơ hội ta chưa kịp khép miệng nhồi vào một đồng thức ăn, thở dài: “Ta chỉ biết ta mỗi ngày lo lắng đến ngủ không được, vậy mà có người lại chỉ cho là mình vừa ngủ một giấc dậy.” Hấn liếc ta một cái, hung hăng nói: “Ngươi hôn mê suốt ba tháng, ta gần như người sắp chết. Ngươi nếu không tỉnh, ta liền...”

Ngủ ba tháng?

Vậy mà cũng tỉnh lại được, ta đúng là mạng lớn.

Thấy hấn khước mắt lại bắt đầu đỏ lên, ta vội vàng đầu hàng: “Đừng khóc, đừng khóc, đại nam nhân hơi tí là khóc thì còn ra thể thống gì? Lại nói, ta hôn mê, ngươi vì cái gì ôm ta ngủ? Cư nhiên ngay cả người bệnh ngươi cũng muốn chiếm tiện nghi.”

Sanh nhi ngơ ngác nhìn ta, nghiêm túc đến làm cho ta sợ hãi.

Đột nhiên, hấn ôm chặt lấy ta, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Tỉnh, ngươi rốt cục đã tỉnh.. ”

Ta căng thẳng trong lòng, cũng vươn tay ôm hấn.

Chiếc đĩa sớm không biết bị quăng đi đâu, chúng ta định ăn cơm cuối cùng lại thành ra thế này, thực không nên.

Sau khi ăn no, hấn cẩn thận đỡ ta lên giường, để cho ta gối lên vai hấn.

“Có thấy thoải mái không?”

Ta cười nhạo: “Hảo hảo, như thế nào lại không thoải mái? Chính là toàn thân vẫn còn thấy ê ẩm.”

Sanh nhi đau lòng nói: “Người bệnh nặng như vậy, cơ thể dĩ nhiên không chịu nổi.” Hắn sờ mặt của ta: “Người gầy đi.”

“Sanh nhi, chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa có phải không?”

“Àn, chúng ta cuối cùng cũng có thể ở bên nhau.”

“Còn Nhị vương gia?”

“Nhị ca? Hắc...” Sanh nhi thần sắc buồn bã: “Hắc thực thương tâm, hạ lệnh không bao giờ cho phép người xuất hiện trước mặt hắc, nếu không giết không tha.” (xì, anh nói vậy mờ có làm đc đều~~ toàn tỏ vẻ này nọ >”<)

Kia thật không có gì, dù sao ta cũng không muốn thấy hắc.

Như bây giờ thật tốt, gối lên vai Sanh nhi, nằm trên giường ấm áp.

Rốt cuộc ta bắt đầu cảm thấy được mí mắt dần nặng trĩu, dần dần nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ. Có Sanh nhi bên cạnh, nhất định có thể ngủ thật an ổn.

Ban đêm truyền đến những thanh âm rất nhỏ trong vương phủ, tuy rằng im lặng, lại có một loại không che dấu được đích hưng phấn.

Chính là hình như có cái gì đó, ta mở mắt nhìn Sanh nhi.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì, ngủ đi.” Hắc hôn nhẹ ta.

Ta cử động, tìm tư thế thoải mái.

Lúc sắp đi vào mộng đẹp, cư nhiên lại bị người lay tỉnh.

Ta mở to mắt, Sanh nhi ở bên cạnh nhìn chăm chăm ta.

“Lại làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Hấn đối ta cười cười.

Kết quả một đêm lý bị hấn lay tỉnh mấy lần, ta rốt cục nhìn không được.

“Người rốt cuộc có chịu để yên cho ta ngủ hay không?” Ta kháng nghị.

Sanh nhi nhìn ta, trong mắt có một tia nhìn sâu kín, làm cho lòng ta thấy nao nao.

“Ngọc Lang, ” hấn có điểm khó mở miệng: “Người sẽ không ngủ luôn không tỉnh dậy nữa chứ?”

Thực buồn cười!

Ta trừng lớn mắt, vừa muốn chửi ầm lên, nhìn vẻ mặt hấn lo lắng, tức khắc cả cõi lòng đều cảm thấy cảm động, ôm hấn nói: “Người nói ngốc cái gì thế? Ta...” Cư nhiên nghẹn ngào không thể nói nên lời.

“Người đừng hôn mê như vậy nữa, ta thật sự chịu không nổi.” Hấn thấp giọng nói: “Ba tháng vừa qua nhìn người như vậy, lòng ta đều tan nát.”

Từng chữ hấn nói ra như dùi đâm sâu vào trong trái tim ta.

Ta nói không nên lời, chậm rãi tựa vào trong ngực hấn.

Sau một hồi biến cố, chúng ta gặp lại nhau không cần nước mắt, cũng không cần nhiều lời, chỉ là lẳng lặng ôm nhau, ở trong bóng tối nhìn nhau, cảm thụ nhiệt độ ấm áp của cơ thể cùng tiếng tim đập nhịp nhàng của nhau...

Đêm nay thật sự huyền diệu phi thường. Ta chưa bao giờ biết ban đêm lại xinh đẹp như vậy, an lành đến vậy, mãi cho đến khi, từ phía trời xa, một đám bụi hồng từ từ xuất hiện.

Ta cùng Sanh nhi giống như vừa qua một hồi luân hồi chuyển kiếp.

Một tư vị nhẹ nhàng khoan khoái, thoải mái nói không nên lời len lỏi trong tâm hồn.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, chiếu ở trên giường.

Ta rốt cục biết rõ ràng, ta vì cái gì cả đêm đều cảm thấy bờ ngực mà ta dựa vào có điểm gì là lạ.

“Đây là cái gì?” Ta sờ sờ vào tấm vải quấn quanh ngực hần.

Sanh nhi nhìn xuống rồi hướng ta cười cười: “Không có gì.”

Ta bỗng nhiên nhớ lại, đêm hôm đó trên mặt ta có dính vài giọt máu ẩm áp.

“Người bị thương?”

“Chỉ là tiểu thương thôi.”

“Băng vải đỏ cả rồi kìa.”

“Đúng, ” Sanh nhi cười khổ: “Bởi vì miệng vết thương nứt ra.”

Ta cơ hồ lập tức nhảy dựng lên: “Vì cái gì không nói sớm?” Ta kêu to: “Thái y! Truyền thái y!”

“Không cần kêu, không có chuyện gì đâu.”

“Không được.” Ta cả giận: “Lòng ta đau.”

Rốt cục vẫn là đem vị thái y bị đánh thức hồi đêm qua tiến vào, giúp Sanh nhi xử lý miệng vết thương.

Cuộc sống êm đềm trôi qua...

Sanh nhi ngày đêm ở bên cạnh ta, cùng ta nói chuyện lúc ta còn hôn mê.

“Người giống như ngủ, nhưng lại không hề nhúc nhích, ăn cháo đều là ta tự mình đút người.”

Ta liếc mắt: “Nhất định lại nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta.”

Hần cười hắc hắc: “Dùng muông sợ người sẽ không nuốt.”

Trong lòng ngọt ngào mật mật, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Vết thương trên ngực Sanh nhi thật sâu, ta mỗi lần nhìn thị nữ giúp hần đổi được, đều nói: “May mắn ta thông minh một chút, sớm hôn mê, bằng không thấy người cả người đầy huyết ngã xuống còn thảm hại hơn.”

“Có thể thấy được người thật sự không có lương tâm, lần sau nếu phải đâm như vậy, ta nhất định phải hôn mê lâu hơn người, để tránh chịu nỗi khổ đắng vặt, lo lắng.”

Chúng ta đấu khí một hồi, rốt cuộc đều cùng bỏ cuộc.

Sanh nhi trầm giọng trách nhẹ: “Đừng nói tới mấy chuyện không hay ho như vậy, ta thật sự không chịu nổi.”

“Rõ ràng chính là người nói lung tung.” Ta bất mãn.” Huynh đệ các người đều là những kẻ không biết giảng đạo lý.”

Nhắc tới Nhị vương gia, sắc mặt Sanh nhi vẫn là ảm đạm.

“Nhị ca hần cũng không sống khá giả gì. Ta một đao đâm xuống, sắc mặt hần tật...” Sanh nhi thở dài: “Hần rốt cuộc vẫn là không thể bỏ được huynh đệ tình thâm.”

“Người nếu không thật lòng với ta, ta đây sẽ một mình tìm chết.”

“Đứa ngốc, ta như thế nào để một mình người chết?” (hai bạn này nói chuyện tỉnh như...*ruồi* >.<)

Sanh nhi ngày đêm ở bên ta, như thể sợ ta sẽ mọc cánh bay đi mất.

Mỗi tối, đều phải đem ta lay tỉnh hai ba lần, e sợ ta lại một lần nữa ngủ ba tháng.

Ta liên tục bảy ngày bị nhồi nhét không biết bao nhiêu chén thuốc, hôm nay tinh thần đã tốt hơn một chút, tựa vào đầu giường nghe Sanh nhi nói chuyện.

Ta chợt nhớ tới phụ mẫu cùng gia gia.

“Cũng không biết cả nhà ta giờ đang ra sao nữa.” Ta dụi dụi mắt.

Nhớ ngày đó ta ở nhà cũng là bảo bối hần hoi, nếu mẹ ta biết những việc đã xảy ra nhất định sẽ thương tâm, khóc không ngừng.

Sanh nhi thân thiết nói: “Người nhớ người thân?”

Nhớ thì thế nào? Họ ở xa như vậy.

Không ngờ hắn quay đầu phân phó thị nữ ngoài cửa: “Gọi người nhà Ngọc Lang tiến vào.” Tựa hồ phụ mẫu ta chỉ cần một cái phất tay của hắn sẽ lập tức bay đến.

Ta nhất thời kinh ngạc, tròng mắt thật to.

“Mẫu thân!” Ta ngồi ở trên giường, cái mũi chợt thấy đau xót, lập tức khóc òa lên, muốn chạy xuống giường, lại bị Sanh nhi ngăn lại.

“Không cần lộn xộn, cẩn thận cảm lạnh.”

Mẫu thân ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt cũng lập tức đỏ lên.

“Ngọc Lang, con của ta a...” Đang muốn nhào lại ôm ta lại bị phụ thân ngăn lại.

Phụ thân thấp giọng nói: “Cửu vương gia ở đây, người ý tứ chút đi.”

Gia gia cao giọng nói: “Lão nô tài xin thỉnh an chủ tử.” Ba người quỳ trên mặt đất, quy củ dập đầu ba cái.

Gia gia thật hồ đồ, lại quên cả nhà đã được chuộc thân.

Sanh nhi một bên ôm ta, một bên nói: “A, đứng lên đi, không cần dập đầu. Các người không phải đã được ân điển cho chuộc thân sao?”

Gia gia đứng lên, lớn tiếng nói: “Ân đức chủ tử đối với nô tài, nô tài cả đời cũng không báo đáp hết được. Không nghĩ tới tiểu nô tài này cứ nhiên khiến chủ tử nhọc lòng, sớm biết có ngày hắn gây hại như vậy ta lúc trước một trượng đánh chết hắn cho rồi.”

Sanh nhi liên tục xua tay: ” Không được trừng phạt, không được trừng phạt.”

“Vâng, chủ tử nói không được trừng phạt nô tài sẽ không trừng phạt hắn.”

Ta mặc kệ hai người bọn họ càn quấy, đối mẫu thân kêu gào: “Nương a! Nương!”

“Ngọc Lang!” Mẫu thân nhìn thần sắc Sanh nhi, cẩn thận tiến tới hai bước, lập tức bước nhanh đến chỗ ta, ngồi ở bên giường, ôm chặt lấy ta khóc to lên: “Con của ta a, như thế nào lại mệnh khổ như vậy? Gây thành cái dạng này...”

Lâu lắm rồi ta không gặp mẫu thân nên vừa thấy người, ta cũng lập tức khóc lớn lên. Phụ thân cũng lặng lẽ tới gần, đứng ở bên giường, xoa nhẹ bàn tay của ta.

Ta khóc một hồi, lại nghĩ tới một chuyện, quay đầu trừng mắt nhìn Sanh nhi: “Như thế nào khi ta tỉnh dậy không thấy bọn họ? Người đem bọn họ giấu tới bây giờ để làm gì?”

Nghe thấy khẩu khí trách cứ của ta, gia gia lập tức thở phì phò, vươn tay vuốt vuốt ngực.

Hừ, ta cũng mặc kệ thái độ của hần.

Sanh nhi cười nói: “Thái y nói người mới vừa tỉnh, sợ gặp mặt chịu không nổi, nếu khóc nhiều quá nhất định sẽ tổn hao thân thể.”

“Chủ tử, người cần gì đối tiểu nô tài này hòa nhã?” Gia gia đòi Sanh nhi nịnh nọt cười, quay đầu rống to với ta: “Tiểu súc sinh, người sao lại không biết phân lớn nhỏ? Ta nói cho người biết, chủ tử mới là lớn nhất, năm đó gia gia của người đi theo lão chủ tử Nam chinh bắc chiến, ngay cả lão nương của mình đều không gặp mặt! Vì chủ tử, có cái gì không thể...”

Gia gia cứ lải nhải miết không chịu để ta yên.

Ta bị ai nhìn hần một hồi, trở mình tỏ vẻ xem thường, quay đầu đổi mẫu thân làm nũng: “Nương, người không được đi. Ta muốn người mỗi ngày ở bên ta, làm thiế đồ ăn cho ta ăn, còn phải đút ta nữa.”

Sanh nhi nghe xong đòi hỏi của ta, lập tức sắc mặt khó coi, giống như bị người ta đoạt mất bảo bối.

Ta thấy sắc mặt hần không tốt, hơi thở cũng nặng nề, xem ra có thể gây trở ngại ta cùng người thân hảo hảo nói chuyện nên quyết đoán quay đầu, nói với hần: “Ta muốn cùng người nhà nói chuyện, người đi ra ngoài trước đi.”

“Cái gì?”

“Ta không cần người ở một bên.”

Hần tức giận trừng mắt nhìn ta, giống như việc rời khỏi ta làm cho hần thống khổ vô cùng. Chúng ta nhìn nhau nửa ngày, hần mới đứng lên, ủy khuất nhìn ta: “Hảo, chỉ có thể nói chuyện một lúc thôi, không được khóc nữa. Thái y nói không thể để người hao tổn tinh thần.”

Hần đi tới cửa, lại xoay người, dặn dò: “Chỉ có thể một lúc, ta lát nữa sẽ trở vào.”

“Đã biết.”

Sanh nhi lúc này mới tâm không cam lòng không nguyện bước ra cửa.

Gia gia thấy ta sai sử Sanh nhi, kinh ngạc đến ánh mắt cũng đại ra, nói không nên lời.

Mẫu thân sắc mặt vui mừng kéo tay ta nói: “Ngọc Lang, nương biết như vậy ủy khuất người, nhưng vì lợi ích toàn cục của Hạ gia ta, người chịu khó nhân nhượng một chút.”

Ta mờ mịt nhìn nàng, không hiểu nàng nói cái gì. Quay đầu nhìn phụ thân, phụ thân thần tình cũng ra vẻ đồng ý.

“Phụ thân người cuối tháng này sẽ được thăng làm Chiết Giang Tổng đốc, tâm huyết của người cũng không có uống phí.”

Ta ngạc nhiên nói: “Cái đó và ta có quan hệ gì? Nương, ta muốn người ở cùng ta, không được đi.”

“Đứa ngốc, ” mẹ vuốt ve cái trán của ta, nhẹ nhàng nói: “Người sợ cái gì? Hiện giờ Cửu vương gia xem người như bảo bối, người muốn cái gì, hẳn còn có thể không chiều ý. Ta ở đây, chỉ e càng làm phiền các người thêm.”

Phụ thân ho khan một tiếng: “Ngọc Lang, có người ở kinh thành chiếu khan (đại thể như *lo lót*, nâng đỡ:)), ta cũng không cần lo lắng. Tuy nói vừa vào cửa liền được chiếu cố, nhưng người là nam nhân, cũng có điểm ủy khuất, ngày sau được thả ra còn có thể có tiền đồ lớn lao. Yên tâm, đến lúc đó ta giúp người an bài một hôn sự thật hảo.”

“Phụ thân...”

Mẫu thân nói tiếp: “Người là một đứa trẻ thông minh, như bây giờ là được rồi. Không cần làm cho Cửu vương gia tức giận.”

“Các người đối tiểu súc sinh này nói bậy bạ gì đó?” Gia gia rốt cục rống lên, uy phong lẫm lẫm nói: “Chủ tử coi trọng hẳn, là phúc khí của hẳn! Tuy nói nam nhân đi theo nam nhân cũng không phải chuyện gì hay ho, chính là làm nô tài chỉ cần có thể làm cho chủ tử thư thái, chịu chút ủy khuất tính cái gì?” Gia gia tiếp tục mắng phụ thân: “Đúng là tên không có lương tâm, cả ngày nghĩ đến làm quan, thậm chí còn tính kế với chủ tử?”

Ta khờ mắt, tả nhìn hữu nhìn.

Ta như thế nào sẽ có người thân như vậy?

“Ngọc Lang, phải hảo hảo hầu hạ Cửu vương gia.”

“Con ngoan, Hạ gia chúng ta liền nhờ vào người, thật làm khó người...”

“Tiểu súc sinh, không thể phụ lòng chủ tử!”

Ta nghĩ muốn mở miệng, lại vì người nhà không có lương tâm khóc lớn một hồi.

Miệng vừa mới há ra, một bóng người lập tức lao vào ôm chầm lấy ta.

“Như thế nào sắc mặt lại khó coi như thế? Ta đã nói không được hao tổn tinh thần.” Sanh nhi ngẩng đầu phân phó: “Các người đều lui xuống, nơi này đã có ta. Chờ hần tinh thần tốt lên sẽ lại nói chuyện.”

Gia gia lập tức đáp ứng: “Vâng, chúng ta cũng không dám làm phiền chủ tử nghỉ ngơi.”

Phụ thân lôi kéo mẫu thân bước đến, cúi đầu nói: ” Ngọc Lang nhà chúng ta... liền phó thác cho Vương gia.”

“Ngọc Lang...” Mẫu thân lau nước mắt: “Cửu vương gia, hần còn nhỏ, nếu không biết nghe lời liền phiền người dạy dỗ. Ngày sau, có thể phái đi...”

Vừa nghe nói đến nhận việc quan, ta tức giận trừng mắt nhìn mẫu thân. Phụ thân cũng lập tức túm mẫu thân lôi đi, còn mắng nằng nặc miệng.

Ba người láo nháo một hồi mới khấu đầu vài cái rồi đi.

Ta tựa vào trên người Sanh nhi, ủ rũ không nói lời nào.

“Làm sao vậy?”

“Mệt mỏi quá...”

Hần sờ trán của ta: “Đã sớm biết sẽ như vậy, ta lẽ ra không nên cho người gặp họ.”

Ta ngẩng đầu nhìn hần như không tin được. Thật là một kẻ tinh tường a, hóa ra hần đã biết được những suy nghĩ kì quái của người nhà ta?

“Sanh nhi...” Ta dùng ngữ khí kỳ quái kêu lên.

Ta vừa gọi, hần lập tức cúi đầu, dựa vào ta càng gần, nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu à?”

Ta khờ cười: “Ta vẫn cảm thấy được những việc người khác nghĩ cùng ta nghĩ hoàn toàn không giống nhau.”

Hắn yên lòng, khoe miệng nhếch lên nói: “Người quản người khác làm gì? Lo cho mình là đủ rồi.”

“Chính là, là người khác đúng hay là ta đúng?”

“Ta không quan tâm, người thích thế nào thì là thế ấy.”

“Không được, ” ta kiên trì, ôm chặt cổ của hắn: “Ta mới đúng.”

Sanh nhi gật đầu cho có lệ: “Đúng, người nói cái gì cũng đều đúng cả.”

Ta không phục: “Không được thuận miệng trả lời. Người nói, ta có sai hay không?”

Bị ta lôi lôi kéo kéo một hồi, Sanh nhi cũng chịu không được phải đứng dậy. Hắn thu khuôn mặt tươi cười, lẳng lặng nhìn ta, thành khẩn nói: “Người đúng. Ngọc Lang, người làm gì cũng đúng.”

“Người gạt ta. Ta làm việc, mười người thì hết chín đều cảm thấy được ta sai. (Thì đứa thứ mười ko thấy là anh í chứ sao~ ;)) Người mà lại không thấy sao?” Ta nhìn chăm chăm ánh mắt của hắn, rốt cục hắc hắc cười rộ lên: “Bất quá, chỉ cần người cảm thấy được ta đúng, ta đây liền đúng.”

“Ngọc Lang...” Sanh nhi bỗng nhiên cảm động trở nên nghẹn ngào.

Ta mềm nhũn tựa vào trong ngực hắn, mở to mắt nhìn ánh nắng tươi rói ngoài cửa sổ.

Ta không có lòng tham.

Cả đời này chỉ cần có một người thừa nhận với ta như vậy là đủ rồi.

(Pink quá thể, tim hồng bay bay a~ >.<)

Kết thúc:

Ta bị người nhà vớt bỏ, an ổn ở trong Cửu vương phủ, tuân theo quy định của Nhị vương gia, không chạy loạn ra khỏi vương phủ để tránh đụng tới hắn.

Nhị vương gia từng nói qua, nếu hắn nhìn thấy ta thì ta chết chắc! Ai cũng cứu không được.

May mắn Sanh nhi đối ta rất tốt, thường thường bồi bên cạnh ta, chăm sóc, chiều chuộng ta.

Thái y vẫn là mỗi ngày đến chẩn mạch, hỏi han, nói cái gì đó ta vẫn không thể hiểu được. Kỳ thật cơ thể của ta một chút cũng không có gì là không tốt, chính là mỗi khi trời trở lạnh sẽ bị ho khan, ngẫu nhiên khụ ra một vài tia máu, thường đem Sanh nhi hù đến mặt trắng bệch. (tội em nó:(nó nói mí cái đó mà tỉnh như *ruồi* à~)

Một năm nữa lại qua, mùa hạ này, lão Hoàng Thượng băng hà, Nhị vương gia rốt cục đăng cơ. (cho vừa lòng anh:(vậy là bắt đầu chuỗi ngày đau khổ của Tranh nhi rồi~)

Sanh nhi mặc đồ tang, tiến cung an ủi Vương phi đang cực độ thương tâm. Bọn họ mẫu tử tình thân, rốt cuộc vẫn là tha thứ lẫn nhau. Ta ở trong vương phủ, mặc dù có điểm nhàm chán, lại cũng có chút cao hứng —— Nhị vương gia làm Hoàng Thượng, nhất định không thể nơi nơi chạy loạn.

Ta đây đương nhiên là có thể ra ngoài. Như thế nào cũng không sợ gặp hấn.

Đại hiếu qua đi, ta liền quần lấy Sanh nhi đòi đi ra ngoài.

Sanh nhi lắc đầu: “Hoàng a mã băng hà, Nhị ca đăng cơ, có rất nhiều chuyện phải làm, ta có thể sẽ phải bận rộn đây.”

Ta nghĩ Nhị vương gia kia sao lại không có mang thù, cư nhiên còn trọng dụng Sanh nhi, làm cho ta cảm thấy thật kỳ quái. Bất quá như vậy cũng tốt, bằng không mẫu thân sẽ gửi thư nói cái gì “Sự không thể vẫn hồi, vẫn là nên tìm cách về nhà.”

“Người bận là việc của người, ta sẽ tự lo thân mình.”

“Không được, ” Sanh nhi ôm cổ ta, vuốt ve nói: “Để cho người một mình ra ngoài, ta lo lắng.”

Ta phùng mang trộn má nghĩ muốn kháng nghị, khả vừa nhìn thấy ánh mắt Sanh nhi, cảm thấy được hấn cũng thật đáng thương, mỗi lần ta xảy ra chuyện đều lo lắng vô cùng.

Đành phải gật đầu: “Được rồi, chờ người rảnh rồi đi.”

Sanh nhi vẫn như cũ thật bận rộn, ta ở trong vương phủ, bên người có Trần bá cần thận chăm sóc.

Hôm nay, Trần bá vội vàng tiến vào nói: “Hạ công tử, Hứa gia đại nãi nãi (bà nội *cả* O_oặc!) tới phủ thăm người.”

“Hứa gia đại nãi nãi?” Ta nhúc đầu, hoàn toàn không có ấn tượng.

Trần bá hì hì cười: “Chính là người được gả cho thân thích của nương nương-Kim Muội a. Còn không phải nhờ phúc của người, nàng ta năm đó đến Nhị vương phủ hầu hạ vài ngày, trở về liền được đương kim hoàng thượng mở lời muốn Hứa gia hảo hảo chiếu cố nàng. Dĩ nhiên, Hứa gia kia còn không đem Kim Muội xem như tổ tông sao?”

Ta “Nga” một tiếng, cau mày nói: “Nàng không phải qua đó làm tiểu thiếp sao?”

“Hứa gia đại nãi nãi vừa qua đời, lập tức nàng liền được đưa lên làm chính thất. Nàng chính là người được đương kim hoàng thượng chiếu cố, có thể không làm cho nàng làm chính thất? Không ngại nói một câu, cho dù ngày đó tiền nhiệm đại nãi nãi còn sống, cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp cho nàng thôi.” Trần bá thở dài: “Ai, Kim Muội nha đầu kia cũng coi như mệnh hảo.” (Đúng là lên voi xuống chó dễ như chơi >”<)

Năm đó Nhị vương gia đúng là đã nói sẽ chiếu cố Kim Muội.

Nhị vương gia nói: “Tương lai chờ hấn tốt lên, ta sẽ hảo hảo ban thưởng cho người, bảo lão gia người đem người đối đãi như chánh thất. Lời của ta, hấn dám không nghe sao.”

Lúc ấy Kim muội nói: “Chủ tử không cần giễu cợt, ta làm nô tài, làm sao có phúc khí này?”

Nhị vương gia đã nói: “Chắc chắc, cái gì là phúc khí? Chủ tử để ý người, người chính là có phúc khí.”

Hai câu này nói, thay đổi vinh hoa phú quý.

Ta nhìn thần tình Trần bá lộ vẻ hâm mộ, hận không thể chính mình cũng là nữ nhân như Kim Muội, lòng lại tràn đầy tư vị khó chịu.

Ta ho khan một tiếng, quay đầu, có điểm không được tự nhiên: “Thỉnh nàng vào đi, chúng ta đã lâu cũng không nói chuyện rồi.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, Kim Muội đã được mời vào.

Người đầy đặn không ít, sắc mặt cũng hồng nhuận hơn. Trên tay đeo hai ba vòng tay bằng ngọc, mỗi bước đi đình dương rung động. Theo sau là hai ba cái nha hoàn.

Ta âm thầm gật đầu, xem ra Hứa gia quả thật đối đãi nàng không tồi.

Ta tuy rằng tổng không rõ lòng của nàng cảm thấy ra sao, nhưng cũng nhìn thấy nàng hiện giờ sống rất tốt.

“Kim Muội, đã lâu không gặp.” Ta chỉ vào ghế nói: “Ngồi đi! Nhanh lên ngồi xuống đi. Người làm đại nãi nãi lâu như vậy rồi mà không sớm tới tìm ta?”

Kim Muội không còn có cái bộ dáng xúc động trước kia, làm đại nãi nãi quả nhiên khí độ bất đồng, thoải mái, tư thế nhã nhặn ngồi xuống, vậy bọn nha hoàng bên người lui xuống.

Trần bá cũng thập phần thức thời, lập tức lui ra, đóng cửa lại cho chúng ta yên tâm nói chuyện.

Kim Muội nhẹ nhàng cười: “Người nói ta có thể tùy tiện xuất môn sao? Lại nói, tỷ tỷ vừa mới mất không lâu. Lão gia nói trong nhà rất nhiều chuyện phải quản, đem ta phù chính.”

Nguyên lai chuyện nàng làm chính thất cũng mới đây thôi, trách không được trước kia không thấy nàng tới thăm ta.

Ta cười gượng: “Chúc mừng chúc mừng, kia chính thất cũng là chết đúng dịp.”

Nhớ năm đó nàng thương tâm thành như vậy, vẫn là quyết định gả cho thân thích của Vương phi, không phải mong có ngày gặp lành sao? Hiện giờ xem như mục tiêu đạt thành rồi.

“Người không cần nói như vậy. Chúc mừng cái gì? Truyền tới tai lão gia thật không nên.” Nàng trừng mắt liếc ta một cái: “Người nha, vẫn là tính tình như vậy...”

Ta tìm điểm công phu xem nhìn chăm chăm nàng.

Nàng thấp cúi thấp đầu, so với trước kia xinh đẹp lên không ít.

“Ta còn nhớ rõ người trước kia ngồi ở bên giường, một bên thêu giày, một bên quả trách ta.”

“Có sao?” Nàng cười khúc khích: “Ta còn nhớ rõ mỗi khi người trèo cây, ta đều phải ngửa đầu khuyên nhủ người leo xuống, cổ đều nhức mỗi cả ra.”

Chúng ta cùng nhau cười rộ lên, lại dần dần dừng tiếng cười.

Trầm mặc một hồi, nàng nói: “Ngọc Lang, nhớ tới năm đó ở cửu vương phủ, ngày thực khoái hoạt.”

Ta buồn thanh nói: “Ở cửu vương phủ không phải làm nô tài sao? Người hiện tại không phải nô tài, là đại nãi nãi, chẳng phải sống tốt hơn sao?”

Mặt nàng hơi trắng bệch, mím môi, không nói gì.

Không khí trở nên ngưng đọng.

Hai người cúi đầu uống một chung trà, Kim Muội buồn bã nói: “Ngọc Lang, ta hôm nay tới cầu người chuyện này.”

“Chuyện gì?” Ta ngẩng đầu, kỳ quái hỏi.

Mắt nàng như có thủy tinh lưu chuyển, mím môi một lúc lâu mới khó nhọc mở miệng: “Hắn đã chết....”

“Hắn...” Ta vừa nói ra một chữ, lập tức ngậm miệng.

Hắn, cái tên đã từng cùng nàng thề non hẹn biển...

Cái tên nuôi thật nhiều vọng tưởng, cắn răng, quyết định vượt qua khuất nhục ngăn ngừa, khát vọng cuối cùng đến được hạnh phúc suốt đời.

(Chú thích thêm: đó là cái bạn nô tài bị bán cùng lúc với Kim Muội vào Cửu Vương phủ, thích bạn Kim Muội nhưng bạn Sanh nhi cũng thích bạn í nữa, nên bạn í *bán thân* cho bạn Sanh nhi để cầu chút danh lợi về sau)

Kim Muội lại im lặng, chăm chú nhìn ta.

Kim Muội từng vì hắn khóc đến ruột gan đều tan nát, lại rốt cục vẫn là lựa chọn “Quang minh tiền đồ”. (Ý là bạn kia đã tệt mà bạn Kim Muội cũng vì ham phú quý nên hai người mới không thành >”<)

“Có chuyện gì cần ta giúp sao?”

Kim Muội ngơ ngác nhìn chung trà, giống như đang bị thôi miên, chậm rãi ngẩng đầu, đối ta nói: “Giúp ta đến trước mộ phần hắn nhìn một lần.”

“Vì cái gì chính mình không đi?”

“Ta...” Nàng cắn môi, trong mắt bắn ra hận ý, không biết là hận ta không hiểu nỗi khổ của nàng hay là hận chính bản thân mình. Nàng nức nở nói: “Ta có thể đi sao? Ta hiện tại là thân phận gì, để cho Hứa gia biết...” Nàng nói không được, lấy khăn tay che miệng nhỏ giọng khóc lên.

Ta biết nàng trong lòng khó chịu, đành phải khuyên: “Đừng khóc, ta giúp người đến thăm hắn. Muốn hay không ta giúp người đốt cái gì cho hắn? Tiền giấy hay mấy cái đồ cúng này nọ?”

“Chỉ... Chỉ đến nhìn một cái...” Nàng dần dần thu tiếng khóc, cẩn thận lau mắt đếm nước, sợ lát nữa có người nhìn ra nàng đã khóc: “Thay ta đến nhìn hắn một cái là tốt rồi, coi như giúp ta hoàn thành tâm nguyện.”

Trong lòng ta loạn cả lên, thấy nàng như vậy trong lòng ta cũng thấy khổ sở.

“Hảo, ta giúp ngươi nhìn. Đừng khóc, nếu ở Hứa gia bị ủy khuất, hãy nói cho ta biết. Ta nhất định giúp ngươi.”

“Cám ơn.” Kim Muội thở dài: “Ngọc Lang, người tốt tất có hảo báo. Ngươi là người tốt, mệnh cũng tốt, có thể gặp được Cửu vương gia, tất cả đại nạn đều có thể qua đi. Ta bất đồng, ta mệnh không tốt...”

“Kim Muội, chúng ta đều là giống nhau.”

“Không, mạng ngươi so với ta hảo, bản lĩnh cũng lớn hơn.” Nàng nói: “Ta cuối cùng không rõ, vì cái gì ngươi có thể vượt qua nhiều cửa ải như vậy, có thể làm cho người ta trong mắt, trong tâm đều thấy bội phục? Bản lĩnh của ngươi ghê gớm thật, ta kiếp sau làm nam nhân, cũng nhất định sẽ giống như ngươi vậy.”

Ta thở dài...

Kim Muội là đại nãi nãi, không thể ra ngoài lâu, rất nhanh nha hoàn liền tới thỉnh nàng trở về.

Ta định tiễn nàng đến đại môn vương phủ.

Kim Muội lắc đầu nói: “Không cần đưa. Ngươi cùng Cửu vương gia là loại giao tình gì? Ta rốt cuộc vẫn là nô tài của Cửu vương gia, ngươi tiễn ta tới đại môn, như vậy là không phân cao thấp, vu lễ không hợp. Ta sẽ tự mình đi.”

Nghe nàng nói như vậy, ta giật mình. Rốt cục để cho nàng một mình ly khai.

Buổi tối, Sanh nhi trở về, ta đem việc Kim muội đã tới đây nói cho hần biết.

Tất cả những việc ta cùng nàng nói, ta một chữ cũng không để lộ cho hần biết.

Sanh nhi nghe xong, cười nói: “Bản lĩnh của ngươi đương nhiên lớn, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng đối với ngươi nể trọng, Cửu vương gia lại bị ngươi mê hoặc, kiếp này không hề nghĩ muốn người khác.”

Ta hỏi: “Sanh nhi, bản lĩnh lớn nhất của ta là cái gì?”

“Bản lĩnh của người nhiều lắm, ta làm sao nói hết được. Người vừa quật cường, vừa cứng cỏi, ai cũng không thể dùng đạo lý ép buộc người, ai cũng không dám khi dễ người, ai cũng không dám khinh thường người...”

Hắn nói nửa ngày, ta cười ha ha.

“Không nghĩ tới ta có nhiều bản lĩnh như vậy, người về sau phải khích lệ ta nhiều hơn mới được.”

“Người muốn ta khích lệ, ta đương nhiên sẽ làm.” Sanh nhi ôm chậm lấy ta: “Vậy người nói, bản lĩnh lớn nhất của người là cái gì.”

“Ta?” Ta chỉ chỉ chính mình.

“Đúng, người tự nói đi.”

“Ta sao?” Ta ngẩng đầu nhìn nhìn trăng rằm sáng vàng vạc trên bầu trời, lại nghĩ tới năm đó hắn bắt ta ngâm trong hồ nước suốt một đêm, hại ta bệnh nặng một tháng trời.

“Kỳ thật... Ta cái gì bản lĩnh cũng không có.” Thật hiếm khi ta lại thiệt tình, thực lòng thừa nhận chính mình như vậy. Ta thu tươi cười, lại nhớ năm đó, một nỗi kiêu ngạo cùng tự hào lại trào dâng.

Ta nhẹ nhàng nói: “Ta cái gì bản lĩnh cũng không có.”

“Ta bất quá... không muốn làm nô tài mà thôi.”

Nhị vương gia nói qua: ta không giỏi văn, cũng không giỏi võ, thư pháp kém cỏi, văn vẽ không thông, chỉ sợ công phu trên giường cũng thật hờ hững.

Ta chẳng qua không muốn làm nô tài mà thôi.

HOÀN

61. Chương 61: Phiên Ngoại

Tên của người ấy

Trong hoàng cung, vĩnh viễn cũng không thể thấy được các nơi mà quan viên trình tấu lên, đôi khi cũng có thể hình dung ra một chút cánh đồng lúa vàng óng bật ngàn. Hay nhiều nhất là thi thoảng ngẩng đầu, sẽ

thấy một mảnh bầu trời trong vắt..

Bầu trời xanh ngắt mênh mông tựa như biển cả bao la cuộn cuộn sóng lừng, thái dương tuy rằng vẫn còn hé lộ bạch quang nhưng cũng đã ít nhiều suy yếu.

Cũng khó trách, đã là cuối thu.

Y liếc nhìn về phía bàn, toàn bộ tấu chương được xếp ngay ngắn thành hai phần. Một bên là đã phê chuẩn; còn bên kia xem ra còn nhiều gấp mấy lần bên này thì lại chưa hề đụng tới.

“Ai...” Y thở dài một hơi, thanh âm vang lên quẩn quanh trong Ngự thư phòng rộng lớn, khiến chính bản thân y cũng giật mình. An tĩnh thế này so với nghĩa địa càng đáng sợ hơn.

Tổng quản Tiểu Phúc Tử từ bên ngoài vô thanh vô tức tiến vào, nhỏ giọng dè dặt hỏi: “Hoàng thượng có gì phân phó không ạ?”

Y nhú mày, bất giác cảm thấy sống lưng thẳng đứng, buồn chán phất tay, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, cân nhắc một chút rồi mới chậm rãi đưa ra chủ ý: “Triệu cửu Vương gia vào cung.”

Tiểu Phúc Tử lĩnh mệnh rời đi, y lúc này mới một lần nữa quay trở lại bàn chất đầy tấu chương.

Cửu đệ hiện tại đang ở Cửu vương phủ.

Nếu hắn đang ở Cửu vương phủ, “người nợ” nhất định cũng có bên cạnh.

Hai người bọn họ...

Cầm tấu chương trên tay, bên trên có ghi “Thu hoạch vụ thu năm nay đều là nhờ hồng phúc của Hoàng Thượng.” vân vân nhiều lần lặp lại như vậy trong các tấu chương, lòng y không khỏi lòng tràn đầy bức dọc. Ném tấu chương, chậm rãi đứng lên, hai tay chấp sau người chậm rãi bước đi thông thả.

Hai người bọn họ thì sẽ như thế nào?

Cửu vương phủ năm đó đại thụ toàn bộ đều bị chặt bỏ nay đã được trồng lại nguyên vẹn. Hắn tại nơi thâm sơn cùng cốc tìm được những cây đại thụ tuyệt đẹp, dùng không ít ngân lượng thuê dân phu chở về trồng trong phủ.

Cũng phải thôi, “người nợ” thích trèo cây tìm tổ chim, nếu Vương phủ không có những cây đại thụ như thế sao có thể lưu được hắn?

Thời gian cũng đã qua lâu, cảm giác chờ đợi thật khiến người ta bức mình.

“Tiểu Phúc Tử, ” y dừng lại, nhìn sắc trời, xoay người gọi tên tổng quản: “Cửu Vương gia thế nào còn chưa tới?”

“Hoàng thượng, nô tài lập tức phái người đi nữa.”

Y lắc đầu: “Không cần. Lui xuống đi.” Sau đó lại cẩn thận dặn dò: “Nếu hần tới, lập tức mời vào.”

“Dạ rõ.” Tiểu Phúc Tử khom lưng lui ra ngoài.

Ngự thư phòng lại trở về một mình hần. Hần như trước chấp tay sau lưng bước đi thông thả.

Khi Cửu đệ tới thì y nên mở lời như thế nào? Thái phi trước mặt y khóc lóc kể lể năm lần bảy lượt, nói rằng Cửu đệ vô luận như thế nào cũng phải lưu lại một hậu nhân. Nhưng tính tình Cửu đệ Nhị ca ta còn không hiểu sao? Cho dù là đe nẹt hay thuyết phục, người nọ nhất định cũng không chịu.

Vạn nhất làm quá, huynh đệ huyết nhục tương tàn thì lại không được.

“Cửu Vương gia, người cuối cùng cũng đã tới, hoàng thượng chính là đang mong gặp người.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Tiểu Phúc Tử ân cần hỏi han, cửa từ từ mở ra.

Tới rồi.

Y thu hồi vẻ mặt nôn nóng, chậm rãi ngồi lại trên ghế.

Ngoài cửa có một người tiến vào, đôi mắt long lanh tỏa sáng, toàn thân bạch y, phong thái ung dung phiêu dật, nhanh nhẹn hành lễ, chậm rãi hỏi: “Hoàng thượng triệu kiến gấp như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?”

“Mở miệng ra là đại sự.” Y tỉnh táo lại, mới vừa rồi toàn bộ phiền muộn dường như đều vô ý tỏ ra ngoài, nhàn nhã ngồi, chỉ cái ghế bên cạnh ý muốn Cửu đệ ngồi xuống: “Huynh đệ chúng ta đã bao lâu rồi chưa hảo hảo trò chuyện nhỉ?”

“Không còn cách nào khác, hoàng thượng thực bận rộn.” Cửu Vương gia ngồi xuống, trên trán chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh: “Quốc gia đại sự thật sự quá nhiều, hai ngày trước sứ giả Khiết Đan đến kinh thành, đừng nói là quan viên phụ trách tiếp đón, đến người trong Vương phủ của thần cũng gấp đến tận nhân ngưỡng mã phiên (người ngựa, ngựa đổng). Mấy năm nay người Khiết Đan cũng đã củng cố lại toàn bộ đất nước, nói đến quân lực...”

“Được rồi, đừng bàn chuyện quốc sự nữa. Ngày hôm nay rõ ràng gọi người đến là để bàn chuyện gia đình.”

Y phất tay tỏ ý không muốn nghe, tầm mắt bỗng hướng đến chiếc đai lưng của Cửu đệ.

Hoàng sắc đích tở lụa, trên còn có một viên ngọc bội trong suốt lấp lánh, vốn là hi thể trân phẩm, lại bị khuyết một mảnh, thực sự là đáng tiếc vô cùng.

Y nhú mày, chỉ vào ngọc bội: “Kia không phải là cống phẩm trăm ban thưởng cho người tháng trước sao?”

“Vâng, thần đệ vừa nhìn đã thích, mỗi ngày đều mang trên người...” Cửu Vương gia vừa nhìn xuống, phát hiện ngọc bội thiếu mất một mảnh, không khỏi ngăn người, rất nhanh lộ ra một bộ dáng tươi cười bất đắc dĩ: “Hắn rốt cuộc là từ bao giờ phá hư nó nhỉ? Thiên hạ đúng là không có gì có thể được bảo toàn khi đã rơi vào tay hắn.”

Y lắc đầu: “Không nên thái dung túng quá như vậy.”

Cửu Vương gia trên mặt thế nhưng vẫn biểu tình yêu thương cùng sủng nịch: “Hắn mặc dù ham chơi, may mắn cũng chưa từng gặp rắc rối.”

Ngồi một mình trên ghế cao, trong lúc nhất thời y không biết nên làm thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, nhưng uy nghiêm của hoàng thượng buộc y trấn định lại, miễn cưỡng áp chế cảm xúc, trầm mặc một lát, vẫn là đem lo lắng trong lòng nói ra.

“Cửu đệ, tháng trước ta có đưa người một số bức họa, người đã xem hết chưa?”

Nhắc tới mấy bức họa này, sắc mặt Cửu Vương gia lập tức trở nên khó coi, hàm hồ lên tiếng.

“Người cũng... cũng nên nạp một Vương phi đi.”

“Hoàng thượng...”

“Tất cả những khuê tú danh giá nhất, người đều có thể tùy nghi chọn lựa.”

“Hoàng thượng...” Cửu Vương gia đứng ngồi không yên, tức giận đè thấp thanh âm: “Nhị ca.”

“Đừng nghĩ như vậy có thể làm ta động tâm, đây là hoàng ngạch nương người năm lần bảy lượt cầu ta tác chủ.”

“Ta không muốn.”

“Sao lại không muốn? Người chẳng lẽ muốn tuyệt hậu?”

“Ta sẽ xin một nghĩa tử.”

“Không được, huyết mạch vương tộc khả có thể tùy tiện lẫn lộn?”

“Vậy a, thế thì Cửu vương phủ đành tuyệt hậu vậy!”

“Người hỗn trưởng!” Y một chưởng đập xuống bàn.

Cửu Vương gia nhìn y nửa ngày, lạnh lùng nói: “Nhị ca, ngươi muốn bức ta?” Nhìn dáng dấp hắc, trong phút chốc y nhớ lại tình cảnh ngày đó trong Nhị vương phủ...

Dao kiếm vô tình sáng lóa lên rồi đâm mạnh xuống

Máu tươi văng khắp nơi.

Cửu đệ ôm chặt người nọ, thị vệ hai bên dù có dung sức thể nào cũng không thể tách bọn họ ra xa nhau được.

Cho tới bây giờ, ngồi trên long sán cao cao tại thượng, mỗi khi nhớ lại ngày đó, trước mắt vẫn là một mảnh đỏ tươi. Cho tới bây giờ, hắc cũng không từng kinh tâm động phách đến như vậy. Kinh tâm động phách, rồi lại buồn bã mất hồn...

Tại sao ta lại buồn? Mỗi một một đế vương rồi cũng sẽ đến lúc cảm nhận được dư vị này.

Tứ hải đứng đầu, giàu có cực điểm, nhưng cũng tịch mịch đến cực điểm.

Y trưng ra vẻ mặt đế vương, vững vàng nhìn chăm chú vào đôi mắt tiểu đệ, nhưng đôi mắt ấy lại lóe lên chút sát khí, cho thấy nếu cần có thể nguyện ý “ngư tử, vông phá”(1). Nhìn đệ đệ như vậy, một cổ nhuệ khí trong y bỗng nhiên tiêu thất không còn bóng dáng, lòng lại một phen trống trải. Y chậm rãi thu hồi ánh mắt, lộ vẻ sâu thẳm cười cười: “Ta sao dám bức ngươi? Ta biết, nếu là vì hắc, ngươi cả mạng còn không tiếc. Đừng nói là bức ép ca ca của ngươi, nếu phải giết tất cả người trong thiên hạ, ta nghĩ ngươi cũng dám làm.” (Sanh nhi thật “máu lửa” a~O__o)

Y lộ ra thần sắc chán nản, Cửu Vương gia cũng trở nên ngại ngùng, thu liễm sát khí trong mắt, cúi đầu giải thích: “Không phải chỉ vì hắc, ta cũng cũng có thể vì Nhị ca mà không tiếc mạng mình.”

“Ta lấy mạng của ngươi làm gì? Hồ đồ.” Y tùy ý cười cười như thể những chuyện vừa rồi chưa hề phát sinh, như trước bảo đệ đệ ngồi xuống, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Tiểu Phúc Tử một mực ở ngoài thư phòng nghe ngóng động tĩnh bên trong, nghe được tình huống khẩn

trương ban nãy đã bắt đầu lạnh run, sau lại, mới thở phào một hơi, cẩn thận phân phó cung nữ: “Nước trà sợ rằng đã lạnh, mau vào hâm nóng lại đi. Hoàng thượng đang cùng Cửu Vương gia bàn việc nhà, các người để ý để từ một chút.”

Hàn huyên nửa canh giờ, Cửu Vương gia liên tục nhìn sắc trời. Y thực minh bạch, khéo môi khê cong: “Không nhẫn nại được nữa? Thôi được rồi, trở lại bồi hấn đi.”

“Khó có dịp được bồi hoàng thượng nói chuyện, sao lại không nhẫn nại được?” Cửu Vương gia tuy miệng nói như vậy, nhưng chân cũng đã đứng lên, bước đi thong thả trong Ngự thư phòng, chậm rãi nói: “Ngọc Lang đang ở Cửu vương phủ tự mình dàn dựng kịch, vương phủ giờ chắc là nào loạn lắm rồi.”

“Dàn dựng kịch?”

“Ngày mai là sinh thần (sinh nhật) của hần, hần nói nhất định phải làm cho mọi người phải bất ngờ.” Cửu Vương gia nhẹ nhàng cười rộ lên.

Y không khỏi giật mình một chút: “Nga, ngày mai là sinh thần của hần a.”

“Đúng vậy.” Cửu Vương gia vội vã xoay người, hấp tấp hành lễ: “Thần đệ xin cáo lui.”

Nhìn cửu thân ảnh Vương gia từ từ tiêu thất, y mới hồi phục tinh thần lại, quay đầu nhìn cả bàn chất đầy tấu chương, tựa hồ tâm có điểm loạn, lại đứng lên, chấp tay sau lưng chậm rãi bước đi thong thả.

Sau một hồi, dừng lại, gương giọng gọi: “Tiểu Phúc Tử.”

“Có nô tài.” Tiểu Phúc Tử nhanh nhẹn tiến vào: “Hoàng thượng có gì phân phó ạ?”

Y im lặng, suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Ta có việc muốn truyền đạt với Cửu Vương gia. Không cần phái người khác đi, người tự mình đến đó truyền chỉ đi.”

“Vâng ạ.”

“Ngày mai, trẫm sẽ tự mình đến Cửu vương phủ, bảo Cửu Vương gia an bài, để cho ta gặp một người. Đã hiểu chưa?”

“Dạ, nô tài đã rõ.” Tiểu Phúc Tử khom lưng lui ra, tuy rằng có điểm khó hiểu, muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi.

Y biết Tiểu Phúc Tử nghĩ gì, nói nhỏ: “Người kia là ai, người vừa nói Cửu Vương gia chắc chắn minh bạch, đi đi.”

“Vâng ạ.”

Mắt thấy tiểu phúc tử đi ra cửa, y bỗng nhiên trở nên lo lắng, gọi Tiểu Phúc Tử: “Trở về.” Tiểu Phúc Tử dừng bước xoay người, như trước khom lưng chờ ý chỉ.

Yên nhấc nửa ngày: “Việc này không nên để lộ ra, cũng đừng cho người nọ biết. Người đến Cửu vương phủ, truyền ý chỉ riêng với Cửu Vương gia mà thôi. Còn có, nếu hần từ chối, người cứ nói, trẫm đáp ứng rồi, chỉ cần hần làm thỏa đáng việc này, chuyện bức họa trẫm sẽ không quản đến nữa.”

Phân phó xong, tâm tình mới tốt lên một chút, bỗng nhiên phảng phất một điểm hi vọng, vui mừng mơ hồ nói không nên lời. Trên trời xanh, mây trắng tựa như biển cuộn cuộn sóng, thật sự là tao nhã. Y một lần nữa ngồi vào bàn phê tấu chương cẩn thận.

Sau một hồi rất lâu, Tiểu Phúc Tử trở về bẩm báo: “Cửu Vương gia đã lĩnh ý chỉ.”

“Có nói gì không?”

Tiểu Phúc Tử cẩn thận hồi tưởng đáp Cửu Vương gia lúc đó, hàm hồ không hiểu hoàng thượng hỏi gì, chần chờ đáp: “Không nói gì ạ.”

Y buông tấu chương, thoải mái đứng lên, cười nói: “Ngày hôm nay mệt rồi, trẫm muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói là nghỉ ngơi, kỳ thực là một đêm thức trắng. Không phải là phiên muộn chuyện quốc sự như mọi lần, mà là cả người đều lâng lâng mơ hồ, cả đêm đều nhìn ra bầu trời đen kịt bên ngoài. Vất vả cả đêm, cuối cùng ở phía trời xa mới lộ dạng một chút tia sáng, y không cần nô tài thị hầu, tự mình ngồi dậy chuẩn bị.

Thái giám, cung nữ phụ trách hầu hạ y khi bước vào phòng đều bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, tay chân đều run rẩy tạ tội vì đến trễ, hôm nay con người luôn cao cao tại thượng đầy uy quyền cư nhiên nở nụ cười: “Trẫm ngày hôm nay cải trang xuất cung, không cần thị hầu.”

Chuẩn bị xiêm y chỉnh tề, đem theo vài tên thị vệ võ nghệ cao cường, từ cửa bên hoàng vô thanh vô tức đi ra ngoài, y lắc đầu cự tuyệt thị vệ chuẩn bị kiệu nhỏ, hướng theo con đường đã quen thuộc từ lâu đi đến Cửu vương phủ.

Từ đằng xa đã có thể nghe thấy tiếng náo nhiệt phát ra từ Cửu vương phủ. Bách tính xung quanh chẳng hiểu chuyện gì, vây quanh ở ngoài đại môn vương phủ thăm dò.

Cửu Vương gia mở rộng cánh cửa bí mật của vương phủ tiếp đón vị cửu ngũ chí tôn.

“Chuẩn bị hết rồi?”

Cửu Vương gia không đáp, một đường đi trước dẫn đường, dọc theo hành lang có rất nhiều cây ăn quả được trồng, vào sau trong hậu hoa viên, hắn xoay người nhìn y: “Hoàng thượng thật muốn thấy hắn?”

Y nhú mày: “Trẫm không được phép thấy hắn?”

“Tại theo ý chỉ trước đây, hoàng thượng nếu như nhìn thấy hắn, sẽ...”

Y cười rộ lên, xua tay nói: “Ý chỉ đó, trẫm đương nhiên sẽ sửa.” (Tranh nhi dễ thương wá >.<)

Cửu Vương gia lạnh mặt tỏ vẻ tức giận, từ đằng xa truyền đến tiếng nhạc làm cho hắn thả lỏng một chút. Thẳng đến khi gương mặt vị quân vương có chút xấu hổ, hắn mới ướm hỏi: “Nhị ca vẫn là chưa trút bỏ được?”

Phía sau không có tiếng trả lời.

Cửu Vương gia hai vai sụp xuống, nhưng rất nhanh đã đứng thẳng dậy, trầm giọng nói: “Người là hoàng thượng, vừa ca ca của ta, tất cả mọi chuyện, ta một vạn lần đều có thể đáp ứng. Nhưng Ngọc Lang, ta trăm triệu lần cũng không buông tay.”

Đúng là ngữ khí phạm thượng.

Y nhú mày, chưa gì đã bị “cảnh cáo” thẳng thừng như vậy, đệ đệ dù có vô lễ, nhưng nghe như vậy y cũng chỉ thở dài: “Người đúng là không hiểu chuyện. Ta nếu có ý định đó, lúc đầu cần gì phải thành toàn các người.”

“Na...”

“Chỉ là, ” y khẽ cười nói: “Hôm qua bỗng nhiên nhớ tới, đã lâu như vậy, hắn cho tới bây giờ mở miệng đều là một Nhị vương gia, hai Nhị vương gia, vẫn không có biết tên của ta.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Ta muốn tự mình nói cho hắn biết.”

“Nói cho hắn biết thì sao?”

Y buồn bực, đôi mắt đen thẳm như chất chứa muộn phiền. Y thở dài: “Người không hiểu được đâu. Một người nếu ngay cả tên của mình cũng không được người ta gọi thì tịch mịch biết là bao.”

Cửu Vương gia động dung: “Nhị ca...” Quay đầu lại nhìn y.

“Thiên hạ dám gọi thẳng tên của ta, sợ rằng chỉ có người này. Nếu không nói với hấn, chẳng phải rất đáng tiếc?” Y cong khóe môi không giấu được cao hứng. (anh lầm ời (—)), trên đời còn có *đứa* gan hơn bé Lang là bạn công nhà anh đó >.<)

Nhớ tới Ngọc lang thường ngày gọi nhị ca đều là “Nhị vương gia”, nếu ngày sau khi đã biết tên của y, nhất định không hề kiêng kỵ gọi thẳng tên húy của đương kim hoàng thượng. Cửu Vương gia nghĩ tới sự to gan lớn mật của ái nhân bất giác cũng bật cười.

“Hảo, Ngọc Lang đang ở tiền thính gây rối, ta đã nghĩ ra một biện pháp dụ được hấn.”

Người tới cũng rất nhanh, hơn nữa còn hăng hái bưng bưng. Lôi lôi kéo kéo Cửu Vương gia, đôi mắt bị một miếng vải đen che lại, bước đi toàn bộ đều do Cửu Vương gia dẫn, xa xa liền lớn tiếng hỏi: “Người rốt cuộc muốn cho ta cái gì? Thế nào nữa ngày còn chưa tới?”

“Đừng nóng vội, ta cho người đương nhiên phải là một thứ thú vị rồi.”

Y đứng nhìn bọn họ từ từ tiến lại.

Cửu Vương gia tới nơi liền buông tay, cắn vành tai hấn nói: “Người đứng ở đây chờ một chút, không được mở khăn bịt mắt, ta đi lấy lễ vật.”

“Ta vì sao phải đứng đợi?” Ngọc Lang không hài lòng lắc đầu, quay mặt qua hướng Cửu Vương gia đứng: “Ta...”

“Ta cuối tháng sẽ đi GiangNam tuần tra.”

Kháng nghị lập tức đình chỉ, thay vào đó là thanh âm hưng phấn: “Ta cũng đi!”

“Vậy người phải ngoan ngoãn đứng đây đợi ta.”

“Hảo, hảo, nghe lời người một lần.” Nhưng Ngọc Lang lại thêm vào: “Nhưng tối nay phải chiều ta đó.” (cái nì là *biết cách dạy vợ* nà:))

Cửu Vương gia không kịp đề phòng Ngọc Lang cứ như vậy mà “hồn nhiên” ra yêu cầu, làm cho da mặt hấn thoáng đỏ bừng, xấu hổ nhìn nhìn nhị ca.

“Không được cử động, không được tháo miếng vải bịt mắt.”

“Biết! Mau đem lễ vật tới đây.”

Cửu Vương gia đi, hậu hoa viên chỉ còn hai người. Một người bị che mắt, một người đứng lặng lẽ nhìn người kia.

Y nhìn vẻ mặt buồn chán của người kia, hần liên tục tả hữu quay đầu như sốt ruột, bộ dáng muốn tháo miếng dải băng xuống. Y trở nên phi thường khấn trương, bối rối không biết làm gì, hiện tại cuối cùng cũng kiềm chế được, nhìn Ngọc Lang bộ dạng đã không nhịn được đưa tay kéo miếng vải, y nhẹ nhàng lên tiếng: “Không nên tháo xuống...”

“Ai đó?” Ngọc Lang ngờ vực liệu có ai đang đứng gần mình không, lỗ tai lập tức dựng thẳng lên (y như cún ấy >.<), đưa tay kéo dải băng, lại bị một bàn tay khác nhẹ nhàng ngăn lại.

“Đừng tháo.”

“Người là ai?” Ngọc lang nghiêng đầu tỉ mỉ nghe, tựa hồ nghĩ đến chuyện gì thú vị, bỗng nhiên gương giọng khiêu chiến: “Chơi trò mèo cào không? (ặc >”<). Gọi Trần bá đến chơi chung luôn đi! Uy, mà người rốt cuộc là ai vậy? Tiểu tam tử? Hay là huynh đệ của tên cậu ấm đó? Đánh cược đi, ta đảm bảo sẽ không đoán sai như lần trước nữa. Nếu ta đoán trúng, phải để ta tặng cho cái mộng người một cước.”

Nhìn ra Ngọc Lang không nhận thức được thanh âm của mình, y không khỏi thở phào nhẹ nhõm, rồi lại nghĩ có điểm thất vọng, thở dài, chậm rãi nói: “Tên của ta...”

“A!” Ngọc Lang tựa hồ nhớ tới cái gì, bỗng nhiên toàn thân chấn động.

Y biết là thất bại rồi.

Quả nhiên, Ngọc Lang tháo mạnh miếng vải đen xuống, tròng to mắt, nhảy dựng lên: “Nhị vương gia?” Hần không thể tin được nhìn người trước mặt, đưa tay dụi dụi mắt, tất cả phút chốc trở nên tĩnh lặng, nhưng bỗng nhiên hần hét to lên: “Người không có thấy ta! Người không có thấy ta!” Giống như gặp quỷ, hần lập tức xoay người nhanh chân bỏ chạy. Vừa chạy một chút, vừa vặn Cửu Vương gia trở về, Ngọc Lang kêu to: “Sanh nhi chạy mau, không là bị rơi đầu á!” Nắm chặt tay Cửu Vương gia kéo đi. Hần không biết là Hoàng thượng đã bỏ ý chỉ đó rồi a.

Hai người đảo mắt đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tất cả trở nên một mảng trống không, y tự cười chính mình. Y ngờ ngác đứng, sững sốt một hồi, mới nhận ra.

“... Khiếu...” Y nỗ lực phát ra thanh âm: “Khiếu...” Bỗng nhiên phát hiện có điểm nghẹn ngào, nhất thời kinh hoàng, kiềm chế chính mình, chấp tay sau người, lưng đứng thẳng, nhưng tay lại run rẩy.

Y cất bước, chậm rãi ngắm hoa, chậm rãi đi hai vòng mới dừng lại.

Tay lại bắt đầu run lên.

Y nhìn về phía hai người vừa chạy đi, cánh cổng tiểu viện có khắc hình hoa mẫu đơn vang lên tiếng nhạc, tiệc chúc mừng sinh thần cho Ngọc Lang đã bắt đầu rồi, trong không khí xa xa bay tới từ khúc “Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu ba thụ cao”(2). Từ ngữ chẳng ra cái gì cả, vừa nghe liền biết xuất phát từ giai cấp nào.

Y bật cười, rất nhanh liền thở dài, có lẽ tất cả tư vị nỗi khổ của thiên hạ đều chuyển tới đầu lưỡi y.

“Tên của ta...” Không có ai, y chỉ có thể đối mặt với khoảng không, ngắc đầu nói: “Khiếu Tranh.”

Không gian không hề có tiếng đáp lại.

Sanh nhi! Sanh nhi! Tiếng kêu hăng hái bừng bừng của Ngọc Lang dường như quanh quẩn trong tai y.

Y cực lực tưởng tượng Ngọc Lang ở trong hậu hoa viên gặp mình, gọi mình là “Tranh nhi”, nhưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra được.

“Tranh nhi!” Y dường như không cam lòng, Quây sang một cái cây đại thụ lắm bả: “Ta tên là Tranh.”

“Tranh, tên của ta.”

“Tranh nhi.”

Tiếng của y quanh quẩn trong không gian, lặp lại rất nhiều lần, thẳng đến lúc chính mình cũng buồn chán, cười rộ lên tự nhạo báng chính mình, lắc đầu, lặng lẽ rời đi.

Thùng thùng thùng thùng... Kịch đã bắt đầu.

Một vài người hoá trang lên sân khấu, bên dưới người xem tụ tập không ít.

Hậu môn có một đạo thân ảnh thất vọng chậm rãi cùng mấy hộ vệ cao lớn rời đi.

Hậu hoa viên an tĩnh trở lại nhưng sau đó liền vang lên thanh âm trầm thấp.

“Tranh nhi?” một giọng ngoại bang cất lên như nghiền ngẫm, tựa hồ cảm thấy cực kỳ thú vị: “Tranh nhi...”

“Vương tử, đây là mạc (3) quốc đích tân quân.” Người bên cạnh nhẹ nhàng bẩm báo danh tín của người

mới rời đi kia.

“Ân.” Thanh âm nam hàm tại trong miệng, phảng phất thể nào cũng giống như nhấm nháp một thứ hương vị- có tên: “Tranh nhi.”

Tên của người, nguyên lai là Khiếu Tranh.

(1) Ngư tử, vông phá: nghĩa đen là “cá chết, lưới rách”, nghĩa bóng là lưỡng bại câu thương.

(2) “Vạn bản giai hạ phẩm, duy hữu ba thụ cao ”: tạm hiểu là tất cả đều là loại thấp kém, tầm thường, chỉ biết có “rồng” cho to:) aka loại nhạc đường phố, kiểu như tạp kĩ.

(3) Mạc quốc: nước lớn, cách gọi nước Trung Quốc của mấy tiểu quốc phụ thuộc ngày xưa để tỏ thái độ tôn kính.

TOÀN VẤN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-tai>